

1976

Contents

1976	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	18
5. Chương 5	23
6. Chương 6	27
7. Chương 7	32
8. Chương 8	38
9. Chương 9	44
10. Chương 10	49
11. Chương 11	54
12. Chương 12	59
13. Chương 13	64
14. Chương 14	69
15. Chương 15	75
16. Chương 16	80
17. Chương 17	85
18. Chương 18	90
19. Chương 19	95
20. Chương 20	99
21. Chương 21	105
22. Chương 22	110
23. Chương 23	115
24. Chương 24	121
25. Chương 25	126
26. Chương 26	131
27. Chương 27	136
28. Chương 28	141
29. Chương 29	145
30. Chương 30	150

1976

Giới thiệu

Thể loại: Nhân duyên gặp gỡ, thanh mai trúc mã, ngược luyến tình thâm, tình hữu độc chung, BEEditor: Hồng HồngĐ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/1976>

1. Chương 1

Nếu như có thể, tôi muốn viết xuống những ký ức về TQ những năm 1966 đến 1976, vì Ngôn Tiểu, vì chính mình, vì thời đại đã đi qua, vì thế giới của tương lai.

Thời gian như con sông không ngừng chảy, những mảnh thời gian vỡ vụn, tựa như một cuốn lịch vội vàng, còn chưa kịp an ổn mở ra thì đã bị người ta vô tình xé xuống. Dù cho tôi không thể nhìn thấy giấc mộng của thế kỷ hai mươi mốt, nhưng tôi có thể đoán được, đây là một khoảng thời đại rời rạc, bận rộn, rất ít đồ vật có thể xuyên qua khe hở thời gian để được tồn lưu lại – mà phần lớn những thứ đó, đều đã không còn tồn tại.

Mỗi một thời đại đều có nhân chứng lưu lại, có người dùng tranh vẽ, có người dùng thơ ca, có người lại dùng cách bảo tồn đồ vật của thời đại. Tôi hy vọng trước khi chết, có thể để lại một quyển sách, quyển sách này là nhân chứng cho chuyện của tôi và Lý Ngôn Tiểu, chuyện cũ của chúng tôi sẽ là nhân chứng cho thời đại bấy giờ.

Đó là một thời đại điên cuồng, dù cho mọi người đều mặc quần áo màu xanh, màu đen, hoặc màu lục, nhưng “màu đỏ” mới là màu sắc xứng đôi với nó. Thời đại ấy giống như một con dấu, khắc thật sâu vào lòng tôi, không cách nào thoát khỏi, khó có thể xóa đi.

Tôi thường hay mơ thấy thế này: Tôi đứng trước Cố Cung, có một nhóm hồng vệ binh đang điên cuồng giơ cao bức hình chủ tịch, hô to khẩu hiệu chạy về phía tôi. Tôi đau khổ van xin, khẩn cầu bọn họ có thể nghe tôi nói mấy câu, giải thích rõ đạo lý với bọn họ, nhưng trong mắt họ chỉ có một loại tín phục cố chấp, căn bản không thèm nghe tôi. Người, rõ ràng là có thể phân rõ thiện ác nhưng, vì cái gì, trong thời đại điên cuồng thế này, nó đã cướp đi lương tri của hàng tỷ người.

Đó cũng là TQ những năm 1966 đến 1976, giống như một hồi ác mộng không chân thật. So với cách gọi “Cách mạng văn hóa Giai cấp vô sản”, tôi lại càng thích gọi nó là “Mười năm náo động” hơn.

Mười năm này, có thể nói rất dài, cũng có thể nói rất ngắn. Nó không hề có nguyên nhân khởi xướng, lại sụp đổ trong thoáng chốc. Nó cướp đi vô số sinh mệnh của người dân vô tội, hủy hoại vô số tài sản giá trị. Thời điểm lịch sử không thừa nhận nó, rất nhiều người TQ đã rõ ràng cái loại đen tối này – niên đại cực đoan vô văn, lịch sử cực đoan vô văn.

Tôi tên là Lâm Vũ Thanh, sinh ngày 1 tháng 10 năm 1960, tại Liên Vân Cảng, Giang Tô, không có anh chị em.

So với những người cùng vai vế trong nhà, tôi là người duy nhất dùng dương lịch làm ngày sinh nhật. Bởi vì đây là khoảng thời gian đặc thù. Trong trí nhớ sớm nhất của tôi, vừa đến sinh nhật tôi, cả cha và mẹ đều được nghỉ một ngày ở nhà với tôi. Trên quảng trường, mọi người tổ chức tiệc tùng long trọng, buổi tối còn chiếu điện ảnh miễn phí.

Lúc còn nhỏ tôi vẫn cho rằng đó là mọi người đang chúc mừng sinh nhật tôi. Cũng vì thế, tôi dường như có chút tự bản, tự cho mình cao hơn một bậc so với những đứa trẻ khác. Bà nội cho tôi biết, sinh nhật của tôi trùng với ngày quốc khánh, điều này cho thấy cuộc đời tôi nhất định sẽ gặt gao ràng buộc với quốc gia.

Tôi tổng cộng có ba cái tên. Khi vừa mới chào đời, sau khi thông qua một cuộc thảo luận sôi nổi của người trong nhà, ông nội đã đặt cho tôi cái tên đầu tiên, Lâm Khánh Hoa. Đến năm 1966, khi ấy tôi sáu tuổi, cách mạng cũng nổ ra. Cha tôi vì che giấu cho thằng oắt con thuộc giai cấp tư sản nên ông đã sửa cho tôi một cái tên vô cùng đại chúng, Lâm Mộ Đông.

Cái tên này vừa nghe đã biết được tầng ý sâu xa của nó: Lâm gia ngưỡng mộ Chủ tịch. Tôi còn nhớ lúc ở đại viện, có Niệm Đông, Hiến Đông, càng lúc càng nhiều cái tên Đông, rất nhiều, còn có một đứa nhỏ sinh năm 1966, mỗi ngày chảy nước mũi ròng ròng chạy khắp nơi, cha nó gọi nó là Trương Văn Cách. (Đại viện: khu vực có nhiều hộ gia đình sinh sống)

Cái tên thứ ba, được đặt vào năm 1973, cũng là cái tên mà tôi thích nhất – Lâm Vũ Thanh.

Tên gọi này do Lý Ngôn Tiểu đặt cho tôi, là cái tên rất hợp với hoàn cảnh lúc ấy – chúng tôi ngồi trên bậc thềm hậu viện ngắm mưa rơi. Lý Ngôn Tiểu lớn hơn tôi năm tuổi, nhân sinh ngắn ngủi của anh có ảnh

hưởng rất lớn đến cuộc đời tôi. Lý Ngôn Tiểu và mẹ tôi có nhiều điểm giống nhau, ý chí kiên cường, cực kỳ tự tôn và chính trực, thà chịu chết chứ không khuất nhục, sẵn sàng dâng sinh mạng mình ra vì lẽ phải. Có thể nói là vận mệnh, cũng có thể nói là vì tính cách con người, kết quả của chúng tôi đều là tự sát. Đường nhiên, những việc này để nói sau.

Trong những năm tháng ấy, những người quan trọng bên cạnh tôi người thì chết, người thì trốn, tôi tận mắt nhìn thấy mấy người làm công tác văn hóa, là quân tử chính trực nhưng lại bị bức đến đường cùng, những người có đầu óc một chút sẽ thấy, “văn cách” chính là một hồi não động trăm hại mà không có một lợi. Nhưng nhóm hồng vệ binh lại cao giọng hô hào “Chủ tịch vận tuế”, “Đấu tranh giai cấp là chủ yếu”...

Tôi không thể nói hận bọn họ, tôi muốn bạn biết rằng, khi mất đi một người quan trọng trong cuộc đời mình, bạn sẽ khóc, bạn sẽ đau khổ, nhưng liên tiếp mất đi, cho đến khi chỉ còn lại hai bàn tay trắng, bạn sẽ cảm thấy, hết thấy, chỉ là một trò đùa tồi tệ. Thương đế trên trời thích biến bạn thành một người đáng thương, để xem bạn sẽ làm thế nào. Bạn ngẩng đầu cười với ngài một cái, bất kể là cười to hay cười khổ, đều là tự làm cho bản thân thoải mái: trò đùa này không buồn cười, nhưng tôi quyết định sẽ tiếp tục cố gắng sống trong trò đùa ấy.

Tâm tình của tôi chính là như thế.

Phần sau sẽ nói đến xuất thân của tôi. Xuất thân đối với con đường sau này của tôi có ảnh hưởng rất lớn, nếu không phải tôi ở trong bối cảnh khá đặc thù, chắc có lẽ tôi không gặp được Lý Ngôn Tiểu, cuộc sống của tôi cũng đã khác rồi.

Ông bà ngoại của tôi qua đời sớm, cuộc chiến kháng Nhật đã cướp đi sinh mệnh của ông ngoại, tôi chỉ được gặp họ trong một tấm ảnh chụp đen trắng cũ kỹ. Lúc ấy ông bà tôi trạc ba mươi, bà ngoại mặc sườn xám bằng tơ lụa, bó sát đôi chân nhỏ nhắn, khí chất trang nhã, nét cười thanh lệ ông ngoại thì mày rậm mắt to, mặc áo khoác ngoài, lưng eo cao ngất, lộ ra khí chất đặc biệt.

Ông nội của tôi là một nhà đại tư bản, xuất thân từ dòng dõi trí thức, nhưng lại không thích đi học mà đam mê kinh doanh. Những năm đầu thế kỷ hai mươi, ông nội khi ấy còn trẻ đã buôn muối tại Quảng Đông, Phúc Kiến, kiếm được rất nhiều tiền. Ông đem số tiền này về quê nhà lập nghiệp, thiết lập gia thế của riêng mình, mua một diện tích đồng ruộng khá lớn, thuê bần nông về trồng trọt, rất nhanh nơi đó trở thành quê quán của một số phú hào.

Bà nội của tôi xuất thân hiển quý, là một thiên kim tiểu thư chuẩn mực, nghe nói dòng họ lúc trước từng làm quan. Bà và ông nội là thanh mai trúc mã, hôn nhân của hai người do một tay bề trên sắp đặt, hôn lễ cực kỳ long trọng. Lúc nhỏ tôi thường nhìn thấy của hồi môn của bà, vô cùng tinh xảo, còn có một số đồ trang trí trong cung điện nhà Thanh.

Cha tôi là người không giận mà uy, ăn nói cẩn trọng, là người đàn ông vững vàng khó bị tác động. Chỉ khi nói về chuyện quá khứ, ông mới lộ ra tinh thần hăng hái, nói cũng nhiều hơn, trong mắt lộ ra một chút chờ mong, phảng phất như được sống về ngày trước.

Đó là một thời huy hoàng của Lâm gia, ông nội tôi có một vợ một thiếp, cùng bốn người con gái và hai người con trai, nhưng vì chiến loạn mà cuối cùng chỉ còn lại hai gái một trai, cha tôi là con trai duy nhất nên tự nhiên càng được yêu chiều.

“Khi tham gia điển lễ, cổ kiệu là thứ nhất định không thể thiếu, mùa hè áo lụa mùa đông áo khoác, thời điểm kháng Nhật cũng không phải chịu đói, suốt ngày có một đám người đi sau hộ Lâm thiếu gia, đều đối xử với ta rất tốt...” Cha tôi cứ hay nhớ lại như thế, sau đó nhẹ nhàng thở dài một hơi, nhìn vào cái gương hồi môn của bà nội đến gần người.

Năm 1952, nhà nước tiến hành cải cách ruộng đất, có rất nhiều địa chủ bị phê đấu, thậm chí một vài người còn bị xử bắn. Nhưng ông nội của tôi là người tốt, thích làm việc thiện, hay xây cầu sửa đường nên người ta cũng vét lại một chút lương tâm mà không gây chuyện với ông.

Sau khi cải cách xong, đất cày của ông nội hầu như bị cắt hết, nhưng vẫn còn giữ lại được một mảnh. Mảnh đất ấy vô cùng phì nhiêu, phong thủy lại tốt. Người trong nhà không trồng trọt trên đó, có những bần nông muốn làm thêm trang trải cuộc sống, trở về tìm ông nội tôi, thế là họ giúp ông làm công nhật.

Tuy gia cảnh bây giờ không bằng trước kia, nhưng vẫn sống rất an nhàn. Có điều không ngờ từ những năm năm mươi đến năm 1970, trong hơn mười năm ngắn ngủi này mà ông nội tôi từ một “Lão gia” lại biến thành “địa phú phản cánh hữu.”

Nói về cha mẹ của tôi, cả hai đều là người có học thức, cha tôi là kỹ sư cơ giới, mẹ tôi đã từng du học ngành y, trở về làm bác sĩ phụ khoa. Với bối cảnh và gia sản như vậy, hiển nhiên nhà tôi không thể thoát khỏi vòng xoáy của cải cách văn hóa.

Phần sau cũng nên kể về chuyện của bản thân tôi rồi.

Tôi nhớ tương đối trễ, hơn nữa còn một số chuyện đã không còn nhớ rõ, trí nhớ của tôi sớm nhất là bắt đầu từ sáu tuổi.

Đó là tháng 5 năm 1966, một buổi đêm cuối xuân đầu hè, sau khi ăn cơm tối cùng mẹ xong, tôi vẫn ngồi lại, ông nội và bà nội nghỉ ngơi trong căn phòng phía đông, đột nhiên truyền đến tiếng ho khan của ông, trong phòng một mảnh mông lung màu xanh sẫm.

Không biết qua bao lâu, mẹ tôi vẫn không đi bật đèn điện mà chỉ đốt cái đèn dầu cũ. Ánh lửa vụt sáng vụt tắt, mẹ tôi đốt mấy lần đều không sáng. Bà thổi tắt đóm lửa, giọng nói xa xăm: “Gần đây luôn cảm thấy không thoải mái, không chừng sắp xảy ra chuyện gì.” Giọng nói kia giống như đang lằm bằm với chính mình, cũng giống như đang phàn nàn cái gì đó. Trong nháy mắt tôi cảm thấy bầu không khí biến đổi vô cùng kỳ lạ.

Lúc ấy ông nội và bà nội đều mang bệnh nặng, tình trạng thân thể của hai người đều không mấy lạc quan. Làm ăn rất khó có chỗ đứng vững chắc, tình huống nhà của chúng tôi cũng coi như giàu có, nhưng so với trước kia quả thật là khoảng cách một trời một vực.

“Về căn bệnh của mẹ, theo lão Trung y nói, có thể ăn một ít cao lạnh thử xem?” Cha tôi nhỏ giọng nói, “Anh thấy bệnh này rất lạ, rõ ràng là không chẩn đoán được gì, nhưng mẹ lại khó chịu như chết đi sống lại ấy.”

“Không được, cái đó vô dụng thôi.”

“Nhưng biết đâu lại dùng được thì sao?”

“Anh thôi đi!” Trong giọng nói của mẹ lộ ra uy nghiêm, “Không được dùng đấy.”

“Vậy thì ngày mai anh đến miếu tìm thầy bói, xem coi có thể gượng qua năm nay hay không?”

Mẹ đập mạnh vào bàn, lại cố gắng áp chế giọng nói: “Coi coi cái gì chứ, em học y chẳng lẽ em không biết? Bệnh của mẹ không phải là bệnh thường thấy... em đã nói với anh rồi mà...”

Cha chặn lại lời nói của mẹ, lại nói: “Anh biết rồi, em không được để ba mẹ nghe thấy.”

Mẹ không nói gì thêm nữa, qua một lúc lâu, đèn điện được bật lên, trong phòng sáng hẳn. Tôi vẫn đang nhắm mắt vì chưa thích ứng với ánh sáng, đột nhiên cảm thấy trán bị vỗ một cái. “Con đang nghe lên gì thế? Mẹ còn tưởng con đã ra ngoài rồi.” Mẹ chống nạnh lên, làm bộ uy nghiêm nói: “Đứng dậy, không được ngồi trên giường đất, mẹ phải trải chăn đệm.”

Bỗng nhiên tâm tình tôi rất tốt, thâm nghĩ vì vừa rồi không khí quá áp lực nên mới không dám di chuyển. Tôi nhảy từ trên giường xuống, nhanh chân chạy ra ngoài.

Lúc này trời bên ngoài đã tờ mờ tối, tôi vui vẻ chạy một mạch đến cửa chính, vừa chạy vừa lớn tiếng hô to: “Ăn sữa bò, uống bánh mì, đưa xe lửa vào trong túi. Đi ra ngoài, trông thấy người cần chó, chó cắn cục gạch đánh người!”

Không có ai đáp lời tôi.

Tôi lại hô lớn: “Bạn thân ơi bạn thân ơi bạn thân ơi, hai ta cùng đi mua hạt dẻ, bạn ăn vỏ, tớ ăn ruột, bạn thân ơi bạn thân ơi bạn thân ơi!”

Lát sau dì Vương cách vách bưng bát cơm mở cửa ra, Vương Câu Đắc Nhi cũng bưng bát cơm chạy theo sau.

“Tớ còn chưa ăn cơm xong mà.” Cậu vừa nhanh chóng và cơm vừa nói với tôi, “Đợi lát nữa tớ lại tìm cậu, cậu tự chơi một mình trước đi, buổi tối chúng ta cùng đi xem em gái tớ!”

“Dì của Canh Vân mới sinh một bé gái mập mạp.” Dì Vương cười giải thích với tôi. Tôi “ồ” một tiếng, không hứng thú đi chỗ khác.

Vương Câu Đắc Nhi còn có tên là Vương Canh Vân, cùng tuổi với tôi. Còn nhớ khi nhà tôi vừa dời đến đại viện này, chúng tôi lần đầu gặp mặt, tôi được mẹ chuẩn bị cho ăn mặc gọn gàng, mà cậu ấy thì quần áo xộc xệch, mặt mũi dính đầy bùn đất và mồ hôi, vừa mút ngón tay vừa tròn mắt tò mò nhìn tôi.

Tôi bày ra bộ dáng như người lớn hỏi cậu: “Cậu tên gì?”

“Vương Câu Đắc Nhi!” Cậu nhanh chóng bỏ ngón tay trong miệng ra, nói rất khí phách.

Tôi thoáng chốc không kịp phản ứng lại, liền tự giới thiệu tên mình: “Tớ tên là Lâm Khánh Hoa...”

Về sau tôi mới biết được, Vương Câu Đắc Nhi tên thật là Vương Canh Vân, khi còn bé cậu ấy nói chuyện rất vụng về, chỉ có dì Vương mới có thể nghe hiểu cậu nói gì. Theo tôi thấy thì có rất nhiều chữ cậu phát âm không rõ ràng vì lúc nhỏ lười nói chuyện. Về sau, chúng tôi trở thành bạn của nhau, bình thường tôi gọi cậu là Vương Câu Đắc Nhi, chỉ có khi làm bộ nghiêm túc mới gọi là Vương Canh Vân.

Chú Vương làm thuê cho ông nội tôi được vài năm, cũng có làm công nhật, là một người thoát nhìn rất đôn hậu, nhưng thực tế là người đàn ông rất khéo léo. Mỗi lần nhìn thấy tôi, chú luôn dùng bàn tay thô ráp của mình xoa đầu tôi, khiến tôi có cảm giác rất an tâm. Bàn tay của cha tôi cũng rất lớn, nhưng chưa bao giờ cha làm động tác như vậy với tôi.

Có một lần tôi cùng mấy đứa nhóc từ thôn Đông trở về, lúc đi ngang qua ruộng đậu nành của nhà mình, tôi nhìn thấy chú Vương đang đứng trước cối xay bỏ thứ gì màu vàng sáng vào túi áo, ánh mắt có chút tham lam, nhưng tôi không biết vật đó là gì.

Tôi nhận thấy chú ấy có vẻ tham, cho dù cảm giác có chút không phải nhưng tôi vẫn nhanh chóng chạy về nhà nói cho ông nội. Ông nội khoát tay, có vẻ ưu sầu nói: “Cho chú ấy đi, để người khác chiếm chút lợi lộc cũng không sao. Nhà họ nghèo quá rồi.”

Tuy ông nội tôi là chủ, nhưng không hề xấu xa giống những người khác, mà trái lại ông rất lương thiện.

Vào một buổi tối ngày nào đó, Vương Câu Đắc Nhi bị cha mẹ cậu ta ép, run run rẩy rẩy chạy đến nhà tôi, bảo là muốn tìm con gà trống nhà họ. Ông nội an ủi cậu không phải sợ, còn cho mượn chó săn trong nhà giúp cậu tìm cả đêm.

Nếu có ai đến nhà chúng tôi mượn trâu mượn lừa, ông nội cũng bảo: “Không sao cả, cứ dắt đi đi.”

Nếu có nhà ai bị đói, ông nội liền bảo: “Tối nhà tôi mà lấy ít gạo ăn.”

Còn nếu có ai hứa với ông giúp thu hoạch mà có việc gấp không làm được, ông cũng chỉ nói: “Nhà tôi không gấp, cứ về xử lý việc nhà trước đi.”

Tôi không biết đi đâu chơi, đành tới nhà Vương Câu Đắc Nhi. Dì Vương đang ưỡn cái bụng lớn ngồi trên giường đất, Vương Câu Đắc Nhi bới một bát cơm, lại rót thêm chút xì dầu, không có thêm đồ ăn mà cứ say sưa ăn như thể rất ngon. Tôi không ngờ cậu lại thâm thương như vậy, nhưng còn chưa kịp thấy đáng thương ở chỗ nào đã bị cậu kéo ra ngoài rồi.

Vương Câu Đắc Nhi đặt chén xuống, đi tới nói với tôi: “Đi nào, cùng tớ đến xem em gái nhỏ của tớ nào.” Bởi vì cậu không phát âm rõ chữ, bà từ “em gái nhỏ” nghe cứ giống như là “em ụm bò.” Tôi nghe xong rất muốn cười. (Em gái nhỏ = tiểu muội muội, mà Vương Câu Đắc Nhi phát âm là tiểu mục mục = tiếng bò rống.)

Chúng tôi quần nhau chạy đến một con hẻm nhỏ, cuối cùng cũng tới được nhà của dì cậu. Trong nhà không có bóng dáng người lớn nào cả, chỉ có mỗi một đứa bé quần tã đang khóc oa oa.

Vương Câu Đắc Nhi bò lên giường, vui vẻ nói: “Cậu đến đây xem nè.” Nói xong cậu ta đưa ngón tay đen sì đến bên miệng đứa bé, chỉ thấy nó từ từ híp hai mắt lại, lập tức hé miệng mút ngón tay cậu, mút chuyên chú đến nỗi trong cổ họng phát ra âm thanh ô ô như tiếng mèo con.

“Xem này!” Ước chừng khoảng một phút đồng hồ, Vương Câu Đắc Nhi lấy ngón tay ra cho tôi xem. Cái ngón tay đen sì của cậu ta giờ đã được mát sạch. “Ồ ” từ nhỏ tôi đã sống sạch sẽ, nhìn cảnh này không khỏi có chút buồn nôn, nhưng vẫn nhìn chăm chăm ngón tay cậu không đáp một tiếng.

“Nào, cậu cũng thử đi.”

“Không không không...” Tôi vội lui về phía sau, chỉ thấy tội cho đứa bé kia.

“Cậu thử đi mà! Ai nha, không có gì đâu mà...” Cậu nói xong lại muốn kéo tay của tôi, tôi nhanh chóng nhảy khỏi giường chạy ra cửa.

Chúng tôi một đường vừa đuổi vừa chạy, lát sau chạy đến con mương bên cạnh. Ở đây rất bẩn, rất nhiều người tới đây đi vệ sinh, tôi than một tiếng lại chạy trở về.

“Này, có chó!” Vương Câu Đắc Nhi gọi một tiếng. Cậu ta nói hai chữ này cũng coi như rõ ràng, tôi nhanh chóng nhặt một tảng đá, thẳng người lên hỏi: “Ồ đâu?”

“Kia kia.” Cậu ta chỉ vào rãnh mương, tôi thấy một con chó màu vàng đang bơi trên mặt nước, giống như muốn bơi vào. Nhìn con chó đó rất sạch sẽ, chắc là chó nhà ai nuôi.

Tôi ném cục đá đi, nói: “Chúng ta cứu nó lên nào.” Vương Câu Đắc Nhi tựa như không nghe thấy, cầm cục gạch muốn ném xuống.

“Cậu đừng ném vào nó!” Tôi nóng lên, chắc chắn Vương Câu Đắc Nhi muốn đánh chó, nhưng mà tôi không muốn tổn thương nó. Tôi liền nhào đến bên cậu ta, một tay bắt lấy cục gạch.

Giống như phản xạ có điều kiện, Vương Câu Đắc Nhi hoảng hốt, cục gạch rơi xuống mặt đất, nhưng cậu ta lại mất thăng bằng, tôi nhào qua hụt nên bị vồ ếch một cái, lại bị đầu gối của cậu ta đẩy thêm phát nữa, dưới chân đạp vào khoảng không, vậy là lăn xuống mương.

Cái thời khắc ấy... tôi không bao giờ muốn nhớ lại nữa. Toàn thân tôi dính bẩn, dưới mương bốc lên mùi hôi khủng khiếp. Tôi mở mắt ra, đầu tiên là thấy con chó nhỏ vì giật mình mà bơi ra xa, sau đó là Vương Câu Đắc Nhi đang luống cuống tay chân đứng phía trên. Giờ phút này tôi chỉ muốn thắt cổ tự vẫn cho xong chuyện.

Tôi chật vật đứng dậy, đầu óc choáng váng. Vương Câu Đắc Nhi phản ứng coi như nhanh nhẹn, hô lớn với tôi một tiếng: “Cậu ở đây chờ!”, nói xong liền chạy đi mất. Rãnh mương này nằm dưới dốc đứng, đối với đứa nhóc bảy tuổi như tôi mà nói thì leo lên có chút khó khăn. Tôi tuyệt vọng đứng bên dưới nhìn lên bầu trời.

Chỉ chốc lát sau, cha mẹ tôi và dì Vương đều chạy đến. Cha mẹ tôi là người từng trải, lúc này vô cùng bình tĩnh, cha đưa xuống cho tôi một đầu dây thừng, bảo tôi cầm chắc, không tốn nhiều sức lực đã kéo được tôi lên. Mẹ một bên quở trách: “Nghịch thành cái dạng này...”

Dì Vương không nói hai lời, tóm lấy Vương Câu Đắc Nhi liều mạng đánh, cậu liền oa oa khóc lớn. Cha mẹ tôi ở một bên khuyên nhủ, nói là do tôi nghịch ngợm, không liên quan gì đến Canh Vân.

Dì Vương có ý muốn đem quần áo của tôi về nhà giặt nhưng cha mẹ tôi từ chối. Vừa về đến nhà, cha mẹ đã đem quần áo của tôi ném đi. Kỳ cọ cả nửa ngày tôi mới lại trở thành một đứa nhóc sạch sẽ.

Tôi cũng ăn trọn một trận đánh. Cha mẹ quản tôi rất nghiêm, ăn đánh là chuyện bình thường. Đến khuya khi đang ngủ, tôi còn nghe loáng thoáng tiếng khóc của Vương Câu Đắc Nhi, tiếng khóc đứt quãng tựa như bị nghẹn khí. Tôi không kiềm được rơi hai giọt nước mắt, lòng thầm nghĩ không biết sau này Vương Câu Đắc Nhi có còn chơi với tôi nữa hay không...

Chuyện này quả thật không thể trách Vương Câu Đắc Nhi, nhưng dì Vương lại đánh cậu ta dữ như vậy, việc này làm người nhà tôi rất xấu hổ, cảm giác như nợ người ta cái gì đó, bà nội nói: “Tìm cơ hội mà trả món nợ nhân tình này cho người ta.”

Rạng sáng ngày hôm sau, tôi nghe thấy có người cầm đất ném vào cửa sổ nhà tôi. Tôi quay ra ngoài thử, thì ra là Vương Câu Đắc Nhi, mặt cậu ta vẫn còn sưng, ở dưới lầu nhìn tôi cười xán lạn, tôi lại nhìn trong ngực cậu ta, giống như có thứ gì đó nhúc nhích. Tôi chăm chú quan sát, ra là cậu đang ôm một con chó

màu vàng! Tôi thoáng cái yên tâm, chỉ sợ động tĩnh đánh thức người lớn trong nhà, cách một tầng cửa sổ, tôi hươ tay múa chân biểu đạt với cậu rằng mình rất kích động và cảm ơn cậu.

Con chó này không có chủ, liền được nhập bọn chơi với chúng tôi. Lúc đầu tôi gọi nó là “A Hoàng”, nhưng Vương Câu Đắc Nhi không nói được rõ ràng, cứ kêu “A Hoàng” thành “A Hoa”. Vì vậy, tôi cũng kêu nó bằng “A Hoa”.

Cổ cung: ngày nay gọi là Tử Cấm Thành, nằm ngay giữa trung tâm thành phố Bắc Kinh trước đây, là cung điện của các triều đại từ giữa nhà Minh đến cuối nhà Thanh Trung Quốc.

Cách mạng văn hóa giai cấp vô sản còn gọi là Đại cách mạng văn hóa hay Văn cách. Là một phong trào chính trị xã hội tại Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa diễn ra trong 10 năm từ 1966 tới 1976, gây tác động rộng lớn và sâu sắc lên mọi mặt của cuộc sống chính trị, văn hóa, xã hội ở Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.

Cánh hữu là phe phái theo tư tưởng bảo thủ, thụt lùi. Cánh tả là phe phái theo tư tưởng tiến bộ.

Cao lanh hay được gọi là đất sét trắng. Trong nạn đói TQ thời xưa, do không có thức ăn nên người dân ăn đất sét trắng cho đỡ đói. Đất này ăn ít không gây chết người được nhưng không có dinh dưỡng gì, lại không thể tiêu hóa.

Ai có hứng thú với Cách mạng văn hóa TQ thì vào đây để tìm hiểu thêm.

Chương sau →

2. Chương 2

Nhờ có kinh nghiệm đau thương lần trước nên tính nghịch ngợm của tôi dần giảm lại.

Trời sinh con nít đã có tính ham chơi, mà đồ chơi thì như cả bầu trời của nó. Nhưng ở thời điểm thiếu thốn chật vật thế này thì cho dù là phú gia công tử cũng không có đồ chơi để mà chơi. Bình thường đồ chơi của chúng tôi là vỏ đạn, cầu thủy tinh, diêm quẹt và vỏ kem đánh răng.

Ước mơ của tôi là có được một món đồ chơi nho nhỏ, tôi khát khao được người lớn mua cho, nhưng ông nội và cha mẹ đều không đồng ý. Lúc ấy bà nội tuổi cao lại bệnh nặng, suốt ngày chỉ có thể ngồi trong nhà. Tuy rằng từ trước đến nay bà đối với tôi rất tốt nhưng tôi cũng không mong bà có thể giúp tôi thực hiện nguyện vọng.

Cuối cùng cũng đến một ngày, người bà mà tôi ngày nhớ đêm mong đã biết chuyện, bà hỏi tôi muốn cái gì, tôi nói rằng mình muốn món đồ chơi trong tiệm ở góc đường. Bà nội không nói gì, nhưng bà ghi nhớ trong lòng, hôm sau liền mua cho tôi.

Tôi vuốt ve món đồ chơi, trong lòng kích động vô cùng, âm thầm thề rằng đời này nhất định phải đối xử tốt với bà nội.

Đó là một loại kích động và mừng rỡ không thể nói nên lời! Đến khi tôi trưởng thành, khi đọc “Trường hòa Sơn Hải kinh” của Lỗ Tấn mới có thể tìm lại được tâm trạng như thế.

Bà nội rất hiền lành, đối xử với tôi rất tốt, nhưng bà không cưng chiều mà biết dạy dỗ tôi, cách bà dạy tôi không giống như của cha mẹ là đánh mắng hay quần thúc nghiêm khắc.

Đối với tôi, bà nội là người có tầm ảnh hưởng rất lớn, thậm chí còn vượt qua ông nội và cha mẹ. Hình tượng của bà không giống như những người xung quanh, rất khác biệt. Mà sự khác biệt ấy thể hiện ở khí chất của bà.

Bà không chấp nhận quần áo của mình bị dính bẩn cho dù chỉ một chút, rõ ràng bà chỉ có mấy bộ quần áo thôi, nhưng lại được giặt giữ rất cẩn thận. Hằng ngày bà đều đi giày nhung thêu màu đen, đen tuyền thuần túy, không có một chút tạp sắc nào.

Bà nội bà vô cùng yêu quý một cây ngân sâm, mỗi ngày đều lau kỹ, rồi lại cài lên tóc. Lúc tóc bà còn đen, phối với ngân sâm rất hợp, đến khi tóc bà bạc trắng, cài cây sâm ấy vẫn đẹp như ngày nào.

Bà nội xuất thân đại gia khuê tú, nhưng mà thời thế thay đổi, bên trong xã hội đang có một sự chuyển biến cực lớn, bà cũng biết rõ không thể nào trở lại những năm tháng huy hoàng khi còn trẻ nữa. Bà nội là người vừa có tri thức vừa biết lễ nghĩa, tính tình ngay thẳng lương thiện, sự ôn hòa của bà làm cho người khác có một loại cảm giác không thể kháng lại. Bà đem tất cả hy vọng ký thác lên người tôi, từ nhỏ tôi đã được bà dạy dỗ nhiều tư tưởng tốt đẹp.

Lúc tôi bốn năm tuổi, tôi nhìn thấy một người đàn ông độc thân cùng thôn cứ khom lưng về trước khi đi đường, tôi cảm thấy thú vị, thế là liền học theo người nọ. Tôi còn thấy tam nha đầu ở Chu gia nói chuyện cà lăm rất buồn cười, vậy là cũng học theo nó.

Sau khi bà nội biết chuyện thì rất tức giận, nhưng bà không đánh mắng tôi mà cho tôi nhìn vào một tấm gương, lúc đó mới biết được tư thế còng lưng như vậy khó coi đến nhường nào, về mặt tôi khi ấy xấu hổ vô cùng. Bà nội còn dẫn tôi đi theo sau tam nha đầu nhà Chu gia, tôi mới biết nói chuyện như vậy vô cùng mệt mỏi, nhưng đó là bẩm sinh rồi, không sửa được.

Bà nội không cần đến một câu trách mắng nào, ấy vậy mà tôi liền bỏ được hai tật xấu. Nhìn thấy tôi đã triệt để sửa tật xấu, bà mới chậm rãi nói với tôi một câu: “Ăn nói phải rõ ràng, làm người phải quang minh chính đại.”

Tôi còn chưa đến tuổi đi học, bà nội đã dạy tôi tập viết, đọc cổ văn, còn giảng cho tôi nghe một ít kiến thức về thiên văn và hội họa. Bà biết rất nhiều loại nhạc cụ Tây Dương, ví dụ như dương cầm, vĩ cầm, nhưng đều không thể mang đến đây. Bà nội đặc biệt muốn chọn thầy giáo cho tôi, tôi cũng rất muốn học, nhưng rồi lại không có cơ hội.

Bà nội mặc kệ tôi nghịch ngợm như thế nào, nhưng khi gặp bà thì quần áo nhất định phải sạch sẽ, mặt và tay không được bám bẩn, eo lưng thẳng tắp, nói chuyện rõ ràng. Bà nội không cho phép tôi nói với bà những chuyện lông gà vỏ tỏi, “Đông gia dài Lý gia ngắn, ba con mắt bốn con mắt.” Bà chỉ cho tôi nói với bà về tri thức văn học. Nói theo cách của bà nội là “Phải ra dáng đại thiếu gia.”

Một khi cha mẹ muốn đánh tôi, bà sẽ đến che chở cho tôi, nhưng bà cũng không nuông chiều cháu mình quá mức mà chỉ quan sát tôi, sau đó dùng lời lẽ dạy dỗ cho tôi hiểu đúng sai, sự thay đổi bên trong tôi cứ tiến hành một cách vô tri vô giác, dần dần biến thành bộ dáng mà bà muốn: Biết đọc sách viết chữ, có thể giúp đỡ mọi người, ăn mặc lịch sự nhưng giản dị, cử chỉ và lời nói phải khoan thai thanh nhã.

Bà nội tốt với tôi như thế đấy, yêu thương tôi như thế đấy, tuy ông nội và ba mẹ cũng yêu thương tôi, nhưng chưa thể lớn bằng tình yêu của bà, không thể vượt qua trí tuệ của bà được. Lúc ấy tôi cảm thấy, bà nội là tiểu thư khuê tú, chắc chắn sẽ không bị thời gian cướp đi đâu. Cho dù bà có rời đi thì khí chất và phẩm hạnh của bà vẫn còn tồn tại bên chúng tôi.

Nhưng mà thân thể của bà lại ngày một chuyển xấu.

Mùa đông năm 1966.

Nhà Vương Câu Đắc Nhi có thêm một em bé, trước kia vốn đã khó khăn rồi mà bây giờ lại càng thêm túng thiếu. Thời gian chúng tôi chơi đùa cùng nhau ngày càng nhiều, cũng có khi cậu ở lại nhà tôi cùng ăn cơm.

Hạnh phúc nhỏ bé dường như luôn chấm dứt rất sớm rất sớm. Lúc này nhớ đến khoảng thời gian trước kia, tôi không khỏi thở dài: Tuổi thơ luôn là những trang sách vội vàng, hơn nữa còn cuốn theo vị đắng chát và đau xót.

Cho đến cùng thì bà nội vẫn không thể gắng gượng qua mùa đông. Đêm hôm ấy, bà giống như đang an tường trong giấc ngủ, nhưng ai biết được đau bệnh đã tra tấn bà những ba năm. Càng không thể ngờ, bà cứ như vậy mà ra đi trong lặng lẽ và yên bình.

Buổi sáng hôm sau, tôi vừa thức dậy đã nghe âm thanh ô ô kỳ quái. Giống như có người đang khóc, lại giống như ai đó đang ca hát. Tôi không để ý nhiều, cứ tưởng con chó cái nào đang sinh con, liền ló đầu ra cửa sổ xem xét, chỉ thấy trong nhà bày một cái đầu ngựa và một cái đầu trâu rất lớn bằng giấy.

Tôi không khỏi kinh hô một tiếng, nhanh chóng mặc quần áo đi xuống lầu – lúc ấy tôi không biết đó là cái gì, chỉ cảm thấy nó thú vị. Tôi hô to rồi vọt vào trong sân, liền bị mẹ túm lấy, “ba ba” hai tiếng, trên mặt

tôi hững hờ hai cái bạt tai, vừa nóng vừa rát. Tôi không hiểu đã xảy ra chuyện gì, ấy thế mà quên luôn cả việc khóc nhè.

Hành động của mẹ thật kỳ lạ, còn chưa giải thích với tôi vì sao đã vội vàng đi về phòng ông bà nội. Tôi đứng nhìn theo mẹ, lại thấy vành mắt mẹ đã phồng hờn. Cùng lúc đó tôi còn nhìn thấy mấy người mặc đồ đen vây quanh bên ngoài phòng bà. Khóe mắt tất cả mọi người đều đỏ lên, tiếng hát xướng giống như đang nức nở nghẹn ngào, một lát sau, lại có vài người mặc đồ đen đi từ trong phòng ra.

Trang phục của họ thật kỳ quái, vừa giống như trang phục cổ đại, lại giống như Hắc Vô Thường.

Trước đó tôi chưa bao giờ gặp qua tang lễ, bây giờ nhìn thấy một màn này mới chợt hiểu ra – nhất định trong nhà đã xảy ra chuyện lớn rồi. Nếu không phải ông nội thì là bà nội.

Tôi tiến lên kéo một người mặc đồ đen lại hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì thế?”

Người nọ thấy tôi, lập tức ngừng hát, nói: “Bà nội con đã... đi rồi.” Tôi cảm thấy đau lòng, như không quá đau, bởi vì tôi chưa kịp phản ứng.

Cha tôi theo một đám người mặt đồ đen, đôi chân tựa như không còn lực, ngấn người nói: “Lão thầy bói rõ ràng đã nói có thể gắng gượng qua năm nay mà, sao bây giờ đã đi rồi...” Thì ra cha tôi vẫn đến xem thầy bói, nhưng mẹ chưa từng cãi nhau với cha vì vụ này.

Lúc này ông nội cũng đi tới, vẻ mặt ông rất bình tĩnh, cũng không rơi nước mắt, phất tay giải tán đám đông nói: “Tránh ra tránh ra, tới giờ nhập quan rồi... Đi gọi Khánh Hoa đến đây.”

Một vài người đưa cỗ quan tài tới, mở nắp quan ra, ông nội và cha mang thứ gì đó màu trắng đặt vào. Tôi đoán chắc đó là bà nội. Ông nội lại nói với cha: “Lớn như vậy rồi, không được khóc! Khóc thì có ích gì, người có trở về được không? Một lão già như ta còn không khóc, đợi đến lúc ta đi rồi, các con cũng phải không khóc...”

“Cha!” Cha tôi lớn tiếng kêu lên, “Con không khóc!”

Tôi lấy làm kỳ lạ, rõ ràng trên mặt cha còn rơi mấy giọt nước mắt. Nhìn cha khóc đến thế này, tôi không khỏi thấy mũi cay cay, cũng muốn khóc theo. Khi bà nội còn sống, bà đối xử với tôi rất rất tốt...

Tôi đang muốn đi tới xem, nhưng lại thấy không hợp với cấp bậc lễ nghĩa. Có một người mặc đồ đen dùng sức giữ lấy tôi, dè dặt tôi xuống, tôi vừa định chống cự đã nghe “xoẹt xoẹt” mấy tiếng, một nhúm tóc rơi xuống, người đó dùng lá bùa bằng giấy Tuyên bao tóc tôi lại, sau đó đặt vào quan tài. Tôi không khỏi lo lắng cho mái tóc của mình.

Mẹ tôi đã sớm không còn khóc nữa, mẹ kéo tôi vào buồng trong, thay cho tôi một bộ đồ trắng bằng vải thô. Trên eo thắt một cái đai lưng màu trắng, trên đó có gắn một đóa hoa hồng bằng giấy. Chỉ có tôi và cha là mặc quần áo màu trắng, những người khác đều mặc màu đen, tôi không biết như vậy có ý nghĩa gì.

Mẹ tôi lại dẫn tôi đến gian nhà ở hậu viện, căn phòng đó chính là nơi đặt quan tài của bà nội, bên trên có treo di ảnh của bà. Chắc là bà đã đi vào buổi tối, tất cả đồ vật cần thiết đều được chuẩn bị đầy đủ. Sau đó những người mặc đồ đen đều lui ra.

“Dập đầu.” Ông nội đứng ở chỗ khuất sáng, tôi không nhìn thấy rõ mặt ông, chỉ có thể cảm giác được sự uy nghiêm trong giọng nói của ông: “Dập đầu với bà nội con đi.”

Lúc này tôi mới nhìn đến cái đệm màu sắc rực rỡ ở phía trước quan tài, trước kia tôi đã thấy qua ở trong miếu. Trước điện thờ Phật cũng có một cái đệm như vậy, rất nhiều người dập đầu trên đó, bình thường cái đệm ấy hẳn không chịu được.

Có người đưa cho tôi ba nén hương, sau đó vỗ nhẹ lên vai tôi.

Thật sự tôi không muốn dập đầu chút nào, dù sao thì trong mắt nhiều người tôi cũng là đại thiếu gia nhà địa chủ, bình thường ngoại trừ cha mẹ, không có ai quản được tôi. Theo truyền thống khi nhận bao lì xì vào ngày tết âm lịch phải dập đầu, nhưng bởi vì ông bà nội rất cưng chiều tôi nên không bắt tôi phải hành lễ.

Bởi vì tôi rất kính trọng bà nội, nên vẫn cung kính dập đầu ba cái.

Tang sự bận rộn mãi tới trưa, đến giờ cơm, trên bàn ăn có rất nhiều thịt, mọi người đều yên lặng nuốt xuống.

Cơm nước xong xuôi, tôi lại đi đến căn phòng đặt quan tài, ngồi xuống cái ghế gần đó ngơ ngác nhìn quan tài của bà. Trong phòng rất tối, nhưng không biết sao tôi không thấy sợ hãi chút nào.

Lúc này bỗng có người vỗ vai tôi, vừa quay đầu lại nhìn, thì ra là Vương Câu Đắc Nhi, dì Vương cũng đứng phía sau, vành mắt đỏ hồng nhỏ giọng nói với con trai của dì: “Con đến an ủi Khánh Hoa đi.”

Wương Câu Đắc Nhi cà lăm cả buổi mới nói ra được một câu: “Cậu không sợ sao?”

“Tớ không sợ.” Vậy mà tôi hơi nở nụ cười: “Hơn nữa tớ còn không khóc nữa này.”

“Như vậy là không đúng...” Dì Vương tựa như đang bối rối, nhìn chằm chằm vào quan tài nói: “Con nít nói vậy sao được... sao có thể không khóc.”

Chúng tôi cùng đi ra khỏi phòng, nhìn thấy A Hoa đang vẩy đuôi mừng rỡ muốn xông vào người tôi. Mấy người mặc đồ đen kia lại tới, A Hoa thấy họ liền bắt đầu sửa soạn. Lúc này A Hoa đã lớn hơn rất nhiều. Bọn họ nói: “Mau đem chó ra ngoài!”

Chúng tôi không phản ứng.

“Đem ra ngoài mau lên!” Đám người vẫn tiếp tục nói, A Hoa vẫn tiếp tục sửa soạn. Có hai người tới bắt A Hoa, nó nhảy dựng lên hung hăng cắn tay một người trong đó rồi chạy mất. Một người khác vội lui về sau một bước, không dám tiến lên nữa.

Tôi nhìn đám người mặc đồ đen kia, đột nhiên cảm thấy cực kỳ hả giận.

Đã qua hai ngày, cuối cùng quan tài cũng được đưa đi rồi, đám người kia vẫn còn khóc như ca hát, tôi không hiểu sao họ lại có nhiều nước mắt đến thế. Trên không trung lơ lửng tiền vàng mã, tôi cầm trong tay ba nén hương, trịnh trọng dập đầu ba cái.

Tôi nhận được cả một bó hương lớn, dùng cỡ nào cũng không hết nổi. Cơ mà tôi lại rất thích nhìn thứ này, đốt một nén hương, chăm chú nhìn vào làn khói vờn quanh, cảm giác tất cả trước mắt bỗng chốc trở nên trang nghiêm đến lạ.

Hôm nay tôi không biết đi đâu chơi, liền đốt một nén hương, huơ loạn trên không, miệng bắt đầu lầm nhảm. Đột nhiên một đốm lửa rơi xuống tang phục của tôi. Tôi nghĩ không ảnh hưởng gì, nhưng trong chốc lát đã sững sờ, tang phục màu trắng được may đơn giản thoáng chốc bốc cháy.

Tôi hoảng hồn, cố gắng giữ vạt áo, nhưng lửa lại càng lúc càng lớn, tôi đành phải hô to gọi người tới. Vương Câu Đắc Nhi đột nhiên lao đến, nhanh chóng đè mạnh tôi xuống mặt đất, phần bụng bị lửa cháy áp xuống mặt đất, sau khi lăn lộn vài vòng chỉ cảm thấy chỗ bụng nóng hổi, nhưng khi đứng lên lửa đã bị dập tắt rồi.

“Ôi trời a...” Tôi vừa nhớ lại một màn vừa rồi, thật đúng là đáng sợ quá chừng, nhất thời không biết phải làm sao để cảm ơn Vương Câu Đắc Nhi.

“Không sao rồi, cậu đừng nói cho cha mẹ biết.” Vương Câu Đắc Nhi rất rộng lượng nói.

Đương nhiên là tôi không muốn để cha mẹ biết rồi, vì thế lúc họ đi qua trước mặt, tôi liền che lại lỗ hổng bị lửa thêu, như con chuột nhắt mà len lén bỏ trốn. “Lâm Khánh Hoa!” Mẹ đột nhiên gọi một tiếng làm lông tóc tôi dựng đứng, quay đầu lại vờ như không có chuyện gì.

“Đến đây, mẹ coi con có chuyện gì.”

Tôi trộm liếc cha một cái, cha nghe thấy mẹ nói vậy cũng buông tờ báo trong tay xuống, nghiêm khắc nhìn tôi chăm chú. Tôi biết bây giờ có chạy cũng không thoát được, liền nơm nớp lo sợ nhích qua, buông vạt áo xuống, lập tức một lỗ cháy đen hiện ra trước mắt.

Hiển nhiên lại bị ăn một trận đòn đau điếng. Mẹ tôi vừa đánh vừa khóc, nói bà nội đi rồi mà tôi còn không biết tôn trọng bà, ngay cả tang phục mà cũng làm cháy, thật sự là tạo nghiệt, cũng may bà nội là người khoan hồng độ lượng.

Ngay sau đó mẹ tôi liền mang mấy quả trứng gà đến đến nhà Vương Câu Đắc Nhi. Khỏi cần nói cũng biết chúng tôi lại thiếu nhà họ một ân tình lớn nữa rồi.

Lễ bảy ngày đầu tiên, mẹ tôi chuẩn bị một bàn ăn phong phú, nhưng lại không cho tôi đụng đến. Ngược với mong đợi của tôi, mẹ đem tôi vào ổ chăn, tôi cảm thấy thật kỳ quái. Chẳng lẽ sau khi tôi chết người khác cũng làm theo cái lễ tiết kỳ cục này sao?

Tôi không ngủ được, bèn trượt xuống giường nghe lén cha mẹ nói chuyện. Cha hạ thấp giọng nói: “Đồ vật của mẹ đều là đồ tốt, sao em lại muốn đốt?”

“Anh nói đồ hồi môn của mẹ sao?”

“Ừ, mấy vật đó... toàn là đồ cổ, sao không giữ lại chứ? Không phải anh tham tiền, nhưng người đã đi rồi, mà vật cũng đi theo không giữ lại chút gì, trong lòng anh đâu thể dễ chịu cho được.” Tôi không nhìn thấy vẻ mặt của cha, nhưng có thể cảm giác được nhất định cha đang cau mày khó chịu.

“Nhà người ta không phải cũng coi di vật như đồ gia truyền hay sao?”

“Đúng vậy, nhưng không phải đã nói lễ bảy ngày lần đầu phải đem đốt thứ gì à?”

“Hay là đi hỏi ý của cha đi.”

“Ừ, em đi đi.”

Tôi nghe thấy bước chân mẹ ra cửa, vội vàng chạy đến cửa sổ, trông thấy mẹ một đường đến phòng ông nội, qua một lúc lâu vẫn không thấy ra, tôi nghĩ có thể hai người còn đang nói chuyện, liền trèo xuống khỏi bậc cửa sổ.

Ước chừng qua nửa tiếng, tôi nghe trong phòng có động tĩnh liền lén đi xem, thấy được ông nội và cha mẹ đang đào đất trong mảnh sân nhỏ, trong tay ông nội nắm chặt một cái túi vải, tôi đoán chắc trong đó chính là đồ hồi môn của bà. Tôi không khỏi có chút sốt ruột, sáu bảy năm qua tôi đã quá quen với từng ngõ ngách trong nhà, rất nhiều chỗ là nơi để đồ vật của bà. Có đồ vật của bà nội thì cái nhà này mới có thể coi là nhà được.

“Được rồi.” Ông nội nhỏ giọng nói, đem một cái xẻng cắm trên mặt đất.

“Vâng.” Là cha nói.

Sau đó tôi tận mắt thấy di vật của bà bị vùi vào đất, dần dần bị lấp kín.

Tôi nằm trên giường, càng nhớ bà da diết. Chết là như thế nào? Có phải bà nội sẽ vĩnh viễn không trở về không? Lần gặp cuối cùng với bà là vào tuần trước, mọi người cùng nhau ăn cơm tối, sau đó từng người trở về phòng mình...

Hôm nay bà đã không còn nữa, đây đã là một sự mất mát rồi, có sao di vật của bà cũng đem chôn đi? Về sau chẳng phải sẽ không được nhìn thấy dấu vết của bà lưu lại nữa hay sao?

Tối hôm đó, ban đêm tĩnh mịch vắng người, tôi vội vàng mặc quần áo, lặng lẽ ra mảnh sân vắng lặng kia. Buổi tối tháng mười hai lạnh thấu xương, tim tôi đập rộn không ngừng, toàn thân nhiệt huyết sôi trào. Trong phòng ông nội đã truyền đến tiếng ngáy, tôi nuốt nước bọt, nhìn chằm chằm vào chỗ đất chôn di vật, trong thoáng chốc tựa như cảm thấy bà nội đang đứng trước mặt, hiền hậu cười với tôi.

Tôi cắn răng, bắt đầu dùng tay đào bới. Ngón tay vì đào đất mà đau rát, móng tay cũng dính đầy bùn đất. Bàn tay bị đá vụn đâm vào, nhưng rất nhanh tôi đã đào được túi vải kia. Tôi nhẹ nhàng lấy nó ra, lục lọi đồ vật bên trong. Bàn tay nhanh chóng cảm giác được một vật lạnh lạnh trơn bóng, lấy ra nhìn, quả nhiên là ngân trâm của bà.

Vào những ngày lễ, bà nội sẽ ngồi trước gương trang điểm cài cái ngân trâm này lên tóc. Đây cũng là đồ vật tôi thích nhất, trong mắt tôi, nó là vật tượng trưng cho bà nội, trên đó lưu lại mùi hương quen thuộc của bà, hiền hòa và ấm áp như vậy, sao có thể để nó bị chôn vùi ở đây được chứ...

Tôi lại chôn kỹ cái túi, trong tay gắt gao nắm lấy ngân trâm trở về phòng. Tay của tôi đã bị lạnh đến không nhúc nhích nổi. Đêm nay, tôi nắm ngân trâm của bà trong tay, ngủ rất an ổn.

Đông gia dài Lý gia ngắn, ba con mắt bốn con mắt: Minh chỉ tra ra được đây là câu ẩn dụ, cũng không hiểu rõ nó ẩn dụ cho cái gì, hình như là chê trách mấy người nhiều chuyện nhảm nhí gì đấy.

Chương sau →

3. Chương 3

Mãi đến sau này tôi mới biết được, ông nội và cha mẹ chôn di vật của bà không phải chỉ vì làm theo phong tục.

Hai ngày nay tôi cảm giác trong nhà có gì đó rất kỳ lạ. Ông nội đem tấm gương đồng cổ xưa vô cùng tinh mỹ tháo xuống, dùng vải bọc kín sau đó giấu vào phía sau tủ áo, còn mẹ thì nuốt nước mắt tháo hết vòng bạc và nhẫn ngọc, đặt vào trong một cái túi, từ đó không bao giờ thấy mẹ đeo trang sức nữa. Cha tôi cho người làm nghỉ việc, tôi nghe cha buồn rầu nói với họ rằng gia cảnh Lâm gia tụt dốc, không có tiền thuê họ nữa, chỉ sợ về sau cả nhà cũng phải sống trong khổ cực... Nhưng trên thực tế, tôi thấy sinh hoạt trong gia đình không có bao nhiêu thay đổi, thức ăn thường ngày vẫn rất phong phú.

Không phải chỉ riêng nhà chúng tôi kỳ lạ, mà bên nhà Vương Câu Đắc Nhi cũng khó hiểu không kém.

Đêm hôm qua dì Vương đến nhà tôi, cùng ông nội và cha mẹ nói chuyện với nhau rất lâu rất lâu. Tôi hiển nhiên là bị nhốt ở trong phòng, nhưng nội dung họ nói chuyện một chữ tôi đều không để lọt, cho đến nay ký ức vẫn còn như mới.

Dì Vương khóc thút thít nói rằng: “Ày da, nhà chúng tôi coi như xong rồi, anh trai của tôi ăn cơm ở nhà ăn nhân dân, không có một chút dầu mỡ nào cả, mà thân thể anh ấy lại cao to cường tráng, tính tình thì nóng nảy, đương nhiên gặp chuyện như vậy sẽ không nhịn được, đem chén đĩa đặt trước mặt đầu bếp nói rằng: Chú có thấy trong đây có chút dầu mỡ nào không? Tôi thấy vốn dĩ là các chú không muốn làm...”

“Cũng bởi như vậy mà anh ấy gán tội “xúc phạm chủ nghĩa Cộng sản vĩ đại”, hai ngày trước đã bị bắt đi rồi, rồi lại bị kiểm điểm phê bình cái gì đó, sau khi viết xong kiểm điểm thì bị đưa đi cải tạo, đến giờ vẫn không thấy tin tức. Mọi người nói xem, chú của Canh Vân tính tình nóng nảy như thế, vào đó không chịu được khuất nhục, không biết sẽ bị xử lý thế nào? Hai ngày trước tôi có vào thành phố, nhìn thấy một nhóm hồng vệ binh đang lục xét nhà người ta, chúng vô cùng hung hăng, gặp cái gì là đập cái đấy...”

Ông nội tôi gõ tẩu thuốc lên mặt bàn, nói: “Cũng không phải là gặp cái gì đập cái đấy, có điều của hồi môn của bà nội Khánh Hoa nhất định sẽ bị đập, chúng muốn kiểm kẹp “sự phục hồi của chủ nghĩa tư bản” ấy mà...”

Dì Vương lại nói tiếp: “Đúng vậy, cha tôi hồi trẻ có học được chút tay nghề của bọn Tây, sinh sống bằng nghề chế tạo đàn vĩ cầm. Ông ấy mất nhiều năm rồi, để lại cho tôi mấy cây đàn, thật là tôi không muốn bỏ đi, nhưng không bỏ thì không được... lại không biết xử lý thế nào đây. Hai ngày trước vì nhà chúng tôi có liên quan đến anh trai, nên một đám hồng vệ binh đến xét nhà, chúng tôi hoảng sợ nên vờ như không có ai ở nhà, không ra mở cửa. Tôi chỉ biết ở trong nhà ôm cây đàn kia mà khóc...”

“Cha của Canh Vân trước kia cũng xuất thân địa chủ, chỉ là sau đó tiền bạc đều không còn nữa. Mấy chuyện này đều có thể điều tra ra được, tôi nghĩ cuộc sống sau này không thể tiếp tục an ổn nữa rồi, Canh Vân và em trai nó còn nhỏ như vậy, chỉ sợ cũng không khỏi chịu khổ, mọi người nói nên làm sao mới tốt đây?”

Cha tôi trầm thấp thở dài một hơi mới nói: “Nhà chúng tôi lại càng khó. Bây giờ Đảng đã ra chủ trương “Đả đảo tất cả, nội chiến toàn diện”, ngay cả chủ tịch nước Lưu Thiếu Kỳ, còn có họ Đặng đều bị phê bình rồi, lại nghe nói có không ít địa chủ và người làm công tác văn hóa ở Bắc Kinh bị giết. Tình huống nhà chúng tôi chắc chắn lại càng gay go hơn.” (Họ Đặng ở đây chỉ Đặng Tiểu Bình)

Ông nội nói: “Nhà chúng ta nhất định phải qua được kiếp nạn này, bà nội Khánh Hoa cũng coi như có phúc, về sau không phải bị kết tội. Hiện tại chỉ sợ phải thuê hủy nhà cửa rồi trốn đi mới được, nhưng việc này là không thể nào.”

Mẹ tôi tiếp lời: “Tôi nghe nói những sinh viên đại học đều bị điều về nông thôn, mấy người làm công tác văn hóa và địa chủ gì đó ở nông thôn, tốt một chút thì bị xét nhà, sau đó bị cho đi cải tạo lao động, xấu số

hơn thì bị bắt giam. Ai da, chúng ta phải xử lý thế nào đây? Chẳng lẽ phải trơ mắt nhìn tai họa ập đến mà không chạy trốn sao?”

Cha hỏi: “Bọn chúng có thể làm cách mạng, vậy tại sao chúng ta không thể làm được? Như thế thì sẽ không có ai hoài nghi nhà chúng ta. Chúng ta đem cửa cải đập bỏ, hoặc giấu đi, nguy trang thành bản nông, như vậy không phải là được rồi sao?”

Mẹ tôi đột nhiên quát to một tiếng đầy uy nghiêm, từ trước đến nay tôi chưa bao giờ nghe mẹ nói chuyện như thế: “Đừng nghĩ rằng anh xuất thân là đại tư bản, thực chất vẫn còn dân lầm!” Mẹ lại hạ giọng thì thầm: “Làm cách mạng cũng phải biết cái nào đúng cái nào sai, bọn chúng đã làm sai, chẳng lẽ anh cũng muốn sai theo chúng? Thái độ kiêu ngạo của anh đâu mất cả rồi? Anh làm vậy không thấy hổ thẹn với tổ tiên sao?”

Cha tôi trầm mặt không nói. Dì Vương lại thở dài một hơi: “Khánh Hoa và Canh Vân, còn có em trai của nó nữa, chỉ sợ phải oan ức mà gánh trên lưng cái danh “cẩu tử” rồi, thật sự là số khổ.”

Âm thanh mẹ tôi chợt nghẹn ngào: “Tôi chỉ có một đứa con trai, từ nhỏ đã quản giáo nghiêm khắc với nó, bình thường nó lanh lợi ngoan ngoãn như vậy, tôi là mẹ nó, tôi chỉ muốn nó sau này có thể tiền đồ xán lạn, sang năm là Khánh Hoa tròn bảy tuổi, có thể nhập học được rồi. Nhưng ông trời lại hết lần này đến lần khác muốn trêu ngươi, sao lại để cho Khánh Hoa sinh ra vào thời điểm như thế này chứ...”

Cha cũng nói: “Trường học cho nghỉ cả rồi.”

Lần đầu tiên tôi nghe được mẹ khen mình lanh lợi ngoan ngoãn, làm tôi không khỏi kinh ngạc. Nghe mẹ nói mấy lời như vậy, tôi đột nhiên cảm thấy trong lòng chua xót, nước mắt không ngừng rơi xuống. Tôi rất muốn nói lời xin lỗi với mẹ, muốn vì mẹ mà làm được một vài việc gì đó.

“Cũng may chúng ta biết tin tương đối sớm.” Âm thanh của ông nội phá vỡ trầm tư: “May mà chúng ta đã chuẩn bị tốt cả rồi, nếu không thì...”

Mấy người lớn dựa sát vào nhau, bắt đầu kể tai nhau thì thầm to nhỏ. Tôi vểnh tai lên nghe ngóng, nhưng không nghe được gì, đành phải nằm xuống giường lần nữa, trong tay nắm chặt ngân châm của bà, nhìn trần nhà đến ngẩn người.

Sáng hôm sau khi nhìn thấy mẹ, tôi lại nhớ tới lời khen lanh lợi ngoan ngoãn của mẹ tối qua, liền muốn tìm kiếm một chút gì đó khác thường trong ánh mắt mẹ, tốt nhất là yêu thương. Nhưng trong mắt mẹ vẫn nghiêm khắc như trước kia, thậm chí còn nghiêm hơn so với bình thường.

Còn một việc bất thường hơn là, trong góc phòng khách đặt hai túi lớn.

Sau khi ăn xong cơm tối, cha đột nhiên gọi tôi đến bên cạnh ông. Tôi có chút sợ sệt, nhưng vẫn nghe lời đi tới. Cha nhìn vào mắt tôi, nói rất nghiêm túc: “Sau này con không còn tên là “Lâm Khánh Hoa” nữa, tên của con là Lâm Mộ Đông.” Ông lấy ra một tờ giấy, viết ba xuống ba chữ “Lâm Mộ Đông”, sau đó lại nói: “Tập viết đi.”

Tôi lập tức ủ rũ, lúc trước tôi chỉ mới học được một số chữ cơ bản, vất vả lắm mới học xong ba chữ “Lâm Khánh Hoa”, mà bây giờ lại có thêm “Lâm Mộ Đông.” Nhưng từ đêm qua nghe người lớn trong nhà nói chuyện kỳ lạ như vậy, tôi cảm thấy rất có thể là có quan hệ với việc này. Đây có thể coi như là một sứ mệnh gian khổ, vì thế tôi không dám cãi lời, cũng không dám hỏi vì sao, chỉ biết chép lại một lần rồi lại một lần lên giấy mãi đến khi nhớ kỹ.

Mẹ là người rất kiên định, mẹ phản đối việc cha đổi tên cho tôi. Lúc cha đổi tên tôi, mẹ rất kinh thường châm chọc cha: “Sao anh không đổi tên cho con mình thành “Mao Chủ tịch vạn tuế” luôn đi.”

Cha hừ nhẹ một tiếng, nói chuyện này đâu phải chuyện đùa, liên quan đến tương lai của con chúng ta, em cũng ít xuất hiện bên ngoài một chút đi. Sau đó là một mảnh tĩnh mịch, ánh hoàng hôn xuyên qua song cửa, chậm rãi cắn nuốt cả căn phòng, cha thở ra một hơi dài, tôi nhìn bóng lưng cao lớn của ông đang cúi đầu, trong lòng tràn ngập cảm giác phiền muộn không tên.

Một ngày cứ trôi qua như thế.

Tôi bắt đầu phát hiện ra một chuyện làm mình đau đầu, đó là không biết phải giấu ngân trâm của bà nội ở đâu. Đối với một đứa bé mà nói thì chỗ dành riêng cho nó thật sự quá ít. Ngăn tủ trong phòng ngủ không để được, cái đó không thuộc về tôi, mẹ có thể mở ra xem bất cứ lúc nào đặt ở dưới gối cũng không xong, rất nhanh sẽ bị phát hiện để trong túi quần vẫn không thể, mẹ có thể sẽ đột nhiên bắt tôi đi tắm, đến khi ấy sẽ không còn cách nào để không bị phát hiện.

Nghĩ tới nghĩ lui tôi vẫn để trong túi quần, đến lúc mẹ giặt quần áo, tôi cố ý cởi đồ thật chậm, thừa lúc mẹ không để ý mà thần không biết quỷ không hay giấu chặt nó trong tay.

Đây là một buổi sáng không bình thường. Ông nội, cha và mẹ đã có mặt đầy đủ trong phòng khách, người nào người nấy đều dùng vẻ mặt nghiêm túc như muốn nhìn xuyên qua tôi. Tôi cúi đầu xoắn ngón tay, đến thở mạnh một cái cũng không dám.

“Lâm Mộ Đông, bây giờ còn cũng đã sắp thành người lớn rồi, không còn là con nít nữa, chúng ta muốn bàn với con một chuyện.” Cha là người mở miệng trước: “Con với tư cách là một người trưởng thành, sau này cha muốn gọi con là “Lâm tiên sinh” được không?”

Đầu óc tôi không kịp hoạt động, đối với cái xưng hô lạ lẫm như thế này còn có chút không thể thích ứng, nhưng chỉ có thể mỉm cười gật đầu.

Cha lại nói: “Gần đây nhà mình xảy ra chút việc, cũng không phải chuyện tốt gì. Cả nhà có ý định muốn đưa con đến chỗ của chú con một thời gian. Có thể là vài tháng, cũng có thể là vài năm, hoặc là rất rất lâu, nhưng cha tin chúng ta sẽ gặp lại.”

Tôi nghiêng cái đầu nhỏ chăm chú lắng nghe, trong lòng bắt đầu cảm thấy sợ hãi, rất lâu là bao lâu? Sau khi bà nội đi rồi, những ngày sau đó tôi trải qua cứ dài đằng đặc, khoảng thời gian này có thể xem là rất lâu không? Chắc là không rồi.

Tôi hỏi cha: “Mọi người sẽ ở nhà đợi con về sao?”

Cả ba người đều trầm mặc. Tục ngữ có câu: “Hôm nay cởi giày, không biết ngày mai có mang vào được không?” Tương lai mờ mịt, lúc này lại không biết có thể đoàn tụ hay không?

Tôi đột nhiên thốt ra được một câu như người lớn: “Không thể thương lượng hay sao?”

Mọi người đều giật mình, không thể ngờ một đứa trẻ sáu tuổi có thể nói ra những lời như vậy. Mẹ mở to hai mắt, ông nội quên cả gõ tẩu thuốc, tàn thuốc rơi xuống bàn ông cũng không hay biết.

Cha hắng giọng một cái nói: “Không thể, Lâm tiên sinh, chuyện này không phải chúng ta muốn là được, hơn nữa chúng ta cũng rất áy náy... Người chú đó của con là cháu của ông nội, nhỏ hơn cha vài tuổi. Cả nhà họ đều là nông dân, sống bằng việc cày ruộng, gia cảnh so với nhà chúng ta thì khó khăn hơn một chút, con đến đó nhất định không được kén chọn, không được phàn nàn, không được lộ ra cảm giác nhớ nhà, phải nghe lời chú ấy mà sống cho thật tốt vào.”

“Còn có...” Mẹ cũng lên tiếng: “Con phải nhớ thật kỹ, không được nói chuyện trong nhà mình cho người khác nghe, không được nói cha mẹ con là ai, làm nghề gì hoặc ở đâu. Nếu con không nghe theo, chẳng những con không thể sống tốt mà cả chúng ta cũng bị liên lụy.”

Ông nội liên tục gật đầu đồng ý, nói đó là những chuyện quan trọng. Ông còn nói thêm: “Con không thể nói thật về thân thể của mình, nếu có ai hỏi thì trả lời nhà con đều là bần nông, nhớ cho kỹ vào, là bần nông.”

Cha thoáng cười khổ: “Không biết con có nghe hiểu hay không...”

Tôi chăm chú nhìn đầu lông mày của mẹ càng lúc càng nhíu chặt, lại nhớ đến hai hôm trước mẹ trách móc cha không kiên cường, tôi nói: “Không được, chúng ta không phải bần nông, nói như vậy chẳng phải sẽ hổ thẹn với tổ tiên sao? Không phải tất cả địa chủ đều là người xấu. Nếu người khác hỏi con, con sẽ giả ngu. Cái ăn cái mặc của con có thể bần hàn một chút, như vậy người khác sẽ không chú ý đến con.”

Lời này nói ra lại càng khiến mọi người thêm kinh ngạc, mẹ siết chặt tay che miệng, cố gắng che giấu kích động và vui sướng trong lòng, ông nội tuy bị tôi cãi lời nhưng vẫn ngầm đồng ý, nhìn tôi như đang suy nghĩ điều gì đó. Cha tôi nở nụ cười: “Quả nhiên là con cháu Lâm gia, mới bảy tuổi đầu thôi mà...”

Mọi người thật sự đã thay đổi cách nhìn với tôi. Ánh mắt họ nhìn tôi tựa như cũng thay đổi, nhìn một đứa con nít mà cứ như nhìn một thiếu niên sắp trưởng thành, giống như đang thưởng thức một tác phẩm sắp sửa hoàn thiện.

Tôi lại nói tiếp: “Con biết vì sao mọi người lại muốn con đi, hơn nữa còn không thể đi cùng với con.” Ông nội và cha mẹ tựa như có chút khẩn trương, đều chăm chú nhìn tôi. Tôi ngừng một chút mới nói:

“Nhưng con không trách mọi người, con biết là “cách mạng” sắp tràn tới đây rồi, có lẽ nhà chúng ta sẽ bị liên quan. Sau khi con đi cũng vẫn như trước kia, là người chính trực, cố gắng đọc sách, cho dù bị bắt nạt cũng sẽ không gây sự, sẽ không để mọi người phải lo lắng đâu.”

Mọi người chẳng mấy kinh ngạc vì câu nói này, vì họ đã quen coi tôi là một người lớn. Khóe mắt mẹ nhoe đi, tự nói một mình: “Ồi trời ạ, con của mẹ... sao mẹ lại không lo lắng cho được, chỉ sợ về sau đến sách cũng không có mà đọc.” Mẹ tựa như rất vui mừng, nhưng đôi mắt lại ngấn lệ.

Cha lại nói thêm: “Con cũng biết rồi đó, Canh Vân cũng đi cùng với con, các con sẽ đi đến Thanh Đảo tỉnh Sơn Đông, đi bằng thuyền lớn.”

Tình huống này làm tôi rất kinh ngạc. Vương Câu Dắc Nhi? Sao cậu ấy lại cùng đi với tôi? Nhà họ cũng có chuyện sao? Thanh Đảo là ở đâu? Trước giờ tôi chưa từng nghe qua. Nhưng mà, nghe tới đi bằng thuyền lớn làm tôi hưng phấn vô cùng, từ nhỏ đến giờ tôi chưa từng được ngồi thuyền lớn.

Cuối cùng cũng kết thúc buổi nói chuyện cổ quái này, mọi người nhìn thẳng vào mắt tôi, tựa như muốn thấy nhiều hơn một chút gì đó. Sau khi lớn lên, nhớ đến đoạn thời gian ấy tôi mới hiểu ra.

Buổi trưa ngày hôm đó, tôi luôn đắm chìm trong cảm giác mình là một người trưởng thành đã được người lớn công nhận, nên cũng không có bao nhiêu cảm giác đau xót trước lúc biệt ly. Mọi người rõ ràng là đang nhìn một đứa bé bảy tuổi là tôi mà lại như nhìn một món trân bảo vô cùng quan trọng mà sau này không thể gặp lại.

Hôm qua tôi đã đoán được hai cái túi lớn trong phòng có thể là hành lý. Tôi rất muốn nhìn xem bên trong có gì, nhưng cha mẹ nhất định không cho.

Tôi đi ra ngoài, dạo một vòng trong sân, cảm thấy có chút nhàm chán, lại trở vào phòng khách. Tôi nhìn ông nội và cha mẹ ngồi cùng một chỗ, cúi đầu như đang nghiên cứu vật gì đó. Tôi cảm thấy ngạc nhiên, vừa định qua xem thử, mọi người nhìn thấy tôi đến liền lộ ra vẻ mặt kỳ quái. Tình cảnh này làm lòng tôi không khỏi bồn chồn, không dám bước lên nữa.

Cha giờ đồ vật trong tay lên trước mặt tôi: “Lấy thứ này ở đâu?”

Tôi tập trung nhìn vào. Ôi! Cho dù trong bóng đêm thì vật kia vẫn lóe sáng, ánh sáng ảm áp nhu hòa này không phải là ngân châm của bà nội sao? Tôi bắt đầu sờ soạng trong túi một chút, không thấy ngân châm đâu nữa. Nhất định vừa rồi đứng dậy đã lỡ làm rơi trên ghế rồi!

Chết chắc. Tôi nghĩ như thế, không biết phải ứng phó như thế nào, thoáng chốc luống ca luống cuống.

“Lâm tiên sinh, tôi hỏi cậu. Cậu lấy vật này ở đâu?” Cha tôi nâng cao giọng nói nói ra ba chữ Lâm tiên sinh. Ba chữ này vào đến tai tôi, nghe thế nào cũng mang theo uy hiếp, khí thế hùng hổ dọa người.

Đầu óc tôi nhanh chóng xoay chuyển, thầm nghĩ không thể nào nói là lén đào lên được, như vậy không phải sẽ là ăn trộm hay sao. Tôi muốn che giấu sự thật, đồng thời cũng muốn mọi người cho phép tôi giữ lại ngân châm này. Tôi khẽ cắn môi, xin lỗi bà nội, Lâm Mộ Đông con hôm nay nhất định phải nói dối rồi.

Tôi nói rằng: “Ngân châm này là bà nội cho con trước khi chết. Bà nói con mang theo cây châm này thì dù có đi đến đâu cũng đều có thể nhìn thấy bà. Đây là vật bà nội thích nhất, bà nói không thể vứt nó đi, nếu không bà sẽ không an tâm được, bà nội còn nói cây châm này mang theo sát khí, có thể trở thành tà vật quấy nhiễu Lâm gia.”

Tôi nói xong, ông nội và cha mẹ đều đưa mắt nhìn nhau, hiển nhiên đã bị tôi thuyết phục. Cha nhìn ngân châm suy nghĩ, nói: “Chúng ta vẫn nên đem nó đi chôn thì tốt hơn...”

“Thôi bỏ đi.” Ông nội phát tay, “Bà nội nó đã nói thì chúng ta cứ nghe vậy sẽ tốt hơn. Trả cho nó đi.”

Cha nhìn ông nội một cái, không dám cãi lời ông, đem ngân trầm giao cho tôi.

“Bà nội bảo con giữ thì con phải cất cho kỹ, không được để người khác nhìn thấy.” Ông nội dặn dò tôi.

Tôi gật đầu. Mẹ lại lấy ngân trầm, đi tới góc tường lấy ra một bộ áo bông trong túi hành lý, gói kỹ nó vào bên trong. Như vậy sẽ an toàn hơn, tôi thở ra một hơi dài.

Mẹ nhét vào túi áo của tôi một cái bao màu đỏ, đồng thời gấp quần áo bỏ vào túi hành lý. Mẹ đặc biệt dặn tôi: “Trong đây có một trăm đồng, không thể làm mất được, giao nó cho chú và thím của con, nhớ cho kỹ nhé! Nếu có cơ hội phải đến trường học, đây là học phí, không thể tiêu xài phung phí.”

Một trăm đồng! Vào lúc đó đối với tôi mà nói thì nó là một con số rất lớn. Một hào có thể mua mười viên kẹo đường, vậy một trăm đồng có thể mua rất rất nhiều kẹo đường.

Về sau khi nhớ đến đoạn ký ức này, tôi liền thầm khen mình giảo hoạt và lanh lợi. Rõ là còn bé tí thôi đấy mà đã nghĩ ra được trò nói dối rằng bà nội về cõi tiên mà không quên nhắc nhở bảo vệ tôi, còn cái gì mà tà khí, sát khí đấy làm cho mọi người không thể không tin.

Mẹ thay cho tôi một bộ quần áo sạch sẽ, là một cái áo trắng và quần xanh, dây nịt màu xám đen trông vô cùng đẹp mắt. Cha mẹ chuẩn bị quần áo cho tôi không bao giờ tuân thủ mấy nguyên tắc như “màu đỏ vui mừng” này nọ, quanh năm tôi đều mặc áo màu trắng. Có lẽ cha mẹ là người xuất thân cao quý, nên con cái đều được dạy rằng phải “có cốt khí, mộc mạc, sạch sẽ, gọn gàng”, giống như những lời bà nội từng dạy cho tôi.

“Không được nhờn nhèo nữa nhé.” Mẹ dùng giọng địa phương Hà Bắc nói với tôi: “Một thân một mình, không được nghịch bừa nữa đấy!”

“Không được một mình đến nơi có sườn dốc, nhớ xảy ra chuyện sẽ không có ai bên cạnh để giúp con.” Nghe giọng ông nội khi nói câu này còn mang theo ý cười, tôi lại nhớ đến đoạn ký ức tởm lợm kia, trong dạ dày cuộn lên từng cơn, hơn nữa không biết lời này của ông là nói thật hay nói giỡn.

“Đã chuẩn bị xong rồi.” Ông nội liếc nhìn đồng hồ treo tường trong phòng, “Bây giờ nên đi thôi!”

Mẹ còn có chút chần chừ, đưa mắt nhìn qua tôi: “Còn chưa tới giờ mà...”

“Đừng lằng nhằng nữa, đường xa như vậy ai biết được có chuyện gì làm trì hoãn một hai tiếng đồng hồ hay không. Đi thôi nào.”

Đi ngay bây giờ sao? Tôi vội vàng liếc nhìn mảnh sân nhỏ, lại nhìn tới phòng ngủ của mình một cái.

Chúng tôi cùng ra cửa, tôi đột nhiên trông thấy con đường gạch xanh có một chiếc ô tô màu đen ba hàng ghế đang đỗ, tài xế đang ngồi bên trong. Trên đường có rất nhiều đứa trẻ không đi học rảnh rỗi đến xem, tôi vừa ra khỏi cửa, bọn chúng liền ném ánh mắt ngưỡng mộ cùng ganh tị vào tôi.

Tôi vốn chưa từng ngồi ô tô, lúc mới thấy đã muốn nhảy lên hoan hô tung tăng như chim sẻ rồi, nhưng vì nhìn thấy những ánh mắt hâm mộ kia nên đành thu lại kích động, cảm giác như mình là một đại thiếu gia, liền giả bộ nghiêm túc bước ra, kéo cửa xe ngồi vào, động tác lưu loát không có một chút lúng túng nào. Tôi lên xe rồi mới phát hiện Vương Câu Đắc Nhi đã ngồi vào chỗ chờ tôi.

Tôi “Ồ” một tiếng, miệng còn đang há to, Vương Câu Đắc Nhi nhìn tôi cười khở một cái, sau đó im lặng không nói gì. Tôi nhìn thấy cái cười khở của cậu ta giống như một người đã trưởng thành, trước giờ cậu ta đâu có cái biểu hiện như thế này.

Dì Vương đứng ở cửa xe nuốt nước mắt tiễn đưa, cha mẹ và ông nội vốn cũng muốn lên xe nhưng lại nhìn thấy một đám hồng tiểu binh đang vây quanh ở cửa chính Trương gia bên cạnh.

Bọn chúng trông chỉ mới mấy tuổi đầu, mặc quần áo màu lục, trên mũ có một ngôi sao màu đỏ. Tôi cảm thấy cách phối hợp đó so với áo trắng quần xanh của mình thật sự quá khó coi, nhưng nhìn chúng có vẻ rất vênh váo đắc ý, có một cô bé cứ cầm hai bím tóc được tết tỉ mỉ vung qua vung lại, cứ như sợ người khác không biết mình là hồng tiểu binh vậy.

Trương gia so ra cũng là một phú nông có tiền, chỉ sợ sau lần này nhà họ sẽ không thể sống được ngày tháng tốt lành gì.

“Mở cửa!” Bọn chúng gào to: “Chúng tôi là hồng tiểu binh do Mao chủ tịch vĩ đại lãnh đạo, tương lai sẽ do Chủ nghĩa xã hội thay thế! Chúng tôi phụng mệnh thanh trừ hết tất cả các thế lực phản cách mạng...”

Tôi nghe xong không khỏi thấy buồn cười. Nhưng bây giờ phải làm một Lâm đại thiếu gia thành thực khiến người lớn phải tự hào, nên tôi chỉ thầm cười lạnh một tiếng, không bình luận thêm lời nào.

Ông nội thấy tình thế như vậy rất quyết đoán đóng cửa xe, nói với cha mẹ tôi: “Hai đứa lo cho bọn nhỏ thật tốt, để ta ở nhà trông coi.”

Nói xong ông liền chấp hai tay sau lưng đi lên bậc thang, bóng lưng của ông rất cường tráng, không bị còng mà thẳng đứng trang nghiêm. Tôi nhìn nét mặt ông, là vẻ mặt của một người đàn ông cương nghị. Đến bao giờ tôi mới có thể giống như ông nội, là một người đàn ông cương nghị đây? Cha tôi tuy nghiêm khắc, nhưng không như ông nội mà lại thiếu quyết đoán và kiên định.

Xe đã khởi động, ông nội chấp một tay sau lưng, một tay giơ cao nhưng không nhúc nhích, mí mắt nhìn tôi gật nhẹ đầu. Tôi không ngừng vẫy tay với ông, nhưng xe đã đi xa, tôi ngăn người nhìn tà áo dài của ông phiêu phiêu trong gió. Ông vẫn còn giơ tay nhìn tôi, thoáng cái nước mắt tôi không kiềm được mà trào ra.

Lưu Thiếu Kỳ (24/11/1898 – 12/11/1969), là một trong những lãnh đạo hàng đầu của Đảng Cộng sản Trung Quốc, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, nhà cách mạng giai cấp vô sản, chính trị gia và cũng là một lí luận gia. Ông từng là Chủ tịch nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa (1959-68), Phó Chủ tịch Đảng Cộng sản Trung Quốc (1956-66).

Trong cuộc Đại Cách mạng văn hóa vô sản, ông bị Khang Sinh, Giang Thanh vu cáo “phản bội, nội gian”, “tay sai của đế quốc xét lại, Quốc Dân Đảng”

LiuShaoqi Colour.jpg

Lưu Thiếu Kỳ

Đặng Tiểu Bình (22/8/1904 – 19/2/1997) là một lãnh tụ của Đảng Cộng sản Trung Quốc.

Tháng 5 năm 1966, Mao Trạch Đông chỉ thị tiến hành cuộc Đại cách mạng văn hoá. Đặng Tiểu Bình bị khai trừ vì mâu thuẫn trong nội bộ đảng Cộng sản và những tư tưởng thực tế của ông trong cải cách kinh tế. Đặng Tiểu Bình bị buộc phải đội mũ tai lừa diễu hành trên phố, sau đó bị đưa về nông thôn để làm việc tại xưởng máy kéo.

Deng Xiaoping.jpg

Đặng Tiểu Bình

Hồng Vệ Binh hay là vệ binh đỏ là các thanh thiếu niên Trung Quốc được giáo dục tôn sùng chủ nghĩa Marx-Lenin và tư tưởng Mao Trạch Đông, bị Tứ nhân bang và Mao Trạch Đông sử dụng để thanh trừng bè phái, xúc phạm, đấu tố, tra tấn, phá hoại và cướp đoạt tài sản, nhà cửa, bức tử, giết hại những cán bộ, đảng viên, tướng lĩnh và người dân tỏ ra thiếu tin tưởng hoặc bất đồng chính kiến với Mao Trạch Đông và phe trung thành với ông ta trong Đảng Cộng sản Trung Quốc. Nạn nhân của các Hồng vệ binh bao gồm cả các lãnh đạo cao cấp trong Đảng Cộng sản Trung Quốc và Quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc.

Trong thời kỳ Cách mạng Văn hóa, Hồng vệ binh được Mao Trạch Đông dung dưỡng, sử dụng đã gây hỗn loạn cho xã hội Trung Quốc, đình đốn sản xuất, hàng trăm ngàn đảng viên bị thanh trừng, nhiều bậc lão thành cách mạng, danh nhân văn hóa bị tra tấn, sỉ nhục và chết tức tưởi.

Hồng tiểu binh: cách mạng văn hóa là tổ chức của sinh viên tiểu học và trung học. Hầu hết Hồng tiểu binh về sau sẽ gia nhập Hồng vệ binh

(Nguồn: Wikipedia)

Chương sau →

4. Chương 4

Đám nhóc con vậy xem lúc này đã giải tán, tôi quay lại nhìn Vương Câu Đắc Nhi nước mắt nước mũi tèm lem và dì Vương hai mắt đầm lệ đang cố nhìn nhau.

Bây giờ đi rồi? Rồi xa gia đình rồi? Sau này còn có thể về hay không? Trong đầu tôi trống rỗng, mây đen phiền muộn giăng đầy trong lòng.

Lúc đi ngang qua Trương gia, đám hồng tiểu binh lúc này còn nhoi nhoi giờ khắc này đều nhìn qua, trong mắt lộ ra hâm mộ và ganh tị. Tôi bày ra vẻ mặt hung ác lạnh lùng nhìn ra cửa sổ, làm đám hồng tiểu binh không nói được lời nào. Trong lòng tôi ngoại trừ đắc ý thì còn có một cảm giác khác, cảm giác đó giống như được “báo thù rửa hận” vậy. Nói chung loại cảm giác này có chút quen thuộc.

Tôi cố nhớ xem cảm giác này đã xuất hiện khi nào. Đúng rồi, là lúc A Hoa cắn người áo đen trong đám tang bà nội, chẳng phải là loại cảm giác này hay sao?

Còn có, A Hoa đâu rồi? Trong lòng tôi bắt đầu bối rối, lại cố gắng đè nén xuống dưới, hỏi Vương Câu Đắc Nhi: “A Hoa đâu?”

Vương Câu Đắc Nhi lau nước mắt xong nhìn tôi, không nói nên lời. Từ nhỏ cậu ta đã đặc biệt có nhiều nước mắt rồi, phải mất một lúc lâu mới nói dứt quãng: “Mẹ tớ nói, không thể mang A Hoa theo được...”

Vậy thì ai sẽ cho nó ăn? Tôi nói với mẹ đang ngồi ở hàng ghế phía trước: “Mẹ, sau này A Hoa có đến tìm thì mẹ cho nó ăn được không?”

Mẹ nói: “Được, được. Bao nhiêu tuổi rồi, đừng gọi mẹ nữa, phải gọi là mẫu thân.” Tôi không nói gì, thầm nghĩ sau này còn có bao nhiêu cơ hội gọi “mẹ” hay “mẫu thân” nữa đâu? (thứ lỗi em ngu muội, không biết sự khác nhau giữa mẹ với mẫu thân khi dịch ra Tiếng Việt phải thay từ gì:3)

Xe rời khỏi cổng thôn, tôi quay đầu lại nhìn một cái, đột nhiên nghe thấy tiếng chó sủa “gâu gâu”, Vương Câu Đắc Nhi cũng quay đầu lại xem. Nhìn kỹ một lúc mới thấy, ôi! Đó không phải là A Hoa sao? Thì ra nó đang ở cổng thôn đợi chúng tôi!

A Hoa thấy hai tiểu chủ nhân đều đi rồi, cố đuổi theo như điên, vừa chạy vừa lớn tiếng sủa. Lái xe cũng nghe được, liền tăng mạnh chân ga. Chúng tôi tì lên cửa thủy tinh, trơ mắt nhìn con vật nhỏ màu vàng đáng thương chạy phía sau, cách chúng tôi càng lúc càng xa. Xe quẹo qua một ngã rẽ, tuyệt tình chạy về phía trước...

Tôi nghe thấy tiếng sủa của A Hoa như có như không, trong lòng vô cùng khó chịu. Vương Câu Đắc Nhi ngồi thẳng lại, nước mắt lại rơi lã chã. Không biết cậu ta lấy nước mắt ở đâu ra mà nhiều như thế, thậm chí tôi còn nghe thấy tiếng “lộp bộp” đang rơi xuống.

Xe chạy một lúc lâu, hứng thú khi được ngồi xe của tôi cũng dần dần biến mất. Trên đường có rất nhiều người vây xem chúng tôi, nhưng tôi không có một chút tinh thần nào mà vẫn để bộ mặt lạnh lùng như trước. Xe lại quẹo một cái, vẫn chạy băng băng, lại qua một lúc xe giảm tốc độ. Bên ngoài có người vội vàng kéo túi lớn túi nhỏ đi, cũng có người thì xách túi hành lý giống tôi.

“Tiên sinh, đến bến tàu rồi.” Tôi nghe được người lái xe nói với cha.

“Cảm ơn.” Cha nói: “Phiền anh đợi một lát.”

“Mười phút năm mươi lăm hào.”

Chúng tôi xuống xe, hai chân tôi như nhũn ra không bước nổi. Vương Câu Đắc Nhi vẫn còn đang khóc, cậu ta hết khóc cha khóc mẹ rồi đến khóc A Hoa.

“Còn năm phút nữa thuyền xuất phát, biết vậy đã đi sớm một chút rồi.” Cha đứng trong gió nhẹ đẩy chúng tôi đi nhanh, nhìn con thuyền đang đậu ở bến, trong mắt tràn đầy đau khổ và bi thương. Mẹ nhẹ đặt tay lên đầu Vương Câu Đắc Nhi, nhẹ nhàng an ủi cậu. Nhìn mặt mẹ dịu dàng thế này làm tôi có chút hâm mộ cậu ta, cho tới bây giờ mẹ vẫn chưa từng cho tôi đi ngủ này.

Mẹ nói: “Các con đều chưa được đến trường, đến nơi rồi thì dù có được đến trường hay không vẫn phải cố gắng tìm cơ hội học tập. Mộ Đông đã biết chữ rồi, thế Canh Vân đã biết chưa nhỉ?”

“Chưa ạ.” Cậu ta vẫn còn khóc, thút tha thút thít đáp lời.

“Vậy thì để Mộ Đông chỉ cho con nhé!” Mẹ lại nói với tôi: “Đến Thanh Đảo rồi con sẽ gặp một vài người, dù trong điều kiện thế nào vẫn phải cố học tập. Không học thì không tìm được lối thoát đâu.”

Tôi gật đầu.

Cha như ảo thuật mà móc ra hai tấm vé tàu, giao cho tôi và Vương Câu Đắc Nhi nói: “Lên thuyền phải dùng đến cái này, cầm cho chắc nhé.”

Tôi ngây ngốc, hoảng sợ nói: “Cha, cha mẹ không tiền chúng con sao?”

Cha mẹ cùng giật mình một cái, tựa như căn bản không nghĩ đến việc sẽ đưa chúng tôi đến Thanh Đảo, cha nói: “Các con tự đi được rồi, cha mẹ muốn nhanh về nhà. Chú của con đang ở Thanh Đảo đợi con.”

Lòng tôi dâng lên cảm giác mất mát, giống như một đại thiếu gia đang sống an nhàn hạnh phúc bỗng chốc biến thành đứa trẻ bị vứt bỏ. Tôi bất đắc dĩ nhận lấy vé tàu, cùng mọi người đi đến chỗ bến tàu.

Chiếc tàu lớn mà chúng tôi sẽ lên phát ra một tiếng “Ồ”, tôi vội vàng bịt chặt lỗ tai lại. Cha nói: “Lên thuyền thôi.” Rồi giúp chúng tôi bước lên.

“Mẹ có cất bánh trong túi của con, là bánh mật và một chai nước, các con lên thuyền nhớ ăn nhé. Đi rồi không được kén ăn nữa đấy.” Đôi mắt mẹ dường như đang ngấn nước, nhưng tôi biết mẹ nhất định sẽ nhìn xuống. Con người mẹ so với đàn ông còn muốn kiên cường hơn, tôi chưa thấy mẹ khóc bao giờ.

Chúng tôi hồi hã chen chúc trong đám người cùng lên thuyền, lòng tôi rất loạn nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh. Tôi vừa mới vội vàng từ biệt ông nội, bây giờ là cha mẹ, đến cả Liên Vân Cảng cũng phải vĩnh viễn rời xa sao?

“Làm sao con tìm được chú?” Tôi hỏi mẹ.

“À đúng rồi.” Mẹ giống như đột nhiên nhớ ra chuyện gì: “Quên nói với con, chú của con sẽ cầm một cây gậy trúc, bên trên có treo một tấm vải màu đỏ.”

Cha tôi sầm khở nói: “Lâm tiên sinh, cha sẽ viết thư cho con, còn gửi tiền cho con, con nhận rồi đưa cho chú và thím của con. Con biết chữ rồi phải không? Vậy nếu được hãy hồi âm cho cha nhé.”

Tôi “Vâng” một tiếng, trong lòng cay cay.

Hành khách phần lớn đã lên thuyền, chiếc thuyền cỡ lớn chen chúc toàn người là người. Tôi và Vương Câu Đắc Nhi đứng ở lan can, cố nhòai người ra ngoài, im lặng nhìn cha mẹ. Vương Câu Đắc Nhi không còn khóc nữa, ngược lại bây giờ người phải đau khổ ly biệt chính là tôi.

Trong lòng tôi chua chát, nhớ tới dì Vương đã từng nói “Sao có thể không khóc”, vậy bây giờ tôi có thể khóc được rồi sao? Nhưng sợ rằng cha mẹ sẽ không cho. Tôi nhớ tới A Hoa, nhớ tới ông nội, nhớ tới bà nội đã vĩnh viễn về cõi tiên, nhớ tới những vật hồi môn được chôn kỹ, nhớ tới con đường đá xanh do ông nội trải... Tôi nhớ tất cả tất cả...

Thanh Đảo ở nơi nào? Cái tên nghe rất êm tai, nhưng trong lòng tôi nó vẫn mãi kém xa Liên Vân Cảng. Đối với một người thì không có nơi nào có thể thay thế được cố hương.

Thuyền chậm rãi rời bến, tôi lại nhớ đến lời mình đã từng nói: “Sẽ không để mọi người phải lo lắng.” Tôi dùng sẽ một tia kiên cường cuối cùng của bản thân cải trang thành một Lâm Mộ Đông chính chắn vững vàng. Hai tay tôi đặt trên lan can, lông mày nhẹ nhú lại, học bộ dáng gờ tay của ông nội, cũng không nhúc nhích, cứ yên lặng như thế mà chăm chú nhìn cha mẹ, cho đến khi không còn nhìn thấy nữa...

Bầu trời hôm nay u ám nặng nề, giống như sắp đổ một trận mưa. Tôi ngẩng đầu nhìn trời, cố nén không cho nước mắt chảy ra. Không biết bây giờ mẹ thế nào, có phải cũng giống như tôi, muốn khóc nhưng không thể để nước mắt chảy ra?

Tôi thật sự rất ghét chia ly. Nó quá đau khổ, nước mắt cứ muốn tràn ra làm người ta chua xót. Nhưng chung quy ai cũng phải chia ly, thứ đứng đằng sau điều khiến tất cả chính là thời gian. Con người khi còn sống mấy ai tránh khỏi đối mặt với tan tan hợp hợp, mọi chuyện đều được ông trời an bài cả rồi, có duyên nhất định sẽ gặp nhau, vô duyên thì sớm muộn gì cũng phải phân ly.

Thế nhưng lòng tôi vẫn còn một nghi hoặc cực lớn – vì sao những đứa nhóc trong thôn vẫn chưa rời đi, Tiểu Lục Tử vẫn còn, Phúc Sinh cũng ở lại, tại sao chỉ có mỗi tôi và Vương Câu Đắc Nhi phải đi? Có phải là nhà chúng tôi sẽ gặp chuyện gì không?

Mãi đến sau này tôi mới biết được người lớn trong nhà chúng tôi sáng suốt đến nhường nào. Đưa hai đứa trẻ chúng tôi đến ở nhà người thân là bần nông, sẽ không có ai nhận ra mà điều tra chúng tôi.

Có rất nhiều đứa trẻ cùng gia cảnh với chúng tôi, người lớn trong nhà đều bị phê đấu, con nít không còn ai chăm sóc phải chịu cảnh đói rét mà chết. Những đứa trẻ kia phải gánh trên lưng tội danh “Cẩu tử” oan uổng, hằng ngày sống trong sự ghẻ lạnh của người đời. Còn những thanh niên gia cảnh trung lưu, trong thời văn cách cũng không tìm được một nửa kia, có người bị khinh bỉ, thậm chí còn tự sát. (Phê đấu: công khai xử tội)

Hôm nay khi ngồi xe đi xa, nhìn thấy áo dài của ông nội tung bay trong gió, cái người cường tráng ấy rõ ràng đã già rồi, mặc dù lưng không bị còng nhưng hiển nhiên đã không còn tinh lực của tuổi trẻ nữa. Nhìn một đám hồng tiểu binh vây quanh ông nội, không biết vì cái gì mà lòng tôi liền chùng xuống, không thể phần chấn nổi. Tôi có một dự cảm không hay, dường như còn cảm nhận được mùi vị của máu tanh.

Trên thuyền rất chật chội, tôi không biết nhiều người thế này muốn đến Thanh Đảo để làm gì. Tôi và Vương Câu Đắc Nhi không dám đi lung tung, chỉ biết dựa vào lan can ngơ ngác đứng một chỗ.

Vương Câu Đắc Nhi rụt rè hỏi tôi: “Mấy giờ rồi?”

“Tớ cũng không biết.” Nói xong tôi thoáng nhìn bốn phía xung quanh, thấy một ông chú đeo đồng hồ đứng bên cạnh, liền len lén liếc trộm, nói với Vương Câu Đắc Nhi: “Mười một giờ ba mươi, mẹ nói với tớ rằng chúng ta sẽ đến Thanh Đảo trước khi trời tối.”

“Thanh Đảo là một hòn đảo sao?”

“Chắc vậy.” Trước kia tôi chưa từng nghĩ đến vấn đề này, giờ vừa nghe Vương Câu Đắc Nhi nói cũng cảm thấy rất có khả năng, tôi bất giác khẩn trương: Nếu như Thanh Đảo là một hòn đảo, vậy nhất định là một mảnh đất không tốt, ít nhất nó không bằng cổ hương của tôi – Liên Vân Cảng – là một mảnh đất cách biệt với đất liền thì sao có thể tốt cho được? Ngẫm một hồi cuối cùng tôi cũng hiểu ra.

Vương Câu Đắc Nhi tựa như không có cảm giác an toàn, lại hỏi tôi: “Cái người... chú của cậu ấy, nếu chú ấy không đến đón chúng ta thì sao?”

Bị cậu ta hỏi như thế, trong lòng tôi đã sớm dự liệu rồi, cha mẹ tôi đã làm việc thì sao có thể để trẻ con lo lắng chứ? Nhưng tôi vẫn an ủi cậu: “Sẽ tới, bởi vì người nhà chúng tớ rất giữ chữ tín.”

“Cậu nói vậy...”

Tôi “Ồi trời” một tiếng chặn họng cậu ta lại: “Cậu đừng có hỏi tớ nữa, tớ cũng không biết mà.”

Vương Câu Đắc Nhi cũng nhìn ra được tôi đang phiền muộn nên không hỏi tôi nữa. Tôi bắt đầu suy nghĩ đến chuyện của mình – đến Thanh Đảo ở với chú rồi không biết có còn bị ăn đòn hay không? Lúc còn ở nhà, cha mẹ đánh tôi rất nhiều lần, bà nội thì bênh vực tôi. Tôi có thể trở nên biết điều hơn, nhưng lỡ như bị đánh thì còn có ai bênh tôi nữa không?

Tôi nhớ tới bà nội, đột nhiên giật mình một cái, vội vàng đem túi hành lý mở ra, sờ vào khe hở bên trong áo bông. Ôi, may quá, cây trâm ấy vẫn còn, tôi liền thở ra một hơi dài.

“Cậu tìm gì thế?” Vương Câu Đắc Nhi vừa hít mũi vừa hỏi tôi.

“Cái gì?” Tiếng sóng rất lớn, hơn nữa Vương Câu Đắc Nhi nói chuyện không rõ chữ, tôi không nghe được cậu ta nói gì.

“Cậu đang tìm cái gì?”

“Tớ không nói cho cậu biết đâu.”

Vương Câu Đắc Nhi ngượng ngùng liếc tôi một cái: “Tớ thấy cậu thay đổi rồi, Khánh Hoa, cậu vẫn còn là bạn tốt nhất của tớ chứ?”

“Tớ thay đổi gì nào?” Thật sự tôi không muốn đáp lời Vương Câu Đắc Nhi.

“Cậu không giống như trước nữa, Khánh Hoa...”

“Tớ không phải là Lâm Khánh Hoa nữa.” Tôi nghiêm túc sửa lời cậu: “Về sau gọi tớ là Lâm Mộ Đông.”

Vương Câu Đắc Nhi hí mắt liếc tôi, giống như đang mất hứng: “Lâm Mộ Đông? Sao cậu lại sửa tên thế?”

“Cha tớ đổi cho tớ đấy.” Tôi không nhìn lại cậu ta: “Cậu muốn uống nước không?”

“Dưới thuyền có kìa.”

“Đó là nước biển, mặn lắm.” Tôi lấy chai nước ra uống một ngụm, vì thuyền chòng chênh mà một ít nước bị đổ lên áo trắng của tôi, tôi có chút bực bội. Vương Câu Đắc Nhi thấy thế liền “Ồ” một tiếng, nói: “Mẹ tớ chưa bao giờ cho tớ mặc đồ trắng, nói mặc như thế để bám bẩn.”

Lúc sau chúng tôi ngồi bên nhau nghỉ ngơi cạnh một cái bàn, có một cặp vợ chồng đi ra, chúng tôi liền tranh thủ đến ngồi vào vị trí của họ. Một ông chú miệng đầy mùi thuốc lá và rượu hỏi tôi: “Nhóc con, mấy đứa bao nhiêu tuổi?”

Vương Câu Đắc Nhi không chớp mắt trả lời: “Bảy tuổi.”

“Tính theo tuổi ta sao?”

“Đúng thế ạ.”

Sao ông chú này lại hỏi kỹ như thế? Tôi thầm nghĩ thế, sợ sẽ có chuyện không hay.

“Nhóc này, mấy đứa đi một mình sao?”

Tôi sợ ông ta là người xấu, vì vậy khẽ nhích sang một bên nói: “Không, cha mẹ con ngồi bên kia.”

Quả nhiên sau khi ông ta nghe xong lời này chỉ “Ồ” một tiếng rồi chấp tay sau lưng rời đi. Tôi nói với Vương Câu Đắc Nhi: “Sau này có người lạ hỏi thì để tớ trả lời, cậu ngồi yên một bên là được rồi.”

“Ồ.”

Chúng tôi dựa vào nhau nhìn bọt nước bắn lên dưới thân thuyền, không một ai lên tiếng. Tôi lấy bánh rán mật ra chậm rãi ăn, muốn dùng đồ ăn để lấp kín vết thương đang rỉ máu trong lòng. Thật sự rất nhớ nhà, nhớ ông nội và bà nội, nhớ đám nhóc chơi cùng, nhớ những khoảng thời gian đã qua...

Thuyền đã xuất phát được một lúc lâu, tôi ngồi trên ghế cảm thấy hai chân đã tê rần. Tôi và Vương Câu Đắc Nhi không ai muốn mở miệng nói chuyện, tâm trạng cả hai đều rất sa sút. Những người bạn này còn đứng trên thuyền dường như đều đã mệt mỏi, có người lấy ghế xếp ra ngồi, có người ngồi bẹp trên mặt đất.

Tôi nhìn thấy một bà cụ run rẩy lấy ra một tờ báo, trải xuống sàn rồi ngồi lên. Bà cụ kia ăn mặc gọn gàng sạch sẽ, quần áo đơn giản mà quý khí, nhìn khí chất của bà rất giống với bà nội. Nhìn bà cụ làm tôi lại nhớ đến bà nội, tôi vẫn chăm chú nhìn bà ấy, phảng phất như được thấy bà nội của mình. Tôi rất muốn tới nói với bà vài câu, nhưng cuối cùng vẫn không dám.

Đang suy nghĩ miên man, có một đứa nhóc hồng hồng tiểu binh đi tới, đột nhiên dùng giọng nói bẽn lẽn chỉ vào bà cụ: “Bà không cảm thấy thẹn sao! Dám ngồi lên tờ báo in vị lãnh tụ vĩ đại của chúng ta, bà có ý gì hả?”

Câu nói này làm hấp dẫn ánh mắt mọi người, ai nấy đều nhao nhao ghé mắt tới xem. Tôi giật mình, nhìn đứa nhóc so với tôi thì không lớn hơn là bao kia đang hung hăng trợn mắt, giống như một kẻ mạnh đang ăn hiếp kẻ yếu hơn. Tôi cũng chạy đến coi, quả nhiên bà cụ kia ngồi lên tờ báo có in chân dung lãnh tụ.

Hình như lỗi tại bà không tốt lắm, cẩn thận hỏi lại: “Xảy ra chuyện gì thế cậu bé?”

Thằng nhóc kia tức giận đỏ mặt, cảm thấy bà cụ đang trêu chọc nó, liền giương nanh múa vuốt định đánh người. Không biết có cái gì kích thích bảo tôi bước nhanh qua, cản trước mặt bà cụ, một tay mạnh mẽ cầm chặt tay thằng nhóc kia, sau đó dùng lực bẻ ngoặt ra sau.

“Ui da” Về mặt thằng nhóc nhăn nhó, con mắt trừng lớn hét to một tiếng. Tôi buông tay ra nhìn ánh mắt sợ hãi của nó, thấp giọng nói: “Xéo đi.”

Tuổi của tôi và thằng nhóc ấy không chênh nhau là mấy, nhưng tôi cao hơn nó một cái đầu, nhìn nó giống như một đứa trẻ trong gia đình nghèo khó, ăn không đủ no mặc không đủ ấm, không chỉ thấp hơn tôi mà so ra còn gầy yếu hơn. Nó không ngờ sẽ có người tới can thiệp, trong lòng vô cùng tức giận nhưng bị tôi uy hiếp thì chỉ biết đen mặt bỏ đi.

Tôi đứng đó không nói gì, quay lại xem bà cụ, chỉ thấy bà run rẩy nắm chặt tay tôi, răng của bà đã rụng hết, bà nói với tôi: “Cậu bé này, cảm ơn cháu đã giúp một bà cụ đã gần đất xa trời như ta...”

Bà nội cũng ít khi gọi tên tôi, lúc nào cũng gọi tôi là “cậu bé...” Tôi không biết phải trả lời thế nào, nhưng nghe bà nói vậy trong lòng tôi rất khó chịu, cứ như bà nội đang nói với tôi “Bà là người đã gần đất xa trời rồi” vậy. Tôi cố mở lớn mắt, không để nước mắt rơi xuống. Tôi không muốn để bà nội nhìn thấy tôi khóc.

Tôi đỡ bà cụ đến chỗ ngồi của mình, Vương Câu Đắc Nhi cũng đứng lên, đưa mắt nhìn bà không biết phải làm gì. Tôi nhỏ giọng nói với cậu: “Chúng ta đi thôi!”

Tôi kéo Vương Câu Đắc Nhi quẹo trái quẹo phải một hồi, cậu ta hỏi tôi: “Tại sao phải đi?”

Tôi nhỏ giọng nói: “Tớ sợ thằng nhóc đó dẫn người lớn đến tìm chúng ta.”

Chúng tôi tìm một góc khuất yên tĩnh, cùng nhau dựa vào vách thuyền. Vương Câu Đắc Nhi thật lợi hại, rõ ràng đang đứng mà ngủ cũng không bị ngã. Xem ra cậu ta đã mệt gần chết rồi, nếu không sao lại ngủ như thế được. Thật ra tôi cũng rất mệt, nhưng Vương Câu Đắc Nhi ngủ rồi tôi cũng không dám ngủ, mở to hai mắt trông chừng hành lý.

Không đợi đến thời khắc “trước khi trời tối” trong trí nhớ của tôi đến, thuyền đã cập bến Thanh Đảo rồi. Tôi có chút hưng phấn, nhưng xen lẫn một chút đau thương. Đây là thành phố mà chúng tôi sẽ sống những ngày tháng tiếp theo sao? Người tha hương như cây cỏ héo, không có nhà để mà về.

Tôi đánh thức Vương Câu Đắc Nhi, lúc này thuyền đã bỏ neo cập bến rồi, hành khách xung quanh chúng tôi lục tục rời đi, chúng tôi bị kẹp giữa đám người, cùng đi theo. Phải đi rất lâu mới xuống khỏi tàu. Tôi và Vương Câu Đắc Nhi đều vớt vé tàu đi rồi, bây giờ tôi vẫn còn chút hối hận, sao không giữ lại làm kỷ niệm chứ.

Tôi chợt nhớ ra một điều: “Cậu giúp tớ tìm một người đàn ông cầm gậy trúc, bên trên treo một tấm vải đỏ, người đó chính là chú của tớ.”

Wương Câu Đắc Nhi rất lẹ mắt, không đợi tôi nói xong đã kêu lên: “Có phải bên kia không?”

Tôi nhìn theo hướng tay cậu ta, quả nhiên có một cây gậy trúc thật, cũng may mà Vương Câu Đắc Nhi nhanh chóng tìm được. Tôi vỗ vai cậu ta, bày ra vẻ khâm phục. Tôi muốn đến chỗ chú nhưng người quá đông, nhìn một hồi lại không biết là ai đang giữ gậy.

Chúng tôi chui vào trong đám người, rất nhanh đã bị người lớn vây vào chính giữa, không nhìn thấy gậy trúc đâu nữa. Cũng may tôi nhớ kỹ phương hướng, vì vậy ôm chặt túi hành lý ở trước ngực, cố gắng lách người chen về hướng đó. Cứ đi như vậy suốt nửa phút, trước mặt tôi xuất hiện một người, nhìn lên thấy một cây gậy trúc có treo vải đỏ. Tôi dời ánh mắt xuống một chút, lập tức nhìn thấy một gương mặt già nua – gương mặt kia so với cha tôi còn già hơn vài tuổi.

Chắc đây chính là chú của tôi rồi!

Wương Câu Đắc Nhi trốn sau lưng tôi, nhút nhát đưa mắt nhìn. Tôi nhỏ giọng kêu: “Chú.. chú?”

Gương mặt kia hạ thấp xuống, thoáng cái liền thấy được tôi, sau đó nếp nhăn trên mặt giật giật mấy cái lộ ra bộ dáng tươi cười, chú ấy lớn tiếng kêu lên: “Này, Thực Phượng mau tới đây! Cuối cùng cũng chờ được rồi!”

Tôi lập tức thấy một phụ nữ đứng tuổi đội khăn trùm đầu chen ra từ trong đám người, nhìn chúng tôi, lộ ra hàm răng vàng, vui vẻ nói: “Ai nha cuối cùng cũng tới rồi!”

Thanh Đảo: là thành phố nằm ở phía đông tỉnh Sơn Đông, trên bán đảo Sơn Đông, Trung Quốc.

Liên Vân Cảng: là một địa cấp thị tỉnh Giang Tô, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.

Chương sau →

5. Chương 5

Tôi lấy ra hết can đảm lớn tiếng chào họ: “Cháu chào chú thím!” Sau đó lặng lẽ đưa tay ra sau nhéo Vương Câu Đắc Nhi một cái. Lúc này cậu ta mới kịp phản ứng, cũng học theo tôi nói: “Cháu chào chú thím!”

Tôi thấy thím hình như vô cùng vui vẻ, chú đặt tay lên vai của tôi còn thím thì kéo tay Vương Câu Đắc Nhi, dẫn chúng tôi đi ngược lại hướng bến tàu. Trên tay chú có rất nhiều vết chai, bàn tay to lớn ấm áp ấy khiến tôi rất an tâm. Tôi nhắm mắt lại, tưởng tượng đó là bàn tay của cha đang đặt lên vai mình. Nhưng sự thật thì cha chưa bao giờ làm ra hành động như vậy.

Đột nhiên nghĩ đến cái này làm tôi rất nhớ cha mẹ và ông bà. Có phải mọi người cũng đang nhớ tôi không? Trong lúc đang nhắm mắt, nước mắt lặng lẽ rơi xuống. Tôi để ý là mắt trái đang chảy nước mắt.

Dân gian có mấy câu thể này, chảy nước mắt bên trái là đau khổ, bên phải là vui mừng, cũng giống như mắt trái giật tai, mắt phải giật tai vậy. Nước mắt của tôi có phải nói trước đau khổ không?

Tôi lau nước mắt, hít một hơi thật sâu, nhỏ giọng dặn dò Vương Câu Đắc Nhi: “Cậu gọi hai người họ là chú và thím, gọi tớ là Lâm Mộ Đông.”

Vương Câu Đắc Nhi gật đầu.

Tôi nghe mẹ nói chú và thím rất trọng nam khinh nữ, lúc đầu thím mang thai, bác sĩ nói đó là con gái nên thím phải chịu đau đớn rất lớn để phá bỏ đứa bé này. Từ đó thân thể thím không tốt, về sau không thể mang thai được nữa. Chú thím vì chuyện này mà vô cùng hối hận, muốn thừa tự một đứa bé từ cha mẹ tôi.

Chú đã từng đến Liên Vân Cảng một lần thăm chúng tôi, nhưng khi đó tôi còn rất nhỏ nên không nhớ được. Chú đặc biệt thích tôi, muốn tôi làm người thừa tự. Dựa theo quy tắc thừa tự thì chỉ có thể là con trai cả. Nhưng không ngờ cha mẹ tôi chỉ có một mình tôi, nên không thể cho chú ấy nhận con thừa tự, vì thế đến giờ chú và thím vẫn cô đơn không có con cái.

Nhưng bây giờ thì tốt rồi, không những tôi chủ động tới mà còn dẫn thêm một Vương Câu Đắc Nhi khiến cả chú và thím vô cùng vui sướng. Cha nói với họ rằng Vương Câu Đắc Nhi là do cha mẹ nhận nuôi, tôi và cậu ta vai vế ngang nhau, cũng cùng tuổi nhau. Như thế chú thím mới có thể tiếp nhận thêm một đứa bé nữa.

Tôi vừa đi vừa suy nghĩ không biết họ có biết “cách mạng” là gì không? Nhà họ có bị liên can gì hay không? Có phải nhà nghèo khó sẽ không xảy ra chuyện, nhưng nghèo không phải là sai, mà giàu cũng đâu phải là tội chứ.

Chúng tôi đi mãi đi mãi đến khi rời khỏi bến tàu hỗn loạn. Lúc này tôi mới cảm thấy Thanh Đảo so với Liên Vân cảng không khác nhau là mấy, trên đường trồng rất nhiều cây tùng, mọi người ở đây cũng giống nhau. Chỉ đến khi nghe khẩu âm của họ mới thấy khác, tiếng địa phương Thanh Đảo quả thật rất khó nghe, tựa như đem cả đầu lưỡi chèn ra ngoài, giọng nói khó nghe đến mức cảm giác một cô bé xinh xắn khi nói giọng Thanh Đảo cũng có thể biến thành tên giặc nào đó đang nói chuyện.

Chúng tôi đi rất rất lâu, trên đường vừa đi vừa trả lời câu hỏi của chú thím. Thật ra cũng không có gì ngoài mấy câu “Cha mẹ con có khỏe không?”, “Có đi học hay chưa?” “Cậu bé đi cùng Mộ Đông tên gọi là gì?”, đại loại là những câu như thế.

Họ đã biết chuyện bà nội tôi đi về cõi tiên rồi, nên chú nói: “Ôi trời thím của ta...”

Hình như chú ấy gọi bà nội là thím. Tôi chỉ biết người chú này là cháu trai của ông nội, nhưng vai vế ra sao thì tôi không biết. Tính toán vai vế là đặc trưng của những người ở thôn quê.

Chúng tôi lại đi thật lâu, ước chừng được nửa tiếng, tôi đã có chút mệt mỏi, rất muốn hỏi chú rằng đường còn xa hay không. Nhưng tôi vốn hơi sợ người lạ, cuối cùng vẫn không dám hỏi. Bụng tôi kêu lên ùng ục, miệng không ngừng cầu nguyện: Trời ạ, con không muốn đi nữa, đói chết con rồi!

Hình như chú cảm giác được cầu mong của tôi, đột nhiên nói một câu: “Sắp tới rồi, còn hai mươi phút nữa.”

Hai mươi phút! Tôi đã bắt đầu thấy dưới chân mềm nhũn, không đi nổi nữa. Không có xe thật sự là quá khó khăn! Nhưng trong đầu tôi đột nhiên nhớ đến lời nói của ông nội: “Cả nhà họ đều là nông dân, sống bằng việc cày ruộng, gia cảnh so với nhà chúng ta thì khó khăn hơn một chút, con đến đó nhất định không được kén chọn, không được phàn nàn, không được lộ ra cảm giác nhớ nhà, phải nghe lời chú ấy mà sống cho thật tốt vào.”

Trong lúc hoảng hốt tôi giống như nhìn thấy một đứa trẻ ngây thơ, vẻ mặt kiên định mà đồng ý: “Sau khi con đi cũng vẫn như trước kia, là người chính trực, cố gắng đọc sách, cho dù bị bắt nạt cũng sẽ không gây sự, sẽ không để mọi người phải lo lắng đâu.”

Nhớ đến những kỷ ức cũ, lại nghĩ đến bà nội hiền lành đang đứng đầu đó nhìn tôi, tôi liền cảm thấy có thêm chút sức lực, có thể đi tiếp tới đích.

Hai chân tôi hoạt động như cái máy, cuối cùng cũng về tới nhà. Tôi nhìn cái gọi là “nhà” này, thật ra chỉ là một căn nhà gạch cũ bình thường, còn không trát nước sơn. Bên cạnh có một cái thang hoen rỉ thông đến mái nhà. Mái nhà lợp bằng ngói, giữa kẻ hở trát thêm nhựa dẻo, chắc là để tránh bị thấm nước. Nhà chú thím không nuôi chó, cửa trước thông thẳng tới con đường phía trước.

Chúng tôi dạo một vòng trong nhà, có ba phòng, phòng ngủ được ngăn cách với phòng bếp bằng một tấm rèm vô cùng bẩn. Toàn bộ các phòng trong nhà đều không được quét sơn, chỉ có tường xi măng loang lổ. Tôi ngẩng đầu nhìn đôn đồng trên nóc nhà, bị khói hun đen thui, trên đó còn treo một ít đồ gì đó, trông như lạp xưởng và cá khô.

Trong góc phòng có một cái thùng nước lớn, mấy cái chậu và một cái gáo, chắc chỗ này dùng để rửa mặt nhỉ? Tôi bắt đầu lo lắng không biết mẹ có chuẩn bị ly súc miệng cho tôi hay không, còn cả khăn mặt nữa?

Tôi đi xem từng phòng, đệm chăn coi như sạch sẽ, điều này ít nhiều cũng khiến tôi đỡ lo một chút. Tôi ngồi trên giường mở túi hành lý, lấy quần áo ra hết, quả nhiên còn có một cái cốc nhỏ, bàn chải đánh răng và một cái khăn mặt. Tôi tiếp tục mò xuống, thấy vài cuốn sách của bà nội cho tôi, hai cái bút và cuối cùng là một cái túi nhỏ.

Tôi mở cái túi ra thấy bên trong có rất nhiều tiền lẻ. Tôi vô cùng hưng phấn, cha mẹ thật tốt, còn cho tôi cả tiền tiêu vặt nữa. Nhưng tiền lì xì mỗi năm của tôi đều bị mẹ cất hết, nói rằng sau khi tôi lớn mới giao cho tôi. Còn một trăm đồng kia, chẳng lẽ không phải tiền lì xì?

Tôi mở túi áo sơ mi, lấy ra một cái bao màu đỏ, nhìn một trăm đồng trong đó. Có tờ một đồng, có tờ năm đồng, còn có tờ mười đồng. Tôi bỗng nhiên cảm thấy do dự, phải đem số tiền này giao cho chú thím hay sao, hay cứ để khi có thể đến trường mới đưa ra?

Nếu để sau này đưa thì sợ làm trái lời mẹ, cũng không thể tự giữ được, nhưng lỡ như đưa tiền lúc này, họ đem tiền học của tôi tiêu hết thì phải làm sao? Thật sự quá phiền phức. Tôi tạm thời không nghĩ đến vấn đề này nữa, cất cái bao đỏ vào túi áo sơ mi rồi ra khỏi phòng.

Vương Cầu Đắc Nhi vẫn còn rụt rè hỏi thím một câu: “Thím ơi, ở đây tính là thành thị hay nông thôn?”

Thím lộ ra hàm răng vàng khè, vừa cười vừa nói: “Thành thị, chúng ta đang ở trong trấn có tên là Lý Gia Trang?”

Lý Gia Trang? Là có rất nhiều người họ Lý sao?

Tôi hỏi chú: “Sao mọi người lại ở trong Lý Gia Trang?”

“Ồ Lý Gia Trang không nhất định phải là người họ Lý, sau này chúng ta mới chuyển tới.” Từ khi về đến nhà chú liền không nhân rồi, bây giờ đang mức nước rửa bát, chú đưa mắt ra ngoài cửa, “Đại viện bên kia có một gia đình họ Lý.”

“Đại viện ở đâu ạ?”

“Ồ cổng sau ấy?” Chú đang bận rộn nên cả mắt cũng không liếc một cái, “Con tự đi xem đi.”

Thím đang vo gạo chuẩn bị cơm tối, thấy thế liền nói với tôi: “Con đi cùng với cái cậu bé...”

Vương Câu Đắc Nhi cũng không còn sợ người lạ nữa, liền nhắc tên mình cho thím: “Là Vương Câu Đắc Nhi ạ.”

Thấy thím nghe thế thì sững người, tôi cảm thấy có chút buồn cười, nhếch miệng cười nói: “Tên cậu ấy là Vương Canh Vân.”

Thím cũng cười: “Mộ Đông, con và Canh Vân cùng đến đại viện chơi đi, chúng ta dùng chung một cái sân với Lý gia bên kia, nhà họ có một đứa nhóc cũng trạc tuổi các con đấy.”

Bởi vì Vương Câu Đắc Nhi phát âm rất buồn cười, cuối cùng tôi nhịn không được mà bật cười thành tiếng, đây là lần đầu tiên tôi cười trong ngày hôm nay, trong lòng cảm thấy dễ chịu không ít. Nhưng mà tôi vẫn thấy nhớ nhà, không thể nén được nỗi nhớ ấy xuống.

Gần sân có một bậc thềm, chúng tôi đi qua hết bậc thềm rồi ra đến sân sau.

Rất nhanh trước mắt liền rộng mở, lọt vào tầm mắt là một cái sân rất nhỏ. Cái nhà này nối liền với một cái nhà trệt khác, chắc chắn là nhà họ Lý mà chú nói. Sau nhà của chúng tôi có để mấy cái ***g gà, trong sân có mấy con gà gáy teo đang bước đi lững thững. Giữa sân đặt một chậu quần áo lớn, trong chậu có một cái bàn chải giặt đồ. Tường nhà rất thấp, trên tường còn có vô số dây leo rậm rạp, sau nhà có nuôi một con chó màu vàng, vừa thấy có người tới, nó liền sủa lên um sùm.

“Cái gì thế này?” Vương Câu Đắc Nhi mất hứng thì thầm một tiếng: “Một chút cũng không ngoan như A Hoa.”

Con chó vẫn hướng bọn tôi sủa, tôi liền muốn đi về. Lúc này có một giọng nói lạnh lạnh quát to một tiếng, con chó vàng lập tức nghe lời nằm dưới mặt đất, trong cổ họng còn phát ra mấy tiếng “ăng ăng.”

Chúng tôi nhìn về hướng phát ra âm thanh, tại góc tường đầy dây leo màu xanh có một cô bé đang đứng.

“Sao lúc này không phát hiện ra chỗ này có người?” Vương Câu Đắc Nhi nhỏ giọng nói, ánh mắt của cậu ta một chút cũng không rời cô bé kia.

Lúc này trong Lý gia có một phụ nữ đi ra, nhìn qua có vẻ trẻ hơn thím của tôi một chút, trên eo có đeo một tấm vải bố, chân đi dép lê lẹp xẹp, tay bưng một cái chậu giặt đồ, nhìn thế nào cũng thấy không sạch sẽ. Thím ấy trông thấy chúng tôi rồi vui vẻ nói: “Ồ, tới nhanh rứa? Hai đứa là hai bé trai mới đến phải không?”

Giọng nói của dì ấy rất nặng, vô cùng khó nghe, tôi nhìn dì cười cười: “Chào dì ạ.”

“Tên con là chi rứa?”

Tôi đứng eo lưng thẳng tắp, “thoải mái” trả lời: “Con tên là Lâm Mộ Đông!”

“À, Mộ Đông, còn con tên chi?” Dì chuyển ánh mắt sang Vương Câu Đắc Nhi.

“Cậu ấy là Vương Canh Vân.” Tôi không muốn để cậu ta lại trả lời là Vương Câu Đắc Nhi nên thay cậu đáp lời.

“Canh Vân à.” Dì gạt đầu một cái rồi nói: “Mấy đứa mấy tuổi rồi? Bảy tuổi phải không? Con gái dì được sáu tuổi, cuối cùng cũng có hai đứa nhóc cùng tuổi với nó rồi. Dì đi làm việc đây, các con tự mình chơi nhé!”

Dì nói xong liền đặt chậu giặt xuống rồi vào căn nhà đằng trước. Đôi mắt Vương Câu Đắc Nhi lập tức chuyển hướng nhìn chằm chằm cô bé kia, sau đó đi qua. Tôi cảm thấy buồn cười, nhưng bắt buộc dĩ phải cùng đi.

Đến gần cô bé kia, tôi rớt cục cũng nhìn rõ mặt nó, làn da hơi ngăm nhưng mặt mũi dễ nhìn, mày rậm mắt to, môi trên rất mỏng, nhìn thấy chúng tôi thì cái miệng liền lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp, hai mắt rất to chớp chớp mấy cái, làm người ta cảm thấy rất dễ thương.

Vương Câu Đắc Nhi hỏi: “Cậu tên gì thế?”

“Tớ tên là Lý Thu Bình.” Âm thanh cô nhóc lạnh lạnh, giọng nói giòn tan như đang nhai đậu phộng, “Mọi người đều gọi tớ là Nữu Nhi.” Nói xong cô nhóc liền lè lưỡi, lộ ra một miếng kẹo mạch nha.

Nữu Nhi. Xem ra Vương Câu Đắc Nhi rất thích cô bé này. Tôi thấy hai tay Nữu Nhi liên tục xoắn góc áo, trông quần áo cô nhóc rất bẩn, còn có chỗ bị đứt cúc, góc áo ngăm đen. Nếu có bà nội tôi ở đây, nhất định bà sẽ thầm nói: Con gái phải sạch sẽ phóng khoáng, tay chân không được lộn xộn, quần áo có thể không đẹp nhưng nhất định phải sạch sẽ!

Vương Câu Đắc Nhi cứ kéo lấy Nữu Nhi nói chuyện, tôi cũng không biết bọn họ đang nói cái gì. Tôi nghĩ thế liền cúi xuống nhìn quần áo của mình, vẫn là áo sơ mi trắng như cũ, quần màu xanh nhạt không nhiễm một hạt bụi. Tôi nhẹ nhàng thở ra.

Đi cả một ngày đường, tôi đã sớm mệt muốn chết rồi, Vương Câu Đắc Nhi đặt mông ngồi xuống một tảng đá, tôi nghĩ nghĩ một lúc vẫn không ngồi xuống. Lỡ như quần của tôi bị bẩn thì phải làm thế nào?

Không biết vì cái gì mà lúc còn ở Liên Vân Cảng tôi lại thường xuyên nghịch ngợm mặc dù có người quản thúc tôi, còn đến Thanh Đảo không có ai quản, nhưng tôi lại thích quy củ, làm ra bộ dáng của một đại thiếu gia.

Thật ra ở thời đại bây giờ còn chịu ảnh hưởng của phong kiến nên mọi người đều rạch ròi khoảng cách giữa nam và nữ, kể cả sau này tôi đến trường học, nam và nữ chưa từng nói với nhau một câu, không được liếc mắt với nhau, cũng không đụng chạm nhau. Nếu có người ta sẽ nói bạn là “giai cấp tư sản”, rồi sẽ có một đám người chỉ trích, làm nhục bạn.

Nói đến tuổi kết hôn, tốt nhất là không được yêu đương, nếu yêu đương nhau thì phải lén lút. Tốt nhất là người nhà giới thiệu cho một đối tượng, rồi xem môn đăng hộ đối thế nào, nếu được thì hai người sẽ an an ổn ổn sống bên nhau. Một khi đã yêu đương thì không được chia tay, nếu chia tay, thì dù cho tình cảm sâu cạn thế nào cũng đều bị gọi là “đàn bà hư.”

Tôi cũng không biết trong những năm bế tắc của xã hội phong kiến này, Vương Câu Đắc Nhi và Nữu Nhi sao lại có can đảm nói chuyện, còn nói đến vui vẻ như thế. Có lẽ bọn họ vẫn còn nhỏ, có lẽ vẫn chưa đi học, cũng có lẽ vẫn cách chỉ vừa mới bắt đầu...

Tôi cảm thấy nhàm chán nên trở về nhà. Ngửi được mùi thơm của thức ăn, bụng tôi đã kêu lên rột rột. Thím nói: “Chút nữa sẽ có cơm ăn, con cứ đi chơi trước đi, đừng đi xa là được.”

Tôi gật đầu, đói đến mức không còn sức để trả lời. Tôi đi đến cổng chính, nhẹ nhàng dựa vào tường nhà. Tôi chăm chú đánh giá con đường trước mặt: Đường đất, trên đường còn có một đồng phân lửa, giữa đường có rất nhiều vết hằn bánh xe, đằng xa mơ hồ truyền đến tiếng gà gáy và tiếng chó sủa xung quanh đều là những ngôi nhà trệt giống của chúng tôi, cả một khu đều giống nhau, lộ ra không khí nghèo nàn.

Nhưng có một ngôi nhà rất khác, ở góc đối diện với nhà tôi là một tòa biệt thự ba tầng. Nhìn qua tòa nhà này có vẻ niên đại rất lâu rồi, nhưng sơn màu xám vẫn còn rất mới. Cửa sổ nửa mở, chỗ cửa sổ lầu hai và lầu ba đều có ban công. Trước nhà có một mảnh sân nho nhỏ, tôi đoán đằng sau nhất định còn có một mảnh sân rộng Cửa lớn không phải bằng kim loại mà làm bằng gỗ phong cách cổ xưa, màu nâu còn ỉn ỉn một chút màu đỏ, vòng cửa và trang trí đều là màu vàng, tôi nhận ra được đó là đồng thau.

Tôi đột nhiên nhớ đến căn nhà ở Liên Vân Cảng. Những ngôi nhà hai tầng đã được coi là biệt thự rồi, bên trong có rất nhiều phòng, nhà dạng này rất nhiều, được trang hoàng tinh xảo, có cái còn mang phong cách Tây Dương của thế kỷ trước.

Nhưng vẫn là những ngôi nhà trệt chiếm đa số, nhà hai tầng cũng rất nhiều, nhưng ba tầng thì rất hiếm thấy. Chỉ có một lần tôi đến nội thành của Liên Vân Cảng mới thấy một tòa nhà bốn tầng, bà nội nói nhà cao cũng không tốt, bởi vì không thể đưa nước lên trên.

Đây là nhà của ai? Ai ở bên trong?

Tôi đột nhiên sinh ra một loại hiếu kỳ đặc biệt với ngôi nhà cửa gỗ ba tầng này. Tôi im lặng lắng nghe một chút, bên trong không phát ra một chút âm thanh nào, cánh cửa gỗ đỏ thẫm vẫn đóng chặt. Không có ai ở trong nhà sao? Là nhà hoang? Hay là quý lâu? Tôi bắt đầu có một chút hâm mộ với người ở bên trong. Ngôi nhà tôi đang ở điều kiện không tốt lắm, nhưng cái thời hoàng kim của nhà chúng tôi đã không còn nữa rồi.

Thừa tự: Một người sau khi chết mà không có con trai hoặc chỉ có con gái cũng được cúng giỗ, người lo việc cúng người thừa tự. Người thừa tự phải là cháu trai (con của anh hoặc em ruột). Người cháu thừa tự được hưởng một phần hoặc toàn bộ gia tài của người đã khuất.

Chương sau →

6. Chương 6

Chúng tôi ngồi vào một cái bàn thấp bé, thím bối cho mỗi người một bát cơm lớn. Cơm của thím nấu có hơi nhão, tôi không quen ăn cơm như này, tôi chỉ thích ăn cơm khô, từng hạt rõ ràng, hơi cứng một chút thì càng tốt. Nhưng tôi không lên tiếng phàn nàn. Ăn cơm nhà người khác thì không được phép lắm lời.

Đồ ăn được bưng lên chỉ có một đĩa củ cải trắng. Trong lòng tôi rất muốn nói “Không còn đồ ăn khác sao?” Lúc ở Liên Vân Cảng mỗi bữa ăn đều có mấy món, có đầy đủ thịt và rau... Hơn nữa từ trước đến nay tôi không thích ăn củ cải trắng. Nhưng bây giờ chỉ có một món này, muốn không ăn cũng không được. Tôi nếm thử một miếng, mặt chết! Sao lại mặn như thế chứ?

Tôi liền nuốt một miếng cơm lớn, nhịn không được nói: “Thím ơi, củ cải trắng mặn quá!”

“Sao?” Trong miệng thím vẫn còn nhai cơm, hàm hồ nói: “Mặn lắm sao?”

“Vâng.” Bà nội nói khi nhai cơm mà nói chuyện là không lễ phép, cho dù từ nhỏ tôi đã được dạy dỗ nghiêm khắc, nhưng nhập gia tùy tục, vẫn là không nên nói gì cả.

Vương Câu Đắc Nhi liếc tôi một cái, hình như cậu ta không cảm thấy mặn chút nào. Thím cũng không trả lời tôi, ngược lại có vẻ không vui. Tôi đột nhiên nhớ tới có lần ăn cơm ở nhà Vương Câu Đắc Nhi, nhà cậu ta cũng ăn mặn như thế. Tôi về nhà mách với mẹ rằng: “Không hiểu sao nhà họ lại làm đồ ăn mặn như vậy!”

Mẹ nói: “Bởi vì nhà họ không giàu có nên phải thêm nhiều muối một chút, vậy thì ít tốn đồ ăn. Như thế sẽ không xảy ra tình trạng cả nhà ăn không đủ.”

Lúc ấy tôi cảm thấy nhà Vương Câu Đắc Nhi thật đáng thương, cũng hiểu được nhà chúng tôi có của cải đầy đủ quả thật không dễ dàng gì. Nhưng mãi cho đến vừa rồi, bao nhiêu thương cảm của tôi đều bay biến hết. Tôi không nói thêm một lời mà vui đầu ăn. Củ cải trắng rất khó ăn, nhưng không còn cách nào khác, bởi vì đói nên tôi ăn rất nhiều. Ăn cơm xong tôi lập tức uống một bình nước lớn.

Xuất phát từ thói quen, tôi lại đi đánh răng. Nhà vệ sinh trong sân không phải là rất bẩn, nhưng so với cái ở nhà lúc trước đơn sơ hơn nhiều, tôi vẫn chưa thể thích ứng. Không sao cả, từ từ sẽ quen thôi.

Trời dần buông xuống, chú và thím đã làm xong công việc bề bộn trong tay, chú hỏi chúng tôi: “Mộ Đông, Canh Vân, hai đứa có muốn đi xem phim không?”

Chúng tôi lập tức hưng phấn. Khi còn bé, tôi đã từng cùng ông nội và bà nội đến rạp chiếu phim xem một lần, tôi chỉ mơ hồ nhớ ở cửa vào có một ông già bán vé đứng diễu võ dương oai, trong tay cầm rất nhiều tiền xanh xanh đỏ đỏ, ông ta giống như rất có quyền uy, làm cho khi ấy tôi có một ước mơ là lớn lên sẽ làm người bán vé ở rạp chiếu phim. Nhưng lúc đó tôi còn quá nhỏ chưa hiểu chuyện, nên phim là cái gì tôi hoàn toàn không biết, rất nhanh đã nằm trong tay bà nội ngủ mất.

Vương Câu Đắc Nhi thì chưa từng được xem phim, đây là lần đầu tiên cậu xem. Lúc này chúng tôi vô cùng hưng phấn chạy ra cửa.

Cả chú và thím đều ra cửa, mỗi người cầm một cái ghế xếp nhỏ, thím ở phía sau đóng cửa lại. “Đi bên này.” Chú chỉ sang một hướng, chúng tôi liền hoan hô chạy qua, lại nhìn thấy thím đi về hướng ngược lại.

“Thím ơi.” Vương Câu Đắc Nhi kêu một tiếng: “Thím đi đâu vậy?”

“À, thím đi xem hí.” Thím cười nói: “Hai đứa có muốn xem hí không?”

Vương Câu Đắc Nhi nói: “Bọn cháu muốn xem phim.”

Ba người chúng tôi đi xuyên qua con hẻm nhỏ, phút chốc đã thấy một quảng trường lớn hiện lên trước mắt. Trong đó đã tụ tập rất nhiều người, đèn điện bên cạnh phát ra ánh sáng rất chói mắt, dường như chỉ có vòm trời màu đen phía trên là có được một chút ánh sáng nhẹ nhàng.

Phía trước quảng trường có một cái màn hình lớn, trước màn hình đã đầy người ngồi ghế xếp nhỏ. Có một đứa nhóc vui vẻ cười trên vai cha nó, bộ dáng rất oai phong. Phim đã bắt đầu chiếu rồi nhưng người vẫn còn ồn ào như trước, có một bà lão đội khăn trùm la om sòm, dáng vẻ tươi cười của bà và hàm răng vàng rất giống với thím. Không phải tất cả bà cụ trên đời đều giống bà nội.

Hình như phim đang chiếu về một cuộc chiến tranh, nhưng có lẽ không phải là kháng Nhật, tôi nhận ra được giặc Nhật. Tôi nhìn về mặt đang nghiêm túc và chăm chú xem phim của chú, hỏi: “Chú ơi, đây là chiến tranh gì thế?”

“Chiến tranh Triều Tiên.” (Nguyễn văn: Kháng Mỹ viện Triều: người TQ ủng hộ Triều Tiên chống Mỹ vào những năm 1950.)

“Gì cơ?”

“Chiến tranh Triều Tiên!”

“Chiến tranh Triều Tiên là cái gì?” Vương Câu Đắc Nhi hỏi.

“...” Chú xem rất chuyên chú nên không trả lời, chúng tôi chỉ biết đưa mắt nhìn nhau.

“Nữ Nhi đâu?” Vương Câu Đắc Nhi hỏi tôi.

Tôi liếc cậu ấy một cái: “Sao tớ biết được.”

Chất lượng phim không tính là quá tốt, trên màn hình còn có một ít bông tuyết, hơn nữa màn hình trắng đen không ngừng lắc lư, nhìn một hồi vô cùng mỏi mắt. Tôi xem không hiểu gì cả, cảm thấy nhàm chán nên lại hỏi chú: “Chú ơi xem hí ở đâu vậy?”

“Ra khỏi quảng trường, trở lại nhà chúng ta rồi đi theo hướng của thím con lúc nãy ấy, đi thẳng một đoạn sẽ tới.” Cuối cùng chú cũng chịu trả lời vấn đề của tôi.

Thế là tôi rón rén đứng lên chen khỏi đám người, ra khỏi quảng trường rồi dựa vào trí nhớ mà trở về nhà. Lúc đầu tôi còn tự tin tràn trề, cảm thấy trí nhớ của mình vô cùng rõ ràng, nhưng đi một lúc lại gặp một con chó lớn màu vàng vừa chạy vừa ngửi ngửi cái mũi. Nhìn thấy tôi, nó cảnh giác ngẩng đầu nhe răng định xông tới. Tôi có chút sợ hãi, nhanh chóng nhặt một hòn đá trên mặt đất, sau đó chạy nhanh mấy bước, chạy đến một con hẻm nhỏ vắng người rồi núp vào.

Hình như con chó đó không có hứng thú gì với tôi nên không đuổi theo, vẫy đuôi đi mất. Tôi thở ra một hơi, muốn trở lại con đường lúc này. Có lẽ vừa rồi chạy gấp quá nên quên mất phương hướng, tôi bắt đầu cảm thấy không ổn.

Tôi càng đi càng mơ hồ, bầu trời đã tối đen rồi, tôi căn bản không thể phân biệt được nhà cửa ở đây có gì khác nhau. Những ngôi nhà trệt đều cùng một dạng, tôi coi ngôi nhà ba tầng kia là cột mốc, nhưng vẫn không thấy ngôi nhà đó đâu.

Cuối cùng tôi nhìn thấy một ông lão lớn tuổi chậm rãi đi tới, liền chạy qua hỏi đường: “Ông ơi, ông có biết xung quanh đây có nhà nào họ Lâm không?”

“Hả hả?” Ông lão ngoáy lỗ tai, giống như bị lãng tai rồi.

“Ông ơi, ông có biết xung quanh đây có nhà nào họ Lâm không?”

“Ồ ờ.” Ông lão giờ mới mở miệng, khẩu âm địa phương nặng trĩu: “Lâm gia ở kia, để ta dẫn cháu đi!”

Tôi chớp được một tia hy vọng, theo ông lão đi thẳng về phía trước. Đi được một đoạn thì dừng lại trước một ngôi nhà lạ hoắc, ông lão chỉ ngón tay vào: “Ổ đây này.”

Tôi nhìn thoáng bên trong một cái, trong sân rất bẩn, có đôi mắt của một cô nhóc đang khiếp đảm nhìn chăm chăm vào áo trắng trên người tôi. Tôi cảm ơn ông lão, trong lòng trào lên nỗi lạc lõng. Bây giờ phải làm sao? Sớm biết chưa quen đường quen lối ở đây thì tôi đã không đi một mình rồi. Bây giờ thì hay lắm, không biết làm sao về được nhà, còn chú thím ở nhà có lo lắng hay không? Họ trở về không thấy tôi thì phải làm sao?

Tôi bước vào sân hỏi cô nhóc: “Chào cậu, cậu biết gần đây có ngôi nhà ba tầng nào không?” Cô nhóc không nói chuyện, chỉ ngây ngốc lắc đầu.

Tôi thở dài, đứng bên đường chờ người đi qua.

Lúc này bỗng có một thiếu niên cao cao đi tới, bước chân anh ta rất nhanh rất nhẹ, nhìn anh làm tôi nhớ đến câu chuyện về Thần Hành Thái Bảo Đới Tung mà cha đã từng kể. Trong tay anh cầm mấy bộ quần áo màu sắc sặc sỡ, vội vàng lướt qua trước mặt tôi. Nhưng cái làm tôi cảm thấy kinh dị nhất là, anh ta đang mặc áo dài! Áo ngoài màu xanh nhạt, dưới chân còn lộ ra áo lót màu trắng bên trong. Trước giờ tôi chỉ thấy ông nội mặc áo dài, trong ấn tượng của tôi chỉ có những ông lão lớn tuổi mới ăn mặc như thế, không nghĩ đến có một thiếu niên chỉ lớn hơn tôi một chút cũng có thể mặc áo dài tự nhiên thoải mái như vậy.

Tôi sững người ngay tại chỗ, quên cả việc hỏi đường. Mãi đến khi anh ta sắp biến mất sau con hẻm nhỏ đen kịt, tôi mới kịp hoàn hồn đuổi theo, vội vàng hô một câu: “Xin chờ một chút!”

Cậu thiếu niên thật sự quay đầu lại. Tôi nhìn mặt anh một cái liền liên tục lui về sau, kinh hô một tiếng: “Á—— ”

Mặt anh rất trắng, không phải là trắng nõn như bình thường, mà là trắng bệch đôi mắt hẹp dài xéch lên, hốc mắt hồng hồng, bờ môi đỏ tươi phối với áo dài dưới ánh trắng nhàn nhạt thể này thật sự quá dọa người. Nhưng chỉ trong chớp lát tôi đã kịp phản ứng: Thì ra là người hát hí khúc.

“Xin chào.” Anh ta bước lên một bước, âm thanh ngược lại rất nhỏ nhẹ, “Có chuyện gì thế?”

“Xin lỗi.” Tôi gãi đầu, “Vừa rồi không nhìn rõ, cứ tưởng là gặp quỷ.”

Anh nhẹ nhàng nở nụ cười, tiếng cười rất khê, cảm giác rất hư ảo. Anh lau mặt mình một cái, lộ ra màu da vốn có. “Anh vừa mới hát hí khúc xong, thay đồ rồi mà lại quên chưa tẩy trang.”

Hát hí khúc! Tôi như bắt được cọng rơm cứu mạng: “Em bị lạc đường, anh biết sân khấu kịch ở đâu không?”

“Biết, anh đang định tới đó này, đi theo anh.”

Thế là tôi vô cùng mừng rỡ theo sát anh ta. Một tay anh nhấc áo dài, một tay cầm đồ hóa trang, bước đi rất nhẹ nhàng không phát ra tiếng động nào. Nhìn động tác ưu nhã dứt khoát như thế, tôi nghĩ nếu bà nội gặp được anh nhất định sẽ rất yêu thích.

“Em lạc đường à, mới tới đây phải không?” Anh đi trước dẫn đường cho tôi.

“Em vừa đến lúc chiều.”

“Từ đâu tới?”

“Liên Vân Cảng, Giang Tô.”

“Thế ở nhà của ai?”

“Em ở cùng với chú và thím, còn có một người anh em.”

“Ai nha...” Anh ta mỉm cười nói: “Nhà em chắc là thế gia vọng tộc nhỉ, nếu em mà là con gái nhất định sẽ là tiểu thư khuê các.”

“...” Tôi nhớ đến lời dặn của ông nội nên không dám trả lời.

“Em bao nhiêu tuổi rồi? Được tám tuổi chưa?”

“Tính tuổi ta là bảy tuổi.”

“Vậy cũng không tính là thấp.” Anh ta quay đầu nhìn tôi cười cười, “Anh lớn hơn em năm tuổi.”

Thế là tôi ngọt ngào gọi một tiếng “Anh.”

Anh gật đầu, sóng vai tôi bước đi, bàn tay anh đặt nhẹ lên vai tôi. Tôi hỏi anh: “Anh hát vai gì?”

“Tiểu sinh, hôm nay anh diễn vở “Sài tang quan”, anh diễn thiếu niên Chu Du.” (Tiểu sinh: vai nam trẻ trong hí khúc.)

“Anh diễn xong còn đến sân khấu kịch làm gì?”

“Anh vừa mới về nhà, định đi nghỉ rồi ấy chứ.” Anh ta lắc lắc đồ hóa trang trong tay, “Lại quên trả mấy thứ này, kịch sau phải dùng tới nên anh vội đem trả lại. Mà em tên gì?”

“Lâm Mộ Đông.”

“Mộ Đông? Hai chữ đó thế nào?”

“Mộ trong ngưỡng mộ, Đông trong phía đông.”

“À...” Chắc anh ta biết chữ, im lặng một chút mới nói: “Tên này không phải quá hay, trên trần có rất nhiều người trùng tên với em.”

“Em cũng không thích.” Tôi biết rõ tên này có ý là ngưỡng mộ Chủ tịch, cũng biết phải nói mình rất thích tên này, nhưng không hiểu tại sao đứng trước mặt anh ấy tôi chỉ muốn nói thật, “Anh tên gì?”

“Anh họ Lý, tên là Lý Ngôn Tiểu.”

“Anh Ngôn Tiểu.”

“Không cần gọi thêm anh đâu, cứ kêu là Ngôn Tiểu hay Lý Ngôn Tiểu đều được.”

Tôi cúi đầu nhìn áo dài màu trắng ở bên trong, “Sao anh có thể bước đi nhẹ nhàng như vậy?”

“Nhẹ nhàng á?” Anh cũng cúi đầu nhìn, “Có lẽ hát hí nên luyện ra được.”

“Thế ai dạy anh hát?”

“Mẹ anh.”

“Mẹ anh cũng là người hát hí khúc sao?”

“Ừ, bà diễn vai hoa đán và thanh y.” (Hoa đán: diễn viên đóng vai con gái có tính cách hoạt bát hoặc phóng đãng đánh đá. Thanh y: vai đào trong hí khúc.)

Trước giờ tôi không thích xem hí, nhưng nghe Ngôn Tiểu nói nhiều như thế, đột nhiên lại nảy sinh hứng thú với bộ môn này. Giờ đây tôi tràn đầy mong chờ với sân khấu kịch mà mình cực khổ tìm kiếm kia.

“Đến rồi.” Lý Ngôn Tiểu đi ở phía trước, tôi vừa ra khỏi con phố thì hai mắt liền tỏa sáng, phía trước chính là sân khấu kịch, trong bóng tối tỏa ra ánh sáng màu rực rỡ. Dưới đài có rất nhiều phụ nữ trung niên trạc tuổi thím của tôi, không có ai là con nít giống tôi hết.

“Anh đi nhé.” Lý Ngôn Tiểu vẫy tay với tôi.

“Vâng, tạm biệt anh!”

Chúng tôi tạm biệt xong, tôi nhanh chân lách vào trong đám đông đang xem hí. Trên sân khấu có một đám người gồm cả nam lẫn nữ đang diễn, không giống trong tưởng tượng của tôi, khoác lụa hồng và áo trong màu lục, quần áo rất bình thường, tóc cắt ngắn, họ diễn rất hăng say. Tôi tìm thấy thím trong đám đông, thím không có nghiêm túc xem mà đang bưng bưng phần khởi tán gẫu với bà dì bên cạnh.

Tôi cố chen vào, liền bị một đám người oán trách. Tôi nhỏ giọng kêu: “Thím!”

“Ai? ” Âm thanh của thím còn kéo dài hơn so với mấy người đang hát, “Mộ Đông, con đến đây làm gì, phim chiếu xong rồi à?”

“Vẫn chưa ạ.”

Thím giới thiệu tôi với người bên cạnh: “Đây là cháu tôi, Lâm Mộ Đông.”

Bà đi bên cạnh gật đầu với tôi: “Mộ Đông, đứa nhỏ trông rất đáng yêu! Nhưng không phải tôi nói gì bà, Thục Phụng này, sao bà lại cho một đứa nhỏ mặc đồ trắng làm gì chứ!”

“Đúng là rất dễ bần, nhưng không phải tôi mua cho nó, là cha mẹ nó chọn đấy! Con nít thì sao chứ, nó thích mặc thế nào thì tôi cho nó mặc thế đấy thôi chị Tôn ạ!” Thím ôm tôi trong lòng, còn tôi chỉ chăm chú xem hí. Tôi xem một hồi vẫn không hiểu gì cả nên mới hỏi thím: “Thím ơi, đây là kịch gì vậy?”

“Long Giang tụng.”

“Nói về cái gì ạ?”

“Ai biết nó nói về cái gì.” Hình như thím cũng không hiểu rõ, “Sinh sinh tử tử, người sống ta chết...”

Tôi không thích xem hí khúc kiểu này, tôi chỉ muốn xem vai tiểu sinh, hoa đán và thanh y. Tôi muốn nhìn Lý Ngôn Tiểu của năm mười một tuổi sắm vai tiểu sinh diễn thiếu niên Chu Du. Do trước kia ông nội hay kể “Tam quốc chí” nên tôi biết rất rõ về cuộc đời của Chu Du, đến cuối ông ta vẫn chết vì đổ kỵ với Gia Cát Lượng. Nhân vật như vậy mà có thể coi là chính diện ư? Sao một Lý Ngôn Tiểu luôn làm người ta có cảm giác dễ chịu lại đi diễn vai một người có lòng dạ hẹp hòi như thế chứ?”

Tôi ù ù cạc cạc xem một hồi, vở “Long Giang tụng” đã hát xong, ngay sau đó có một hoa đán và một võ tướng bước lên. Trong lòng tôi nổi lên hứng khởi, vực dậy tinh thần nghiêm túc ngồi xem. Hoa đán vừa đi vừa hát, võ tướng thì ngồi một bên. Tôi ẩn ẩn cảm thấy dưới lớp son phấn dày cộm của hoa đán là một khuôn mặt trẻ tuổi xinh đẹp.

Tôi không hiểu vì sao người hát hí phải hóa trang khó coi như vậy? Đuôi mắt vẽ xéch lên, trên mặt bôi phấn trắng bệch, hai bên sườn mặt lại vẽ thêm mấy đường màu đen. Tôi vẫn như trước không hiểu bọn họ đang hát cái gì, chỉ thấy hoa đán kia dùng giọng hát mềm mại uyển chuyển hát:

“Từ khi thiếp theo Đại Vương đông chinh tây chiến, chịu biết bao gian khổ nhọc nhằn, một năm lại tiếp một năm. Chỉ hận bọn bất nhân khiến sinh linh đồ thán, hại dân chúng sống trong khốn khổ lầm than.”

Trong lòng tôi bỗng chốc nổi lên bi thương.

Tôi vẫn nghe dù không hiểu gì, sau đó có mấy người đi xuống, lại có người khác đi lên tiếp tục diễn. Tôi biết rõ kịch đều là giả, diễn viên được luyện tập rất tốt, nhưng điều này không gây trở ngại đến việc tôi thích hí khúc.

Rất nhanh đã gần kết, đột nhiên hoa đán quỳ xuống, đau khổ khẩn cầu: “Đại Vương a, lần này xuất chiến, hy vọng chàng có thể đánh tan vòng vây, đánh bại quân Hán, phục hưng bản đồ nước Sở, cứu vớt bá tánh. Nếu có thiếp đồng hành chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến Đại Vương giết địch hay sao? Thôi! Thiếp nguyện dùng bảo kiếm bên eo Đại Vương, tự vẫn trước chàng ”

Lòng tôi giật thót, sợ đến độ đổ mồ hôi.

Võ tướng tranh thủ thời gian lấp bắp nói: “Phi tử, nàng, nàng, không thể hành động nông nổi ahh ”

“Không, Đại Vương!”

“Phi tử chớ nông nổi!”

Cứ tranh đi đoạt lại như vậy ba bốn lần, hoa đán rút ra bảo kiếm tự tử trên sân khấu! Nàng đưa lưng về phía tôi, tôi không thể nhìn thấy có đổ máu thật hay không. Yết hầu tôi nghẹn cứng, một chữ cũng không thốt lên nổi. Võ tướng lại nói thêm mấy câu gì nữa, nhưng đầu tôi đã ong ong không thể nghe vào. Thím vỗ đầu tôi một cái: “Này, thằng nhóc này, tưởng là thật sao?”

Tôi lại càng hoảng sợ, lập tức có một vài người sắm vai thị nữ bình tĩnh kéo hoa đán xuống, vở diễn kết thúc. Tôi thở dài một hơi, gãi gãi đầu, ấy thế mà vừa rồi lại bị dọa không nhẹ.

“Thím ơi, đây là kịch gì vậy?”

“Bá Vương Biệt Cơ.”

Tôi cố gắng đem cái tên này ghi tạc trong đầu. Diễn viên phía sau lại lên đài, tôi duỗi dài cổ muốn nhìn nàng hoa đán kia – không, bây giờ tôi đã biết – là Ngu Cơ, tôi muốn nhìn diện mạo thật của nàng. Nếu như tôi có một người chị lớn như vậy thì tốt quá, mỗi ngày đều có thể nghe chị ấy hát hí khúc. Tôi lại đắm chìm trong tưởng tượng.

Nhìn vào hậu đài, quả nhiên tôi thấy một bóng người màu hồng xinh đẹp lướt qua, là Ngu Cơ đang đi xuống. Ngay sau đó, tôi lại thấy một thiếu niên hơn mười tuổi đang đứng trong hậu đài, vóc dáng cao ráo, eo lưng thẳng tắp. Trên mặt anh không có trát phấn, nhưng vẫn đang mặc áo dài. Đó có phải là Lý Ngôn Tiếu hay không? Hình như là phải.

Ánh đèn sân khấu màu vàng chiếu lên mặt anh rất rõ ràng, tướng mạo rất đẹp, thanh tú anh tuấn. Anh chỉ yên lặng đứng đó, giống như đang đợi ai. Nhưng thứ hấp dẫn tôi nhất chính là ánh mắt cực kỳ lạnh đậm. Cái loại ánh mắt này không chỉ toát lên vẻ lạnh lùng, mà thậm chí còn nghiêm túc đến mức làm người sợ hãi.

Sao thế? Anh ấy đang nhìn cái gì?

Tôi cũng đưa mắt sang hướng nhìn của anh, nhưng bị sân khấu che khuất không thấy được gì. Chỉ chốc lát sau tôi thấy Ngu Cơ đi đến trước mặt Lý Ngôn Tiếu, áo choàng rộng thùng thình của nàng chắn trước người anh. Bọn họ biết nhau sao? Lòng tôi nổi lên nghi vấn, nhưng ngay lập tức lại thấy mình rất đần, họ cùng chung một đoàn kịch sao có thể không biết nhau?

Nàng Ngu Cơ còn chưa tẩy trang, tôi không biết tuổi của nàng là bao nhiêu. Ngộ nhỡ nàng là nam thì sao? Tôi biết một người tên là Mai Lan Phương, trên sân khấu thì dịu dàng như con gái, nhưng dưới lớp trang điểm lại là một người đàn ông. Việc này làm tôi không thể dễ dàng tiếp nhận.

Cứ suy nghĩ miên man như thế, lại một dàn diễn viên đi lên, đám người này không khác những người diễn “Long Giang tụng” lúc nãy là mấy. Nhưng họ không mặc đồ đồ diễn và trang điểm, trông chẳng xinh đẹp chút nào. Thím nói với tôi: “Về thôi, áp trực đã xong rồi.” (Áp trực: Mãn chót của vở tuồng, vở kịch – Từ điển Nguyễn Quốc Hùng)

Vậy đây là vở kịch cuối cùng à? Tôi nói: “Vậy là chúng ta xem áp trực xong rồi về.”

“Đứa gốc này.” Thím vỗ đầu tôi một cái, “Áp trực là cái lúc nãy, là Bá Vương Biệt Cơ.”

Quả nhiên những người ngồi xung quanh đều lục tục đi về, tôi lưu luyến nhìn thoáng qua sân khấu rồi đi theo thím. Nhìn từ xa, sân khấu kịch rất đẹp, bị màn đêm dịu dàng ôm lấy, ánh sáng ngũ sắc nhu hòa giống như tiên đài vậy. Tôi cố ý nhìn vào hậu đài chỉ còn một mảng yên tĩnh, cũng không thấy Lý Ngôn Tiếu và Ngu Cơ đâu nữa.

Đới Tung (), còn gọi là Đái Tôn hay Đái Tông, biệt hiệu Thần Hành Thái Bảo () – là một nhân vật trong truyện Thủy Hử. Trong truyện, ông có phép thần hành, đeo một chiếc giáp mã vào chân có thể đi 200 dặm một ngày, đeo 2 chiếc giáp mã có thể đi 400 dặm, 1 ngày đeo 4 chiếc giáp mã có thể đi 800 dặm.

Mai Lan Phương (22/10/1894 – 8/8/1961) là nhà nghệ thuật và là nhân vật tiêu biểu vĩ đại nhất trong lịch sử phát triển kinh kịch, được coi là một trong những bậc thầy xuất sắc trong lịch sử nghệ thuật thế giới. Điều đáng nói, Mai Lan Phương là nghệ sĩ nam chuyên đóng vai nữ trong kinh kịch.

Mai Lan Phương (Đẹp zai nhé:))) có mấy hình vẽ già nhưng là Mị cố tình tìm hình thời trẻ đấy)

Chương sau →

7. Chương 7

Buổi tối thím chuẩn bị giường ngủ cho chúng tôi, tôi và Vương Câu Đắc Nhi cùng ngủ một giường ở phòng khách. Đường như những người nông dân không muốn cho con cái của họ ngủ một mình. Tôi cẩn thận

đánh răng, rửa mặt và tay chân sạch sẽ mới lên giường, áo ngủ của tôi đổi thành vải dệt bằng lụa tơ tằm. Áo ngủ rất đơn giản, thuần một màu vàng nhạt trông rất sang trọng.

Giường ngủ cũng không quá sạch sẽ, tôi không biết trước đó có ai ngồi lên đây hay chưa nên trong lòng không khỏi cảm thấy chán ghét.

Trên mặt Vương Câu Đắc Nhi toàn là bùn đất và mồ hôi, không thèm rửa mặt đã trực tiếp bò lên giường ngủ. Tôi thấy cậu ta như thế thì có chút không thích, liền bò vào bên trong. Tôi còn chưa nói gì, Vương Câu Đắc Nhi đã kéo kéo áo ngủ của tôi: “Chặc chặc.”

“Buông tay.” Tôi nhấc tay lên, cảm thấy quan hệ của chúng tôi không còn thân thiết như trước kia nữa, “Đừng làm bẩn.”

Vương Câu Đắc Nhi lại “chặc” một tiếng, nhìn cậu ta tâm tình không tệ, có lẽ không nhớ nhà cho lắm. Còn lòng tôi thì đã bị thương rồi, đau đến không thở nổi, bởi vì quá nhớ nhà.

Nhưng hôm nay thật sự rất mệt, chúng tôi vừa nằm xuống đã ngủ mất. Tôi xoay mặt vào trong vách, tôi vốn không quen ngủ giường lạ, huống hồ cái giường này có mùi khói. Một giấc này ngủ không được sâu, tôi vừa tỉnh lại đã đập vào mắt hình ảnh Vương Câu Đắc Nhi ngủ say đến chảy nước miếng. Tôi nhìn ra ánh trăng lười lười ngoài cửa sổ, nhớ tới cổ hương, nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Sáng sớm thức dậy, tôi bỗng thấy hoảng sợ vì mình đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ. Tôi rất muốn khóc, nhưng không thể khóc được. Tôi hy vọng đây chỉ là một giấc mơ, tôi muốn dùng nắm đấm nện vào gối, nhưng lại phải có “bộ dáng đại thiếu gia.”

Tôi rầu rĩ không vui, rời giường xong liền đi đánh răng rửa mặt, Vương Câu Đắc Nhi còn chưa dậy, lúc tôi xuống giường có đập nhẹ cậu ta một cái, nhưng cậu vẫn không chịu dậy mà ngủ như heo chết. Trong nhà bây giờ không thấy chú đâu, chỉ có mỗi thím đang giặt đồ.

“Thím.”

“Dậy rồi à? Tối qua ngủ ngon không?”

“Rất ngon ạ, chú đi đâu rồi thím?”

“Chú đến đội sản xuất rồi.”

“Thím không đi sao?”

“Thím chờ mấy đứa dậy.” Thím chỉ trên mặt bàn, “Đồ ăn sáng và cơm trưa đều nấu xong rồi, khi ăn thì hâm nóng lại, không hâm cũng được, đừng chỉ lo chơi mà chạy quá xa đó.”

Tôi gật đầu, sau đó đi đến bên bàn yên lặng ăn cơm. Đây chính là một ngày của tôi? Sau này đều như vậy? Không thể trở về? Chỉ trong nháy mắt mà đã từ phượng hoàng biến thành chim sẻ thế này sao?

Vương Câu Đắc Nhi cũng đi đến, bùn đất và mồ hôi trên mặt không biết cọ vào đâu mà không còn nữa. “Mộ Đông.” Cậu vừa ngáp vừa gọi tôi. Tôi gật đầu, đưa lưng về phía cậu ta.

“Cậu bị sao thế?” Vương Câu Đắc Nhi thấy tâm tình tôi không tốt liền hỏi.

Tôi nghĩ thầm cho dù cậu có rời nhà thì trước kia cậu cũng rất nghèo, đương nhiên là thích ứng nhanh rồi nhưng tôi không chỉ là rời nhà mà còn bỗng chốc từ đại thiếu gia nhà giàu biến thành đứa trẻ không cha không mẹ, tôi làm sao mà thích ứng cho được.

Tôi lắc đầu, yên lặng ăn cơm xong, sau đó lấy chiếc áo bông ra mò vào khe hở bên trong, đem ngân trâm nắm chặt trong tay, lúc này mới cảm thấy an tâm một chút. Ngân trâm lạnh lạnh như nước, xúc cảm trơn nhẵn khiến tôi dùng sức nắm chặt, tựa như muốn khảm nó vào lòng bàn tay.

Thím cũng đi đến đội sản xuất, trong nhà chỉ còn hai đứa nhóc không biết phải làm gì. Vương Câu Đắc Nhi chạy đi tìm Nữ Nhi, còn tôi không biết đi đâu, đành bước ra cửa trước. Tôi nhìn ngôi nhà lầu ba tầng bên đường, lúc này cửa chỉ khép hờ, tôi đưa mắt trông mong nhìn vào, lại nhớ đến ngôi nhà ở Liên Vân Cảng. Đột nhiên tôi có một loại suy nghĩ vừa hâm mộ vừa ganh tị.

Tôi quyết định cho mình nửa phút không làm đại thiếu gia, liền thanh thanh cổ họng la lớn về phía bên đó: “Một lần thì bẩn, hai lần thì đẹp, ba lần bốn lần không có nước!”

Hừ, ai bảo mày ba lần hả, một lần bẩn, ba lần không có nước sông, không có nước máy.

Bên kia vẫn một mảnh yên tĩnh.

Tôi vô cùng bức bối, đang muốn trở vào nhà thì sau lưng truyền đến một giọng nói nhẹ nhàng: “Phải ra đáng đại thiếu gia chứ.”

Tôi giật mình, quay đầu lại nhìn thì phát hiện một thiếu niên cao cao đang đứng trước cửa lớn màu đỏ. Anh ta mặc áo trắng có kẻ sọc đỏ, quần màu đen, áo bỏ vào quần và đeo dây nịt, dưới chân còn mang một đôi giày da. Anh tùy tiện dựa vào cửa, mang theo ý cười nhìn tôi.

“Lý Ngôn Tiểu?”

“Ừ, thì ra em ở chỗ này.”

Lý Ngôn Tiểu ở trong tòa nhà này? Tôi lập tức cảm thấy xấu hổ: “Xin lỗi, vừa rồi em...”

“Không có gì đâu, dù sao em vẫn là con nít.”

“Anh ở trong nhà này sao?”

“Đúng thế.”

“Lầu mấy?”

“Cả tòa nhà này đều là của nhà anh.”

Tôi không khỏi kinh ngạc, nói như thế thì anh ấy rất giàu có?

“Cả nhà anh đều ở chung sao?”

Lý Ngôn Tiểu nhẹ nhàng nở nụ cười: “Ừ, cả nhà anh đều ở trong này.”

Thật tốt, thật hâm mộ anh ấy, có thể ở cùng một chỗ với gia đình.

Lý Ngôn Tiểu rất nhạy cảm, lập tức bắt được tâm hồn nhỏ bé đang thất lạc của tôi: “Nhớ nhà à?”

Tôi lắc đầu, cố nặn ra bộ dáng tươi cười.

“Nhớ nhà, nhớ người thân...” Lý Ngôn Tiểu xoay mặt đi, tôi chỉ thấy được sườn mặt anh, lưng dựa vào cột gỗ, hai tay bỏ vào túi quần, “Anh cũng muốn, nhưng anh chỉ là con hát...”

Bộ dáng anh rất thông thả, giọng nói chậm rãi. Bà nội rất thích bộ dáng như thế này, nhưng tôi có chút sốt ruột, không hiểu anh nói con hát là có ý gì, vì vậy chuẩn bị cả buổi mới dám hỏi: “Là con hát thì sao?”

“Anh chỉ có thể nhập vai người khác, chảy xuống nước mắt của chính mình.”

Lý Ngôn Tiểu nói xong thì nhìn tôi nở một nụ cười thê lương. Tôi bị những lời vừa rồi làm cho rung động, thật lâu vẫn chưa nhúc nhích. Tôi bỗng nhớ tới câu nói vừa rồi của anh, “Phải ra đáng đại thiếu gia chứ.” Những lời này thật sự không khác với bà nội chút nào.

Phải ra đáng đại thiếu gia chứ.

Lý Ngôn Tiểu này, chắc hẳn cũng có một ít chuyện cũ đây.

Thế nhưng nếu không phải là con hát, cũng không phải đại thiếu gia thì có thể lớn tiếng mà khóc sao?

“Đừng nghĩ nhiều.” Lý Ngôn Tiểu bước vào cánh cửa đỏ thẫm, “Đi, anh đưa em đi chơi.”

“Anh không đi học sao?”

“Đang kỳ nghỉ đông, anh còn rất nhiều thời gian đi chơi với em.”

Anh dẫn một chiếc xe đạp từ trong sân ra. Xe đạp, đây chính là thứ mà tôi tha thiết ước mơ. Anh ngồi lên yên trước, một chân chống đất một chân đặt trên bàn đạp, sau đó nói: “Lên nào, anh chở em.”

Thế là tôi vô cùng vui vẻ ngồi lên, hai tay ôm eo Lý Ngôn Tiểu. Chân anh đạp một cái, chiếc xe liền văng vàng tiến về phía trước. Tôi hỏi anh: “Chúng ta đi đâu?”

“Hồ nước bên cạnh.”

“Hồ nước đã kết băng chưa?”

“Có băng rồi.”

“Bao giờ Thanh Đảo mới có tuyết rơi?”

“Nhanh thôi, lạnh thêm chút nữa sẽ có.”

“Anh học lớp mấy rồi?”

“Vừa tốt nghiệp tiểu học, sắp sửa lên trung học.”

Tôi nhìn bàn chân Lý Ngôn Tiểu đang đạp xe một vòng rồi lại một vòng. Quần tây màu đen được là phẳng phiu, li quần thẳng thớm rõ ràng. Gấu quần không bị dính bùn, vừa vịn che tới mặt giày. Giày da màu nâu được lau sáng bóng, một chút bùn đất cũng không có. Trừ cha tôi ra, đây là lần đầu tiên tôi thấy một người đi giày da.

Những năm 60 của thế kỷ 19 là thời đại của sự tiết kiệm mù quáng, tất cả mọi người chỉ mặc đồ màu lam, đen, xám, và màu lục, dường như trên quần áo mỗi người đều có miếng vá, có người dùng vải tiếp màu, có người lại vá bằng vải màu chói lọi. Tôi tận mắt thấy một đứa nhỏ tự xé áo cho có chỗ rách, sau đó lại mang về cho mẹ nó vá.

Cũng không phải người ta cấm đi giày da, nhưng nếu bạn đi giày da sẽ có rất nhiều ánh mắt kỳ quái nhìn bạn, khiến bạn xấu hổ vô cùng, cảm giác cứ như đây là việc không đúng không đẹp vậy.

“Ai...” Lý Ngôn Tiểu vừa đạp xe vừa thở dài một hơi, “Hiếm khi thấy được một đứa nhóc khác biệt như vậy.”

“Khác cái gì?”

“Rất sạch sẽ, có khí chất, không nhiễm một hạt bụi.” Lý Ngôn Tiểu dừng một chút rồi bổ sung thêm một câu: “Anh rất thích em thế này, anh cảm thấy em không giống với người khác.”

Tôi nở nụ cười, lần này là xuất phát từ nội tâm: “Anh cũng giống như thế chứ?”

“Đương nhiên, cho nên anh mới thích đứa nhóc tương tự như anh.”

“Cha anh làm nghề gì?”

“Cha anh ấy hả...” giọng nói Lý Ngôn Tiểu trở nên cô độc, “Ông ấy là sĩ quan của Quốc dân đảng, lúc mới giải phóng ông đi Đài Loan, giờ đã không còn tin tức nữa.”

“Vậy mẹ anh đâu?”

“Hôm qua em đã gặp mẹ anh rồi.”

Tôi bắt đầu lục lại trong trí nhớ những người đã gặp hai ngày nay: “Em không nhớ rõ.”

“Hôm qua mẹ anh diễn vở Bá Vương Biệt Cơ, diễn vai Ngu Cơ.”

“Ồ?” Tôi kinh ngạc hô một tiếng, “Người đó là mẹ anh sao?”

Lý Ngôn Tiểu giống như dự liệu được tôi sẽ kinh ngạc, “Ừm.”

Tôi nghĩ tới khuôn mặt vô cùng xinh đẹp ấy: “Sao mẹ anh còn trẻ thế?”

“Anh là con cả, lúc mẹ anh sinh anh ra còn chưa tới hai mươi. Hiện tại cũng chỉ mới hai mươi tám. Trong nhà nhiều người như thế nên mẹ anh không cần phải làm việc vất vả gì. Suốt ngày chỉ hát hí khúc...”

“Anh có anh em không?”

“Có, còn một đứa em gái, nhưng lúc trước nó đi theo cha, sau khi giải phóng cùng mất tích với ông ấy, không biết có phải đi Đài Loan rồi hay không.”

“Vậy bây giờ trong nhà anh là người nhỏ nhất?”

“Đúng vậy nha.”

Tôi nhớ tới khoảng thời gian trước, trong nhà tôi cũng là người nhỏ nhất, tuy bị người lớn dạy dỗ nghiêm khắc nhưng so ra cũng an nhàn sung sướng. Mà giờ đây, thật sự làm tinh thần tôi chán nản.

Chúng tôi đạp xe đến một cửa hàng nhỏ bán quà vặt.

“Vào trong đi, em xem mình thích ăn cái gì.” Lý Ngôn Tiểu đỡ xe xong rồi theo thói quen khoác tay lên vai tôi, “Chẳng hạn như kẹo đường này, đồ chơi này...”

“Anh có tiền?”

“Ừ.”

“Không cần tốn tiền của anh đâu.” Tôi bỗng trở nên khách khí, “Em có đem theo một ít tiền tiêu vặt.”

“Anh lớn hơn em thì đương nhiên phải bao em rồi. Dòng họ anh nhiều như vậy, vừa đến năm mới là có cả đồng bao lì xì, tiêu không hết được. Mà cũng sắp bước sang năm mới rồi, anh phải đem tiền năm cũ tiêu sạch mới được.”

Tôi nghĩ thầm, để dành tiền là chuyện tốt mà. Nhưng một câu cũng không nói, theo sau anh tiến vào cửa hàng.

Tôi lấy một túi kẹo đường và một cái bánh rán. Ở thời đại này, bất luận là gia đình giàu có hay nghèo hèn, ai cũng thiếu dầu mỡ, bởi vì lúc ấy phải mua dầu bằng tem phiếu, mỗi người được hai tem phiếu, bình quân một tháng mỗi người được nửa cân dầu.

Chúng tôi đi ngang một kệ sách, Lý Ngôn Tiểu mua cho tôi một quyển sách, thì ra là truyện tranh. Tôi nói với anh: “Anh không xem truyện tranh hả?”

“Anh đọc truyện chữ. Em biết chữ chưa?”

“Biết, nhưng em không đọc truyện chữ.”

“Đọc chữ nhiều vào, truyện tranh chỉ dùng để giải trí thôi. Như là “Thủy Hử” này, “Tam quốc chí” này... đều là những sách nên đọc.”

“Mấy tình tiết trong đó em biết cả rồi.”

“Sao?” Lý Ngôn Tiểu hỏi, “Về Chu Du thì sao?”

“Không phải ổng chết vì ganh tị với Gia Cát Lượng à.”

Lý Ngôn Tiểu cười hai tiếng: “Đúng thế, nhưng đọc sách không giống với nghe kể chuyện, đọc sách chủ yếu là coi cách hành văn, diễn đạt câu từ của người ta. Đọc sách khiến cho một người trở nên khác biệt.”

“Em có đem đến mấy cuốn sách, đều là tư tưởng Khổng Mạnh.”

“Những sách đó nên đọc, nhưng phải đọc nhiều loại sách hơn. Ví dụ như con nít bây giờ suốt ngày chỉ xem sách kháng Nhật, quên mình vì người, rồi kháng Mỹ viện Triều gì đó, những thứ này chưa đầy đủ về mọi mặt.”

“Nhà anh có sách không?”

“Có, em có thể tới nhà anh mà đọc.”

“Nhưng nếu có chữ em không biết thì sao?”

“Chữ nào không biết cứ hỏi anh, anh dạy em tra tự điển.”

Đi một lúc, Lý Ngôn Tiểu lại thở dài: “Đọc sách bao giờ cũng tốt, nhưng bây giờ cách mạng tới rồi, cũng không hiểu được Khổng Mạnh, truyền thống phong tục gì sau này cũng không còn để mà xem. Có lẽ chỉ có thể đọc mấy bà ca tụng Đảng và chiến tranh thắng lợi thôi...”

Nghe giọng anh nói, lòng tôi bỗng dâng lên một nỗi bi thương không tên, có thể ẩn ẩn cảm giác được ngày tháng sau này trôi qua không suôn sẻ.

Con đường chúng tôi đi qua càng lúc càng thưa thớt dân cư mà đồng ruộng thì bao la bát ngát. Lý Ngôn Tiểu chỉ chỉ bên trái: “Bên kia có một cánh đồng bông lau.” Tôi nhìn theo tay anh chỉ, trước mắt chỉ toàn một màu xám tro đang đón gió.

“Đến nơi rồi.” Lý Ngôn Tiểu còn chưa nói xong đã nhanh chóng phanh xe lại, chỉ nghe “két” một tiếng, xe đạp lập tức ngừng lại, tôi theo quán tính đập mạnh đầu vào hông anh một cái.

“Chuyện gì thế?” Tôi nhìn đằng trước, còn tưởng rằng anh tông phải người nào chứ. Anh xuống xe, tay trái dắt xe sau đó cho tôi một nụ cười.

Tôi bỗng hiểu ra, tỏ vẻ kháng nghị: “Sao anh không có bộ dáng của người lớn gì hết vậy?”

“Bộ dáng người lớn là như nào?” Anh vẫn cười nhìn tôi.

“Như em đây này.”

Lý Ngôn Tiểu bĩu môi không nói gì. Anh rất tự nhiên đặt tay lên vai tôi, cùng tôi sóng vai đi về phía trước. Chúng tôi đi trên một sườn dốc chệch xuống, xung quanh có rất nhiều cây cối, ở giữa là con đường đất nhỏ để đi. Chúng tôi đi dọc theo con đường nhỏ, được một lát tôi đã nhìn thấy một cái hồ tuy không lớn lắm nhưng lại rất thanh tịnh. Mặt hồ vẫn chưa đóng băng. Bên hồ không có một bóng người, chỉ có vài con quạ đen và chim sẻ đang hót ríu rít.

“Không có ai câu cá sao?”

“Không có ai câu cả.” Lý Ngôn Tiểu nhặt một hòn đá bên bờ hồ, “Bây giờ là mùa đông.”

“Mùa đông thì không có người câu cá ư?”

“Anh cũng không biết.”

Tôi đi đến bên hồ, nhìn mặt nước rồi lại nhìn đá vụn dưới chân: “Mùa đông cũng có thể câu mà.”

“Nhưng cá rất nhỏ...” Lý Ngôn Tiểu còn chưa nói xong đã ném hòn đá trong tay xuống mặt hồ, nhưng nó không lướt trên mặt nước mà vừa chạm một cái đã chìm ngấm. Chúng tôi đều có chút thất vọng.

“Cá nhỏ thì không thể câu.”

“Đúng vậy.” Lý Ngôn Tiểu lại ném ra một hòn đá, lần này nó lướt được hai cái, “Cá con và cá mái thì không thể câu.”

Tôi cảm thấy thật kỳ quái, “cá con không thể câu” là mẹ nói cho tôi biết, trước kia bà học ở nước ngoài, đây là luật pháp của nước họ. Còn TQ thì mặc kệ chuyện này. Lý Ngôn Tiểu sao biết rõ như thế, còn cá mái cũng không thể câu?

“Sao anh biết được cái này?”

“Không nhớ nữa, chắc là người lớn nói.” Anh tìm một hòn đá bằng phẳng bên hồ rồi ngồi xuống. Tôi cũng đi qua ngồi cạnh.

Lý Ngôn Tiểu nói: “Ngày xuân rất đẹp. Đến mùa đông anh cứ cảm giác như cả ngày không dậy nổi, còn mùa xuân thì anh chơi suốt cả ngày.”

“Anh chơi với ai?”

“Một mình.” Lý Ngôn Tiểu muốn rút tay tôi ra từ trong tay áo, “Em lạnh à?”

Tôi vội rút tay về: “Không lạnh.” Trong tay tôi còn nắm chặt ngón trâm của bà nội.

Tôi lấy một hòn đá vẽ lung tung trên đất, Lý Ngôn Tiểu vẫn bên cạnh nhìn tôi. Qua một hồi lâu, anh nói: “Anh cảm thấy, em rất khác biệt.”

“Chuyện này anh vừa nói rồi.”

“Là càng ngày càng khác biệt.”

Tôi không biết trả lời thế nào nên cứ im lặng không lên tiếng. Từ khi đến Thanh Đảo, tính cách của tôi ngày càng trầm lắng, không thích cười cũng không muốn nói chuyện. Tôi biết sự thay đổi này là do hoàn cảnh, tôi không thích mình biến thành thế này, nhưng cũng không cách nào thay đổi được.

Lý Ngôn Tiểu cảm giác được tôi đang nhớ nhà, liền nói: “Em có thể thử viết thư gửi về. Em biết viết không?”

“Biết.”

“Nhớ rõ địa chỉ không?”

“Nhớ.”

“Vậy sao không viết thư về?”

Nếu như chỉ thư từ qua lại mà không được gặp mặt, như thế chẳng phải nhớ nhung càng thêm mãnh liệt sao. Lý Ngôn Tiểu sao có thể hiểu được. Anh lại hỏi tôi: “Sao lại không viết nè?”

“Ai nha, anh im lặng một chút đi.”

Lý Ngôn Tiểu liền không nói thêm gì nữa, ngừng đầu nhìn trời. Tôi cũng ngược lên nhìn, không ngờ nhìn một lúc khoe mắt lạng lẽ chảy ra một giọt lệ. Lại là mắt trái, đúng vậy, vẫn là bị thương và nhớ nhà.

“Ồ —— sao em lại khóc rồi?” Lý Ngôn Tiểu vừa quay đầu đã thấy tôi chảy nước mắt. Tôi không lên tiếng, cũng không hít mũi, chỉ lẳng lặng lau đi giọt nước mắt, sau đó như không có chuyện gì tiếp tục nhìn trời.

“Đây cũng là một điểm khác biệt, có tác phong của người lớn.” Anh cười cười, “Em của anh lúc sáu bảy tuổi cứ khóc oa oa suốt ngày. Em chỉ yên lặng khóc thế này, hẳn không phải trời sinh đã vậy.”

Tôi nghe âm thanh dịu dàng của anh, nước mắt lại không khống chế được mà rơi xuống. Anh không nói gì nữa, kéo đầu tôi đặt lên vai mình, tôi cũng không giẫy dụa mà chỉ lặng im rơi lệ.

“Khóc đi, nhịn khóc mãi không tốt đâu.”

Chương sau →

8. Chương 8

Tôi đứng lên, không biết vì sao lúc đó mình bị nóng đầu, thế mà lại lấy ngân châm của bà nội ra: “Anh xem, thứ này là của bà nội em.”

Lý Ngôn Tiểu nở nụ cười: “Đi chơi cũng đem cái này theo nữa à.”

“Em quên cất vào.”

Lý Ngôn Tiểu tỉ mỉ ngắm nghía ngân châm: “Bà nội em chắc là tiểu thư khuê các nhỉ, vật tinh xảo thế này chắc có phải có lai lịch đấy. Mẹ anh cũng có một cái như này.”

“Bà nội em không còn nữa.”

“Qua đời?”

Tôi gật đầu, lại muốn khóc nữa rồi.

Lý Ngôn Tiểu quay đầu nhìn xung quanh, sau khi xác nhận không có ai mới nhỏ giọng nói với tôi: “Vật này nhất định phải cất kỹ, ngoài anh ra đừng cho ai khác nhìn thấy, nếu không người ta sẽ nói em theo ‘chủ nghĩa tư bản’ đấy.”

“Em biết rồi.” Tôi cất ngân châm vào, “Anh cũng phải giữ bí mật.”

“Ừ, đương nhiên rồi, những vật thế này ở nhà anh đều bị giấu đi cả rồi.”

Thì ra là thế. Không phải chỉ có nhà tôi mới hành động kỳ quái như vậy. Chẳng lẽ những đồ vật thế này đều phải đem giấu sao?

Chúng tôi lại ngồi ngẩn ngơ một lát, Lý Ngôn Tiểu hỏi tôi: “Em đã đi học chưa?”

“Vẫn chưa, mùa thu năm sau là đủ tuổi đến trường.”

“Em muốn đến trường không?”

Tôi thành thật gật đầu: “Muốn.”

“Vậy thì đi nhé.”

“Trường học ở đâu?”

“Ở gần đây, trường tiểu học bên cạnh trường trung học, nếu em lên tiểu học anh sẽ đạp xe đón em đi, mười phút là tới.”

“Thế một học kỳ bao nhiêu tiền?”

“Tiền mua sách mất khoảng vài đồng. Nếu em không có anh có thể cho em”

“Em có tiền.”

“Em làm gì có tiền, phải có người trả học phí cho em chứ. Để anh trả cho em nhé.”

“Em có tiền thật mà, không cần anh trả đâu.”

Lý Ngôn Tiểu nửa tin nửa ngờ: “Thế em có bao nhiêu?”

“Em mang đến hơn một trăm đồng...”

Lý Ngôn Tiểu nở nụ cười, hiển nhiên không tin, nhẹ nhéo mũi tôi một cái: “Nói dối là chó con nhé.”

Tôi không trả lời, bị người khác không tin đúng là một chuyện rất khó chịu, tôi bực mình không thèm để ý tới anh.

“Xem ra là thật rồi?”

Tôi vẫn không để ý.

“Thôi bỏ đi, anh sai rồi.” Lý Ngôn Tiểu ôm vai tôi, “Nhưng mà hơn một trăm đồng thật sự rất nhiều, có thể mua hơn một vạn cái kẹo đường, vậy thì về sau anh phải gọi em là tiểu phú ông rồi.”

Tôi cuối cùng cũng vui vẻ lại.

Lý Ngôn Tiểu mở túi kẹo và đồ ăn vặt đưa cho tôi. Tôi ngậm một viên kẹo đường, cảm thấy vô cùng vô cùng ngon.

“Em biết viết tên mình không?”

Tôi đảo mắt trắng lườm anh: “Phế vật cũng biết viết tên mình.”

“Vậy em viết được những gì nào?”

“Anh nói xem.” Tôi thấy Lý Ngôn Tiểu thật sự đánh giá thấp trình độ của mình, “Anh nói chữ nào em viết chữ đó.”

“Bá Vương Biệt Cơ.”

Tôi tìm một viên đá có đầu nhọn, viết trước ba chữ, sau đó nói với anh: “Chữ ‘cơ’ em không biết viết.”

Lý Ngôn Tiểu nhìn ba chữ tôi vừa viết: “Không sao, em viết được nhiều đây đã làm anh kinh ngạc lắm rồi.”

Tôi lại tiếp tục hỏi: “Chữ ‘cơ’ viết làm sao?”

“Một chữ nữ bên cạnh chữ thần trong thần dân.” (: cơ = nữ + thần)

Tôi ngêch mặt ra vẫn không nghĩ được. Lý Ngôn Tiểu viết xuống cho tôi xem một lần, tôi lại viết theo một lần.

Lý Ngôn Tiểu vô cùng kinh ngạc: “Em từng học ở đâu sao?”

“Lúc được ba bốn tuổi bà nội em đã dạy em đọc và viết chữ.”

Lý Ngôn Tiểu nhìn tôi bằng cặp mắt khác: “Thế em đã học toán rồi?”

Tôi không biết trả lời thế nào.

“Thuộc bảng cửu chương chưa?”

Tôi gật đầu.

Lý Ngôn Tiểu vô cùng kinh ngạc: “Thế này — anh thấy, em cứ vào học lớp ba luôn đi, không, lớp bốn chứ!”

Tôi vừa nghĩ một đứa nhóc bảy tuổi đã ngồi vào lớp bốn liền cảm thấy có gì đó sai sai: “Em nghĩ vẫn nên học từ đầu chứ.”

“Đọc sách sớm một chút thì tốt, anh vừa vào đã học lớp hai đấy.”

“Được rồi mà...”

“Em nên biết rằng học từ đầu sẽ hoang phí ba năm, mà em không cần thiết phải phí ba năm này. Đời người rất ngắn, tuổi trẻ lại càng ngắn, có thể tiết kiệm được thời gian cơ sao lại muốn học lại những thứ mình đã biết chứ?”

Hình như lời anh nói cũng không phải không có lý. Tôi hỏi anh: “Thế lớp một học những gì?”

“Con chó sủa, con mèo nhảy...”

Ôi cái thứ ngốc nghếch gì thế này? Thế là tôi liền đổi ý: “Vậy em học lớp bốn. Nhưng mà em có thể muốn học lớp nào là được học lớp đó sao?”

“Được chứ.” Lý Ngôn Tiểu bày ra bộ dáng đã tính trước rồi: “Anh có thể nói với hiệu trưởng giúp em.”

“Anh quen với hiệu trưởng luôn hả?”

Lý Ngôn Tiểu đột nhiên có chút chột dạ, gãi đầu một hồi rồi như muốn nói lại thôi.

“Hiệu trưởng là nam hay nữ?”

“Nữ.”

“Bao nhiêu tuổi?”

“Hơn bốn mươi.”

“Hai người quen nhau?”

Lý Ngôn Tiểu sờ đầu tôi: “Ngoan, đừng hỏi anh vấn đề này nữa, anh bắt đầu không được tự nhiên rồi nè. Đúng là anh và hiệu trưởng có quen nhau.”

Lúc chúng tôi về đã gần giữa trưa. Lý Ngôn Tiểu nói: “Em có thể đến nhà anh bất cứ lúc nào, ở đó có rất nhiều sách. Người nhà anh đều rất tốt, không ngại con nít phiền phức đâu.”

“Vâng.”

Khi về đến nhà thì bụng đã có chút đói, tôi liền tìm Vương Câu Đắc Nhi về cùng ăn cơm. Tôi nghĩ cậu ấy đang ở sân sau nên đi tìm, quả nhiên nhìn thấy Vương Câu Đắc Nhi cùng Nữ Nhi đang ngồi xổm trong sân, chụm đầu lại cùng chơi trò gì đó. Tôi đến gần nhìn thử, thì ra hai người bọn họ cùng lấy cành cây vọc bùn. Tôi cảm thấy Vương Câu Đắc Nhi vốn sinh trước tôi hai tháng mà tâm hồn của tôi lại lớn hơn cậu những năm năm.

Tôi cười cười với Nữ Nhi, sau đó nói với Vương Câu Đắc Nhi: “Về về, về ăn cơm lẹ nào.”

“Ừm, tớ cũng đi ăn cơm.” Giọng Nữ Nhi giòn tan.

Vương Câu Đắc Nhi rất không tình nguyện bị tôi túm cổ về nhà. Tôi cố ý làm cậu xấu hổ:

“Một nam một nữ, đi cùng một chỗ! Có nhìn thấy không, sờ sờ rồn nhỏ!”

Vương Câu Đắc Nhi thoảng cái đỏ mặt, cộng thêm vết bùn và mồ hôi trên mặt cậu thành ra gương mặt cậu cứ hồng chỗ này, trắng chỗ kia, rồi lại đen chỗ nọ. Nếu như tôi mà biến thành cái dạng này chắc chắn bà nội sẽ không vui.

Cậu vội vã giải thích: “Không có gì cả, tớ và Nữ Nhi không có gì cả.”

“Bớt nhảm.” Tôi nói, “Tớ cũng nhìn ra hai cậu không có gì. Nếu mà có ấy hả, thì sao hai cậu có thể cùng ngồi xồm một chỗ chơi đồ hàng được?”

“Không phải chơi đồ hàng, chúng tớ đang chơi xây nhà mà...”

Vốn dĩ cậu ta đã phát âm không rõ, mà bây giờ lại còn đang cuống lên nên tôi không nghe được cậu ấy nói gì. Tôi khoát tay, bảo cậu ăn lẹ lẹ chút, khỏi cần giải thích gì nữa.

Cơm nước xong xuôi, tôi nhớ tới chuyện Lý Ngôn Tiểu đề nghị mình viết thư về nhà. Tôi cảm thấy cách này cũng không tồi, ít nhất có thể bớt nhớ nhà một chút, hơn nữa có thể khiến cuộc sống tù túng của tôi có thêm chút hy vọng.

Một đứa trẻ bảy tuổi, vốn nên là cái tuổi ngây thơ rục rờ mới đúng. Mà tôi, nói dễ nghe một chút là trưởng thành sớm nói khó nghe thì là một đứa nhóc lạnh lùng, bi quan và nghĩ nhiều. Một đứa bé cảm thấy cuộc sống không có hy vọng quả đúng là một việc đáng sợ.

Tôi lục được trong ngăn tủ một ít giấy viết thư đã ố vàng. Chú tôi biết chữ, nhưng chẳng mấy khi chú viết thư, còn thím thì dốt đặc cán mai. Những tờ giấy này có lẽ đã để lâu lắm rồi, nhà họ không cần đến giấy nên những thứ này không có tác dụng gì. Tôi tìm trong nhà cả buổi cũng không thấy cái bàn nào để viết chữ được, nên đành lấy một cái ghế nhỏ lau lau một chút rồi nằm sấp mà viết.

Tôi chuẩn bị sơ lược nội dung trong đầu rồi viết xuống:

Gửi ông nội, cha, mẹ:

Con đang ở nhà chú thím viết thư cho mọi người. Người trong nhà đều khỏe mạnh cả, từ khi con đi đến nay cũng không xảy ra chuyện gì. Những đồ vật con đem đến đều được bảo quản rất khá. Chú và thím rất tốt với chúng con, con và Canh Vân sống rất thoải mái vui vẻ, còn có thêm bạn mới. Hai ngày trước chúng con còn được đi xem phim và hí kịch nữa.

Con sắp được đến trường rồi, con quen một người bạn đã tốt nghiệp tiểu học, anh ấy nói con không cần phải học từ lớp một, cho nên con có ý muốn học nhảy lớp luôn. Con nhất định sẽ nghe lời mọi người, có thể học thì học cho thật tốt, tương lai sẽ làm một người có ích cho đất nước.

Ở nhà có xảy ra chuyện gì không? Còn có, mọi người nhớ cho A Hoa ăn nữa nhé. Khi nào thì chúng ta có thể gặp nhau? Mọi người có tới Thanh Đảo thăm chúng con không? Con rất chờ mong ngày chúng ta gặp lại.

Lâm Mộ Đông.

Tôi không dám nói mình nhớ nhà. Nếu như nói nhớ nhà, mọi người sẽ nói tôi không kiên cường.

Vào thời điểm đó có nhiều chữ tôi không biết. Ví dụ như “dạng” trong “vô dạng.” Còn có “tuân” trong “tuân theo” lại bị tôi viết thành tôn của tôn trọng, tôi cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng không biết chữ chính xác là chữ nào. Tôi nghĩ trước cứ bỏ qua những chữ này, ngày mai sẽ mang đến hỏi Lý Ngôn Tiểu.

(Giải thích một chút, cái mớ này em không biết edit sao cho chuẩn nên giữ nguyên Hán Việt. “Vô dạng” nghĩ là khỏe, không có việc gì. “Tôn” chỉ khác với “tuân” là không có bộ sước nên thẳng nhỏ nó mới nhầm: tuân- tôn tuân chiều (tuân theo) – tôn trọng.)

Buổi chiều hôm đó tôi ôm một đồng buồn bực mà ngủ một giấc. Đêm qua chỉ biết nhớ nhà nên ngủ không ngon. Tối đến, chú và thím từ đội sản xuất trở về, thoạt nhìn tâm trạng của họ không được tốt, có lẽ do một ngày làm việc quá mệt mỏi. Ăn cơm xong tôi lại lấy sách mang từ Liên Vân Cảng ra đọc. Những quyển

sách này tôi đều đã đọc qua rồi, có nhiều chỗ còn thuộc lòng nên cảm thấy rất nhàm chán. Ngày mai đến nhà Lý Ngôn Tiểu nhờ anh dạy tra tự điển, còn có thể thuận tiện mượn sách của anh.

Sáng hôm sau tôi lấy giấy viết thư và bút đến tìm Lý Ngôn Tiểu. Đây là lần đầu tiên đến nhà anh, hướng chỉ nhà anh còn có nhiều người, thế là tôi ra ngoài xong lại nhìn xuống quần áo mình, thấy trên áo trắng và quần không bị dính bẩn mới yên tâm. Tôi còn bỏ thêm hai hào vào túi quần, phòng khi Lý Ngôn Tiểu lại muốn mua cho tôi thứ gì.

Tôi hớn hở đi tới nhà anh, nhà tôi và nhà anh chỉ cách nhau chưa đến mười mét, nhưng tôi chưa từng nghĩ tới, trong mười mét ngắn ngủn thế này mà cũng có thể xảy ra chuyện.

Tôi vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy trước cửa nhà có bốn thằng nhóc cỡ mười ba mười bốn tuổi đang đứng. Tôi không để ý tới bọn nó, nhưng không ngờ vừa ra tới cổng đã có một thằng mặt mũi hung dữ chạy tới gần.

Cầm đầu bọn nhóc là một đứa béo tròn, nó hùng hổ trừng hai con mắt lên nói: “Người lớn trong nhà mày đâu?”

Tôi thật sự bị cái đám này dọa sợ rồi, dù sao lúc trước tôi vẫn là đại thiếu gia được che chở bảo bọc nên đây là lần đầu gặp phải chuyện như này. Đầu óc tôi đều tạm thời đình công, thế mà lại nói ra: “Không có ở nhà, anh tìm họ có việc gì à?”

“Ồ ngu!” Béo tròn dùng sức đẩy vai tôi một cái, tôi cảm thấy quả đấm kia nặng tựa cái chùy. Nó nói với thằng nhóc đằng sau: “Xét người nó!”

Lập tức có một đứa đi lên giật lấy giấy viết thư trong tay tôi, xé nát xong còn ra vẻ khinh thường.

Tôi trở nên nóng nảy, đây không phải là cố ý gây sự sao! Tôi xông tới hét lớn: “Mày làm gì vậy hả! Đây là thư gửi về nhà tao!”

Cả bốn đứa nghe tôi nói xong đều cười đến xấu xa, một đứa tóc xoăn nói: “Một đứa con nít như mày thì viết được cái gì, tao cứ xé đó thì sao.” Tôi hoàn toàn bị chọc giận, liền xông lên liều mạng với thằng nhóc tóc xoăn.

Lại có một đứa da rất đen giữ chặt tôi, thằng béo lập tức giơ chân lên định đá vào mặt tôi, may là tôi phản ứng nhanh, giãy khỏi tay nó nên tránh được một cú. Bà nội đã từng nói đánh người không thể đánh vào mặt, một người bị đánh mặt thì đủ để chết vì khuất nhục.

Nắm đấm mạnh mẽ của tên béo đập vào cánh tay tôi, nó dùng lực quá lớn khiến tôi ngã xuống, đầu đập mạnh vào đất. Tôi còn chưa kịp đứng dậy thì chân lại bị giẫm một cái, tên béo đến trước mặt tôi, từ trên cao nhìn xuống sau đó nặng nề nện một đấm vào vai tôi, nó vừa đánh vừa nói: “Thằng nhãi này ngang ngược thật, mới tới phỏng, ấy thế mà lại dám đánh trả, còn chưa biết sự lợi hại của tụi tao phải không?”

Tôi dùng tay cản lại nắm đấm của tên béo, nhưng quả đấm của nó rất mạnh, nửa người trên của tôi phút chốc đã bị đánh cho bầm dập. Tôi muốn dùng móng tay cào nó hoặc cắn nó, nhưng nó cũng không ngu, đầu để tôi bắt được cơ hội. Lúc này đã có người lục lọi túi quần của tôi, tôi nhớ trong đó có hai hào. Tôi đập mạnh chân, chỉ nghe một tiếng hét thảm, bàn tay trong túi quần đã rút ra nhưng mặt tôi lại bị đập.

Tên béo thấy đồng bọn bị thương nên không thèm nhìn trước nhìn sau, chỉ hùng hùng hổ hổ tới nắm chặt cổ tay tôi.

Chết chắc, tôi nghĩ thầm, có lẽ chết chắc rồi.

Nó bóp chặt cổ tay tôi, dùng sức bẻ một cái, tôi lập tức nghe được âm thanh “rắc rắc” do xương mình phát ra, cả cánh tay đều mềm yếu vô lực. Đau đớn kịch liệt từ cổ tay truyền tới, mắt tôi sít sao nhắm chặt, đau đớn làm nước mắt không khống chế được mà chảy ra, tôi nghe thấy chính mình kêu thảm một tiếng, vì thế lại gắt gao cắn chặt môi mình.

“Có xin tha hay không?” Tên béo hỏi tôi.

Tôi mở ra hai mắt đăm lẹ mờ mịt, hung tợn trừng nó nói: “Ai thèm... ai thèm xin tha với mày!”

“Ôi, mày thật là bướng bỉnh.” Tên béo nói: “Đã thế thì mày xem nè”

Tôi nghĩ nếu như nó còn muốn tiếp tục, tôi sẽ cắn lưỡi tự tử luôn.

Đột nhiên tên béo hét thảm một tiếng rồi ngã về trước, tròng mắt tròng lớn đến mức muốn rơi ra. Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy tên béo lập tức nhảy dựng lên, cả ba đứa còn lại cũng buông tôi ra mà nhìn về một hướng.

Lý Ngôn Tiểu?

Tôi thấy khuôn mặt tuần tú của anh, nhưng trên đó lại toát lên vẻ lãnh khốc và tức giận. Anh căn bản không nhìn tôi, tôi muốn mượn cơ hội đứng lên thì phát hiện toàn thân đau đớn rã rời, nhất là cánh tay, đau đến mức giống như không còn ở trong thân thể mình nữa.

“Phấn hồng tiểu sinh.” Tóc xoắn gọi anh như thế, xem ra bọn họ biết nhau, “Liên quan éo gì tới mày! Mày muốn dùng song anh thương hát hí khúc của mày đâm bọn tao sao?”

Cả bốn đứa đều cười ha ha.

Lý Ngôn Tiểu nói: “Lần trước tụi mày còn chưa chịu nhận thua sao? Bây giờ lại muốn đứng trước cửa nhà tao chơi trò khiêu khích? Hả?”

Nhận thua? Lý Ngôn Tiểu đã từng đánh bại bọn nó rồi?

“Khi đó tao chỉ có một mình.” Tên béo hừ hừ khí trong lỗ mũi, “Bây giờ đổi lại mày chỉ có một mình. Dám đá vào cổ tao, mày muốn chết à?”

Nói xong bọn chúng đều nhào vào Lý Ngôn Tiểu, tôi nhìn đến sốt ruột, nhưng chính mình còn lo không xong thì nói chi đến chuyện giúp đỡ.

Lý Ngôn Tiểu ỷ mình tay dài chân dài, nhanh chóng đưa tay bóp cổ tên béo. Bởi tốc độ không nhanh bằng Lý Ngôn Tiểu, nên tên béo liền mắng một câu rồi đưa tay ra bóp cổ anh. Lý Ngôn Tiểu nhanh chóng ngồi xổm xuống, tên béo vỗ huyệt, đàn em đứng phía sau đột nhiên đá anh một cái, một đá này trúng lưng làm anh ngã xuống đất. Tay Lý Ngôn Tiểu vẫn còn bóp chặt cổ tên béo, hai người vật nhau trên mặt đất.

Lý Ngôn Tiểu gầy như vậy, hơn nữa lại là một chọi bốn, tôi không biết sức mạnh và can đảm của anh lấy ở đâu ra.

Không biết anh lấy từ đâu một con dao, đột nhiên đặt lên cổ tên béo nói: “Tao đếm tới ba rồi cắt cái cổ của mày!”

Tên béo mắng một câu, tựa như biết được Lý Ngôn Tiểu nhanh tay lại còn ác độc, lúc này cũng không phải đang nói giỡn, thế là nó nửa hòa giải nửa oán trách nói một câu: “Coi lại mày đi, đã nói trước là không dùng vũ khí mà!”

Lý Ngôn Tiểu đâu để mình bị dắt mũi, một tay kéo cổ nó, một tay kê dao lên cổ.

Mấy đứa bên cạnh không dám hành động đại dột, bầu không khí thoáng cái đông cứng lại. Con dao của Lý Ngôn Tiểu càng lúc càng gần, giọng nói vô cùng lạnh: “Dao đang ở trên cổ mày, muốn sống thì đi xin lỗi em ấy.”

Em ấy là chỉ tôi.

Tên béo mắng một câu, tròng mắt liếc tôi, đương nhiên là không muốn xin lỗi.

Tình cảnh rất căng, chúng tôi có thể thắng sao?

Nhưng một giây sao lại phát sinh sự tình làm tâm tôi chìm xuống đáy cốc.

Thằng nhóc sau lưng Lý Ngôn Tiểu đột nhiên ghì chặt cổ anh, đè cả anh và tên béo xuống đất. Tên béo thấy thế liền rút con dao trong tay Lý Ngôn Tiểu. Nhưng mũi dao hướng phía nó, Lý Ngôn Tiểu lại nắm rất chắc, nó không rút ra được. Sau đó cả bốn đứa cùng lên, nắm đầm như mưa nện vào người Lý Ngôn Tiểu, con dao kia cũng không biết đang trong tay ai, tôi nhìn cảnh này thì vô cùng lo lắng, cố gắng đứng dậy.

Lý Ngôn Tiểu không yếu ớt như tôi, trong trận hỗn chiến không bị đánh ngã trên đất, còn đánh một đứa đến chảy máu mũi. Anh kêu to với tôi một câu: “Đi tìm người nhà của anh! Ai cũng được!”

Tôi cắn răng, lão đảo hướng nhà anh chạy đi, một đứa da đen thấy vậy lập tức nhào về phía tôi, muốn ngăn tôi lại. Chúng tôi lại vật lộn với nhau. Cổ tay của tôi vẫn rất đau nên căn bản không thể làm gì được.

Cục diện hỗn loạn giằng co khoảng chừng vài giây đồng hồ, bỗng cánh cửa đổ thối mở ra, một lão gia chừng năm mươi sáu mươi đứng ở cửa ra vào, uy nghiêm quát to: “Đứa nào dám giở trò lưu manh trước cửa nhà ta!”

Mấy đứa nhóc thấy có người lớn tới, biết rõ lần này gây họa rồi nên nhanh chóng chuồn mất. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi mà tại chỗ chỉ còn lại hai người chúng tôi toàn thân nhếch nhác.

“Ông nội.” Tôi nghe Lý Ngôn Tiểu gọi lão gia kia, sau đó len lén đem con dao giấu ra phía sau. Trên mặt anh rõ ràng vẫn còn vẻ tươi cười.

Ông nội anh nhìn chúng tôi, cũng không có biểu hiện gấp gáp gì, đôi mắt ông sắc bén như điều hâu, nói: “Vào nhà.”

“Đây chính là người con nói với ông đấy, Lâm Mộ Đông.” Lý Ngôn Tiểu chỉ tôi nói.

Thấy ông nội anh nhìn tôi gật đầu, tôi liền nói: “Cháu chào ông ạ.”

“Vào đi!”

Tôi cúi đầu nhìn chính mình, chật vật hết chỗ nói, quần áo đều bẩn cả, quần còn bị xé rách, tóc tai thì lộn xộn. Tuy trên người Lý Ngôn Tiểu có máu nhưng máu đó không phải của anh. Mà thảm nhất chính là tay của tôi, buông thõng không còn chút sức lực, cứ đau đốn mãi không dứt. Nhưng có một kỳ tích xuất hiện – thể mà hai hào trong túi của tôi vẫn còn!

Tôi và Lý Ngôn Tiểu nhìn nhau cười, tôi là cười khổ, nhưng anh là chân chính cười, cười đến vui vẻ, tựa như trận đánh lúc nãy là phe mình toàn thắng vậy. Tôi thầm nghĩ, người cũng như tên, lúc nào rồi mà còn có thể cười cho được.

Tôi vốn cho rằng chuyện đã xong, cuối cùng chúng tôi cũng được cứu rồi, nhưng không ngờ kịch còn chưa hết. Theo âm thanh vật gì đó rơi xuống, Lý Ngôn Tiểu vẫn giữ một bộ tươi cười đột nhiên cứng lại, cả người run rẩy một cái, tôi chỉ thấy anh lấy tay che đầu, bộ dạng như rất đau đốn, chậm rãi ngồi sụp xuống.

Tôi ngăn cả người, không biết đã xảy ra chuyện gì, ông nội anh cũng chạy qua xem. Chúng tôi đều khấn trương nhìn, bỗng nhiên tôi thấy có máu chảy ra từ kẽ ngón tay anh.

song anh thương

Chương sau →

9. Chương 9

Tôi nhìn nửa cục gạch bên chân Lý Ngôn Tiểu, lúc này mới kịp phản ứng, âm thanh đồ vật rơi xuống vừa rồi không phải là viên gạch này sao! Nhất định là cái đám nhóc kia còn chưa hết giận nên có đứa từ phía sau ném gạch vào đầu Lý Ngôn Tiểu.

Chúng tôi đều hít một hơi khí lạnh, tôi lo lắng nhìn vết máu đang chảy ra, không khỏi có cảm giác cả đầu của mình cũng đau theo. Nếu như tôi có thể chia sẻ đau đốn với anh, chắc hẳn sẽ rất tốt. Tôi đột nhiên có ý nghĩ như vậy.

Ông nội anh đến gần nhìn nhìn, nói ra một câu vô dụng: “Có bị gì không?”

Lý Ngôn Tiểu không lên tiếng mà chỉ một mực dùng tay ôm đầu. Tôi nghĩ thầm nhìn thế nào mà hỏi có bị gì không, không trả lời tức là đau đến không nói nên lời rồi đó.

Ông nội Lý Ngôn Tiểu nhìn bốn phía một lượt, xác định cái đám quỷ kia đã đi rồi thì muốn kéo anh vào nhà. Nhưng Lý Ngôn Tiểu cứ như khúc gỗ, ông nội anh đành phải ôm cả người anh lên như ôm một quả bóng. Ông nói với tôi: “Người lớn trong nhà cháu đâu?”

Tôi lắc đầu. Vẫn còn chưa nghĩ tới việc chú và thím về rồi thì phải giải thích thế nào với họ nữa.

Ông nhìn cánh tay tôi buông lỏng vô lực, liền nhú mày nói: “May là trước kia ta là bác sĩ, trạm xá cách xa nơi này như vậy, lẽ có gì thì càng phiền phức. Cùng vào luôn đi!”

Tôi cứ như thế mà tiến vào cánh cửa đồ thăm.

Nhà Lý Ngôn Tiểu không trang hoàng tinh mỹ như nhà tôi lúc trước, nhưng nhìn chung cũng thuộc dạng giàu có. Lúc này có một người phụ nữ trẻ tuổi từ cửa lao vào, vội vã chạy đến trước mặt Lý Ngôn Tiểu, sau khi nhìn thấy máu liền luống cuống tay chân, muốn nắm tay anh nhưng không biết làm thế nào, cô nói rằng: “Đã xảy ra chuyện gì? Đây là —— ”

Đột nhiên Lý Ngôn Tiểu gạt tay người đó ra, ngẩng đầu nhìn người đàn bà rồi hét một câu: “Không cần bà lo!”

Tôi không khỏi sững sờ, trước giờ chưa từng nhìn thấy bộ dạng Lý Ngôn Tiểu phát điên như thế này. Anh và người kia có thâm thù đại hận gì sao? Tôi đã quen với một Lý Ngôn Tiểu ôn hòa và dịu dàng, thậm chí còn có một chút kiêu ngạo, cho tới lúc này anh chưa từng lớn tiếng với tôi lần nào.

Ngược lại ông nội anh lại không mấy kinh ngạc, chỉ thấy gương mặt người phụ nữ đượm nỗi bi thương, tựa như đây là điều đương nhiên vậy. Cô nhìn tôi, chạy đến trước mặt tôi cúi người nói: “Con chính là Lâm Mộ Đông phải không, sao lại bị thương thành thế này, có phải gặp bọn trẻ xấu không?”

Lúc này tôi mới nhìn rõ khuôn mặt của cô, rất trẻ và tú lệ, đôi mắt rất sâu rất sáng, giọng nói cũng ngọt ngào dễ nghe, đây không phải là nàng Ngu Cơ xinh đẹp kia sao? Là mẹ của Lý Ngôn Tiểu? Thế tại sao Lý Ngôn Tiểu lại đối xử tàn nhẫn với mẹ mình như vậy?

Tôi cười cười với cô, gạt đầu.

Chúng tôi vào phòng, không biết là bà ngoại hay bà nội của Lý Ngôn Tiểu – nói chung là một người phụ nữ lớn tuổi, dẫn anh đi rửa sạch miệng vết thương, sau đó băng bó vết thương trên đầu cho anh. Mẹ anh cũng muốn phụ giúp, nhưng Lý Ngôn Tiểu không cho, tựa như muốn gây khó dễ cho cô. Tôi nhìn Lý Ngôn Tiểu đau đến sắc mặt tái nhợt, bờ môi bị cắn muốn chảy máu nhưng không rên lên một tiếng, cũng không rơi nước mắt.

Ông nội anh ngồi trên ghế, bảo tôi cũng ngồi xuống, sau đó đặt tay tôi lên bàn.

Tôi cảm thấy vô cùng căng thẳng, có phải sẽ rất đau không? Thời điểm cổ tay bị bẻ đã đau đến cực hạn chịu đựng của tôi rồi, bây giờ tôi không muốn lại ném thử một lần nữa đâu.

Bàn tay thô ráp của ông nhẹ nhàng sờ lên cổ tay tôi, bộ dáng ông rất chăm chú, chỉ đụng nhẹ vào một cái như thế mà tôi đã đau đến hít ngược một hơi khí lạnh. Nếu là hai năm trước chắc tôi đã không chịu được mà khóc lên rồi. Sau đó một tay ông nắm chặt cánh tay tôi, tay kia thì nắm cổ tay, nói rất trịnh trọng: “Trật khớp! Không phải gãy xương!”

Tôi nghe ông nói nghiêm túc như thế không khỏi cảm thấy buồn cười, nhưng khóe miệng chưa kịp cong lên thì hai tay ông đột nhiên dùng sức bẻ một cái, tôi nghe “rắc rắc” mấy tiếng, chỉ cảm thấy hơi đau một chút nhưng các đốt xương lại lần nữa được nối vào khuôn rồi.

“Thử cử động nào.” Ông nói với tôi.

Tôi không thể tin được mà cử động cổ tay, động tác cẩn thận từng li từng tí. Nhìn thấy cổ tay cuối cùng đã hoạt động trở lại, tôi thật muốn cảm tạ lão gia cảm tạ Quan Thế Âm Bồ tát cảm tạ Thái Thượng lão quân cảm tạ ngũ đầu mã diện cảm tạ hắc bạch vô thường cảm tạ tất cả những thứ mà tôi có thể cảm tạ.

Như thế này là xong rồi? Tôi trở mắt không thể tin nổi, đồng thời trong lòng lại mừng thầm, xem ra “trật khớp” không phải quá nghiêm trọng, không giống như “Thương gân động cốt phải trăm ngày.”

Lão gia vẫn dùng cách cũ chữa tay còn lại cho tôi. Bởi vì đã chuẩn bị tâm lý nên lần này tôi không còn căng thẳng như lúc này.

Tôi rất rất mừng, cảm giác nhìn hai tay của mình có thể hoạt động trở lại cứ như là mất hai mươi đồng rồi tìm lại được vậy. Tôi dùng hai mươi đồng để so sánh là chuẩn xác, vì cha tôi là kỹ sư cơ giới cao cấp nhưng thời điểm tiền lương cao nhất của ông vẫn chỉ được sáu mươi lăm đồng một tháng.

Kế tiếp, lão gia dùng hai cái nẹp nhỏ cố định cổ tay cho tôi rồi quần băng lại, ông nói: “Muốn làm việc gì thì bảo Ngôn Tiểu đến giúp, không được vận động quá mạnh, đừng để lại trật khớp lần nữa.”

Tôi gật đầu, nhìn về phía bên kia, đầu của Lý Ngôn Tiểu được quần băng đến mức khoa trương, nhìn cứ như người Á Rập vậy. Anh vẫn luôn miệng nói: “Sao mà quần dữ vậy nè, không đến mức đó đâu mà...”

“Ngu Cơ”, cũng là mẹ của Lý Ngôn Tiểu nói với tôi: “Hôm nay đến nhà dì ăn cơm đi, để dì đi nấu đồ tắm bồ cho mấy đứa, rất nhanh sẽ có thôi.”

Tôi thật sự muốn ở lại, một là vì rất thích cả nhà họ, còn một nguyên nhân khác là nhà họ rất giống với nhà tôi tại Liên Vân Cảng. Cuộc sống giàu có ở đây đem đến cho tôi cảm giác quen thuộc. Nhìn đôi mắt to sáng của “Ngu Cơ”, lòng tôi rất buồn bực: Vì sao Lý Ngôn Tiểu lại quậy với mẹ mình thành cái dạng này? Xem ra quan hệ giữa “Ngu Cơ” và cả nhà rất căng thẳng, một phụ nữ hiền thực lại tốt bụng như thế đến tột cùng đã làm sai chuyện gì?

Tôi liền gật đầu, không từ chối.

“Ngu Cơ” hỏi tôi: “Cha mẹ Mộ Đông ở đâu?”

“Ở Liên Vân Cảng ạ.” Giọng nói tôi mang theo cô độc.

“Thế họ làm nghề gì?”

Tôi nhớ tới lời dặn của ông nội, liền mơ hồ nói: “Thì làm việc.”

Cũng may cô không tiếp tục hỏi tôi. Nếu như cô muốn truy hỏi đến cùng thì thật sự tôi không biết phải nói dối thế nào.

Tôi nhìn quần áo bẩn thỉu trên người, cảm thấy vô cùng khó chịu, liền nói với mọi người: “Con muốn về nhà thay đồ.”

Mọi người trong phòng, kể cả Lý Ngôn Tiểu đều nở nụ cười. Mọi người đều cười rất nhẹ, cảm giác rất không chân thật, cứ như đang trong ảo giác vậy. Tôi không biết đây là trời sinh đã có hay được dưỡng mà thành.

Bà cụ đang băng đầu cho Lý Ngôn Tiểu nói: “Cậu bé, rất sạch sẽ!”

Tôi không biết đây là lời khen chân thành hay châm biếm. Tôi không trả lời mà đứng lên nói: “Cảm ơn ông, cảm ơn bà, cảm ơn dì, con về ạ.” Nói xong tôi đi ra ngoài.

Tôi đi rất chậm, trong sân còn nghe được tiếng ông nội Lý Ngôn Tiểu: “Lần sau gặp cái đám đó thì không được lấy cứng chọi cứng, chớ có ngu đến mức cùng người ta anh chết tôi sống, vô dụng! Tốt nhất là về nhà tìm người lớn tới! Mấy đứa cứ chơi cứng như thế khẳng định là không đánh lại tụi nó rồi, lại còn bị thương.”

Tiếp theo nghe được Lý Ngôn Tiểu nói như chuyện không có gì quan trọng: “Con đâu có ngu, con cũng biết đạo lý này, nhưng tình cảnh lúc này có chạy cũng không được, vả lại con không chịu được khẩu khí của bọn nó.”

Tôi thâm thè lưỡi, nếu như tôi mà nói với người lớn như vậy thì có mà ăn đấm đến hấp hối rồi.

Ông nội nói: “Chịu cái khẩu khí gì chứ!”

“Bọn nó đang giở trò đấy, nếu như con chạy về không phải nó sẽ nói con vô dụng sao? Còn nữa, bọn nó ăn hiếp Mộ Đông, con thấy chương mất.”

Ông nội anh hạ thấp giọng nói: “Đám kia trêu chọc Mộ Đông trước, con thấy thì liền chạy ra. Vốn con đâu có liên quan thì phải chịu cái khẩu khí gì chứ! Đều là ngụy biện cả thôi! Đã thế lại còn liều mạng với tụi nó!”

Tai tôi rất thính, những lời này tôi nghe rõ mồn một, trong lòng cảm thấy khang khác, lại thở dài một hơi. Dù sao cũng không phải người một nhà, đâu thể đối xử với tôi như với Lý Ngôn Tiểu được. Tôi liền rời khỏi cánh cửa đồ tắm.

Lúc này bỗng truyền đến âm thanh của bà cụ: “Con đi đâu đấy?”

Tôi cho rằng bà nói với tôi nên quay đầu lại, không ngờ thấy Lý Ngôn Tiểu vừa chạy khỏi nhà vừa cười cười với tôi.

“Mau quay lại đây, bà còn chưa băng xong mà!” Bà cụ lại hô to.

“Không cần đâu, bà nội.” Lý Ngôn Tiểu nhìn bà cười đến tí mắt, “Bà đã băng ba lớp rồi, không sợ cháu mình bị chẹp mũ sao?”

Thì ra bà cụ đó là bà nội của anh, tôi thầm hâm mộ anh, cả ông nội và bà nội đều còn, thật hạnh phúc.

Bà nội ngồi trong nhà thở dài: “Ai, đứa nhỏ này bị chiều đến mức càng lúc càng không nghe lời.”

Nói xong, Lý Ngôn Tiểu chạy tới bên tôi. Tôi hỏi: “Anh muốn đi đâu vậy?”

“Đến nhà em.”

“Đến nhà em làm gì?”

“Không phải em muốn thay quần áo sao?” Lý Ngôn Tiểu nhìn tôi như nhìn một đứa ngốc, “Tay em thế này thì thay kiểu gì được? Cởi ra rồi làm sao đem đồ đi ngâm?”

Tôi nghĩ nghĩ một chút thấy cũng đúng, không ngờ Lý Ngôn Tiểu lại tinh tế như vậy, trong lòng liền thấy ấm áp.

Chúng tôi cùng về nhà, Vương Câu Đắc Nhi cũng đúng lúc trở về, cậu ta nhìn tôi một cái rồi sợ hãi la lên: “Xảy ra chuyện gì thế? Cậu...cậu bị sao vậy?”

Tôi liếc cậu một cái: “Động tĩnh lớn như vậy mà cậu không nghe thấy sao? Tớ bị người ta đánh.”

Vương Câu Đắc Nhi há hốc mồm: “Bị ở đâu?”

“Trước cửa nhà. Tớ đã nói với cậu rồi, sau này ra ngoài phải thành thật một chút, gặp người xấu thì đừng như tớ mà chơi cứng lại ...”

Lý Ngôn Tiểu đứng một bên lắc đầu, trên mặt không có biểu cảm, tôi không biết anh lắc đầu thế là có ý gì.

Ở thời kỳ đó đâu đâu cũng có bọn con nít chuyên đi bắt nạt người khác, Vương Câu Đắc Nhi không quá mức kinh ngạc, còn cười nói với tôi: “Đã bảo cậu đừng mặc đồ trắng rồi mà, bây giờ đã biến thành màu đen luôn rồi.”

“À đúng rồi.” Xem chút tôi đã quên mất mình trở về để làm gì, “Mau mau giúp tớ cởi quần áo ra, tớ không muốn mặc bộ đồ bẩn này thêm một giây nào nữa đâu.”

Vương Câu Đắc Nhi liền luống cuống tay chân cởi cúc áo của tôi, sau đó cởi áo bông ra. Bởi vì tay có cặp hai cái nếp nên rút tay ra rất tốn sức. Lúc này từ trong bóng tối truyền đến giọng nói lạnh lùng: “Như vậy không được.”

Tôi quay lại nhìn xem, chỉ mơ hồ thấy được Lý Ngôn Tiểu khoanh tay đứng một bên, hai con mắt dài hẹp toát lên vẻ lạnh lùng. Tôi hỏi anh: “Thế thì phải làm sao mới được?”

Không ngờ anh không thèm trả lời, cũng không thèm nhìn tới tôi mà đi thẳng ra khỏi cửa. Tôi bước ba bước đến cửa, cũng không gọi lại, chỉ sững sờ nhìn anh, không biết mình đã làm sai cái gì rồi. Anh không quay lại nhìn mà cứ đi như vậy, mặc dù bị thương nhưng dáng đi vẫn tiêu sái như thường.

Vương Câu Đắc Nhi không kịp xoay chuyển đầu óc, không biết đã xảy ra chuyện gì, liền hỏi tôi: “Có chuyện gì thế? Kia là ai?”

“Lý Ngôn Tiểu.” Trong lòng tôi nổi lên một ngọn lửa không tên, tức giận nói: “Ở trong cái nhà ba tầng bên kia ấy.”

“Anh bị gì vậy?”

“Ai biết đâu... Anh ta vừa giúp tớ đánh nhau đấy, ai biết bây giờ lại lên cơn gì, đúng là tính cách đại thiếu gia.” Đúng vậy, tính cách của Lý Ngôn Tiểu làm cho tôi có ấn tượng rất là “đại thiếu gia”, anh thích ai thì

đối xử rất vui vẻ, vừa nhã nhặn vừa dịu dàng nhưng người bị anh ghét hoặc là chạm vào điều cấm của anh thì liền bị trừng hai mắt lạnh lùng nhìn nhau.

Đến cùng thì anh bị cái gì đây? Tôi nghĩ như vậy, liền cởi bỏ áo bẩn rồi thay áo mới vào. Trước khi cởi quần, tôi không biết mình bị một loại tâm lý gì thúc đẩy mà nhìn thoáng qua cửa vào, chắc chắn không thấy bóng dáng Lý Ngôn Tiểu mới yên tâm cho Vương Câu Đắc Nhi giúp cởi bỏ quần bẩn.

Tôi dùng hai miếng nẹp kẹp quần áo bẩn ném vào chậu giặt đồ, nghĩ thầm hay là cứ bỏ đó đi, chờ đến khi thím về sẽ giặt giúp tôi. Nếu như không phải tay tôi không thể cử động thì tôi rất muốn tự giặt quần áo của mình.

Tôi nghĩ có lẽ Lý Ngôn Tiểu cố ý chạy tới giúp mình thay đồ, mà tôi lại sơ suất để cho Vương Câu Đắc Nhi giúp nên anh vì chuyện này mà không vui. Nhưng cái chuyện lông gà vỏ tỏi nhỏ xíu như này mà cũng để trong lòng được nữa sao? Tôi cảm thấy Lý Ngôn Tiểu này tuy ở nhà cao cửa rộng vậy chứ lòng dạ lại hẹp hòi vô cùng.

Bây giờ cũng đã đến giờ cơm, tôi nhớ tới lời mời của “Ngu Cơ”, lại nghĩ tới Lý Ngôn Tiểu không biết lên cơn gì mà bày ra cái bản mặt thối như vậy, thế là tôi lại do dự xem có nên đi hay không.

Tôi đang đứng do dự, không biết Lý Ngôn Tiểu đến từ khi nào mà đang dựa vào cửa nhà, đánh giá tôi một lượt rồi cười như không cười nói: “Đến nhà anh ăn cơm nè.”

Tôi thấy anh khẽ cười một cái, cái gì cũng không nói, ấy thế mà lại lon ton chạy theo chân anh.

Tôi không hỏi anh chuyện vừa nãy, chỉ nói với anh: “Mẹ anh đã làm gì, sao anh lại đối xử với mẹ mình như vậy? Dù sao đó cũng là mẹ anh mà.”

“Bà...” Lý Ngôn Tiểu không biết phải nói thế nào mới tốt, “Mẹ anh muốn tìm cha mới cho anh.”

Tôi có chút kinh ngạc, giờ mới hiểu được tại sao cả nhà họ lại tạo khoảng cách với “Ngu Cơ”, hơn nữa Lý Ngôn Tiểu hỗn hào với mẹ mình mà người lớn trong nhà cũng mặc kệ. Tôi nói: “VẬY cha anh...”

“Ông không phải ở Đài Loan sao?”

“Mọi người không liên lạc với nhau à?”

“Đương nhiên là không, người ở Đài Loan đều bị giam cả rồi.”

“Nhốt vào ngục giam?”

“Không phải, ý là không cho họ trở về, không được thư từ qua lại, cũng không được đi thuyền về.”

Tôi nhớ tới một bài thơ thế này: Thiếp ở đầu sông Tương chàng ở cuối sông Tương nhớ chàng không thấy chàng cùng uống nước sông Tương. Nhưng ở Đài Loan thì không thể nào cùng uống nước sông Tương được rồi, bởi vì nó là một hòn đảo.

Tôi khuyên Lý Ngôn Tiểu: “Mẹ anh còn trẻ như thế sao có thể ở vậy cả đời được. Bà ấy cũng có khổ tâm mà, biết đâu tìm người khác rồi lại sống tốt hơn. Anh có nghĩ tới là mẹ anh rất đau lòng không?”

Lý Ngôn Tiểu nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói với tôi: “Cái này anh cũng biết, tuy anh không muốn có bố nhưng anh có thể hiểu được bà. Em không biết mẹ anh thích ai đâu...”

“Ai?”

“Em không được nói với người khác.”

“Không nói.”

“Chắc chắn?”

Tôi duỗi ngón út ra móc vào ngón tay Lý Ngôn Tiểu: “Ngéo tay, thắt cổ, không được nuốt lời, ai nuốt lời là chó con!”

Lý Ngôn Tiểu thần thần bí bí nói: “Không phải bà diễn Ngu Cơ sao, người bà thích là cái tên diễn Hạng Võ đấy...”

Tôi không đặc biệt kinh ngạc, nhưng vẫn tròn tròn mắt: “Cái người “Hạng Võ” kia bao nhiêu tuổi?”

“Hơn ba mươi, vẫn chưa già.”

“Tướng mạo thế nào?”

“Khá tốt, nếu không tốt thì sao có thể hát hí khúc?”

“Sao anh không muốn mẹ anh và ông ta ở cùng nhau?”

“Bởi vì ông là người không tốt, ai ở thôn này mà chẳng biết.” Lý Ngôn Tiểu làm như hiểu rõ lắm, “Mẹ anh cũng biết chuyện này, nhưng tình cảm của bà đơn giản là ở lâu ngày sinh tình, không nói rõ được.”

Tôi trầm nghĩ tình cảm thì là tình cảm thôi, cho dù vừa gặp đã yêu hai lâu ngày sinh tình thì không phải cùng một dạng sao? Tôi hỏi anh: “Vậy cái người “Hạng Võ” đó không tốt ở chỗ nào?”

“Này, ông là con hát đấy.” Lý Ngôn Tiểu nói rất khinh thường: “Ông rất đào hoa. Ai hát hí khúc cũng vậy, bởi vì là con hát nên cảm thấy đời người cũng như một màn kịch.”

Tôi nghe anh nói như lẽ thường tình mà không ý thức được nói vậy cũng là đang mắng chính mình. Tôi nhớ rất rõ trước kia ông nội hay cầm một quyển sách mà ngân nga: Nhân sinh như hí...

Tôi không khỏi cảm thấy đồng tình với mẹ Lý Ngôn Tiểu.

Sau khi làm rõ chuyện này, tôi lại nhịn không được mà hỏi anh: “Vừa rồi anh bị gì thế?”

“Vừa rồi là hồi nào?”

“Là mới nãy ấy.”

“Hả? Chuyện gì?”

Tôi nhìn Lý Ngôn Tiểu như không nhớ gì cả, dường như cũng không phải đang giả vờ. Sau này mới nghĩ tới chuyện anh là người hát hí khúc, am hiểu nhất chính là mấy cái trò giả vờ này đây. Tôi cũng đành chịu thôi, có lẽ Lý Ngôn Tiểu làm đại thiếu gia đã quen rồi, nên không ý thức được chính mình đã từng bày ra cái bản mặt thối thối như thế? Hoặc là nói, vì anh không muốn bị mất mặt nên mới đứng đây giả ngu với tôi?

Thôi bỏ đi, bây giờ bởi vì người trong cuộc giả ngu nên thậm chí bị gián đoạn, tôi cũng chẳng muốn cùng anh xoắn xuýt mấy chuyện như này, thế là tạm thời bỏ qua không nói nữa.

Chương sau →

10. Chương 10

Cơm trưa vô cùng phong phú, xương heo hầm cốt, huyết heo hầm máu, còn có vài món rất lạ tôi chưa từng thấy qua. Theo “Ngu Cơ” nói thì những món này đều giúp vết thương của chúng tôi mau lành. Có một món tôi ăn cả buổi cũng không biết là gì, không mặn cũng không ngọt, tuy không rõ nhưng tôi ăn rất nhiều, sau này mới biết đó là thịt bò xào táo.

Tôi có chút cảm khái, ở cái thời đại bản cùng thế này, còn không phải là ngày tết nhưng nhà Lý Ngôn Tiểu có thể xào rau còn cho thêm thịt, điều đó nói rõ nhà anh thật sự rất giàu có.

Cả buổi chiều hôm ấy tôi không về nhà mà vẫn ở lại nhà Lý Ngôn Tiểu. Anh dẫn tôi đến phòng sách, tôi thật sự bị cái thế trận nho nhỏ này làm cho kinh hãi, phòng sách nhà anh cứ như một cái thư viện vậy, trên tường treo đầy thi họa, ở góc phòng đặt một cái bàn lớn, bút nghiêng đều đủ cả. Tôi thấy có rất nhiều sách tiếng Anh, tôi hỏi Lý Ngôn Tiểu có hiểu trong đó nói gì không, anh nói mình hiểu. Khi ấy người bình thường không ai học tiếng Anh, ngay cả bà nội tôi cũng không học. Tôi lập tức đối với Lý Ngôn Tiểu càng thêm kính nể.

“Anh có thể dạy em tiếng Anh.” Lý Ngôn Tiểu nghiêm túc nói.

“Có cần dùng đến sao?”

“Có thể, học được những thứ này thì tốt, sớm muộn gì cũng dùng đến. Tương lai lớn lên dù không đi du học cũng nhất định phải đi nước ngoài nhìn ngắm một chút.”

Du học? Tôi thầm nghĩ, một thời lưu kim tuế nguyệt của nhà chúng tôi đã một đi không trở lại rồi. Nhưng tôi vẫn nói: “Được, ngày mai bắt đầu nhé.”

Lý Ngôn Tiểu dạy tôi tra “Tân Hoa tự điển”, tôi đã biết bính âm nên vừa học đã hiểu. Tôi chọn trong thư phòng một quyển sách văn học cổ điển là “Thủy hử”, Lý Ngôn Tiểu không đọc sách mà ra khỏi phòng. Lúc đầu tôi còn ngồi trên ghế xem “Thủy hử”, nhưng sau đó lại thấy muốn nói chuyện nên đi tìm Lý Ngôn Tiểu. (Bính âm: pinyin)

Tôi đi đến sân sau, nghe thấy có tiếng động thì liền đến xem. Sân sau nhà họ rất lớn, bày trí rất thoáng đãng, đứng ở cửa sau có thể thấy một mảnh đất trồng rất nhiều hoa mào gà, trên mặt đất rải tả những hạt màu đen giống như hạt giống.

Lý Ngôn Tiểu đứng ở một đầu sân, bên chân anh có rất nhiều đá lớn đá nhỏ, mà anh thì không ngừng khom lưng nhặt đá, sau đó lại ném vào vòng tròn ở đầu bên kia. Vòng tròn được vẽ bằng phấn trắng, bên cạnh đã đầy những viên đá.

Đang buổi chiều mùa đông, trên chóp mũi của Lý Ngôn Tiểu đã lóng lánh mồ hôi. Vẻ mặt anh rất nghiêm túc, nét mày kiên nghị, vừa nhìn thấy tôi liền nở nụ cười.

“Anh đang làm gì đó?”

Anh cũng không ngẩng đầu lên, lại ném ra một hòn đá, chuẩn xác ném vào trong vòng tròn: “Đang tập ném đá.”

“Ném đá...” Tôi đột nhiên nghĩ đến, có phải anh muốn luyện tập độ chính xác, sau đó dùng cách giống nhau để đánh trả cái đứa đã chọi gạch vào đầu mình hay không.

Tôi không biết nên nói gì mới tốt, liền ngồi xuống một bên, nhỏ giọng nói: “Bà nội em nói làm người phải rộng lượng.”

Lý Ngôn Tiểu lau mồ hôi, cũng ngồi xuống bên cạnh tôi, lại mỉm cười, nhìn không ra ý mỉa mai. Tôi không biết anh có ý gì, nhưng cảm giác nụ cười của anh có thể biểu đạt rất nhiều thứ.

Anh nói: “Không phải báo thù thì không là quân tử. Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn.”

“Anh phải đợi đến mười năm sao?”

“Không.” Anh lại lau mồ hôi, “Mười năm sau anh đã hai mươi mốt tuổi rồi, cũng không biết những đứa đó ở nơi nào.”

“Báo thù đối với bản thân thì có gì tốt?”

“Không có gì là không tốt cả, đợi sau này anh cho em mượn một bản Thích khách liệt truyện.”

Tôi cười cười không trả lời. Đúng thật là có một số thích khách rất được người đời ca tụng. Nhưng ở cái thời đại này có rất nhiều người hoàn toàn không biết gì về những thứ thế này.

“Nhưng tóm lại thì báo thù vẫn không tốt lắm.”

Anh nhìn trời, giọng nói không nhanh không chậm: “Ông nội anh cũng nói như thế, nhưng anh không làm được... Anh không thể lấy ơn báo oán, không thể nhẫn nhịn im lặng mà nuốt hận được. Anh vẫn còn một món nợ máu này đây, anh cảm thấy báo thù là một việc rất sướng khoái, càng âm hiểm chừng nào thì càng kích thích chừng ấy.”

Tôi bĩu môi, cảm thấy mình không thể nham hiểm được như anh.

“Có lẽ do hoàn cảnh từ nhỏ đã tạo ra tính cách của anh. Từ nhỏ anh là một đứa trẻ phải tự lặn lội mà lớn lên, trong nhà không có ai quản anh, mà anh lại hoàn toàn không phù hợp với cái niên đại này. Người khác có thể thống nhất một trang phục một kiểu tóc, nhưng anh không muốn giống họ, anh muốn theo thẩm mỹ của mình đặt ra, anh thích mặc áo bành tô đi giày da, nhưng như thế liền bị nhiều người phỉ nhổ, thậm chí

còn vũ nhục.” Anh chậm rãi nói, giọng điệu ấm áp như ánh chiều tà, nhưng nội dung nói ra lại không hề tương xứng.

Tôi hiếu kỳ hỏi: “Phỉ nhỏ và vũ nhục là thế nào?”

Lý Ngôn Tiểu lắc đầu, tựa như không muốn nói, nhưng lát sau vẫn mở miệng:

“Em có từng trải chuyện này chưa, một đứa trẻ chưa đầy mười tuổi bởi vì ăn mặc và lời nói khác biệt, hơn nữa lại vào cái thời đại như này nên đã bị giới nước bẩn, còn bị người khác nhổ nước bọt lên người...”

Tôi cảm thấy kinh ngạc đến không khép miệng được. Nếu đây là thật thì đúng là quá ác độc. Lý Ngôn Tiểu đã trải qua những chuyện như vậy? Anh vẫn là anh trai ấm áp dịu dàng, thiếu gia nhà họ Lý kiêu ngạo, hay vẫn là tiểu sinh nho nhã kia sao?

Ánh mắt anh đã hơi mờ lung, lại nói tiếp: “Lúc nhỏ anh rất lương thiện, không dám có một ý nghĩ xấu nào với người khác. Đương nhiên lúc ấy anh không có mưu mô, không có báo thù, cũng không tính toán.”

Tôi khe khẽ thở dài, tôi cũng như thế, khi còn bé chỉ biết gây họa, là một đứa trẻ nghịch ngợm không hiểu sự đời, nhưng sớm ly biệt với người nhà, lại ở cái thời đại này nên tôi cảm giác mình đã phân rõ giới hạn với trẻ con, nhanh chóng trở nên thành thực. Mà tôi không thích sự thay đổi này một chút nào.

Lý Ngôn Tiểu nói tiếp:

“Anh từng đọc một quyển sách, trong sách viết có một loại ác độc gọi là lệ khí, lệ khí là một loại ác độc mới được sinh ra khi con người bị cái ác làm thương tổn, lệ khí thậm chí còn ghê tởm hơn cả cái ác ban đầu, nó nhẹ thì hủy diệt một người, nặng thì hủy diệt toàn bộ thế giới. Mà anh là như vậy, lệ khí đã theo anh nhiều năm, bắt đầu từ lúc bị người ta giới nước bẩn.”

“Nhưng anh chưa bị hủy diệt mà?”

“Em cảm thấy anh chưa bị hủy diệt sao?” Lý Ngôn Tiểu như cười như không nhìn tôi.

Tôi gật đầu.

Anh đột nhiên nói rất khẩn thiết: “Anh muốn cảm ơn em vì đã coi trọng anh như thế.” Sao đó liền kéo tay tôi, nhưng nhìn thấy cái nẹp gỗ mới nhớ tới tôi đang bị trật khớp, vì vậy đành vuốt bàn tay tôi.

Tôi thấy hơi buồn cười: “Sao anh biết em coi trọng anh?”

“Em nghĩ hủy diệt là như thế nào? Có phải chỉ một người đã chết mới gọi là hủy diệt không? Anh nghĩ rằng lệ khí đã hủy diệt anh rồi, không còn là Lý Ngôn Tiểu của trước kia nữa.” Anh nắm tay tôi, lời nói đầy thù hận, “Đã không còn nữa rồi, ít nhất thì lòng anh đã không còn thuần khiết như trước kia nữa.”

“...”

“Anh hận sự thay đổi này, cũng hận những người đã vũ nhục anh. Dù cho qua bao nhiêu năm anh vẫn không thể quên được. Mãi đến khi anh chết đi cũng không thể nhắm mắt, bởi vì những người đó bắt anh phải chịu đau khổ như vậy...”

Giọng điệu nói chuyện của anh rất thoải mái, giống như nói “Món thịt bò xào táo này rất ngon” vậy. Tôi trộm nhìn anh, nét mặt anh ung dung thoải mái, còn mang theo ý cười như có như không. Chắc hẳn là lòng anh không thể nhẹ nhõm như thế nhỉ? Có lẽ nhiều năm bị khuất nhục rèn luyện đã tạo ra bề ngoài không gọn sóng không sợ hãi này.

Sau khi lớn lên, tôi nhớ lại những lời Lý Ngôn Tiểu nói, mới nghĩ tới bà nội đã từng nói với tôi rằng: Không ai sẽ khoe khoang lòng dạ mình sâu cạn thế nào, bởi vì sau khi trải qua nhiều sóng gió, thiên ngôn vạn ngữ đều hóa thành bình tĩnh và mỉm cười.

Lý Ngôn Tiểu lại tiếp tục kiên nhẫn tập ném đá. Mỗi viên đá anh ném ra đều chuẩn xác rơi vào vòng tròn. Anh gãi gãi đầu: “Anh cảm thấy mình ném quá chuẩn rồi, dường như không có mấy lần ném không vào.”

Tôi nói: “Anh dùng viên đá nhỏ thế này để ném người ư? Ném một trăm viên cũng chưa chắc bị thương!”

“Cũng đúng.” Lý Ngôn Tiểu nói xong liền chạy ra ngoài, lát sau ôm hai cục gạch về, sau đó lại ném vào vòng tròn, ném xong lại chạy đi nhặt rồi lại tiếp tục ném, tôi nhìn mãi vẫn không biết anh lấy tinh thần ở đâu ra nữa.

Lần này ném tỉ lệ chính xác thấp hơn nhiều.

Tôi nói: “Anh đừng chỉ nghĩ đến báo thù, đừng có ném chết người ta lại lớn chuyện ra.”

“Anh biết mà.”

Tôi tiếp tục ngồi cạnh đó đọc “Thủy hử”, bên hông đặt quyển “Tân Hoa tự điển”. Gặp chữ nào không biết liền tra tự điển, tra không ra nữa thì bỏ qua luôn. Lý Ngôn Tiểu luyện tập một hồi thì tỉ lệ ném gạch chính xác lên đến một trăm phần trăm. Tôi lại hiền kể cho anh: “Anh nghĩ lúc anh ném nó sẽ không chạy ư? Nó cũng đâu có ngốc đến mức đứng yên cho anh ném? Đứng một chỗ ném không phải quá dễ rồi sao?”

Lý Ngôn Tiểu nghe xong thấy có đạo lý, lại thay đổi cách luyện tập, vừa chạy tới chạy lui trong sân vừa ném ở nhiều góc khác nhau. Tôi vốn muốn khuyên anh nghỉ ngơi một lát, nhưng nghĩ lại vẫn không nói, Lý Ngôn Tiểu thực chất là một người quật cường. Nếu anh cho phép mình nghỉ ngơi thì đã sớm nghỉ rồi. Bây giờ anh không muốn dừng lại nên dù tôi có khuyên cũng vô ích.

Cứ như vậy, buổi chiều hôm ấy tôi vừa nghe âm thanh ném gạch vừa say sưa đọc “Thủy hử”.

Chạng vạng tối chú và thím về đến nhà, mẹ Lý Ngôn Tiểu dẫn tôi về nói rõ tình huống buổi sáng. Chú nghe xong thì vô cùng tức giận, nói từ lâu đã không vừa mắt cái đám nhóc đó, lúc nào cũng coi trời bằng vung, cha của tên béo tròn là Dương Tứ Trụ cũng không phải dạng tốt gì, cả ngày ở đội sản xuất chỉ biết ăn rồi lại nằm...

Ấy thế mà việc tôi bị thương đã bị quăng ra sau đầu, chú và thím từ đầu tới cuối cứ mãi phê phán Vương Tứ Trụ, nói đến nước bọt văng tứ phía, giống như họ đang muốn biểu lộ bất mãn trong lòng mình ra hết vậy. Tôi nghe xong không khỏi cảm thấy buồn cười.

Chú và thím đều đến nhà Lý Ngôn Tiểu để cảm ơn, tôi ở lại nhà họ cùng ăn cơm tối.

Trên bàn cơm, Lý Ngôn Tiểu không ngừng gấp thức ăn cho tôi, đến mức tôi muốn cắn cũng không được. Cảm giác đã lâu rồi không có ai quan tâm mình như vậy, trong lòng liền thấy ấm áp, cảm giác nội tâm trở nên rất mềm rất mềm.

Người lớn trong nhà liên tục nhỏ giọng cười, ai cũng sôi nổi nói chuyện với tôi, nói đây là lần đầu Lý Ngôn Tiểu gấp thức ăn cho người khác, đến ông nội anh cũng chưa có được đãi ngộ này. Bà nội anh còn nói tôi làm cho Lý Ngôn Tiểu thay đổi không nhỏ, chỉ khi một người hoàn toàn không quan tâm đến ai mới là hư hỏng.

Bây giờ tôi mới biết được Lý Ngôn Tiểu từ nhỏ đã là một đứa trẻ rất phản nghịch.

Người lớn trong nhà đều để mặc anh, để anh tự lăn lộn mà lớn lên, vì thế anh mới trở nên phản nghịch như vậy. Trước kia lúc ăn cơm, “Ngu Cơ” làm thức ăn cho ông nội và bà nội, thế là anh liền cố ý gấp hết thịt và đồ ngon vào chén mình.

Đến tết âm lịch, trưởng bối trong nhà phát tiền lì xì, dựa theo tập tục muốn Lý Ngôn Tiểu phải đập đầu, nhưng bản chất anh quá cứng rắn, cho đến bây giờ vẫn chưa từng nói câu xin lỗi với ai, cả việc cúi đầu còn không chịu chứ nói chi đến đập đầu. Thấy anh không chịu, mọi người liền tỏ vẻ giận, không ngờ Lý Ngôn Tiểu lập tức lạnh mặt, đem hết tiền lì xì ném vào mọi người, sau đó chém đinh chặt sắt nói: Muốn lấy tiền mua cái đập đầu của con sao, con nói cho mọi người biết, loại mua bán này con không làm!

Tết năm đó người lớn trong nhà đều trôi qua một cách nặng nề, bà nội anh giận đến mức ăn cũng không ngon, mà thủ phạm hiển nhiên là Lý Ngôn Tiểu. Nhưng anh vẫn vừa ăn sủi cảo vừa ngâm nga điệu hát dân gian, còn đốt đèn đốt pháo lung tung, trôi qua cái tết một cách nhàn nhã thoải mái.

Buổi trưa, tôi khuyên Lý Ngôn Tiểu nên đối xử tốt với “Ngu Cơ” một chút, thế là lúc ăn cơm anh có gấp thức ăn cho mẹ một lần. Lý Ngôn Tiểu nhìn tôi, tôi liền cười cười với anh, trong lòng cảm thấy rất vui mừng. Tôi nhìn cặp mắt to tròn của “Ngu Cơ” kích động đến mức nước mắt cũng muốn chảy ra rồi.

Tôi thấy tình cảnh này thì mắt cũng nóng lên, cảm thấy Lý Ngôn Tiếu thật sự là đang ở trong phúc mà không biết phúc. Nếu như tôi có một người mẹ yêu thương mình như thế, lại còn xinh đẹp thiện lương thì chắc chắn tôi sẽ làm một đứa con thật tốt, nhất định tốt hơn Lý Ngôn Tiếu.

Lúc ăn cơm chúng tôi tập hợp cùng một chỗ, tâm điểm hiển nhiên là tôi – một người khách, nhưng sau khi cơm nước xong xuôi, mọi người rời bàn ăn thì không ai ở bên cạnh tôi nói chuyện nữa, Lý Ngôn Tiếu và người trong nhà cùng một chỗ nói nói cười cười rất vui vẻ.

Trong nháy mắt tôi như được trở về ngôi nhà ở Liên Vân Cảng, ngày đó chúng tôi cũng như thế này! Tuy người nhà họ Lý không phải cố ý, nhưng tôi vẫn cảm thấy mọi người thân mật thế này giống như đang kích thích tôi.

Tôi bị không khí hạnh phúc ấm áp bao lấy, nhưng nhớ đến nhà của tôi thì tinh thần liền xuống dốc. Tôi đột nhiên muốn mang đi thứ gì đó, gắt gao nắm chặt trong lòng bàn tay, đem một chút vui vẻ của căn nhà này mang về. Nhưng thế này không phải là ăn trộm hay sao? Nhờ có lý trí mách bảo, tôi mới khắc chế được ý nghĩ của mình.

Buổi tối về nhà, tôi nhìn áo trắng của mình đã được giặt sạch sẽ, trong vô thức cảm thấy vui mừng vô cùng. Bà nội có một chút bệnh sạch sẽ, cái này là được dưỡng từ nhỏ mà thành. Không biết tôi có phải cũng có tính này không nhỉ?

Những ngày sau đó tôi thường xuyên ở nhà Lý Ngôn Tiếu. Chúng tôi đọc sách, tập viết, Lý Ngôn Tiếu còn dạy tôi nói tiếng Anh. So với Vương Câu Đắc Nhi suốt ngày nghịch bòn với Nữ Nhi thì tôi thật sự quá may mắn. Ngôi nhà ba tầng vô cùng lớn, chúng tôi đi lang thang khắp nhà, cùng nhau chơi rượt đuổi, cứ như đang trong mê cung vậy. Hoàng cung trong mắt tôi chính là có khí thế như vậy.

Có một lần, chúng tôi đi đến một căn phòng, tôi vui mừng phát hiện trong đó có bày một khung đàn dương cầm. Khung đàn màu nâu, cho người ta cảm giác rất ấm áp. Chiếc dương cầm này mang phong cách cổ xưa, bên trên không bám một hạt bụi nào.

Đột nhiên tôi nhớ tới bà nội. Bà dạy tôi đọc chữ, dạy tôi hội họa, nhưng bà chưa thể dạy tôi nhạc khí. Đàn dương cầm và vĩ cầm của bà không đưa đến nhà ông nội, đây chính là tiếc nuối của bà. Bà từng nói với tôi: “Nhất định phải tìm cơ hội học một chút nhạc khí, hội họa, âm nhạc có thể khiến một người rèn luyện hàng ngày có sự thay đổi rất lớn.”

Cha tôi cũng biết chơi dương cầm, tôi muốn ông dạy cho tôi nhưng ông không đồng ý. Bây giờ nghĩ lại hẳn là do ông sợ tôi bị nói là thằng oắt con của giai cấp tư sản. Thỉnh thoảng có dịp biểu diễn, cha tôi sẽ lên sân khấu đánh đàn, nhưng đều là mấy ca khúc “Đông phương hồng.” Tôi cảm thấy không dễ nghe chút nào nên không đòi hỏi ông nữa. (Đông phương hồng: là ca khúc ca ngợi công lao của Mao Trạch Đông với nước Trung Hoa mới.)

Vì thế tôi khẩn cầu Lý Ngôn Tiếu dạy tôi đánh đàn. Lý Ngôn Tiếu cười cười, ngồi xuống chơi một bài. Bằng cảm giác, tôi có thể thấy được khúc này có nét bi thương, giống như “Bá Vương Biệt Cơ” vậy, trong bi thương còn có một cái đẹp không tên.

Tôi nghe đến gần người, đến khi Lý Ngôn Tiếu bắn ngón tay lưu lại một âm thật dài tôi mới hồi phục lại tinh thần.

Xế chiều hôm ấy, chúng tôi cùng chơi dương cầm, thật ra tôi cũng không thích đàn này, vừa mới khởi đầu đã thấy rất khó khăn. Nhưng vừa nghĩ tới lời nói của bà nội thì liền có thêm chút động lực. Lý Ngôn Tiếu khen tôi hiểu nhanh và ngón tay linh hoạt.

Anh hỏi tôi có thật sự thích đàn dương cầm không?

Tôi nói là.

Có trời mới biết, không thích.

che-bien-thit-bo-xao-tao

thịt bò xào táo

Bính âm (pinyin) là Phương án phát âm tiếng Hán, nói tắt là bính âm hoặc phanh âm, là cách thức sử dụng chữ cái Latinh để thể hiện cách phát âm các chữ Hán trong tiếng phổ thông Trung Quốc. Bính âm được phê chuẩn năm 1958 và được thi hành năm 1979 tại Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.

Thích khách liệt truyện là một thiên trong Sử ký của Tư Mã Thiên, nói về Kinh Kha – môn khách của Thái tử Đan nước Yên và là người rất nổi tiếng vì đã ám sát bất thành Tần Thủy Hoàng (cai trị từ 221 TCN đến 210 TCN).

Chương sau →

11. Chương 11

Thời gian tiếp theo của chúng tôi trôi qua đặc biệt thú vị. Theo lời Lý Ngôn Tiểu nói thì anh đang kỳ nghỉ đông, có rất nhiều thời gian chơi với tôi nên không còn cảm giác nhàm chán cực độ nữa. Tôi đã thuộc khá nhiều từ vựng tiếng Anh, thỉnh thoảng còn có thể dùng tiếng Anh để biểu đạt.

Học dương cầm lại thật buồn tẻ, những khúc tôi luyện hàng ngày toàn là “Đông phương hồng”, luẩn quẩn quanh ba âm trưởng C, G, F nghe chẳng êm tai một chút nào. Thời gian chúng tôi luyện đàn phải tiến hành trong lặng lẽ, lúc đánh đàn phải dẫm lên pedal giữa, sợ bị hàng xóm nghe thấy, hơn nữa còn có thể bị bọn hồng tiểu binh đến đập vỡ đàn của chúng tôi.

Vì thế Lý Ngôn Tiểu có chút lo lắng: “Cứ dẫm pedal giữa thế này mãi sao mà luyện được, không thể luyện độ mạnh yếu của ngón tay...”

(Pedal giữa dùng cho chức năng học tập, khi giữ pedal này thì tiếng piano không còn vang nữa, được giảm xuống mức thấp nhất để giảm tiếng ồn)

Tôi hỏi Lý Ngôn Tiểu lúc trước anh đàn bài gì, anh trả lời là dân ca Xô Viết.

Tôi nói: “Em không muốn đàn những bài đang học nữa.”

Anh xoa đầu tôi, giải thích rằng những khúc tôi học bây giờ tương đối đơn giản, trước tiên phải có nền tảng vững chắc đã. Tương lai nhất định có thể đàn những ca khúc Xô Viết, còn có ca khúc Âu Mỹ, khi đó có thể sử dụng nhiều phím đen.

Vì thế tôi đành nhẫn nại học dương cầm, chỉ cần ngồi xuống băng ghế trước đàn, trong mắt tôi chỉ có hình ảnh bà nội hiền lành đang mỉm cười nhìn tôi.

Thời gian dần trôi, tôi và Lý Ngôn Tiểu trở nên đặc biệt thân thiết, trong lòng có chuyện gì đều nói ra hết. Người lớn trong nhà anh rất hoan nghênh mỗi khi tôi đến. Tôi lại một lần nữa viết thư về nhà, vừa viết vừa tra tự điển nên không bị sai nữa, sau đó liền gửi đến nhà ở Liên Vân Cảng.

Thời tiết càng lúc càng lạnh, tôi đếm ngón tay tính toán từng ngày, cuối cùng đã sắp đến giao thừa rồi, trong nhà đã trang trí được khá khá, tôi và Lý Ngôn Tiểu tạm thời gác lại việc học.

Hai ngày nay, mỗi nhà đều mua pháo đỏ, thỉnh thoảng sáng sớm có thể nghe được tiếng pháo “đùng đùng” làm tôi đang ngủ mơ cũng phải bừng tỉnh, nhưng lại cảm thấy rất vui. Chú và thím cũng mua pháo, đặt dưới giường của tôi và Vương Câu Đắc Nhi. Vì thế mà Vương Câu Đắc Nhi ngủ cũng không yên, suốt ngày cứ lo pháo sẽ phát nổ, sau đó nổ mất cái giường luôn. Thím nghe xong thì cười đến đứng không vững.

Mọi người đều mặc quần áo xanh xanh đỏ đỏ, “Ngu Cơ” mặc một chiếc sườn xám màu đỏ, tóc dài được búi lên vô cùng đẹp mắt. Ngay cả Lý Ngôn Tiểu không thích mặc đồ màu sáng nhưng cũng đổi một bộ áo lụa màu đỏ rượu. Tôi không có quần áo màu đỏ, chỉ có thể đổi sang áo bông màu xanh nhạt. Thím nhìn thấy tôi thì vỗ trán một cái: “Ah, quên mua vải đỏ để may áo mới cho Mộ Đông rồi, chờ nhé, bây giờ thím đi liền đây.”

Tôi không có hứng thú gì với màu đỏ, thấy mình mặc màu đỏ thì quá nổi bật, nhưng cũng không có ý kiến gì.

Trong nhà cần phải quét dọn nên đồ đạc đều được chuyển ra ngoài. Tuy chỉ là công việc trong nhà nhưng tôi và Vương Câu Đắc Nhi đều bận đến gần chết, Lý Ngôn Tiểu cũng chạy qua giúp. Chú từ trên nóc nhà

đem xuống một cây trúc rất dài, buộc một đầu của nó vào cây chổi sau đó quét tro bụi trên mái nhà. Thanh Đảo tuy không khí trong lành nhưng vì gió lớn làm mái nhà tích một lớp bụi, cái chổi quét tới đâu là bụi đổ rào rào tới đó.

Vương Câu Đắc Nhi thật sự bị không khí vui mừng này làm cho chập mạch luôn rồi. Lúc chú đang quét tro bụi trên mái nhà thì cậu ta vọt vào, đứng trong mưa bụi mà nhảy nhót. Chú và thím cười đuổi Vương Câu Đắc Nhi đi, nhưng có đuổi thế nào cậu cũng không nghe mà càng hăng hái, khoa tay múa chân nhảy múa còn dữ hơn lúc này.

Tôi đứng bên ngoài nhìn Vương Câu Đắc Nhi phát điên trong nhà, cảm thấy quần áo trên người mình cũng bắn luôn rồi. Lý Ngôn Tiểu thích thú nhìn, choàng tay lên vai tôi cười ha ha.

Trời đã đổ tuyết, tất cả đều bị trùm lên một màu trắng xóa, trông vô cùng sạch sẽ. Tôi, Ngôn Tiểu, Vương Câu Đắc Nhi, Nữu Nhi, bốn người thi nhau ăn tuyết, từ nhà chúng tôi bắt đầu thè lưỡi liếm đến nhà Lý Ngôn Tiểu, liếm tầng tuyết sạch sẽ ở trên cùng, nhìn bốn đứa như bốn con chó nhỏ bò qua, người lớn trong Lý gia đều trợn mắt há hốc mồm.

Tiệc mừng năm mới thật sự rất ngon.

Lần đầu tiên chú và thím mua thịt, cả một miếng lớn đều là mỡ. Thím cao hứng bưng bưng nói với tôi: “Tốt quá tốt quá, vợ của Tam Nhi bán thịt quen thím, thím và bà ấy thường chơi mạt chược với nhau nên lần này mua thịt được cắt cho một miếng lớn đầy mỡ!”

Lúc ấy thịt mỡ mới là tốt, nhà ai mua phải thịt nhiều nạc là tức đến đấm ngực dậm chân.

Thím đem miếng mỡ cẩn thận cắt thành từng miếng nhỏ rồi cho vào nồi nấu. Sau khi nấu một lúc lâu thì mỡ bắt đầu chảy ra hết, còn một phần gọi là tóp mỡ, từng miếng từng miếng, cái này đối với chúng tôi là vô cùng mỹ vị. Thím chuẩn bị cho chúng tôi mỗi người một đĩa nhỏ, hào phóng mà đặt vào một ít tóp mỡ, chúng tôi thấy mùi ngon liền ăn đến say sưa.

Trong nhà có một tấm rèm thần thần bí bí che đi căn phòng ở góc khuất. Chú và thím không cho chúng tôi tới gần, nhưng tôi vẫn lén nhìn – bên trong là tượng Bồ Tát. Năm mới nên trong nhà mua rất nhiều bánh nướng, bánh ngọt và hoa quả bày ở phía trước, khi đến tết âm lịch thì có thể cho bọn trẻ chúng tôi ăn.

Ngày đó chúng tôi trông mong nhìn vào căn phòng, nhưng đối với tượng Bồ Tát không có một chút kính ý nào.

Tôi và Lý Ngôn Tiểu đến cầu lớn chơi, lúc này trên sông đã kết một tầng băng mỏng, có vài ông lão đang ngồi thi câu cá với nhau. Tôi thấy thế liền chọt chọt Lý Ngôn Tiểu, nhìn anh cười khiêu khích, ý là: Anh xem đi, em đã nói thì đó có sai, mùa đông vẫn có người câu cá đây này!

Lý Ngôn Tiểu xoa mạnh đầu tôi, sau đó dựa vào lan can xem người ta câu cá. Tôi không biết mấy cái lỗ hổng đó ở đâu ra, có lẽ là đập vỡ lớp băng mà có.

Từ xa nghe những ông lão kia nói chuyện, cái gì mà câu cá vào mùa đông cần phải chú trọng thứ này thứ nọ, nhưng tôi nghe không hiểu gì cả.

Trên cầu có chợ phiên, mỗi năm đến tết âm lịch là người ta tụ tập buôn bán ở đầu cầu rất náo nhiệt. Chúng tôi chen vào dòng người, Lý Ngôn Tiểu nắm tay của tôi kéo đi. Tay tôi tiếp xúc với lòng bàn tay đầy mồ hôi của Lý Ngôn Tiểu, cái cảm giác trơn mượt đó làm tôi phải giãi tay ra.

Lý Ngôn Tiểu lại nắm chặt hơn, bao kín tay tôi trong lòng bàn tay anh: “Đi theo anh, lỡ em bị lạc thì anh phải làm sao?”

Có chỗ bán vải, có chỗ bán đồ ăn, có chỗ bán đồ chơi... thật sự là rục rờ muôn màu. Chúng tôi ngồi xổm trước một ***g gà con, tí mĩ ngắm nghía. Những chú gà con vô cùng đáng yêu, lông xù tròn vo không thấy cổ, co lại thành một cục kêu chirp chirp làm tim tôi muốn nhũn ra.

Tôi nói với Lý Ngôn Tiểu: “Anh có mang tiền không?”

“Có.”

Tôi nhìn tấm bảng ghi bốn hào rưỡi một con: “Mua một con nha.”

Anh có chút do dự: “Trời lạnh thế này mà gà thì còn nhỏ, chỉ sợ không bao lâu sẽ chết mất.”

“Em sẽ chăm sóc tốt cho nó mà.”

“Nhưng cuối cùng nó vẫn chết. Khi đó em sẽ khóc đấy.”

“Em tuyệt đối không khóc!”

Lý Ngôn Tiểu vẫn còn do dự. Tôi thấy anh mãi không chịu mua, bởi vì tiền của người ta nên tôi không tiếp tục đòi hỏi nữa, chỉ nói là: “Em muốn nhìn thêm một chút.” Tôi nhịn không được mà thò tay sờ đầu gà, tội nó liền kêu lên chíp chíp, cái đầu nhỏ cọ cọ vào ngón tay tôi.

Lão bán hàng bưng một chén mì hoành thánh về tới, vừa nhìn thấy chúng tôi chỉ là hai đứa con nít lại còn dùng tay sờ sờ thì rất không vui nói: “Gọi người lớn nhà tội mày tới mà mua.”

Tôi ngẩng đầu lên nói: “Người lớn không có tới.”

“Vậy thì đừng đừng! Lỡ gà chết thì chẳng ranh như mày có đền được không?” Lão bán gà nghiêm mặt hung dữ, giọng nói cũng thay đổi, cúi người muốn đuổi chúng tôi đi.

Tôi định đứng dậy rời đi thì Lý Ngôn Tiểu lại đột ngột đứng lên, nắm cánh tay của tôi. Tôi càng hoảng sợ hơn, nhìn mặt anh không có biểu tình gì, nhưng ở chung lâu như vậy nên tôi rất rõ là anh đang tức giận.

“Không có người lớn thì không được mua sao? Ý mình lớn thì muốn ăn hiếp trẻ con à!” Anh vừa nói vừa móc tiền ra, ngữ khí đặc biệt lạnh: “Tôi mua hai con, lần sau dám không tôn trọng em ấy thì tôi cho ông đẹp mặt nhé!”

Lão bán gà ngẩn người, hiển nhiên chưa từng dự đoán phải đưa nhỏ nào như Lý Ngôn Tiểu. Nhưng gã không phải kẻ tôn nghiêm gì, vừa thấy Lý Ngôn Tiểu có tiền thì lúng túng cười, nhận tiền xong còn thối lại tiền lẻ, sau đó đưa hai con gà cho con cho tôi.

Tôi vội dùng cả cánh tay ôm chúng, nghĩ thầm ông trời quả nhiên rất thương tôi, nếu không phải bị gã kia mắng thì Lý Ngôn Tiểu nhất định không chịu mua cho tôi đâu. Lý Ngôn Tiểu cũng nhìn hai con gà trong ngực tôi, một tay của anh đặt lên vai tôi, anh hỏi: “Thích không?”

Tôi gật gật đầu, nhếch miệng cười một cái.

“Thích thì phải nuôi cho tốt, lâu rồi không được thấy em cười...” Lý Ngôn Tiểu cảm khái nói vậy. Tay của anh trượt đến bên cổ tôi, khẽ vuốt một cái, sau đó nói: “Ấm thế, để anh chườm nóng tay đã.”

Tôi rất sợ nhột, lập tức cười sằng sặc, nghiêng đầu kẹp lấy tay Lý Ngôn Tiểu. Anh không biết tôi sợ nhột nên vội rút tay ra. Tôi cười một lúc lâu mới dừng lại được, vừa nhớ tới cảm giác được bàn tay anh vuốt ve an ủi lúc này thì hai má chợt nóng lên.

Chúng tôi bỏ thêm một hào mua một bó hương, đi đến trước cầu lớn liền diễn như thật mà lấy ra ba cây bắt đầu “tế bái.” Người xung quanh nhìn hai đứa con nít chúng tôi thì không khỏi thấy buồn cười. Bởi vì Lý Ngôn Tiểu nói chuyện không thêm để ai vào mắt, lại diễn vai tiểu sinh, cũng coi như nhân vật nổi tiếng nên có nhiều phụ nữ cười hỏi anh: “Lý tiểu thái gia?”

Tôi chờ bọn họ đi rồi mới nói với Lý Ngôn Tiểu: “Có một lần em nghịch hương đến nỗi quần áo cũng bị cháy.”

“Thế ư?” Khóe miệng Lý Ngôn Tiểu cong lên: “Rồi sau đó?”

“Sau đó may là có Canh Vân nhanh trí đập em lăn xuống đất, lăn mấy vòng thì lửa cũng tắt luôn.”

Lý Ngôn Tiểu cười đến vui vẻ, trong ấn tượng của tôi thì quan hệ của anh và Vương Câu Đắc Nhi không có thân thiết gì mấy, không lạnh cũng không nhạt. Tôi cho rằng cái lần “thay quần áo” kia đã khiến cho Lý Ngôn Tiểu có phần không thích Vương Câu Đắc Nhi, nên trước mặt anh rất ít khi nhắc đến cậu ấy. Không ngờ anh so với trong tưởng tượng của tôi thì rộng lượng hơn một chút, không có biểu hiện ra mặt. Nói cho cùng thì Lý Ngôn Tiểu vẫn là một tiểu thiếu gia.

“Cháy như vậy cũng coi như chuyện lớn rồi, chắc hẳn sẽ gây chú ý.”

“Đúng thế, em liền...” Lời mới nói được một nửa, bất chợt sau lưng truyền tới âm thanh đôt pháo “đùng đoàng”, tiếng pháo đôt ngọt như thế làm tôi sợ đến mức nhảy lên, hương trong tay cũng bị ném xuống, sau đó không chút do dự liền nhào vào ngực Lý Ngôn Tiểu.

Lý Ngôn Tiểu bị tôi đôt ngọt xông vào thì ngẩn người một thoáng, sau đó vươn tay vỗ lưng tôi, nói: “Này này này, gà con bị em đè rồi kìa...”

Lúc này tôi mới nhớ tới hai con gà còn ôm trong ngực, liền vội vã đứng lên. Quả nhiên tụi nó bị đè thật, lông trên người cũng xẹp xuống luôn rồi.

Lý Ngôn Tiểu nhẹ vỗ lưng tôi: “Ôi cha mẹ ơi, dọa chết anh rồi... Cũng may vừa rồi em ném bó hương đi, lỡ như đôt lên mặt anh mấy vết thì hết cách hát hí khúc luôn rồi.”

Tôi nhìn anh cười: “Mặt bị đôt thì cũng hết cách cười vợ!”

Lý Ngôn Tiểu cũng vui vẻ: “Em cũng biết... cái này sao?”

Tôi gật đầu, thật ra tôi cũng không rõ mình có hiểu hay không.

“Không phải anh hỏi em chuyện cưới vợ?”

“Thế là chuyện gì?”

Anh không trả lời mà hỏi tôi: “Sao em sợ pháo dữ vậy?”

“Lúc em vừa sinh được mấy tháng thì đến tết âm lịch, lúc đó bị dọa sợ đến mấy ngày sau hồn vía vẫn chưa chịu về, sau này cũng không được an ổn gì, cứ mỗi khi nghe thấy tiếng động lớn là sợ hú vía.”

Tôi nhớ lúc còn bé, cứ có người đôt pháo là bà nội giúp tôi bịt lỗ tai lại, mà tôi nghe thấy tiếng pháo cũng theo thói quen trốn trong ngực bà nội, cả cái đầu đều vùi vào người bà. Nhưng bây giờ bà đã không còn, cũng chỉ có Lý Ngôn Tiểu có thể bảo vệ tôi thôi.

Chúng tôi đi đến quảng trường, ở đó có người hát hồng ca, có người múa lân, có người đang diễn thuyết ca tụng Chủ tịch. Tôi cảm thấy tất cả các hoạt động này đều không đẹp bằng một khúc dương cầm. Có chơi dương cầm mới cảm giác được nó ưu nhã làm sao, ngón tay thon dài lướt trên phím đàn trắng đen phân biệt, cảm giác đầu ngón tay mát lạnh như nước. Điểm này thì tôi biết, nhưng tiếc là tôi không thật sự thích dương cầm.

Bên cạnh có người đồng thời đôt ba dây pháo, tôi đã sớm chuẩn bị tốt tâm lý nên che lỗ tai lại trước. Pháo nổ tung trên bầu trời mùa xuân se lạnh, màu vàng của lưu huỳnh làm tôi chói muốn mờ mắt, rồi từng hạt sáng màu đỏ tung bay ngập trời.

Tôi dùng sức bịt tai lại, nhìn thấy Lý Ngôn Tiểu đứng cách vài bước mấp máy nói gì đó với tôi, nhưng tôi không nghe rõ.

“Anh nói cái gì thế?” Tôi hô lớn hỏi anh.

“...”

“Cái gì hả?”

Dường như anh có chút bất đắc dĩ, hô lớn với tôi: “không có gì cả!” Rốt cuộc tôi cũng nghe rõ một câu này.

Chúng tôi ở bên ngoài chơi đùa cả ngày, về nhà lại được ăn một bữa cơm phong phú. Ngày tết quả nhiên rất tốt, có rất nhiều món ăn ngon. Con nít trong thôn đều đi chơi với nhau, ăn được lưng dạ thì chạy đi tìm đồng bọn chơi tiếp, lại nhà này ăn một miếng, tới nhà kia ăn một chút, rồi còn cầm pháo chơi nhau, nói rằng đó là thuốc nổ.

Lý Ngôn Tiểu đã sớm ăn cơm xong, cầm một hộp pháo muốn cùng chơi với tôi. Tôi đối với cái này không có chút hứng thú nào, hơn nữa còn có tâm lý sợ hãi với lửa. Đốt xong rồi ném ra, sau đó nổ “đoàng” một tiếng cực lớn, rủi mà ném chậm một chút thì không biết thành ra cái dạng gì luôn.

Lý Ngôn Tiểu hừ một tiếng nói: “Sợ lửa, sợ tiếng động lớn, không thích mặc màu đỏ, thế em là con thú hoang nào à?”

Tuy biết là đang chê cười tôi nhưng tôi vẫn cảm thấy rất vui, liền cùng anh cười lên ha ha.

Lý Ngôn Tiểu liền đi tìm Vương Câu Đắc Nhi và Nữ Nhi chơi cùng, ném đến mức bên trong đại viện toàn là thuốc pháo đen thui. Nữ Nhi trốn sau lưng Vương Câu Đắc Nhi, Lý Ngôn Tiểu ném pháo một cái cậu ta cũng hét lên một tiếng, tôi nghe đến hai tai cũng bắt đầu ong ong. Mà Vương Câu Đắc Nhi lại dốc sức liều mạng che chở cho Nữ Nhi, một bộ không sợ trời không sợ đất, bộ dáng như con gà trống lớn đó làm tôi không khỏi cảm thấy buồn cười, nhưng cũng chỉ cười Vương Câu Đắc Nhi ngây thơ thôi.

Tôi có thể nhìn ra Vương Câu Đắc Nhi rất thích Nữ Nhi, nhưng cậu ta lại sống chết không thừa nhận.

Mà tôi cũng nhìn ra đối với Nữ Nhi thì Vương Câu Đắc Nhi chỉ như một người bạn bình thường, có thể cùng nhau chơi nghịch bòn, chơi đồ hàng. Ngược lại Nữ Nhi cứ mỗi lần gặp tôi thì luôn thẹn thùng liếc mắt, làm tôi rất không được tự nhiên. Vì thế bình thường tôi rất ít tìm Nữ Nhi, cố gắng tránh chạm mặt với cậu ấy.

Chú và thím đều phát lì xì, tôi mừng rỡ mở bao ra, trông thấy bên trong có năm hào tiền giấy, bên trên vẽ đồng chí bình công nông, thím nói tinh thần bọn họ bùng bùng phấn chấn, nhưng tôi nhìn sao cũng thấy là đang diễn võ dương oai.

Năm hào này so với hơn một trăm đồng của tôi thì không đáng là bao, nhưng đối với những đứa trẻ khác đã là rất nhiều rồi, có thể mua được năm mươi khối kẹo đường đấy.

Sau khi xa nhà, phải tự sắp xếp chi tiêu mới thấy cuộc sống quả thật không dễ dàng, cũng hiểu được cha mẹ cho tôi mang theo số tiền này đã là chi mạnh tay rồi. Cha mẹ chỉ đơn giản là không muốn tôi tủi thân, hơn nữa hy vọng tôi có thể đọc sách, học tiểu học, cấp hai, cấp ba, thậm chí có thể đến đại học, du học Canada như mẹ lúc trước.

Tôi cảm ơn chú và thím xong liền chạy đến nhà Lý Ngôn Tiểu. Tôi thầm thấy may mắn vì không cần phải dập đầu, bằng không thì tôi không biết phải xử lý làm sao, nhờ mà có dập đầu thật chắc chắn sẽ bị Lý Ngôn Tiểu cười cho.

Thím đã may xong áo khoác ngắn màu đỏ, bảo tôi mặc vào nhưng tôi giả bộ không thấy mà chạy đến nhà Lý Ngôn Tiểu, trên người vẫn là áo trắng như thường ngày. Người nhà anh nhìn thấy tôi vẫn mặc quần áo thể này thì sưng sờ một chút, có lẽ họ cảm thấy màu sắc trang nhã này là điềm xấu.

Mặc dù như thế nhưng mọi người vẫn rất nhiệt tình với tôi. Ông nội Lý Ngôn Tiểu kéo tay tôi, đặt vào tay tôi một bao lì xì, tôi cúi người cảm ơn ông, cũng không có mở ra xem. Lý gia có thể coi là thể gia vọng tộc, tôi đoán chắc số tiền bên trong sẽ không nhỏ. Bà nội từng nói với tôi khi nhận quà của người khác thì không được mở ra trước mặt họ, như vậy là không tôn trọng họ.

Lúc này thím cũng đến trước cửa Lý gia, mọi người trong nhà đứng dậy khách sáo nói với nhau lời chúc mừng. Thím nhìn thấy trong tay tôi có bao lì xì thì giật mình một cái, vội vàng đoạt lấy rồi nhét vào tay “Ngu Cơ”, thím nói: “Ai nha, sao lại không biết xấu hổ như vậy...”

“Ngu Cơ” lại đem tiền lì xì đưa cho tôi: “Chị này, nhà mình làm hàng xóm bao nhiêu năm rồi, sao chị lại nói như xa lạ vậy? Chúng tôi cũng xem Mộ Đông như con cháu nhà mình mà!”

Ông nội Lý Ngôn Tiểu cười cười nói: “Một ít tiền tiêu vặt ấy mà, để cho Mộ Đông mua kẹo hay đồ chơi này nọ, nó còn chưa đính hôn thì ta còn cho nó.”

Lúc này thím mới im lặng không nói. Lý Ngôn Tiểu liếc mắt nhìn tôi cười cười, nụ cười của anh dưới ánh đèn vàng ấm áp trông thật đẹp, tôi cảm thấy anh có chút giống với mẹ mình. Nhưng tôi không biết anh cười là có ý gì.

Thím bỗng nhiên vỗ đùi một cái: “Đúng rồi, xem cái trí nhớ của thím này, chớp mắt cái đã quên rồi, Mộ Đông!”

Tôi càng hoảng sợ nhìn xem thím định làm gì.

“Cha mẹ con gửi thư tới này, vừa tới luôn đấy, chúng ta còn chưa có xem, con mau về xem đi!”

Tôi cả kinh, lòng thầm kêu “trời” một tiếng, tiền lì xì gì đều không còn quan trọng nữa, tim đập bịch bịch muốn nhảy ra ngoài, đầu óc thì trống rỗng, cũng không kịp quay đầu lại mà chỉ nói một tiếng “tạm biệt” rồi vọt về nhà. Lúc tôi chạy tới trong sân thì nghe Lý Ngôn Tiểu cũng muốn theo, nhưng bị ông nội anh gọi lại, dường như cảm thấy thư của nhà tôi thì để một mình tôi xem sẽ tốt hơn.

Về đến nhà liền thấy chú và Vương Câu Đắc Nhi đang chờ tôi. Tôi nhìn mọi người một lượt, khẽ cắn môi dưới – đúng vậy, trên bàn có một phong thư màu trắng, còn chưa được mở ra, trắng tinh giống như trời tuyết ngoài kia vậy. Tôi rõ ràng thấy được nó đang nằm đấy, nhưng lại giống như có sinh mạng – mang theo nỗi nhớ mãnh liệt của chúng tôi.

Mọi người đều không nói gì, tôi mở bao thư, thấy trên đó còn dính keo sữa. Tôi cố gắng khiến mình trấn tĩnh lại, nhưng ngón tay vẫn không kiềm chế được mà run rẩy. Tôi rút thư bên trong ra, bàn tay run run nâng lên, sau khi đọc kỹ từng câu từng chữ thì tay tôi càng run kịch liệt hơn.

Đọc thư xong, thật lâu tôi vẫn chưa thể chấp nhận được sự thật, trong lòng lại kêu một tiếng “trời ạ”, tim vẫn như trước đập rất nhanh. Tôi cắn môi nén nước mắt xuống dưới, bức thư mà tôi mong chờ lâu như vậy không ngờ lại là có nội dung thế này.

263138136c5a859f53b1

pedal đàn piano

Chương sau →

12. Chương 12

Cả chú thím và Vương Câu Đắc Nhi đều vô cùng kinh ngạc, không biết trong thư viết cái gì. Vì mọi người không biết chữ nên vội vàng bảo tôi đọc cho họ nghe.

Trong thư nói, vào ngày tôi đi thì ông nội cũng qua đời, toàn bộ Lâm gia sụp đổ trong chớp mắt. Ông nội vốn đã bị bệnh tim, lúc chia tay hôm ấy có gặp một nhóm hồng tiểu binh, cuối cùng tụi nó cũng tìm đến nhà chúng tôi, hung hăng đập hết đồ đạc trong nhà, còn chỉ vào ông nội chửi ầm lên. Đồ vật trong nhà đều là đồ cổ hoặc vật trang trí phong cách Tây Dương, tất nhiên không thể tránh khỏi kiếp nạn này. Ông nội thấy vậy thì tức đến thở không nổi, ngã xuống đất rồi không tỉnh lại được nữa.

Cha mẹ tôi sau đó cũng bị bắt vào trại tạm giam, liên tục viết kiểm điểm. Một Lâm gia rộng lớn tráng lệ trong trí nhớ của tôi cứ thế mà biến thành khu hoang phế, thậm chí còn có mấy đứa nhỏ trèo cửa sổ vào, gọi đó là thám hiểm quỷ lâu. Nhà chúng tôi chỉ còn vón vện một mảnh đất hoang phế, những bần nông đã từng được ông nội giúp đỡ giờ đây cũng vì mảnh đất đó mà tranh đoạt đến đầu rơi máu chảy.

Trong thư còn nhắc đến cha mẹ Vương Câu Đắc Nhi, tư liệu nhiều năm trước của nhà họ cũng bị lật lại, dĩ Vương bị bắt vào trại tạm giam, cùng viết “kiểm điểm” với cha mẹ tôi.

Trong phòng thoáng cái trở nên yên tĩnh, hết thấy âm thanh giờ đây chỉ còn tiếng đốt pháo bên ngoài.

Cái năm mới này đúng là tồi tệ đến cực điểm.

Lúc đầu thím còn lặng lẽ lau nước mắt, sau đó thì khóc đến nghẹn ngào. Vương Câu Đắc Nhi ngồi lặng trong bóng tối, bàn tay xoắn lấy góc áo, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Chú thở dài một hơi: “Chú của tôi —— haiz, mà cha Mộ Đông cũng thật là, sao lại đem những việc này nói với con nít chứ...”

Cuối cùng tôi đã biết được vì sao cha mẹ lại gấp rút đưa tôi đi rồi, vì chỉ như thế tôi mới có thể tránh được một kiếp. Nhưng tôi không muốn ở chốn tha hương này mà nhung nhớ người thân, tôi thà được chết một cùng một chỗ với gia đình!

Tôi vẫn cảm thấy cuộc biệt ly này rất kỳ lạ, giống như một cơn gió lốc vậy, không đợi chúng tôi kịp trở tay thì đã bị thổi tan. Vì thế tôi mới một mực ôm hy vọng được về nhà. Tôi vẫn luôn tin có một ngày mình trở về, cha mẹ và ông nội sẽ ra đón tôi, một lần nữa tôi được trở về Liên Vân Cảng, trở lại Lâm gia, hết thấy khác biệt chỉ là tóc mai của cha mẹ sẽ tẩm tẩm hoa sâm.

Nhưng đến ngày hôm nay thì hy vọng trở về của tôi có lẽ đã rất xa, bởi vì nhà đã không còn nữa rồi. Có người nói nhà tựa thân nhân, giờ đây tôi không có ước muốn xa rời gì nữa, chỉ cần có thể liếc mắt nhìn lại chỗ ở lúc xưa đã đủ rồi – có điều, nhà không phải cũng đã bị đập rồi sao? Bên trong chắc hẳn chỉ còn lại một đồng phế tích mà thôi!

Tôi thật sự muốn khóc, dưới loại tình huống này, không có đứa trẻ bảy tuổi nào mà không khóc cả. Tôi còn ra dáng đại thiếu gia để làm gì nữa chứ? Làm một “đại thiếu gia thành thực” là để người nhà xem, giờ người người đi cũng đã đi rồi, tôi còn giả cho ai xem nữa?

Sau khi rời khỏi nhà đến giờ chỉ có hai thứ giúp tôi chống đỡ: Một cái là hy vọng về nhà, một cái khác là có Lý Ngôn Tiểu dạy tôi kiến thức và kỹ năng. Trong đó cái thứ nhất chiếm tỉ lệ chủ yếu. Mỗi ngày của tôi đều thời thời khắc khắc muốn về nhà, mỗi tối đau lòng tôi lại ngồi bật dậy, ôm chân co lại thật nhỏ để ép lại nỗi nhớ đang mãnh liệt trào dâng.

Ông nội không còn, tôi liền như cỏ cây héo rũ, không còn nhà để về, không còn chỗ chôn thân.

Nghĩ đến đó, nước mắt tôi đã chảy xuống, đột nhiên có một cánh tay từ phía sau vòng qua tôi, âm thanh rất dịu dàng vang lên: “Khóc cái gì?”

Là Lý Ngôn Tiểu. Chú thím và Vương Câu Đắc Nhi đang lặng im trong nhà, tôi kéo anh ra ngoài, đẩy anh một cái, nước mắt vẫn rơi lã chã: “Anh thì hiểu cái gì mà không cho em khóc! Ngày ngày anh được ở cùng với người thân, anh có biết nhà em đã xảy ra chuyện gì không... Em không còn nhà nữa rồi! Làm sao anh có thể hiểu được chứ...”

Tôi ghen ngào đến mức nói không thành lời.

Lý Ngôn Tiểu kéo tôi dựa vào cửa lớn nhà anh, cùng tôi mặt đối mặt, anh nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn, không biết anh muốn làm gì.

“Em nghe anh nói này.” Anh nói: “Anh biết em nhớ nhà rất nhiều. Nhưng mà... không phải khóc là sẽ tốt. Sau khi cai sữa thì anh không còn khóc nữa, bị người ta đánh, bị giới nước bắn nhỏ nước bọt, anh chỉ cắn chặt môi đến chảy máu chứ không khóc lên.”

Tôi không muốn nghe chuyện cũ của anh, nhưng nước mắt đã ngừng chảy.

Lý Ngôn Tiểu đặt hai lên vai tôi, làm bộ thần thần bí bí cười nói: “Năm nay là năm tuổi của anh đấy.”

“Thế thì sao?”

“Thì anh sẽ rất may mắn chứ sao, mà người bên cạnh anh cũng được lây vận khí của anh. Tối nay đến nhà anh ở nhé? Cho em lây thật nhiều vận khí của anh, biết đâu có thể xoay chuyển được sự tình.”

Tôi vui vẻ đẩy anh ra rồi đi về nhà.

“Em đi đâu đó?”

“Về nhà rửa mặt!”

Tôi về đến cửa nhà thì quay đầu lại, thấy anh vẫn còn tựa cửa nhìn tôi, trong bóng tối tôi không nhìn rõ mặt anh, nhưng vẫn cảm giác được anh đang cười. Cái người khí chất ưu nhã kia, cùng với màu cửa đỏ nổi bật... thật sự là vô cùng xứng.

Tôi vào nhà nói một tiếng với chú và thím, hai người đều không có ý kiến. Thím đang yên lặng rửa chén, còn chú thì tựa bên cái xích đu bị hỏng, ngẩng người nhìn trần nhà. Lúc ấy chúng tôi không có tập tục ăn cơm tất niên, bởi vì việc đồng án không thể được dừng lại, nếu như đến giao thừa mà còn làm một bàn sủi cảo thì hôm sau người lớn trong nhà sẽ không dậy nổi.

Tôi nhanh chóng rửa mặt đánh răng, sau khi rửa chân xong thì hít một hơi thật sâu, hai tay cầm bức thư nhét dưới giường. Tôi cảm thấy lá thư này vô cùng nặng, như một cái bàn ủi nóng hổi đốt vào lòng tôi.

Tôi mang theo áo ngủ và ngân trâm rồi đến nhà Lý Ngôn Tiểu. Bây giờ lúc ngủ tôi có thói quen nắm chặt ngân trâm trong tay.

Cả nhà họ dường như đều biết tôi nhận được một bức thư không tốt, ai nấy đều lo lắng nhìn tôi nhưng không nói gì. “Ngu Cơ” đặt bàn tay nhỏ nhắn của cô lên vai tôi nói: “Mộ Đông, Ngôn Tiểu nói con muốn đến đây ngủ với nó, dì đã dọn phòng cho con rồi. Con có việc gì thì cứ nói với chúng ta nhé.”

Tôi gian nan gật đầu. Nhưng mà, không phải tôi cùng Lý Ngôn Tiểu ngủ trên một giường lớn sao?

“Ngu Cơ” dẫn tôi vào một phòng ở lầu hai, gian phòng này cạnh bên phòng đặt dương cầm. Phòng rất sạch sẽ, so với nhà chú thím thì có khí thế hơn nhiều, nhưng không mang phong cách cổ xưa như nhà cũ của tôi.

Lý Ngôn Tiểu cũng đi theo sau chúng tôi, “Ngu Cơ” nói: “Có việc gì cứ tìm Ngôn Tiểu, phòng của nó ngay bên cạnh đây.” Cô nói xong thì đi kiểm tra cửa sổ, sau đó liền xuống lầu.

Lý Ngôn Tiểu ngồi trên giường của tôi, cúi đầu nhìn bàn tay mình. Tôi vừa thay áo ngủ vừa nói: “Em còn tưởng chúng ta ngủ cùng một giường chứ.”

Anh thoáng nở nụ cười, vừa nhìn thấy áo ngủ của tôi liền đi đến kéo kéo, “Chật chạp.”

Tôi cũng cười: “Sao phản ứng của anh giống Vương Câu Đắc Nhi thế.”

“Nhìn đẹp nhỉ.”

“Anh không mặc đồ ngủ sao?”

Lý Ngôn Tiểu bĩu môi lắc đầu: “Anh ngủ không cần mặc đồ.”

Tôi nói: “Năm nay em tám tuổi rồi.”

“Anh mười hai tuổi.”

Tôi có chút hâm mộ anh, tôi muốn nhanh lớn lên.

“Em sợ bóng tối không?” Anh hỏi.

“Không, trước kia em đều ngủ một mình.”

“Vậy anh về phòng đây, có việc gì cứ gọi anh. Mà em muốn uống nước không?”

Tôi gật đầu. Lý Ngôn Tiểu ra ngoài, lát sau bưng lên một ly nước cho tôi. Tôi uống một hớp rồi đặt ly lên đầu giường.

Lý Ngôn Tiểu ra ngoài, giúp tôi tắt đèn. Tôi nằm trên giường yên lặng nhìn ánh trăng xuyên qua màn đêm, cảm thấy rất muốn khóc, nhưng không thể nào khóc được. Tôi cảm giác nước mắt mình sắp chảy ra đến nơi rồi, nhưng mắt lại càng khô rát hơn, đầu óc cũng tỉnh táo hẳn ra.

Tôi không ngủ mà mơ mơ màng màng đến hơn nửa đêm, đầu óc cứ nghĩ ngợi lung tung. Tôi muốn tìm cơ hội lén trở về nhà, sau đó nhìn một cái, cũng chỉ nhìn một cái thôi là đủ, nếu tốt hơn thì có thể gặp được cha mẹ, đi đến phần mộ của ông bà nội dập đầu một cái... kế hoạch trong đầu tôi dần dần rõ ràng hơn.

Tôi nắm lấy ngân châm, cảm nhận nhiệt độ mát lạnh của nó, nghĩ thầm: Đây là bà nội.

Tôi đột nhiên hoảng hốt, nhìn ánh trăng trắng bệch ngoài cửa sổ, bây giờ đương lúc nửa đêm, tiếng đốt pháo đã dứt, chỉ còn lại bóng đêm tĩnh mịch. Linh hồn tôi tựa như rời khỏi thân xác, tôi không biết mình nghĩ gì, đột nhiên xuống giường, ra khỏi phòng rồi đi đến phòng Lý Ngôn Tiểu.

Lúc này anh đang say giấc trên giường, cánh tay lộ ra ngoài chăn. Tôi nhẹ nhàng lay anh tỉnh dậy, anh hỏi: “Có chuyện gì thế?”

“Em là ai?” Tôi nhìn anh đến xuất thần, tôi nghĩ ánh mắt của mình lúc ấy nhất định đầy mê mang và dờ dẩn.

Lý Ngôn Tiểu sững sốt, hiển nhiên không biết trả lời thế nào. Anh ngồi dậy, theo ánh trăng mờ mờ nhìn kỹ mặt tôi, nhìn thật lâu rồi nghiêm túc nói: “Em là Lâm Mộ Đông.”

“Em không thích cái tên này.” Tôi lại hỏi: “Vậy em là ai?”

“Em là...” Trên trán Lý Ngôn Tiểu đã bắt đầu đổ mồ hôi, “Sao em lại hỏi chuyện này?”

Tôi cúi đầu nói đầy mắt nước: “Em là người của Lâm gia, nhưng Lâm gia đã không còn, nhà của em không còn nữa, ông nội và bà nội đều đã mất, vậy đến tận cùng em là ai?”

Nói xong câu đó, xung quanh liền trở nên yên tĩnh. Lý Ngôn Tiểu đang tự hỏi, tôi đang đợi câu trả lời.

Qua một hồi lâu, anh xuống giường qua loa mặc quần áo vào, nhẹ nhàng kéo tôi ra khỏi phòng: “Theo anh.”

Tôi theo sau anh ra khỏi phòng. Anh đến căn phòng có đặt đàn dương cầm, khung đàn bóng loáng như phản chiếu lại ánh trăng, cảm giác đặc biệt mê người. Lý Ngôn Tiểu nhẹ nhàng kéo tay tôi đặt lên khung đàn, vuốt nhẹ lên mặt gỗ: “Đây là em.”

Anh lại mở hộp đàn, đặt ngón tay tôi lên phím đàn, cảm giác lạnh lẽo như nước trượt qua tay, anh nói: “Đây là em.”

Anh đặt tay tôi lên áo gối của chính mình, cảm nhận tơ lụa bóng loáng tinh xảo. Lý Ngôn Tiểu bình thản nói: “Đây cũng là em.”

Anh tiếp tục kéo rèm cửa, chỉ vào ánh trăng: “Đó chính là em.”

Tôi nhìn ánh trăng đến xuất thần, anh nói tiếp: “Còn có Liên Vân Cảnh ở phía nam, căn nhà đã bị phá bỏ, con đường, thị trấn, mặt đất, bầu trời, tất cả đều là em...”

Tôi nói: “Em phải về.”

“Ừ, đương nhiên có thể.” Lý Ngôn Tiểu ngậy ra một thoáng, “Nhưng không thể gấp. Em còn quá nhỏ, không có ai giúp đỡ thì sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.”

“Vậy phải đợi đến bao giờ?”

Anh nghĩ nghĩ: “Đợi đến năm tuổi của em.”

“Khi đó em mười hai tuổi.”

“Ừ, anh mười bảy tuổi, anh có thể cùng em trở về.”

Tôi trầm mặc không nói, trong lòng đều là câu ước định xa xôi này. Tôi ngồi lên ghế trước đàn, Lý Ngôn Tiểu ngồi bên cạnh tôi, nhẹ nhàng hát:

“Lục hà bao nhiêu hận, quay đầu công gió thu... Thân khách không ai thán, hương rượu vẫn như xưa. Thân này tựa hồng nhan. Giang hồ xuân thủy mệnh mang, gặp lại cố hương trong giấc mộng... Nhân sinh như mộng, giang nguyệt vẫn còn đây... Nhân sinh như híp, tan tan rồi hợp hợp... Nhân sinh như tử, không say không dừng lại...”

Đây không phải là hí khúc, nhưng tôi nghe được giọng anh rất êm tai, cảm giác kỳ ảo như một bản ca dao cổ xưa. Tôi cười hỏi anh: “Thế anh là ai nhỉ?”

“Anh chính là anh chứ ai.”

“Không, em muốn câu trả lời kiểu khác cơ.”

Lý Ngôn Tiểu kéo tôi đứng lên, dẫn tôi về phòng anh, sau đó anh kéo từ dưới giường ra một cái rương lớn. Cả cái rương thuần một màu nâu đậm, bên trên còn khảm một tầng kim loại ánh vàng rực rỡ, móc khóa cũng thuần một màu vàng. Cái rương này nom có hương vị rất cổ xưa, tôi đoán nó nhất định được làm từ gỗ quý. Anh mở rương ra rồi nói: “Em xem này.”

Tôi nhìn sang, bên trong có rất nhiều hí phục, tiểu sinh có, võ sinh cũng có, mào đội đầu, song anh thương...

“Những thứ này là anh?”

“Ừ, còn rất nhiều, tạm thời anh còn chưa nghĩ ra.” Anh xoa xoa đầu tôi, vẻ mặt vừa đau lòng vừa dịu dàng: “Em nhất định đang rất đau lòng nhưng không biết phải làm gì, thế nên mới hỏi anh vấn đề này...”

“Em không còn nhà nữa. Anh biết cảm giác không có nhà khủng khiếp đến nhường nào không?”

“Anh không biết, nhưng anh rõ có một việc còn khủng khiếp hơn, hơn nữa anh đã từng trải qua.” Anh vỗ đầu tôi, “Ngoan, đã giải quyết được vấn đề chưa? Đi ngủ nhé.”

Tôi “Vâng” một tiếng rồi chạy đi ngủ, nửa đêm trước không ngủ được, nhưng bây giờ nằm trên giường lại thấy rất an tâm.

Chú và thím lúc đầu rất quan tâm đến tôi, họ nghĩ tôi phải chịu đả kích rất lớn nên sợ tôi lại đau lòng. Trong nội tâm của tôi rất cảm kích họ, vì họ tạm thời cho tôi được một căn nhà tuy nhỏ nhưng ấm cúng vui vẻ.

Tôi lại viết về nhà một bức thư, địa chỉ vẫn là chỗ ở trước kia, nhưng đều không thấy hồi âm mà tựa như kim rơi đáy biển, nháy mắt đã bị chôn vùi. Về sau tôi mới nghĩ, cha mẹ đều bị bắt đi viết kiểm điểm rồi, đương nhiên không nhận được thư của tôi.

Thời gian cứ trôi qua từng ngày, thời tiết bắt đầu ấm dần lên, chim én đã bay về Thanh Đảo. Kỹ thuật đánh đàn của tôi tiến bộ rất nhanh, đã có thể đàn nhiều ca khúc Tây Dương. Những bài này không giống với cung thương giác trưng vũ của Trung Quốc, ca khúc ngoại quốc bình thường đều dùng đến phím đen, hơn nữa điều khiển ngón tay cũng rất phức tạp. Lý Ngôn Tiểu cơ hồ đã dạy hết những gì anh biết cho tôi rồi, mỗi ngày tôi trừ luyện tập ra cũng chỉ có luyện tập.

Đến khi không kiên trì nổi, tôi lại nhớ đến bà nội – đây là lẽ đương nhiên rồi, ngoài ra tôi còn nghĩ đến Lý Ngôn Tiểu – anh luyện ném gạch đã bốn tháng trời, cùng thời điểm khi tôi luyện dương cầm, mỗi ngày đều không gián đoạn. Tôi thật sự bội phục sự kiên trì của anh, tôi biết rõ trong lòng anh chỉ có hai chữ “báo thù”, làm tôi không khỏi lo lắng cho những thằng nhóc kia.

Tiếng Anh của tôi cũng nói được kha khá rồi, tôi lại có hứng thú với một thứ khác – chính là đọc từ điển Hán Anh. Tôi và Lý Ngôn Tiểu say sưa đọc từ điển đến trưa, đọc đến mức lú lẫn cả lưỡi. Từ vựng của tôi dần dần nhiều hơn, thậm chí còn biết được “bệnh mê day”, “máy bay ném bom”, “nuôi trồng thủy sản” và những từ ít gặp khác.

Còn một sự kiện đáng để ghi lại là có một lần Lý Ngôn Tiểu đưa tôi đến bờ biển.

Mùa xuân ở Thanh Đảo tới rất trễ, nhất là vùng ven biển, lúc chúng tôi đi đã đầu tháng ba nhưng vẫn cảm thấy rét đến thấu xương, cứ như đang mùa đông vậy. Chúng tôi đi dọc bờ biển Lao Sơn. Lý Ngôn Tiểu chỉ về phía xa xa, nói kia chính là Thạch Lão Nhân, là một khối đá ngầm đặc biệt có hình người.

Ngày đó sương mù mờ mịt, tôi không nhìn rõ mà chỉ ầm ầm thấy một khối đá mờ mờ nên liền nói không giống. Lý Ngôn Tiểu cười ha ha, nói tất cả những vật như vậy chỉ có ba phần tương tự, bảy phần còn lại là tưởng tượng.

Anh kể cho tôi câu chuyện về Thạch Lão Nhân, nhưng tôi không quá thấy hứng thú, bởi vì Thanh Đảo tuy đẹp đấy, nhưng dù sao cũng chỉ là chốn tha hương. Chỉ có Liên Vân Cảng mới cho tôi cảm giác nhìn sao cũng vừa mắt.

Thanh Đảo cũng nhận được vận động trùng kích.

Bọn hồng tiểu binh không chỗ nào là không có, hình như họ không đi vận động nhà bản nông nên nhà chú và thím không xảy ra chuyện gì. Bọn nó từng đến nhà Lý Ngôn Tiểu, đứng trước cửa chính mà đập, âm thanh rầm rầm nghe đến dọa người. Nhưng chúng cũng đành chịu vì sau cánh cửa đã bị chặn, người trong Lý gia lại sống chết không ra mở cửa, nói cho cùng thì bọn họ không tránh được kiếp này.

Về sau tôi mới biết rằng, “Ngu Cơ” và Lý Ngôn Tiểu đều là con hát, nhưng không hát “Dạng bản hí”, không hát hồng ca nên có thể sẽ bị phê đấu. Lý Ngôn Tiểu dù sao cũng là một đứa trẻ nên được bỏ qua, nhưng còn “Ngu Cơ” thì sợ rằng không thể tránh khỏi vòng xoáy này, làm tôi không khỏi thấy lo cho bọn họ.

Cuối tháng hai đầu tháng ba, chỉ còn hai tuần nữa là đến ngày khai trường, tôi cùng chú và thím thương lượng chuyện học. Vương Câu Đắc Nhi thấy thế thì nói cậu cũng muốn đến trường. Chú và thím biết số tiền học là ba đồng thì phát sầu, tôi thấy vậy mới lấy ra mười đồng đưa cho họ, nói trước tiên dùng để giải quyết chi phí phát sinh. Hai người nhìn thấy mười đồng thì cả hai mắt đều trừng lớn, hỏi tôi tiền này ở đâu ra.

Tôi có chút xấu hổ, nói là mang đến từ Liên Vân Cảng. Cũng may họ không truy cứu mà chỉ hỏi tôi tại sao lúc đầu không đưa người lớn giữ cho đảm bảo. Nhưng nhìn đến ánh mắt của chú, tôi lại cảm thấy trong đó mang theo ý tứ khác.

Lý Ngôn Tiểu đã hẹn thời gian dẫn tôi và Vương Câu Đắc Nhi đến gặp cô hiệu trưởng, còn xếp lớp cho hai chúng tôi. Nhưng Vương Câu Đắc Nhi không có nền tảng trước, sợ rằng đến tháng chín mới có thể học chung với học sinh lớp một. Lý Ngôn Tiểu dẫn tôi đi mua vở và bút chì, còn mua cho tôi một cái bút máy giá cả xa xỉ và một hộp mực nước.

Số tiền này là tiền mừng tuổi năm nay của anh, nhìn cái bộ dáng đặc ý của anh kia kìa, dường như anh nghĩ mình là một đại thiếu gia thật vậy. Tôi nhìn anh thì không khỏi thấy buồn cười. Hơn nữa, tôi còn có một khát khao rất lớn đối với việc học.

Có một lần tôi đi ngang qua trạm xá, đột nhiên nhìn thấy mấy đứa nhóc ở bên trong, tên đầu lĩnh béo tròn mặt mũi toàn máu là máu. Tôi cả kinh, len lén liếc vào cửa nghe ngóng, tên béo nói rằng mình bị “một cục gạch từ trên trời rơi xuống trúng đầu.” Tôi nghe xong thì cười thầm trong lòng, vậy mà thằng này còn có thể nói “từ trên trời rơi xuống” được nữa chứ?

Mấy đứa nhóc đó đều không có chuyện gì, nhưng nét mặt đã hiện lên nỗi hoảng sợ khó giấu. Tôi nhìn cổ tay mình vẫn còn chuyển động được, thầm nghĩ rằng tại bây sẽ có ngày lần lượt bị vỡ đầu hết thôi, bởi vì Lý Ngôn Tiểu vĩnh viễn cũng không bỏ qua. Hơn bốn tháng khắc khổ luyện tập, đổi lại chỉ là một cái thở phào này đây. Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn.

Đương nhiên, cái này để nói sau.

cung thương giác trưng vũ: ký hiệu của năm âm của TQ, tương tự 1, 2, 3, 5, 6 của hiện tại. Tương đương cung - 1 (Do), thương -2 (Re), giác - 3 (Mi), trưng - 5 (sol), vũ - 6 (la)

Bản mẫu hí: Là các vở hí theo mô hình cách mạng trong những năm 1967-1976

Chương sau →

13. Chương 13

Gần đến ngày nhập học, Lý Ngôn Tiểu dẫn tôi đi gặp cô hiệu trưởng. Anh đạp xe chở tôi, đạp hơn mười phút đã đến nơi, trường học là một khu nhà ngói, có vài dãy phòng học vây quanh một cái sân ở giữa, trường học nằm cạnh một cái hồ nhỏ, trước cổng viết mấy chữ Khải to: Tiểu học Lý Gia Trang.

Lúc này còn chưa khai giảng, trường học vô cùng yên tĩnh, tôi có thể tưởng tượng được lúc học sinh đến trường thì nơi đây sẽ trở nên huyền ảo, thậm chí tôi còn thấy được trong sân bụi bay mù mịt, ở đâu đó có một đám con nít đang đùa giỡn.

Lý Ngôn Tiểu chỉ một nơi cách hơn trăm mét: “Chỗ đó là Trung học Lý Gia Trang, sau khi tựu trường anh sẽ học ở đó.”

“Ừm, rất gần đây.”

“Hiệu trưởng ở bên cạnh dãy phòng này.” Lý Ngôn Tiểu một tay dắt xe, một tay khoác lên vai tôi, “Đi thôi, không cần sợ đâu, cô ấy rất hiền.”

Lý Ngôn Tiểu chỉ là một nam sinh vừa mới tốt nghiệp, không ngờ anh có thể dẫn tôi đến tìm hiệu trưởng nói chuyện mà không chút e sợ thế này. Chuyện này làm tôi kính nể anh thêm một phần.

Chúng tôi đến trước phòng cô hiệu trưởng, bên trong mơ hồ truyền ra tiếng nói của một cô bé. Lúc này nói không không khẩn trương chút nào là không có khả năng, tôi quay đầu nhìn Lý Ngôn Tiểu, phát hiện lông mày anh thoáng cái giãn ra, biểu lộ vô cùng nghiêm túc. Anh vươn tay gõ cửa.

“Ai thế? Mời vào!” Giọng cô bé kia lại vang lên. Đây không giống giọng nói giòn tan của Nữ Nhi mà là giọng nói rất ngọt, còn chậm rãi, ngữ khí đều đều giống như Lý Ngôn Tiểu, nhưng so với anh thì còn thêm một phần nũng nịu.

“Lý Ngôn Tiểu.” Anh nói xong, cửa liền mở ra, người mở cửa là một phụ nữ trung niên đeo kính. Cô vừa thấy Lý Ngôn Tiểu, trên mặt liền lộ ra dáng tươi cười: “‘Ai nha, Ngôn Tiểu tới rồi, đằng sau là bạn của con phải không? Vào trong ngồi đi!’”

Chúng tôi tiến vào nhà, căn nhà này rất tương tự với nhà của chú, có điều sạch sẽ hơn nhiều. Có một cô bé chừng mười tuổi đang ngồi xếp bằng dưới đất dệt chiếu, vừa nhìn thấy Lý Ngôn Tiếu liền nở nụ cười, đáng cười rất sạch sẽ, khuôn mặt cũng rất thanh tú.

“Tĩnh Tư, còn ngồi đó làm gì.” Người phụ nữ trung niên nói với cô bé, “Cứ để đó đi, rót nước cho khách trước đã.”

“Không cần đâu cô.” Lý Ngôn Tiếu khách sáo cười cười, nói với tôi: “Đây là hiệu trưởng Trương.”

Tôi dựa theo sắp xếp trước đó, lập tức ngoan ngoãn chào cô một tiếng: “Em chào cô ạ!”

Kế tiếp là mấy lời nhảm tai, trong nhà hiệu trưởng thì nhất mực đều phải lễ phép và khách sáo. Cô bé bưng nước tới, vì vậy một phen uống không không uống vừa nãy đến cuối cùng cũng uống một hớp, rồi muốn ăn gì không cần phiền cũng đã ném một chút, tôi nhìn thấy Lý Ngôn Tiếu không thích nói những lời khách sáo thế này, nụ cười lúc nào cũng treo bên miệng giờ đã không còn.

Lý Ngôn Tiếu và hiệu trưởng Trương nói chuyện xếp lớp cho tôi, tôi không quá chăm chú nghe vì trước giờ Lý Ngôn Tiếu làm việc luôn rất đáng tin. Lúc này tôi và Lý Ngôn Tiếu ngồi cạnh nhau, hiệu trưởng Trương ngồi phía đối diện, còn cô bé kia đem ấm nước châm trà xong lại sang ngồi cạnh Lý Ngôn Tiếu. Tôi cảm thấy rất kỳ quái, bên kia không phải còn một chỗ sao, mắc mớ gì phải chạy qua đây dính lấy Lý Ngôn Tiếu chứ?

Nhưng dù sao đây cũng là nhà của người ta, người ta thích ngồi ở đâu thì ngồi ở đó thôi. Tôi nghĩ vậy, nhưng vẫn cách Lý Ngôn Tiếu nhìn cô bé kia, vẻ mặt toàn là nghi hoặc. Cô bé cũng nhìn tôi, nhưng so với tôi thì hữu hảo hơn nhiều, còn cười cười với tôi nữa. Cô bé cười hoàn toàn không hé miệng, tôi nhìn kỹ mới thấy hàm trên có chút nhô lên, cái này người ta thường gọi là răng hô.

Thoạt nhìn cô bé rất ngoan ngoãn, nhưng không biết vì sao tôi có ấn tượng rất phức tạp với người này. Lý Ngôn Tiếu nói với hiệu trưởng Trương: “Mộ Đông vẫn luôn tự học ở nhà, trình độ ngữ văn và toán đều rất cao, còn biết chơi dương cầm, hơn nữa ngoại ngữ cũng không tệ. Em cảm thấy có thể xếp cho Mộ Đông vào học kỳ hai lớp ba hoặc lớp bốn...”

Tôi nghiêng đầu nhìn cô bé kia, nhưng cô bé không nhìn lại tôi nữa mà cứ luôn nghiêng đầu nhìn Lý Ngôn Tiếu. Tôi thấy rất kỳ quái, chúng tôi đã bị cái gọi là “phân biệt giới tính” ảnh hưởng, cho tới bây giờ tôi vẫn không dám nói chuyện với người khác phái, cũng không dám nhìn thêm vài lần, Vương Câu Đắc Nhi và Nữu Nhi là vì còn nhỏ nên không cố kỵ, mà cô bé này sao lại dám “lớn mật” như thế, cứ nhìn chằm chằm vào Lý Ngôn Tiếu?

Hiệu trưởng thấy chúng tôi đang liếc ngang liếc dọc, liền nói với tôi: “Đó là con gái của cô, tên là Lý Tĩnh Tư, bây giờ đang học lớp sáu, sau khi em tới trường học nếu có việc thì có thể đến tìm nó.”

Thế là tôi rất ngọt ngào gọi một tiếng chị Tĩnh Tư.

Hiệu trưởng Trương vỗ vỗ đùi: “Học vượt tất có cái tốt, chỉ sợ Mộ Đông không thích ứng kịp thôi, xung quanh đều là bạn học lớn hơn em đến ba bốn tuổi...”

Lý Ngôn Tiếu dùng chân nhẹ đá tôi một cái, tôi lập tức nói: “Sẽ không đâu, em sẽ thích ứng mà.”

“Vậy thì tốt.” Hiệu trưởng Trương cười cười đứng dậy, “Mộ Đông đi theo cô, để cô xem em học đến trình độ nào rồi.”

Tôi liền theo cô vào buồng trong, nhìn thấy phòng cách vách có một thằng bé đang thò đầu ra nhìn, mặt mày có vài phần tương tự Lý Tĩnh Tư, chắc là em trai chị.

Tôi vào phòng trong mà vẫn liếc ra phòng khách, Lý Ngôn Tiếu và Lý Tĩnh Tư đang ngồi trên ghế dài, câu được câu không nói chuyện. Tuy đáng cười của anh có hơi cứng nhắc, nhưng mà anh vẫn đang cười kia kìa.

Lý Ngôn Tiếu trông thấy ánh mắt của tôi liền hướng tôi vẫy vẫy tay. Tôi quay đầu vào, không thèm để ý tới anh nữa. Hiệu trưởng Trương đóng cửa lại, tôi liền thở phào nhẹ nhõm, mắt không thấy tâm khỏi phiền.

Hiệu trưởng Trương lấy ra một quyển “Trích lời của Mao Chủ tịch” màu đỏ chói lóa, cô nói với tôi: “Ai đi học cũng phải có một bản này, hơn nữa còn nhiều thứ khi đi học cần phải mang theo.”

Tôi gật đầu, nói thật thì tôi không cảm thấy hứng thú với thứ này. Lý Ngôn Tiểu cũng có một bản, mỗi người đều phải có, nhưng tôi chưa bao giờ thấy anh xem cái này. Hằng ngày tôi đọc sách đều là tác phẩm cổ đại, tiểu thuyết Tây Phương hoặc sách tiếng Anh.

Hiệu trưởng Trương tìm cho tôi một đoạn, bảo tôi đọc. Tôi nhìn nhìn, thấy bên trong có mấy chữ ít gặp, nhưng tôi vẫn lưu loát đọc ra. Cô nhẹ gật đầu, sau đó đưa cho tôi một tờ giấy và một cái bút chì.

Tờ giấy không phải quá sạch sẽ, còn có một ít dấu vết mờ mờ, tôi nhìn một cái liền hiểu rõ: Tờ giấy này lúc trước đã từng được viết rồi, sau đó lại dùng cục tẩy xóa đi. Bút chì là loại bút bằng gỗ nhỏ, bên trên quấn bằng cố định, tôi nghĩ đến cái bút chì mới tinh của Lý Ngôn Tiểu mua cho tôi và cái bút này, không khỏi cảm thấy nhà hiệu trưởng có chút đáng thương. Vất vả với nhiều đứa trẻ như vậy, lại còn tiết kiệm đến thế này.

Hiệu trưởng Trương đọc cho tôi viết bốn thành ngữ, sau đó còn đánh dấu và ghép âm, tôi đều thuận lợi vượt qua. Những thứ này không làm khó được tôi, vả lại những chữ cô cho đều thông dụng nên tôi có thể nhanh chóng viết ra.

“Tốt lắm.” Cô lấy bút lại, đi ra khỏi phòng rồi nói: “Mộ Đông được xếp vào học kỳ hai lớp ba!”

Tôi nhìn thấy Lý Ngôn Tiểu giống như thở phào một hơi.

Trước khi về, hiệu trưởng Trương còn đưa cho Lý Ngôn Tiểu một túi trà phơi khô, bảo anh nhất định phải mang về. Anh từ chối cả buổi vẫn không được, cuối cùng cô Trương kiên quyết đem túi trà nhét vào giỏ xe đằng trước của anh.

Chúng tôi ra khỏi trường học, tôi cảm thấy rất kỳ quái nên hỏi anh: “Vì sao hiệu trưởng lại tốt với anh như thế?”

“...” Lý Ngôn Tiểu không trả lời, trong gió, áo sơ mi của anh bay bay, lộ ra ánh dương quang.

Tôi lắc anh: “Vì cái gì nè?”

“Ai...” Lý Ngôn Tiểu thở dài một cái, bắt đầu lách sang chuyện khác: “Anh có bao giờ uống trà đầu mà cũng bảo anh mang về...”

“Anh đừng có mà đánh trống lảng, đến cùng là vì sao?”

Anh quay đầu lại nhìn tôi: “Đợi em lớn sẽ biết.”

Xem ra thật sự có nguyên nhân gì sâu xa lắm đây. Trong lòng tôi vô cùng ngứa ngáy khó chịu, anh càng không muốn cho tôi biết, tôi lại càng muốn biết. Bị lòng hiếu kỳ áp chế, tôi liền nghĩ ra một tối kiến, không chút do dự nhảy xuống xe đạp, nhưng vì không khống chế được cơ thể nên ngã luôn trên đất. Cái xe của Lý Ngôn Tiểu kịch liệt lắc lư một thoáng, xém chút cũng ngã theo. Anh nhanh chóng ném xe đạp, chạy đến chỗ tôi hỏi: “Xảy ra chuyện gì xảy ra chuyện gì?”

Tôi đứng lên nói: “Nếu anh không nói cho em biết, em sẽ không đi.”

“Tiểu tổ tông của anh ơi, còn muốn làm giá với anh nữa à.” Anh trừng mắt nhìn tôi, lại có chút bất đắc dĩ, “Chúng ta về nhanh đi, gần đến trưa rồi.”

Tôi vĩnh môi: “Không.”

Lý Ngôn Tiểu nhìn tôi, không ngờ nói ra một câu ngoài dự liệu: “Em không đi thì anh đi.” Nói xong anh đỡ xe lên, ngồi lên xe rồi không thèm chân chừ gì mà đi luôn.

Tôi sững sờ nguyên tại chỗ, nhìn xem anh đạp chậm rì rì được hơn mười thước, sau đó ngừng lại, hai chân chống đất, quay đầu lại cười với tôi: “Em có đi hay không đây?”

Tôi đã từng là Lâm đại thiếu gia không ai dám thất lễ, cũng đâu phải người dễ chọc tôi vốn muốn dùng cách ăn vạ này moi ra lý do từ miệng anh, không ngờ bị anh chơi lại, hơn nữa còn bị té nữa chứ. Nghĩ đến đây tôi đã cảm thấy có một ngọn lửa đang thiêu đốt cả bầu trời.

Tôi chạy qua, dùng hết sức đâm lên lưng Lý Ngôn Tiểu, anh xoay đầu lại nhìn tôi đánh mà cười đến tít cả mắt. Sau khi phát tiết lửa giận xong xuôi, tôi cũng hết thủ đoạn rồi nên đành thành thành thật thật ôm eo anh để anh chở về.

Thế nhưng tại sao hiệu trưởng Trương coi trọng anh như thế! Tôi còn chưa biết rõ đây này.

Tôi vẫn muốn tiếp tục uy hiếp anh, đại loại dùng những cách như đâm thủng bánh xe này nọ, nhưng đều bị anh đi tới gạt tay tôi ra, hoặc là dứt khoát trở về nhà. Tính tình anh cứng rắn như vậy, lại còn ngang ngược nữa nên tôi cũng hết cách với anh.

Khi về đến nhà, tôi bức bối về nhà mình ăn cơm, cũng không thêm chào tạm biệt anh. Cả ngày hôm nay từ sáng tới trưa thật sự không vui, cứ nghĩ tới khuôn mặt của Lý Tĩnh Tư là cảm thấy hàm răng hô của chị rất gây chú ý, lại còn khó coi nữa chứ.

Lý Ngôn Tiểu đem từ nhà đến hai quyển sách cũ, tôi nhìn qua là ngữ văn và toán. Anh đưa cho tôi rồi nói: “Học kỳ sau không được in sách nữa, em dùng của anh đi, cũng may là anh chưa ném đi.”

Có một lần tôi đến Lý gia, điều làm tôi ngạc nhiên là mái tóc dài của “Ngu Cơ” đã không thấy nữa, mà đổi lại là một mái tóc ngắn gọn. Lúc bấy giờ có rất nhiều phụ nữ để kiểu tóc này, còn kiểu tết hai bím chỉ có con nít mới để thôi. Cũng vì thế mà vẻ xinh đẹp của cô giảm đi không ít, kiểu tóc này và khí chất của cô căn bản không hợp nhau. Tôi nhìn “Ngu Cơ” đến gần người, kinh ngạc không nói nên lời.

“Ngu Cơ” thấy ánh mắt kinh ngạc của tôi cũng không để ý mà hất tóc lên: “Thấy thế nào, Mộ Đông?”

“Sao đi lại cắt tóc ngắn?”

“Bây giờ thịnh hành kiểu này rồi.” Bà nội Lý Ngôn Tiểu thay cô trả lời, “Ai mà còn để tóc dài, hay búi búi cài cài là bị lỗi đi xử bắn ngay!”

“Vậy khi hát hí khúc thì phải làm sao?”

“Thì đội tóc giả vào, thằng ngốc này.” Cô cười nói, “Hơn nữa về sau đi không hát hí khúc bình thường nữa... mà hát bản mẫu hí. Nếu còn hát lộn xộn sẽ bị xử bắn!”

Thật là đáng sợ. Tôi nhìn thấy Lý Ngôn Tiểu ngồi một bên cười khổ lắc đầu. Xem ra cái lắc đầu này biểu đạt nhiều ý nghĩ, nhưng vẫn không thoát khỏi ý phủ nhận.

Rất nhanh đã đến ngày khai trường, ngày một tháng ba, từ tối hôm trước tôi đã ngủ không yên rồi. Vương Câu Đắc Nhi phải học từ lớp một đi lên nên phải chờ tới tháng chín mới nhập học. Cậu một mình ở nhà, chỉ có buổi trưa và buổi tối mới có thể gặp tôi.

Tôi rất sợ cậu ở sẽ lục lọi đồ đạc của mình, hoặc lén lấy tiền của tôi tiêu hết. Nhưng nghĩ lại Vương Câu Đắc Nhi vẫn là bạn tốt thứ hai của tôi, sao tôi lại để phòng cậu được. Mặc dù nghĩ vậy nhưng tôi vẫn đem tiền giấu kỹ.

Ngày đầu tiên đến trường, tôi ăn mặc sạch sẽ gọn gàng, đeo trên lưng cặp sách bằng vải thô của thím may, liền hăng hái chạy đi học. Lý Ngôn Tiểu đạp xe chở tôi, trên đường không ngừng dặn dò tới lui, trước kia tôi đâu có thấy anh dong dài thế này nhỉ.

“Phải tạo quan hệ tốt với bạn học, nhường nhịn một chút, đương nhiên khi có người ăn hiếp em thì phải tìm hiệu trưởng Trương, hoặc là chạy tới tìm anh... Bút chì không được bỏ lung tung, cặp sách phải giữ gìn cẩn thận, đừng gây xích mích với người khác, vào học thì nhất định phải theo sát bài giảng của thầy giáo...”

Tôi chọt anh, tỏ vẻ em nghe đến phiên rồi nè. Nhưng Lý Ngôn Tiểu vẫn cứ thao thao bất tuyệt nói mãi không thôi.

Đến trường học, từ xa tôi đã nhìn thấy rất nhiều tốp năm tốp ba cùng nhau vào trường, bọn họ đều mặc quần áo màu xanh lá, màu đen hoặc xanh da trời, cặp sách trên lưng cũng màu xanh lá, bên trên còn có ngôi sao năm cánh đỏ chói và dòng chữ “vi nhân dân phục vụ.” Màu xanh lá phối với màu đỏ quả thật quá khó coi, Lý Ngôn Tiểu còn lén nói năm chữ đó là “huyết lợn với phân gà.” Bọn họ đều không giống tôi, tôi vẫn mặc quần xanh và áo trắng, cặp sách trên lưng là màu tím, miêng túi được cố định bằng miếng dán, thoát nhìn đặc biệt khoan khoái sạch sẽ.

Đến trường thì học sinh cũng bắt đầu nhiều hơn, có mấy đứa lớp một, cũng có anh chị lớp năm lớp sáu. Tuổi này của tôi vốn phải bắt đầu học từ lớp một, vì thế tôi nhìn những đứa trẻ kia thì không hiểu sao cảm thấy thân thiết.

Các học sinh đều không đi xe đạp, tụi nó nhìn thấy Lý Ngôn Tiểu chở tôi đến trường đều nhao nhao ghé mắt nhìn xem. Cũng may là tôi đã sớm quen với ánh mắt người khác nên không có cảm giác gì quá lớn. Lý Ngôn Tiểu đạp xe đến ngã rẽ rồi dừng lại, anh nói: “Em xuống đi, đừng có đi nhầm lớp đó, đến trưa anh ở đây đợi em!”

Tôi gật đầu, nhảy xuống xe, sau đó cùng một đám học sinh đi vào lớp học. Tôi đi khắp các dãy phòng, cuối cùng cũng tìm được phòng học của lớp ba. Trong phòng đã ngồi được hai mươi người, những học sinh kia đều đã mười tuổi. Phòng học đã cũ kỹ lắm rồi, vách tường có nhiều chỗ bị thấm nước, bảng đen trải qua nhiều năm sử dụng thì sáng bóng như mặt gương, bên trên còn lem màu loang lổ. Trước phòng học có treo một lá cờ có vẻ hơi bẩn, đằng sau bức giảng viết năm chữ “Vì nhân dân phục vụ”, trên bức giảng là thầy giáo đang sắp xếp lại giáo án.

Tôi đứng ở cửa vào, không biết mình phải ngồi ở đâu. Thầy giáo thấy tôi cứ do do dự dự, liền hỏi: “Em là Lâm Mộ Đông phải không? Hiệu trưởng Trương đã nói với thầy rồi.”

Thầy vỗ vỗ tay, hô to: “Im lặng!”

Các học sinh lập tức yên tĩnh lại, ai cũng nhìn về phía tôi làm tôi có chút không được tự nhiên. Tôi đột nhiên cảm thấy một thân áo trắng của mình hơi bị dễ gây chú ý.

“Chúng ta vỗ tay hoan nghênh bạn học Lâm Mộ Đông nào, tuy tuổi nhỏ hơn các em nhưng đã học tới chương trình học của chúng ta, nên được phân đến lớp này. Chúng ta hy vọng bạn học Lâm Mộ Đông có thể phục tùng mệnh lệnh, nhanh chóng hòa nhập tập thể, vì tập thể làm rạng rỡ vẻ vang, tương lai vì nhân dân phục vụ, cống hiến cho xã hội chủ nghĩa vĩ đại!”

Lại là những lời sáo rỗng. Tôi cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng vẫn phối hợp cười cười với thầy giáo, sau đó tìm một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống. Tôi không có bạn cùng bàn, nhưng có thể nhìn qua cửa sổ thấy được dãy phòng của trường cấp hai và ngã rẽ ngoài kia.

Ngồi trước tôi là một cô bé, à không, phải nói là chị gái, thấy tôi thì quay đầu lại nhìn. Tóc của chị bị cháy nắng vàng khè, tết hai cái bím tóc mảnh đến kinh người, quần áo cũng không được sạch sẽ gì. Tôi không nhìn lại chị mà mở cặp lấy sách giáo khoa và bút.

Sáng sớm phải đọc “Trích lời của Mao Chủ tịch”, tôi không có quyển sách ấy nên phải đem học phí nộp cho giáo viên chủ nhiệm, thầy bảo tôi đợi một chút rồi đi ra ngoài, lát sau cầm theo một bản “Trích lời của Mao Chủ tịch” đồ chước đưa cho tôi, dặn tôi phải giữ gìn cẩn thận.

Sau khi đọc xong, thầy hô: “Các học sinh, chúng ta cùng nhau hát một bài... ủy viên văn thể, chuẩn bị!”

Tên bài hát là gì tôi đã không còn nhớ nữa, chợt nghe một cô bé đứng lên, tinh thần phấn chấn vô cùng hô một tiếng: “Hát!” Mọi người liền đồng loạt đứng dậy, cùng nhau cất tiếng hát: “Cha mẹ ruột không bằng Mao Chủ tịch... Ngàn vạn tốt không bằng xã hội chủ nghĩa...”

Các học sinh đều bày tỏ thành kính, vẻ mặt kiên định, tôi cảm thấy thú vị, đến trường quả nhiên có ý nghĩa, tuy giáo dục lúc nào cũng không rời bỏ chính trị, nói thêm là lúc ấy tôi không biết chủ nghĩa xã hội tốt như thế nào, nhưng tôi vẫn hào hứng bừng bừng hát theo mọi người.

Đó là mùa xuân năm 1967, cách mạng văn hóa ở cả nước trở thành một làn sóng sôi nổi, trong vòng mười năm đã đạt tới đỉnh cao, bản hồng ca của chúng tôi bay ra ngoài cửa sổ hòa vào ánh mặt trời nhàn nhạt, hình ảnh đó đã khắc sâu vào trong trí nhớ của tôi.

Thầy giáo bắt đầu giảng Ngữ văn, tôi phát hiện mình có thể hiểu hết những lời thầy nói. Tôi còn nhớ tiết học ngày đó là ca tụng một vị cán bộ Đảng viên nào đó, nhưng nhân vật chính trong bài là ai thì tôi không nhớ được. Ngày đầu tiên đến trường tôi còn chưa thích ứng kịp, tôi cứ vẩn vơ suy nghĩ đến đàn dương cầm, nghĩ đến Lý Ngôn Tiểu, nghĩ đến Vương Câu Đắc Nhi và Nữu Nhi, còn có chị gái rằng hô kia nữa.

Xong tiết học thứ nhất, tôi không biết phải đi đâu nên ngồi lại lớp học, rất nhiều bạn cùng lớp đã ra ngoài chơi, nhưng tôi nhìn cảnh tượng bụi đất đầy trời, gà bay chó chạy ngoài kia thì đành dập tắt ý nghĩ cùng ra ngoài vui đùa.

Tôi nhìn thấy chỗ gần tôi có một anh bạn lớn hơn mình cũng không ra ngoài, thấy vậy tôi liền hỏi: “Anh biết chơi đàn dương cầm không?”

“Đàn dương cầm?”

“Ừm, chính là đàn dương cầm.”

“Chơi như thế nào?”

Tôi bất đắc dĩ xoay người lại, cảm thấy rất cô đơn. Tôi nhìn qua trường Trung học Lý Gia Trang đến xuất thần, tất cả trong đầu bây giờ chỉ còn lại hình ảnh gờ tay nhắc chân của Lý Ngôn Tiểu.

Tiếp theo là giờ toán, thầy giáo giảng các phương trình tôi đều nghe hiểu, hơn nữa thầy còn giảng rất tỉ mỉ. Tôi cảm thấy học vượt cũng có cái thú của nó, nhưng so ra vẫn cảm thấy cô đơn nhiều hơn. Có lẽ do tôi không hợp với tập thể, tôi nhìn lại áo trắng quần xanh của mình thì thầm nghĩ như thế.

Lại hết một tiết nữa, sau giờ nghỉ giữa khóa thì đến tiết thể dục. Anh bạn lúc nãy nói với tôi: “Đàn dương cầm là cái gì? Tao rất muốn biết!”

“Ai, đàn dương cầm là...” Tôi rất vui vì có người tìm mình nói chuyện, nhưng thật sự không biết miêu tả như thế nào, “Thì là một loại đàn, nhưng anh chưa nhìn thấy nên em có nói anh cũng không biết đâu.”

“Mày biết?”

Tôi gật đầu.

Anh ta bĩu môi rồi liếc tôi, vẻ mặt đầy khinh thường.

Về sau tôi mới biết được anh bạn này lớn hơn tôi đến bảy tuổi, so với Lý Ngôn Tiểu còn lớn hơn hai tuổi, anh ta là đứa lớn tuổi nhất lớp và cũng là đứa hay gây sự nhất, đến thầy giáo cũng không quản nổi.

Chương sau →

14. Chương 14

Đến giờ thể dục, mỗi nhóm hai lớp sẽ tập trung trên sân trường để cùng nhau tập. Nhóm thứ hai cũng là lớp chúng tôi, trước giờ tôi không tập thể dục, nhưng mấy động tác này rất đơn giản, đa số đều là lặp đi lặp lại nên tôi vừa học đã biết rồi. Nhạc nền là một bản hồng ca, tôi bắt đầu cảm thấy chán ghét cái thời học sinh bị chính trị tẩy não này.

Trưa về nhà ăn cơm, quả nhiên Lý Ngôn Tiểu đã chờ tôi ở ngã rẽ, tôi rất vui vẻ nhảy lên ngồi phía sau anh rồi cùng về.

“Chơi vui không?” Anh biết rõ mà còn hỏi tôi như thế.

“Không có chơi. Chỉ nghe giảng thôi.”

“Ngoan.” Lý Ngôn Tiểu với tay ra sau xoa xoa đầu tôi, kết quả kéo đến thấy cả gân xanh.

Giữa trưa về nhà, Vương Câu Đắc Nhi đang chờ tôi cùng ăn cơm, cứ bám riết hỏi tôi đi học như thế nào. Tôi vờ như hào hứng bưng bưng trả lời câu hỏi của cậu vì sợ cậu mất hứng đến trường. Nói thật thì đến trường không có gì thú vị, không có cảm giác mới lạ vui vẻ gì cả, cả buổi đều chán ngắt.

Cơm nước xong xuôi, chúng tôi lại tiếp tục đến trường. Tôi đến phòng học tương đối sớm, nhìn thấy có mấy học sinh còn đến sớm hơn tôi đang ngồi trong lớp, bây giờ tôi mới để ý là nhà họ quá xa không thể về được, cho nên chỉ có thể lấy bánh bao không nhân cứng ngắt và nước ngội làm bữa trưa.

So ra thì tôi thật sự quá may mắn rồi.

Buổi chiều vẫn học như buổi sáng. Ngoài ra còn thêm một tiết mỹ thuật, chúng tôi đều lấy giấy bút ra vẽ. Thầy giáo vẫn là người dạy buổi sáng, thầy vẽ mẫu một cái hoa hướng dương trên bảng đen, nhưng vẽ chẳng ra cái gì cả. Tôi nhìn thấy phần lớn các học sinh đều vẽ thành ngôi sao năm cánh, rồi dùng bút chì vẽ thêm một lần lại một lần.

Cuối cùng cũng hết giờ học, thầy giáo hô lớn: “Các học sinh, chúng ta cùng nhau hát bài “Công xã là hoa hướng dương!” Ủy viên văn thể, chuẩn bị!”

Chúng tôi đồng loạt đứng lên, cô bé kia liền cất tiếng hát: “Công xã là hoa hướng dương... Hát!”

Bài hát này tôi không biết mình đã nghe qua ở nơi nào, chúng tôi cùng nhau hát lên: “Công xã là hoa hướng dương, hoa nở dưới ánh mặt trời... Công xã dạy cho tôi tri thức, dạy cho tôi kỹ năng...”

Phần giữa bài hát này có một đoạn từ tượng thanh: “Đồng tề đồng tề đồng cường!” Hát đến chỗ này, các nam sinh trong lớp đều điên cuồng dùng tay đập bàn, đập đến vang dội, tôi nhìn mà cảm thấy tay mình cũng đau theo.

Lúc Lý Ngôn Tiểu chở tôi về, tôi yên lặng ôm eo anh mà nghĩ, không bằng mình ở nhà đợi, đi học không có gì thú vị, ngoại trừ bị chính trị tẩy não ra thì không được gì. Tôi nhớ tới ánh mắt của những bạn học thì không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Trẻ em là hy vọng của quốc gia, cái này đúng, vì thế trẻ nhỏ phải được đặt lên hàng đầu. Nhưng ở cái thời đại này, hàng đầu chính là ca tụng mù quáng và phê đấu sao?

Tôi nói với Lý Ngôn Tiểu: “Em không muốn đến trường nữa đâu.”

“Sao?” Anh giật mình: “Sao thế?”

“Em không mình trở nên giống những bạn học chung.”

“Ồ... Ý em là... Anh hiểu được.” Lý Ngôn Tiểu nói, “Em chỉ cần nhìn là được rồi, tuy chúng ta ở trong bọn họ nhưng cũng có thể làm người ngoài cuộc. Sáu năm nay anh đều trải qua như thế đấy, đâu cần phải biến thành bọn họ mới được.”

“Ừm. Hôm nay anh đi học vui không?”

“Cũng tạm được, đơn giản là đổi chỗ hát hồng ca thôi.”

Chúng tôi đều cười rộ lên.

Lý Ngôn Tiểu nói: “Một mình anh cũng có thể hát hai âm cao thấp đấy.”

“Vậy anh hát em nghe đi.”

Anh hắng giọng, liền nghiêm túc hát thật: “Xanh mượt, xanh mượt, cây thông nhỏ, cây thông nhỏ, lớn nhanh quá, lớn nhanh quá, dương dương dương dương!”

Giọng anh rất êm tai, nhưng anh hát cái kiểu này làm tôi cười đến chảy cả nước mắt.

Thời gian cứ bình bình đạm đạm qua thêm vài ngày nữa, đến cuối tuần tôi đến tìm Lý Ngôn Tiểu cùng đọc sách và đánh đàn. Năm 1967, cách mạng văn hóa trong mười năm đã đạt tới đỉnh cao, nhìn cuộc sống yên tĩnh thế này nhưng thật ra chỉ là một hồi bình lặng trước giông bão.

Nạn hạn hán dần đến rồi, đất không thể trồng được hoa màu, mỗi người đều ăn cơm không đủ no. Sau khi ăn tối xong thì tất cả hoạt động chỉ có thể là nằm một chỗ để tránh tiêu hao năng lượng.

Bọn nhỏ đói bụng nhưng vẫn chơi đùa như trước, trong thân thể nhỏ nhỏ của chúng thật ra chứa rất nhiều năng lượng, đủ để chúng đốt đến hết một đoạn tuổi thơ.

Dân chúng không có cơm ăn, không sao cả, quan trọng vẫn là làm vận động.

Mỗi sáng thức dậy đều có một hạng mục là: Đến quảng trường nhảy “Trung tự vũ.”

Chúng tôi đến quảng trường hơi muộn, mỗi ngày khi trời còn chưa sáng rõ thì mọi người đã rửa mặt cơm nước xong xuôi đi đến quảng trường, tôi và Lý Ngôn Tiểu cũng không ngoại lệ, chỉ có điều Lý Ngôn Tiểu không thèm nghe theo mà còn trưng ra vẻ mặt khinh thường.

Chúng tôi tụ tập trên quảng trường, được chia thành vài nhóm người, loa lớn sẽ phát nhạc nền, mọi người vừa hát vừa nhảy: “Mao Chủ tịch kính yêu, chúng tôi có bao nhiêu lời tri tâm muốn nói với Người...” Sau đó tất cả sẽ đặt tay lên ngực, bàn tay Lý Ngôn Tiểu còn lắc lư mấy cái, bộ dáng đặc biệt mất kiên nhẫn.

“Chúng tôi có bao nhiêu tình để hát cho Người!” Tôi không biết trung tự vũ có gì thú vị nhưng vẫn hoàn toàn bị không khí náo nhiệt ở đây ảnh hưởng. Động tác của mỗi nhóm người có tốc độ khác nhau, nhóm bên tôi nhảy một đằng, nhóm bên kia nhảy một nẻo, nhìn buồn cười không chịu được.

Chúng tôi để tay trước ngực và đằng trước lắc lư tới lui, nghiêm trang hô lớn: “Đả đảo xxx! Đả đảo xxx!”

Tôi nhìn qua Lý Ngôn Tiểu, anh căn bản không chịu phối hợp, không nhảy theo mọi người mà một tay đặt sau lưng, một tay chống eo, cứ đi tới đi lui trên đài luyện tập trong quảng trường! Anh hoàn toàn quên rằng mình không được phép hát hí kịch, “Ngu Co” cũng đã thuận theo dòng chảy rồi, một đứa bé như anh còn cố chấp thế này để làm gì chứ?

Mặc dù nghĩ thế nhưng tôi vẫn cảm thấy hí kịch xem rất hay, về sau đều bị đổi thành bản mẫu hí, thật đáng tiếc.

Cũng may là tôi quen Lý Ngôn Tiểu, về sau có thể bắt anh hát cho một mình tôi xem, anh vẫn như cũ là vô sinh tuần tú tiêu sái trong mắt tôi.

Trong lúc nhảy trung tự vũ, trừ hai người chúng tôi, hầu như ai ai cũng đều hưng phấn cuồng nhiệt, tôi không biết bọn họ lấy năng lượng ở đâu ra trong khi thức ăn chỉ toàn là cám bã và rau.

Mọi người rút từ trong túi ra một quyển sách màu đỏ – “Trích lời Mao Chủ tịch”, giơ cao vẫy vẫy giữa không trung, tay đặt ở trước ngực và đằng trước không ngừng lắc lư tới lui, nghiêm trang hô to: “Đả đảo xxx! Đả đảo xxx!”

Trước khi trung tự vũ kết thúc còn có một câu tượng thanh là “Bazaar Hey!” Hai tay mọi người dang ra trên không, một chân chống đất, một chân nhấc lên. Lúc đó tôi bảy tám tuổi, cũng coi như một đứa nghịch ngợm, vì vậy chạy đến góc tường, chống vào bức tường màu xanh giơ chân nhỏ lên cao. Chú và thím thấy thế thì chỉ vào tôi cười đến đứng không vững.

Có một ngày đến trường, tôi cảm giác trường học nổi lên hào khí kỳ lạ, tất cả mọi người đều không đọc sách, có mấy cô bạn dùng gậy trúc và giấy đỏ bận rộn làm cờ. Sau khi cả lớp đến đông đủ, thầy giáo phát cho mỗi người một cây cờ đỏ, sau đó đưa chúng tôi ra khỏi trường học. Trên sân toàn là con nít, học sinh Trung học Lý Gia Trang cũng toàn bộ đi hết. Trong lòng tôi cảm thấy nghi hoặc, liền hỏi bạn học bên cạnh: “Đây là làm gì ấy nhỉ?”

Bạn học đó chính là cái người lúc trước cùng tôi nói đến đàn dương cầm, dường như cảm thấy lúc đó tôi xem thường anh ta nên liền mượn cớ đánh trả tôi: “Chúng ta đến để nghe chỉ thị của Mao Chủ tịch, mà đúng là đồ ngốc!”

Trong lòng tôi có chút khó chịu, nhưng cũng không quá mức để ý hai chữ “đồ ngốc” này. Tôi chỉ cảm thấy tìm mình đông lại, để cho trẻ em phát triển trong hoàn cảnh thẩm thấu chính trị thế này đã là không tốt rồi, bây giờ còn muốn gác lại việc học để nghe chỉ thị của Mao Chủ tịch nữa?

Đến trường không tốt bằng ở nhà, nghe chỉ thị không tốt bằng đến trường.

Chúng tôi cùng nhau hát “Bắc Kinh Kim Sơn thượng”, vung vẩy cờ nhỏ trong tay đi đến quảng trường. Không chỉ bởi vì ánh nắng mà còn do tác động tâm lý nên động tác của tôi và Lý Ngôn Tiểu đều giống nhau, ỉu ỉu xiu xiu không vực nổi tinh thần. Ngược lại những đứa trẻ đói bụng kia, khí thế của chúng có thể dùng “Hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang vệt con vượt Trường Giang” để miêu tả.

Trong lòng tôi có một câu hỏi, Lý Gia Trang là nông thôn hay thành thị? Trong “chỉ thị” có viết, lên núi xuống nông thôn đều phải gia nhập đội sản xuất, cùng lao động một nơi, làm việc, kiếm công điểm, sau đó cùng nông dân phân lương thực. Tôi nhớ chú và thím hình như cũng làm việc để kiếm công điểm? Chú còn

oán trách lúc xây dựng kênh mương, Dương Tứ Trụ đã dùng mách lới để tránh việc, không làm mà hưởng công.

Đội sản xuất thanh toán công điểm mỗi năm một lần, người có công điểm càng nhiều thì được phân lương thực càng nhiều. Chú và thím đều là người cực kỳ nghiêm túc, mỗi ngày đều đi lao động, tuyệt không lười biếng.

Khi đó không cho phép có đất sở hữu riêng, sau cải cách ruộng đất thì ruộng nương của địa chủ đều bị tịch thu cả rồi, toàn bộ đất trồng trở thành đất của quốc gia. Nhưng Lý Gia Trang dù sao cũng là thành thị trong nông thôn, mỗi nhà đều trồng hoa màu, kiếm sống bằng ruộng đất, nếu chỉ dựa vào phần công điểm cuối năm thì không đủ no bụng. Vì thế có vài gia đình lưu lại một hai mẫu ruộng, mà tổ chức cấp trên cũng nhắm một mắt mở một mắt để cho dân hưởng một chút tiền lãi.

Tôi còn nhớ trước kia có lần xây dựng kênh mương, đàn ông làm việc một ngày được mười công điểm, phụ nữ một ngày được sáu công điểm. Lúc ấy thím đang kỳ kinh nguyệt, nhưng thím không chút cố kỵ mà quần một tấm vải rách xong liền nhảy xuống kênh. Khi đó phụ nữ một chút cũng không tỏ ra yếu ớt, thậm chí còn xem “Kỳ kinh nguyệt vẫn làm việc như trước” làm vinh quang.

Lần ấy thím bị nhiễm nước bẩn, cũng không chút sợ hãi, tôi không biết từ nơi nào đưa tới một toa thuốc, chỉ lau lau chùi chùi, ngoài miệng còn khen hay, nói rằng đã chữa khỏi rồi, làm tôi cảm thấy không nói nên lời.

Về phần gia đình Lý Ngôn Tiểu, tôi cứ luôn cảm thấy kỳ quái, nhà họ không có người trong đội sản xuất, cũng không có ai trồng trọt, mỗi người đều làm công tác văn hóa, trải qua thời gian cẩn thận dè dặt, hát hí khúc thì hát hí khúc, làm bác sĩ thì làm bác sĩ, đánh đàn thì đánh đàn, vẫn sinh hoạt song song với hiện thực bên ngoài.

Lý gia so ra cũng thuộc hàng thế gia vọng tộc, chẳng lẽ trong nhà họ còn có nội tình? Vẫn có người đi lao động, nhưng ra ra vào vào không để tôi thấy được? Cả nhà bọn họ suốt ngày đều ru rú trong nhà, đến nay tôi còn chưa biết hết toàn bộ người của Lý gia, bọn họ hoặc ít hoặc nhiều đều có một chút sắc thái thần bí.

Dù sao cái việc “lên núi xuống nông thôn” cũng không có quan hệ với chúng tôi, tôi hiển nhiên chưa đến tuổi đấy, mà Lý Ngôn Tiểu cũng chưa đến.

Rạng sáng ngày hôm sau, không hiểu sao tôi cảm thấy đến trường không có ý nghĩa, liền nói với Lý Ngôn Tiểu một tiếng, bảo rằng tôi muốn ở nhà nghỉ ngơi một ngày, để một mình anh đến trường.

Lý Ngôn Tiểu không hỏi tôi vì sao đã đi, tôi liền mừng rỡ đến không khép miệng được, cuối cùng cũng có một ngày có thể thoải mái chơi đùa rồi. Tôi chơi trong sân chốc lát, bỗng nhiên nghe thấy xa xa truyền đến tiếng huyền ảo, tai tôi rất thính, có thể nghe được âm thanh xôn xao dường như ở quảng trường truyền tới.

Tôi nhớ lúc ấy mình rất hiếu kỳ, thế là liền chạy tới quảng trường lớn.

Từ xa tôi đã nhìn thấy quảng trường tụ tập đầy người là người, chính giữa có một chiếc xe giải phóng, bên trong thùng xe có chứa thứ gì đó nhưng tôi không thấy rõ. Tôi càng cảm thấy hiếu kỳ, liền chạy tới gần xem thử.

Khí đó phê đầu, lúc xử quyết phạm nhân đều là công khai, rất có cảm giác “Là con la hay con ngựa đều phải đưa ra.” Chiếc xe áp giải phạm nhân nghênh ngang chạy tới quảng trường rộng lớn, sau khi tuyên bố hết hành vi phạm tội và thân phận của phạm nhân thì liền quay đi. Có một ít người rảnh rỗi đạp xe bám theo tới quảng trường, mắt thấy thoáng cái đạn bắn vỡ đầu thì hã hê lòng dạ.

Trước kia từng nghe chú và thím từng nói qua phê đầu và lúc xử bắn phạm nhân, nhưng tôi chưa từng được thấy. Loại sự tình này xảy ra rất thường xuyên, cho nên cuối cùng tôi cũng có cơ hội xem rồi.

Tôi nghĩ thầm, may là hôm nay không đến trường, một lần xem xử quyết phạm nhân, cảm thụ một màn “pháp trị” tấy lễ này so ra còn hữu dụng hơn một trăm ngày đi học.

Về sau tôi mới rõ, cái này đâu phải là “pháp trị” gì, mà thực chất nó chỉ là một đám ô hợp cuồng hoan.

Tôi không nhớ rõ phạm nhân là tội phạm chính trị hay là gì, lúc ấy tôi bị kẹp giữa một đám con trai, hưng phấn nhìn xung quanh. Khi ấy tôi còn nhỏ, chỉ cảm thấy chuyện này rất mới lạ, rất thú vị, thậm chí là một màu sắc không thể thiếu trong cuộc sống.

Phạm nhân bị cảnh sát vũ trang áp giải, đầu rũ xuống rất thấp. Có một người đứng trên đài, giơ cao loa lớn tuyên bố hành vi phạm tội của phạm nhân. Đây chính là một người làm công tác văn hóa, dạy học đấy. Đám trẻ con cũng túm tụm lại xem náo nhiệt, nghe loáng thoáng cái gì mà “Phục hồi tư bản chủ nghĩa”, “cánh hữu” và nhiều từ ngữ khó hiểu khác.

Đúng vậy, bọn nhỏ nghe không hiểu, nhưng người lớn có thể hiểu được, mà hiểu thì đã làm sao? Có thể làm được gì đây chứ?

Người phát ngôn nói: “Phạm nhân XX có biệt danh là Khắc Hầu Nhi!” Bọn nhỏ dưới đài lập tức trở nên hưng phấn, nhiều lần nghiêng ngả cái biệt danh “Khắc Hầu Nhi” này.

Phê đầu đã xong, thời khắc mà bọn trẻ chờ đợi nhất cuối cùng cũng đến. Cảnh sát vũ trang áp giải phạm nhân lên xe tải, rất uy vũ giạng chân đứng trên xe, phía trước là phạm nhân sắp bị tử hình đang quỳ gối. Xe hướng về pháp trường chạy đi, đám đông chậm rãi đi theo, tôi cùng mấy đứa con nít khác đuổi sát theo xe tải đang chạy, lớn tiếng kêu: “Khắc Hầu Nhi, Khắc Hầu Nhi!”

Tôi kêu đặc biệt hăng, vẫn không quên ngược mặt lên xem phản ứng của phạm nhân. Nhưng cũng đành chịu vì Khắc Hầu Nhi vẫn không chịu ngẩng đầu lên. Thế là đám nhóc lại nhặt đá chọi loạn vào Khắc Hầu Nhi. Tôi không chọi đá vào hắn. Bọn trẻ cười đùa đến hăng say, nạn đói cũng không cách nào ngăn cản chúng giải phóng năng lượng.

Tôi quan sát diện mạo của phạm nhân trên xe: Đầu tóc rối tung, quần áo đen đúa không chỉnh tề, thành thành thật thật quỳ trên xe, cổ đại trên người rũ xuống giống như mái tóc. Bỗng dưng xe tải bị xóc nảy một cái, cái đầu kia cũng lắc lư theo.

Tôi nhìn thấy rất rõ ràng, trên cổ phạm nhân bị siết chặt bằng một sợi thừng to, một mực giữ lấy hắn, khiến hắn không thể động đậy. Tôi tự nhiên sinh ra cảm giác thương cảm đối với hắn, một câu “Khắc Hầu Nhi” nghẹn lại trong cổ họng, cuối cùng không có hô ra.

Tôi chăm chú nhìn phạm nhân, bỗng nhiên Khắc Hầu Nhi ngẩng đầu lên nhìn tôi. Một khắc khi hai ánh mắt giao nhau, máu của tôi đông lại. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt nào như thế.

Đồng tử màu đen toát lên biết bao oán, biết bao phẫn hận, còn có một tia bất lực và cam chịu. Trên hai gò má ngăm đen, đôi mắt kia đặc biệt bắt mắt, như hai ngọn lửa chói lóa, trong nháy mắt chiếu sáng lòng tôi, lay tỉnh lương tri của một cậu bé.

Có lẽ, người phạm nhân kia không sợ tử vong, nhưng dây thừng thô to trên cổ kéo hắn phải quỳ xuống, cho dù trước mắt hắn chỉ là một đám trẻ con chưa rành thế sự. Có lẽ hắn không biết mình sai ở đâu, thậm chí không biết cái gọi là chính trực của Trung Quốc có chăng chỉ là một bọn điền đảo thị phi... Tôi phảng phất thấy những mảnh vỡ tự tôn của hắn bị giẫm đạp rơi lả tả trên mặt đất.

Xe càng chạy càng nhanh, rất nhiều đứa nhóc đã bị bỏ lại đằng sau, nhưng vẫn như trước không biết một lớn tiếng hô “Khắc Hầu Tử”, “Khắc Hầu Tử”. Tôi chạy không chậm, nhưng lại dừng bước, nhìn theo xe tải xa dần.

Cho dù cùng người lớn cười xe đạp đuổi theo xe tải đến pháp trường là giấc mộng của tôi, cho dù chạy được đến pháp trường sẽ khiến bọn nhỏ hâm mộ, cho dù không đuổi theo đại biểu cho không có thứ để khoe khoang. Nhưng cặp mắt rực lửa của phạm nhân vẫn một mực nhảy múa trong lòng tôi không chịu đi.

Đây là một câu chuyện độc lập, không có ý nghĩa gì mấy. Đúng là nó không hoàn chỉnh để tạo ra một câu chuyện nguyên vẹn, nhưng nó đã thật sự tồn tại, nó không phải là một câu chuyện, mà là một đoạn ký ức. Cho dù vớ vẩn đến cực điểm, nhưng nó đã tồn tại trong những mười năm.

Trong thời gian đó đã xảy ra một việc “đại sự”, cũng là biệt ly. Đây là Lý Ngôn Tiểu kể cho tôi, thông qua chuyện này, tôi ẩn ẩn cảm thấy bất luận Lý gia có thần bí như thế nào, kiên cố ra sao, ở trong vòng xoáy văn cách cũng sẽ bị rung chuyển.

Xuất thân của ông nội Lý Ngôn Tiểu coi như được thông qua, mẹ ông là bần nông, cha ông là tiểu địa chủ. Tuy có dính dáng với địa chủ nhưng tổ chức vẫn cho rằng: Người như thế trước giờ tha được thì tha, giai cấp tiểu tư sản, không quan trọng.

Nhưng bà nội anh là chân chính xuất thân địa chủ, đôi chân được bó nhỏ xíu, mái tóc được chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ. Một bà cụ như vậy, dĩ nhiên sẽ bị theo dõi, sau đó cáo mật với tổ chức. Có một người quan hệ không tệ với Lý gia nhắc nhở ông nội Lý Ngôn Tiểu, nói sẽ có người đến điều tra thân phận, chỉ sợ lần này gặp phải tai ương.

Ông nội Lý Ngôn Tiểu cau mày, suốt hai đêm không ngủ cuối cùng cũng nghĩ được một cách: Tiến hành một cuộc đánh tráo hoàn hảo.

Bà ngoại Lý Ngôn Tiểu xuất thân là bần nông, một chữ cũng không biết, sống ở phía tây Thanh Đảo, người nhà Lý gia liền trong đêm đưa bà ngoại đến, sau đó cũng trong đêm đưa bà nội ra ngoài.

Bà nội Lý Ngôn Tiểu được đưa đến Phúc Kiến. Một nguyên nhân trong đó là vì chỗ này ở phía Nam, vận động vừa mới bắt đầu nên chưa kịch liệt, một nguyên nhân khác là phía nam giàu có và đông đúc, còn có món “Trứng muối đậu phộng” mà bà thích ăn nhất.

Tôi nghe thế thì có chút châm chọc: Cũng là để tránh né làn sóng văn cách, nhưng tôi thì bắc tiến, mà bà nội Lý Ngôn Tiểu lại xuôi nam. Phải chăng là vận mệnh đang trêu đùa tôi.

Về sau nghĩ lại, tôi đến Thanh Đảo không phải vì vận động trùng kích nam bắc lớn nhỏ gì, mà là thăng đến nhà chú và thím.

Quả nhiên qua vài ngày sau, người của tổ chức đã tìm đến gõ cánh cửa lớn đỏ thẫm, ông nội Lý Ngôn Tiểu mở ra một khe nhỏ, hỏi anh muốn tìm ai. Người của tổ chức liền nói tìm Vương Cúc.

Ông nội Lý Ngôn Tiểu ra vẻ trấn định gọi to, lão bà, có người tìm.

Bà ngoại bị đánh tráo liền run run rẩy rẩy đi ra, hỏi anh tìm tôi à?

Người trong tổ chức liền nói, bà có phải là Vương Cúc không?

Đúng đúng đúng, là tôi đây.

Người nọ nghe xong thì cau mày, lấy ra một phần tư liệu, nói nhìn xem có phải là bà hay không.

Bà ngoại giả vờ giả vịt xem chốc lát, nói tôi không biết chữ, xem không hiểu.

Người nọ nhíu mày càng chặt, liền nhịn không được hỏi bà có phải xuất thân địa chủ hay không?

Bà ngoại nghe xong thì lơ ngơ, nói chắc anh nhầm rồi nhỉ, tôi là bần nông đời thứ ba, trước kia có làm công nhật cho địa chủ, anh hai tôi còn là liệt sĩ!

Người của tổ chức nghe xong thì muốn chửi thề, lão bà Vương Cúc này quả thực không có gốc rễ, manh mối đổ đến không thể đổ hơn! Bần nông thì không nói đi, lại còn làm công nhật mà làm công nhật cũng thôi kệ, đằng này anh người ta còn là liệt sĩ! Bà lão run run rẩy rẩy thế này cũng không giống đang nói dối, con mẹ nó chẳng lẽ cái người đưa mật báo kia có tư thù? Làm hại hẩn một chuyến tay không trở về! Thế là hẩn không thêm chứng minh gì thêm mà thẳng bước bỏ đi.

Cũng chính một màn này đã giúp người Lý gia tránh được một kiếp.

Chuyện này phát sinh trong một buổi sáng yên lặng không tiếng động, lúc Lý Ngôn Tiểu kể với tôi chuyện này, vẫn là dáng vẻ tươi cười đầy, nhưng tôi biết rõ anh chỉ giả vờ nhẹ nhõm, dù sao bà nội cũng đã đi xa ngút ngàn không một tin tức rồi.

Về sau chúng tôi mới biết được, bà nội anh bị bệnh ung thư, chết ở tha hương, ngay cả xác cũng không tìm được. Cái “kế đánh tráo” này có thể coi là kế sách thông minh nhất của người Lý gia, mà cũng là kế sách hồ đồ nhất.

Nhưng việc này là để nói sau.

Trung tự vũ: điệu múa dùng để ca ngợi Cách mạng văn hóa, được biểu diễn ở các quảng trường hoặc đội ngũ diễu hành để ca tụng tính quần chúng. Dùng các ca khúc “Thuyền ngoài khơi dựa vào người cầm lái”, “Mao Chủ tịch kính yêu”, “Bắc Kinh Kim Sơn thượng”, ... làm nhạc nền. Phát triển vào thời kỳ cao trào của cách mạng văn hóa, khoảng những năm 1966 – 1968 Nghe nói, nếu lúc ấy ai không nhảy Trung tự vũ sẽ trở thành nhân vật phản phái và bị phê đấu. (Nguồn: wikipedia)

xe giải phóng

Em nhớ trong phim Bá Vương Biệt Cơ của Trương Quốc Vinh cũng có cảnh phê đấu xử bắn thể này, còn có cảnh tự đập vỡ hết đồ đạc trong nhà. Lúc đó coi không hiểu, giờ làm truyện này cuối cùng đã hiểu được chút chút rồi. Em nhiệt liệt đề cử thím nào có thời gian thì xem Bá Vương Biệt Cơ đi, nếu không thấy hay cứ đến đây chọt cục em.

Chương sau →

15. Chương 15

Tôi đã đến trường được hơn hai tháng, mùa xuân ở Thanh Đảo tới khá muộn, tháng năm ở đây mà cứ như tháng tư ở phía nam vậy.

Cái anh bạn tôi gặp vào ngày đầu tiên đến trường có thân thể rất đặc thù. Khi còn bé hắn bị thương ở chân nên phải cắt đi một nửa, bình thường đi lại đều một chân chống nạng, một chân đi đường. Cũng vì thế mà mãi đến năm mười tuổi hắn mới vào lớp một. Nhưng bù lại cánh tay và chân trái của hắn vô cùng cường tráng, quả thật có thể đem so với chân bò.

Hắn ý mình lớn hơn chúng tôi, thân thể lại cường tráng nên không chú tâm học tập, không biết sợ ai mà trở thành bá chủ một phương. Không riêng gì bọn con gái mà đến cả đám con trai cũng sợ bị hắn bắt nạt. Hắn họ Mã, bọn con trai ở trước mặt gọi hắn một tiếng anh, nhưng sau lưng lại gọi là “Mã Què”. Lúc ấy vừa vào học nên tôi không biết, còn cho rằng ở trường sẽ không có bọn côn đồ, nào có nghĩ tới ở đây cũng tồn tại cái quy luật mạnh được yếu thua chứ.

Ngày đầu tiên tôi nói chuyện đàn dương cầm với Mã Què là lúc hắn đang ngồi, tôi không để ý đến cái chân có tật của hắn, lúc ấy còn cảm thấy hắn rất trung thực. Không ngờ hắn lại hiểu lầm ý của tôi, cảm thấy tôi xem thường hắn vì chưa từng nghe qua đàn dương cầm, thế là cứ một mực tìm tôi gây khó dễ.

Có một ngày đi học, thầy giáo vì cổ vũ chúng tôi học tập nên nói một câu: “Muốn hy vọng... Chỉ cần có chính kiến.”

Mã Què lập tức xen vào một câu: “Chính kiến là ai?”

Chúng tôi đều cười vang, thật ra tôi không cảm thấy buồn cười mà chỉ thấy đây là một trò đùa thấp kém, nhưng nhìn mọi người cười đến như thế làm chính mình cũng phải cười theo. Mã Què lập tức nhìn về phía tôi, tôi liền ngưng miệng, nhưng vẫn mỉm cười như cũ, thế là hắn cho tôi cái bản mặt hung dữ làm tôi sợ ngây người.

Tan học, hắn chống một cái nạng đến trước mặt tôi, từ trên cao nhìn xuống: “Lúc trên lớp mày cười tao phải không? Không lo nghe giảng mà cười cái mệ gì?”

Tôi thầm nghĩ hắn cũng có chăm chú nghe giảng đâu, dựa vào cái gì mà lên mặt với tôi? Huống chi người khác cũng cười, so với tôi còn cười nhiều hơn nữa là, mắc mớ gì chỉ một mực tìm tôi? Tôi từng có kinh nghiệm bị đánh một lần rồi, cho nên lần này chỉ mong có thể chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không nên nhìn hắn một cái rồi không để ý nữa. Tôi phát hiện có mấy bạn học đang lén nhìn tôi.

Nhìn thấy hắn nện cái nạng trên đất, tôi liền ý thức được có điều chẳng lành. Lúc này bên trái tôi là bức tường, bên phải đã bị hắn chắn kín mít, tôi thấy phía trước có cái bàn trống, chắc có thể thoát ra. Không đợi hắn nói câu thứ hai, tôi liền hai tay chống bàn, thân thể bật về phía trước rồi chui vào dưới gầm bàn, nhanh chóng chạy ra hành lang.

Động tác của tôi liên tiếp nhanh chóng, cả tôi cũng phải kinh ngạc vì bản thân có thể bình tĩnh và linh hoạt như vậy.

Sự tình lúc này đã trở nên căng thẳng rồi, Mã Què đi cà nhấc đến trước mặt tôi, dùng nhìn hấn bị mất một chân mà lằm, động tác của hấn vẫn rất nhanh nhẹn. Hấn dùng cánh tay như đùi bò của mình muốn bắt lấy cổ áo của tôi nhưng tôi nhanh chóng ngồi xuống thoát được.

Lửa trong lòng tôi đã cháy lên hừng hực, trước kia tôi là một tiểu thái gia sống an nhàn sung sướng, nào ngờ vừa rời khỏi nhà đã liên tiếp bị người bắt nạt, mà toàn là án oan ấy chứ. Nhưng các bạn không biết rồi, tôi không phải mèo, tôi muốn làm một lão hổ.

Nghĩ như vậy, tôi liền quên cái nguyên tắc “chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không” gì đấy, trong đầu chỉ nhớ một câu không biết học ở nơi nào: “Lúc đánh nhau phải chú ý tấn công vào nhược điểm của đối phương.”

Thế là tôi nhanh chóng vươn tay ra bắt lấy cái nạng của hấn. Kết quả vừa đẩy một cái, hấn lập tức dùng cái nạng chống ra đằng sau, vẫn đứng vững không ngã. Tôi bắt đầu có chút hoảng loạn, hấn liền lộ ra bộ mặt dữ tợn.

Tôi cảm thấy không ổn nên tranh thủ thời gian chuẩn bị, nhưng hấn vẫn đuổi sát phía sau không bỏ.

Tôi nhớ Lý Ngôn Tiểu từng nói “Có chuyện gì cứ tới tìm anh”, vì vậy tôi không nghĩ nhiều mà chạy thẳng ra ngã rẽ. Chạy qua mảnh sân nhỏ bụi bay mịt mù, tôi nào còn hơi sức mà để ý quần áo có bẩn không, chỉ một đường đâm đầu chạy.

Xa xa tôi đã nhìn thấy sân trường cấp hai, tôi vỗ đầu một cái, sao có thể âm ỉ chỗ đông người như thế, cũng đâu thể chắc chắn sẽ tìm được Lý Ngôn Tiểu? Mà tìm được anh rồi thì làm sao, để hai người họ đánh nhau một trận, sau đó Lý Ngôn Tiểu lại bị thương?

Tôi vừa nghĩ đến miếng băng trên đầu Lý Ngôn Tiểu mới vừa tháo xuống được một tháng thì có chút đau lòng, cảm thấy mình phải cứng rắn hơn, không thể mãi ỷ lại vào người khác được. Không thể lại để Lý Ngôn Tiểu bị thương.

Tôi mạnh mẽ quay đầu lại, cắn răng làm cho mình tỉnh táo hơn. Tên Mã Què kia tuy tứ chi phát triển nhưng đầu óc lại ngu si, vừa nhìn thấy tôi ra vẻ hung hăng vênh váo thì bắt đầu có chút sợ, tôi một phát bắt được cái nạng của hấn, thừa cơ hội trong nháy mắt rút cái nạng ra. Tôi đại thắng, lập tức dùng nạng đập một cái vào người hấn, vốn hấn đã đứng không vững, thế là lập tức ngã về sau.

Tôi cầm nạng ném vào người hấn, sau đó từ trên cao nhìn xuống một cái, tiêu sái rời đi.

Vừa ra khỏi mảnh đất trống, tôi liền nhanh chân chạy về hướng phòng cô hiệu trưởng. Tôi thử đẩy cửa vào, trong phòng không có bóng dáng cô hiệu trưởng, chỉ có chị gái rằng hô Lý Tĩnh Tư đang để sách vào cặp.

Tôi hoảng quá chạy bừa, liếc thấy Mã Què không có đuổi theo, sau đó vội vào phòng nói: “Mẹ chị đâu rồi?”

“Bà ấy lên lớp rồi.”

“Chị không đi học sao?”

“Lúc này đang giờ ra chơi mà.” Chị nhìn tôi cười cười, “Chị quên sách của tiết sau nên về nhà lấy.”

Chị lại hỏi tôi: “Em tới có việc gì à?”

“Ừm... Vừa rồi trên lớp có đứa ăn hiếp em.”

Lý Tĩnh Tư đột nhiên đứng thẳng lên, con mắt trợn thật lớn, dùng giọng nói không chút nghi ngờ hỏi tôi: “Là ai?”

Tôi hơi ngẩn ra, dáng vẻ dịu dàng trên người chị bỗng biến đâu mất, tất cả còn lại chỉ có vẻ mặt kiên định. Một khắc này, tôi cảm thấy có chị đã xinh đẹp hơn rồi.

“Chính là Mã Què ấy...”

Lời còn chưa dứt, rèm cửa đã bị kéo lên, một thân thể cường tráng đi vào, Mã Què không thèm liếc Lý Tĩnh Tư lấy một cái, vừa chỉ vào người tôi vừa thở hồng hộc: “Mày, thằng ranh mày, mẹ kiếp... chạy vào chỗ này!”

“Đứng lại!” Lý Tĩnh Tư quát to một tiếng, liền đi đến trước mặt Mã Què, ngẩng đầu nhìn thẳng hắn, “Vào nhà người khác không biết gõ cửa à?”

“Tôi...” Đối mặt với một đứa con gái yếu đuối, hắn rõ ràng cả từ giải thích cũng không có.

“Tôi nhắc lại! Ra ngoài!”

Mã Què đưa tay lên mũi lau mồ hôi một cái, hậm hực lui ra ngoài, sau đó lại nói: “Tôi có thể vào không?”

“Không thể!” Lý Tĩnh Tư nói, sau đó đứng chắn trước cửa vào, “Cậu dám ăn hiếp em ấy? Nó là em trai tôi! Cậu không muốn đến trường nữa phải không? Mao Chủ tịch đã từng nói phải đoàn kết giúp đỡ lẫn nhau, chắc cậu quên rồi nhỉ? Cậu biết mẹ cậu phí hết bao nhiêu tiền mới cho cậu học đến đây không, cậu không thấy thẹn với mẹ mình à?”

Ngoài cửa không có động tĩnh, tôi nhìn thấy Mã Què há to miệng rời đi.

“Hắn đi rồi, em đi học đi.” Về mặt Lý Tĩnh Tư vẫn như trước không hòa hoãn xuống, tôi nhìn thấy tay chị đang kịch liệt run rẩy, nói rõ chị vẫn đang sợ hãi. Điều này làm tôi cho chị thêm vài phần kính nể.

“Chị không sợ nó à?”

“Không.” Chị cười cười, xoa mặt mình, “Trước kia chị cũng bị nó ăn hiếp, nhưng về sau mới ý thức được, đối với cái loại đó thì không thể nhẫn nhịn được.”

“Thế...”

“Đi học nhanh đi!” Chị dùng giọng điệu chị gái giáo huấn em trai.

Tôi đành quay về học. Vốn cho rằng Mã Què đang chờ tôi ở cửa, nào ngờ lại không một bóng người, chuông báo vào học chói tai vang lên, tôi một đường nhanh chóng chạy về lớp học, đầu óc trống rỗng.

Tranh chấp vừa rồi đã được giải quyết, nhưng so ra tôi mới là đứa mất mặt vì để con gái bảo vệ mình. Thế sau này phải làm sao? Quãng đường phía sau còn rất dài, vả lại chúng tôi là bạn học, mỗi ngày đều phải gặp nhau, tôi không có khả năng quật ngã Mã Què, cũng không thể mỗi ngày chạy đi tìm Lý Tĩnh Tư. Nghĩ tới sau này phải thời thời khắc khắc đề phòng Mã Què là tôi đã cảm thấy mệt mỏi rồi.

Lúc vào lớp, tôi đến muộn mười giây, sau khi ngồi vào chỗ xong, tôi nhìn thấy Mã Què đang hung hăng trừng tôi, đến mức xém chút nữa là tròng mắt cũng rơi ra luôn, hắn ta như thế khiến tôi không khỏi cảm thấy buồn cười.

Nhưng may mắn chính là, Mã Què không còn bắt nạt tôi nữa. Người như thế, thoát nhìn bề ngoài rất hung dữ, nhưng thực tế chỉ là một kẻ nhát gan. Tôi không nói với Lý Ngôn Tiểu chuyện này, mỗi ngày của tôi đều trôi qua trong lo lắng.

Tôi vốn cho rằng cứ giấu nhẹm như thế là được, nào ngờ có một ngày cuối tuần, Lý Ngôn Tiểu nói với tôi: “Trong lớp có một thằng què bắt nạt em phải không?”

Tôi há hốc, không biết anh nghe chuyện này từ đâu.

“Em cho rằng anh ngốc chắc, chuyện gì cũng không biết.” Anh lại nói tiếp: “Hơn nữa cuối cùng là Lý Tĩnh Tư giúp em giải quyết phải không?”

Tôi gật đầu.

“Vì sao không tới tìm anh?”

“Anh ở quá xa.”

“Ai nha... Quá xa?” Lý Ngôn Tiểu rất bất đắc dĩ, nâng cặp sách ở phía sau.

“Trên lưng anh vác cái gì đó?”

“Em đừng có đánh trống lảng, hắn đã làm gì em rồi?”

“Không có làm gì em hết.”

“Về sau sẽ không tìm em nữa?”

“Không có nữa.”

“Vây tốt.”

“Không nói láo anh chứ?”

“Chắc chắn một trăm phần trăm.”

“Trên lưng anh vác cái gì?”

Nét mặt anh lại thêm bất đắc dĩ: “Chiếu.”

“Anh mua hả?” Lúc này tôi càng thêm kinh ngạc, thời buổi bây giờ không cho phép tự do mua bán, nếu bạn buôn bán mà bị cấp trên phát hiện, chẳng những vật phẩm bị tịch thu mà còn phải chịu một trận răn dạy, rồi bị điều tra ngọn nguồn căn nguyên trong đó nữa.

“Không phải, là Lý Tĩnh Tư đưa cho anh, cậu ấy dặt chiếu, bảo anh bán giúp.”

Xem ra chuyện này là do Lý Tĩnh Tư mách với Lý Ngôn Tiểu rồi, hừ, cái đồ miệng rộng!

“Sao anh lại giúp chị ấy?” Tôi cảm thấy với cái tính đại thiếu gia của Lý Ngôn Tiểu thì việc anh không muốn làm, dù cho không có lý do cũng sẽ thẳng thừng từ chối.

“Anh đâu còn sự lựa chọn chứ, chúng ta thiếu cậu ấy một ân tình, cậu ấy giúp em nên anh phải đồng ý.”

Trước mắt tôi hiện ra khuôn mặt thanh tú của Lý Tĩnh Tư, đột nhiên muốn đập chị mấy cái, cái răng cửa hình như càng thêm hô hơn rồi. Một đứa con gái sao có thể nhiều tâm cơ như thế chứ! Tôi âm thầm thề, về sau không bao giờ nhờ chị giúp việc gì nữa, như vậy Lý Ngôn Tiểu sẽ không cần bận bịu giúp đỡ chị.

Lý Ngôn Tiểu tựa như nhìn thấu ý nghĩ của tôi, anh nói: “Không có gì đâu, em không cần nghĩ mình liên lụy đến anh, nếu cậu ấy muốn gặp anh thì kiểu gì cũng tìm được lý do thôi.”

Tôi nghe những lời này, cảm giác Lý Ngôn Tiểu và Lý Tĩnh Tư hình như có quan hệ sâu xa gì đó. Đây có phải là chuyện mà anh không muốn cho tôi biết không? Nhưng tôi cũng đành chịu vì những lần trước có ăn vạ thế nào cũng không moi được tin từ miệng anh, xem ra tôi có mơ cũng không thể biết được.

Tôi liền hỏi anh: “Anh không sợ bị phát hiện sao?”

“Anh đi vào buổi tối.”

“Ở đâu?”

“Bãi lau sậy ở phụ cận, đã cùng người mua thương lượng xong rồi.”

Bãi lau sậy là một chỗ rất thần bí! Trên trần có lời đồn, nói năm mươi năm trước có một cô gái trẻ đẹp tự sát ở đây, từ đó nơi này trở thành vùng đất cho mấy đứa nhóc luyện lòng gan dạ. Đã thế chúng tôi còn đi vào buổi tối nữa chứ, tôi nghe xong thì hưng phấn dị thường: “Em cũng muốn đi theo!”

“Không cho phép đổi ý nhá.”

“Ai đổi ý là chó con!”

“Vây tối nay cơm nước xong xuôi rồi đứng ở cửa chờ anh, chúng ta đi nhanh về nhanh, nên về nhà sớm một chút.”

“Được.”

Ăn cơm tối xong đã là khoảng bảy giờ, trời tháng năm đặc biệt tối sớm. Lý Ngôn Tiểu dắt xe đạp chờ tôi ở cửa, bên trong giỏ nhỏ phía trước là chiếu do Lý Tĩnh Tư dặt. Anh nhìn thấy tôi thì ra vẻ thần thần bí bí vẫy tay, tôi nhìn anh cười cười, ngồi vào sau xe rồi nhanh chóng chạy đi, chúng tôi đều cảm thấy kích thích như mình là một thông tin viên bí mật vậy.

Trên đường Lý Ngôn Tiểu có nói cho tôi biết, thật ra nhà Lý Tĩnh Tư rất nghèo. Mỗi học sinh phải nộp hai ba đồng cho một học kỳ, số tiền này vốn cũng không phải rất lớn, hơn nữa đều là tiền mua sách. Hiệu

trưởng Trương nhìn chức vụ thì khí phách thể chứ thật ra kiếm không được bao nhiêu tiền, còn không bằng người ở đội sản xuất kiếm công điểm nữa. Vì vậy Lý Tĩnh Tư liền lén dặt chiếu rồi bán cho người quen.

Chị cũng tiến hành giao dịch vào buổi tối, nhưng chị là một cô gái rất nhất gan, lần này vợ được cơ hội nên muốn Lý Ngôn Tiểu làm giúp. Tôi nhìn được Lý Ngôn Tiểu thật ra không phải rất nhiệt tình với Lý Tĩnh Tư, nhưng có một nguyên nhân nào đó khiến anh không thể không cùng chị qua lại.

Chúng tôi đi khoảng hai mươi phút, ra khỏi Lý Gia Trang thì đến bãi lau sậy trong truyền thuyết. Thật ra chỗ này cũng không có gì đặc biệt, chẳng qua là có vẻ hoang vu mà thôi. Tôi không nghĩ lau sậy là một loại cây đẹp mắt, ngược lại chỉ thấy có sự xuất hiện của nó sẽ mang ý nghĩa hoang vu.

Bầu trời đầy những ngôi sao lấp lánh, ánh trăng mãi nép mình trong tầng mây không chịu lộ ra.

Xa xa có một người đi xe đạp, Lý Ngôn Tiểu nhỏ giọng nói: “Chính là người đó.”

Chỉ nghe bên kia vang lên ba tiếng chuông lục lục, Lý Ngôn Tiểu nói: “Đúng rồi!” Sau đó liền đạp xe chạy qua. Tôi cảm thấy buồn cười, xem ra ba tiếng chuông lục lục chính là ám hiệu giữa họ. Bây giờ đã là thời đại nào rồi chứ, mua bán mà cứ như đang tiến hành chiến đấu bí thế này, nhưng xem ra vẫn có chút thú vị.

Bên kia là một người đàn ông trung niên, thấy chúng tôi tới thì oán giận nói: “Tôi chờ mười phút rồi đó, tháng năm mà còn lạnh ghê thật.”

“Chú là người bên ngoài nhỉ.” Lý Ngôn Tiểu cười lấy chiếu ra giao cho hắn, “Không biết Thanh Đảo đến tháng sáu mới bắt đầu ấm lên sao?”

Hai bên không nhiều lời, lúc họ một tay giao tiền một tay giao hàng, tôi chính là người “canh chừng” bên cạnh.

Chiếu đã giao cho người ta, tiền về tay chúng tôi, Lý Ngôn Tiểu nhận tiền – thì ra là một đồng – sau đó cất vào túi quần, chúng tôi đến cả câu gặp lại cũng không nói mà nhanh chóng trở về.

Tôi thầm nghĩ thế này là xong rồi ư? Còn chưa có chơi đủ đâu này.

Có thể ông trời đã nghe được những lời này của tôi nên muốn tạo thêm một chút kích thích. Lúc chúng tôi chậm rãi đạp xe về cổng Lý Gia Trang, tôi đột nhiên nghe phía sau có âm thanh dây xích xe đạp.

Tôi len lén nhìn phía sau thì không khỏi giật mình, vỗ Lý Ngôn Tiểu một cái, nhỏ giọng nói: “Mau mau mau mau, đằng sau có người đuổi theo chúng ta!”

Lý Ngôn Tiểu không sợ vì lời nói của tôi, mà sợ vì bị tôi đột ngột đập cho một cái. Anh len lén nhìn thoáng đằng sau, nói: “Không cần sốt ruột, nói không chừng người ta cũng phải về nhà, chúng ta chạy nhanh một chút là được rồi.”

Dứt lời anh liền đạp nhanh hơn, tiếng chuông lục lục ở đằng sau cứ vang leng keng, sau lưng truyền đến giọng nói của một người đàn ông: “Này! Dừng lại, tội mày đang làm gì đó!”

Lý Ngôn Tiểu nghe xong lời này thì không cần tôi đập anh, đầu cũng không quay lại, thoáng cái liền điều khiển bánh xe lăn đi như gió, vì xe đột nhiên tăng tốc nên tôi xém chút đã ngã ngựa ra sau, phải nhanh chóng dùng tay kéo eo Lý Ngôn Tiểu mới ngồi vững được.

Tôi nhìn nhìn, người phía sau vẫn đuổi theo, vừa đuổi vừa la. Không chừng đó là người của tổ chức, cảm thấy hai đứa chúng tôi len lén lút lút không phải dạng tốt lành, cũng không biết hắn có thấy chúng tôi chỉ là hai đứa nhóc không nữa.

Tôi thật bội phục tốc độ cái xe của Lý Ngôn Tiểu, và cả sự thông thuộc của anh đối với từng ngõ ngách ở chỗ này nữa. Trong hẻm nhỏ liên tục quẹo trái quẹo phải, đằng sau chỗ tôi mà người kia cũng không vượt qua được, thời điểm quẹo cua cũng không giảm tốc độ, tưởng chừng đem xe đạp bay lên luôn vậy.

Nếu như tôi có thể nhìn thấy chính diện hoặc góc nghiêng của Lý Ngôn Tiểu, nhất định sẽ phát hiện anh đẹp trai cực kỳ, góc áo tung bay trong đêm tối, lưng hơi cong, hai chân đạp rất nhanh.

Người phía sau cũng không phải dạng ăn cơm chùa, vẫn một mực đuổi sát sau đuôi, chúng tôi đạp cả buổi mới giãn khoảng cách ra được vài mét. Tôi gấp đến độ đổ cả mồ hôi, nhìn tốc độ chân của Lý Ngôn Tiểu thì đặc biệt muốn giúp anh một tay.

Lúc này tôi mới phát hiện, mười hai tuổi anh đã bắt đầu thành thực, suy nghĩ đã trưởng thành hơn không ít, cơ bắp trên tay đã bắt đầu ẩn ẩn lộ ra rồi, đặc biệt là tay trái rất có lực. Hai tay tôi ôm eo anh, có thể cảm giác được cơ bên hông không ngừng chuyển động, đạp cả buổi rồi nhưng anh vẫn không dám thả lỏng chút nào. Tôi đột nhiên nghĩ đến, không biết sau này anh vỡ giọng rồi thì hát vai tiểu sinh thể nào nhỉ.

Không lạc đề nữa, lúc này tôi thật sự đã thấy được cái gì gọi là mạo hiểm kích thích chân chính rồi.

Lý Ngôn Tiểu không dám đem người của tổ chức về nhà, vì thế mà không ngừng chạy vòng vòng trong trấn. Đạp một hồi lâu, tôi phát hiện người đằng sau đã không còn, có thể hẳn không đuổi kịp chúng tôi nên đã quyết định buông tha. Thế là tôi liền báo cáo tình hình quân địch với Lý Ngôn Tiểu.

Anh hoài nghi liếc phía sau, xác định thật sự không có người nhưng vẫn không dám thư giãn, đạp xe thật nhanh trở về nhà.

Chúng tôi xuống xe, mồ hôi trên mặt Lý Ngôn Tiểu rơi lộp độp, tôi cảm thấy gương mặt của anh có sự thay đổi rồi, trở nên thành thực hơn, góc cạnh cũng đã rõ ràng. Nhưng vô luận anh có thay đổi thế nào, tôi đều rất thích.

Chúng tôi tạm biệt nhau, sau đó ai về nhà nấy, đêm nay thật sự trôi qua rất đặc sắc. Buổi tối đi ngủ tôi không nằm ngán trâm của bà nội, nhưng vẫn ngủ rất ngon.

Chương sau →

16. Chương 16

Thời gian chậm chậm trôi đi, khí trời Thanh Đảo dần ấm lên, chúng tôi thường đến bờ biển chơi. Hai chúng tôi ngày càng thân mật khăng khít, giống như anh em ruột thịt vậy. Tôi nghĩ nguyên nhân là do bối cảnh gia đình của chúng tôi tương tự nhau.

Sinh nhật âm lịch của Lý Ngôn Tiểu rơi vào mùa hè, lúc anh sinh nhật mười hai tuổi, chúng tôi ra bờ biển bơi. Anh cỡi quần áo, tôi thấy anh cái mặc quần lót đỏ chót, cũng là vì năm nay là năm tuổi của anh. Tôi cười đến suýt chút đã chết đuối, nói thẳng là nhìn anh quê chết được.

Lần đó bờ biển có rất nhiều sứa, tôi may mắn không bị trúng chiêu, nhưng vai Lý Ngôn Tiểu bị sứa quét qua một cái, lưu lại một lần máu đỏ tươi, làm anh đau đến rút gân, cuối cùng tôi phải ôm anh kéo lên bờ.

Về sau trên vai Lý Ngôn Tiểu để lại một vết sẹo dữ tợn, con sứa ăn ngon như thế, không ngờ nó ở trong biển lại lợi hại đến vậy. Lý Ngôn Tiểu nói những con sứa đó tới để báo thù, bởi vì anh thích nhất là món sứa trộn cải trắng.

“Ngu Cờ” đã thật sự đổi sang hát bản mẫu hí rồi, tôi nhìn cô mặc quân phục tinh thần phấn chấn hát hồng ca, nét đẹp ngày xưa hoàn toàn bị che mất làm tôi vô cùng tiếc nuối. Nhưng ngược lại Lý Ngôn Tiểu không hát bản mẫu hí, tôi thấy anh vẫn diễn thiếu niên Chu Du. Có người muốn tố giác anh với cấp trên, nhưng xét lại dù sao anh cũng chỉ là một đứa trẻ vị thành niên chưa hiểu chuyện nên được bỏ qua.

Liên Vân Cảng ngàn dặm ngút ngàn bên kia vẫn như cũ không chút tin tức. Cảm giác nhớ nhà tôi ôm ấp bấy lâu dường như đã phai nhạt ít nhiều, có lẽ bởi vì trong lòng còn ước định với Lý Ngôn Tiểu.

Có khi tôi nghĩ nếu như mẹ tôi cũng hát hí khúc, liệu bà có thể cắt tóc ngắn đi hát hồng ca hay không? Có lẽ sẽ không, con người mẹ quá cứng rắn, quả thật rất giống với Lý Ngôn Tiểu. Nghĩ thế, tôi lại âm thầm lo lắng. Trong thư có nói mọi người đang viết kiểm điểm trong trại tạm giam, mẹ lại là người quật cường như thế, nhất định sẽ không “nhận sai”, như vậy tình cảnh của mẹ không chừng sẽ càng ngày càng khó.

Nháy mắt đã đến lúc nghỉ hè.

Học sinh chúng tôi đều phải thi cuối kỳ, bài thi này quyết định chúng tôi được lên lớp hay không. Có ba môn thi: Ngữ văn, toán và lao động. Nghĩ đến cũng lạ, từ nhỏ tôi đã tiếp xúc với văn học, nhưng môn tôi

thích nhất lại là toán, bất kể đề bài khó dễ ra sao tôi đều có thể làm được, vì thế thầy giáo đặc biệt yêu thích tôi.

Trong ba môn này, tôi tổng cộng bị mất sáu điểm, trong đó toán đạt một trăm điểm.

Hiệu trưởng Trương rất coi trọng tôi, muốn cho tôi nhảy thêm một lớp, trực tiếp vào lớp năm. Tôi đồng ý, âm thầm cảm thấy kiêu ngạo. Nhưng tôi tính một chút, chờ tôi lên đến cấp hai thì Lý Ngôn Tiểu đã tốt nghiệp rồi.

Lúc ấy anh cũng gần tới tuổi “lên núi xuống nông thôn”, chẳng phải sẽ không còn ai chơi với tôi sao? Nhưng nghĩ lại chỉ là mình buồn lo vô cớ, chuyện gì đến cũng sẽ đến, trốn không được chẳng bằng cứ đối mặt, chấp nhận nó đi.

Mùa hè này, tôi tình cờ biết được chuyện của Lý Ngôn Tiểu và Lý Tĩnh Tư, sau khi nghe xong thì tôi cũng bình tĩnh đại ngộ.

Trước kia Lý Ngôn Tiểu do một tay hiệu trưởng Trương dạy dỗ, trong lớp thành tích của anh là giỏi nhất, được cô coi như thiên tài, lại hiểu lễ phép, mặt mày sáng sủa, khí chất nho nhã nên được cô đặc biệt chú ý.

Lúc đầu cô không có ý gì, chỉ là vì Lý Tĩnh Tư học tập kém cỏi nên cô nhờ Lý Ngôn Tiểu đến nhà, để Lý Tĩnh Tư có thể học theo “thiên tài trong dòng họ Lý.”

Về sau hiệu trưởng Trương phát hiện con gái mình rất thích Lý Ngôn Tiểu, thế là muốn chuyện này sớm định, thành thì tốt, không thành thì thôi.

Khi đó người làm việc nhà nước có giác ngộ cao, hiệu trưởng Trương cũng là con nhà gia thế, Lý Ngôn Tiểu và Lý Tĩnh Tư đều là “cầu tể tử”, phỏng chừng người ta muốn đào gốc rễ manh mối cũng không thấy chút hồng, ngược lại hai “cầu tể tử” có vẻ rất hợp nhau. Hiệu trưởng Trương đến nhà Lý Ngôn Tiểu nói chuyện, người lớn trong nhà anh không nói đồng ý cũng không nói phản đối.

Thế nên Lý Ngôn Tiểu và Lý Tĩnh Tư như trước làm bạn bè, hiệu trưởng Trương cũng ủng hộ, hoan nghênh Lý Ngôn Tiểu đến nhà làm khách.

Trách không được vì sao Lý Ngôn Tiểu không chịu nói với tôi, chuyện này tôi vừa nghe đã cảm thấy không vui rồi.

Tôi vô cùng bức bối, ấn tượng của tôi với Lý Tĩnh Tư không phải rất tốt, nhưng Lý Ngôn Tiểu là bạn tốt nhất của tôi, không có sự đồng ý của tôi, Ngôn Tiểu có thể cưới chị sao? Nhưng nghĩ lại, bạn tốt nhất thì thế nào, chuyện cưới hỏi là của người ta, đến người nhà còn không quản thì bạn bè có thể nói được gì?

Hơn nữa tôi cũng cảm thấy rất kỳ quái, Lý Ngôn Tiểu xem ra không thích Lý Tĩnh Tư, vì sao lại còn muốn tới lui với người ta? Tôi nghĩ nửa ngày, mới nhớ tới ngày đó chúng tôi đi bán chiếu, trên đường Lý Ngôn Tiểu đã nói với tôi rồi.

Anh vốn muốn sau khi tốt nghiệp sẽ cắt đứt với Lý Tĩnh Tư, dù sao hiệu trưởng cấp hai không còn là hiệu trưởng Trương nữa. Nhưng do muốn xếp lớp cho tôi nên anh nghĩ tới chuyện nhờ cô Trương giúp đỡ, thế mới có chuyện đến nhà thăm hỏi hôm ấy.

Còn việc bán chiếu cũng bởi vì tôi, vì Lý Tĩnh Tư giúp tôi, Lý Ngôn Tiểu phải trả người ta một món ân tình nên đành phải giúp chị.

Thì ra, Lý Ngôn Tiểu cứ tới tới lui lui với Lý Tĩnh Tư đều là vì tôi. Trong lòng tôi lại càng ghét Lý Tĩnh Tư – mặc dù chị đã giúp tôi lại càng tự trách – mặc dù tôi không làm sai chuyện gì càng đau lòng cho Lý Ngôn Tiểu – mặc dù đó là lựa chọn của chính anh.

Con người cứ mâu thuẫn như thế đấy.

Tự trường, tôi được nhảy thẳng lên lớp năm. Chỉ là chương trình học khó hơn một chút, nhưng cái này không thắng được tôi. Cô Trương khen tôi rất thông minh, cuối cùng còn thêm một câu, giống như Ngôn Tiểu vậy. Lý Tĩnh Tư bên cạnh mỉm cười, tôi càng nhìn chị lại càng phát ghét, cảm thấy nụ cười của chị không còn thuần khiết như trước nữa.

Về sau không còn phải ngày ngày nhìn thấy Mã Què, tôi được thở một hơi dài nhẹ nhõm. Lớp năm không có tiểu ác bá, điều này làm tôi càng thêm yên tâm. Nhưng tám tuổi đã học lớp năm, tôi không biết có ai như thế không.

Thời gian đi học cứ bình bình đạm đạm trôi qua. Tuy thường phải đến quảng trường nghe “chỉ thị”, tuy cuộc sống của chúng tôi vẫn thăm thấu chính trị như trước, nhưng tôi đã dần quen rồi. Thoáng cái Vương Câu Đắc Nhi đã học đến lớp hai, học phí là do tôi trả. Tôi cảm thấy khoảng cách giữa chúng tôi ngày càng xa, là do tôi trưởng thành sớm hay cậu còn quá ngây thơ? Tuổi thơ luôn trôi qua một cách chóng vánh, chớp mắt tôi lại thêm một tuổi, bây giờ tôi đã học lớp sáu rồi, rất nhanh sẽ đến cấp hai.

Tôi mong đợi lên cấp hai để có thể gặp Lý Ngôn Tiểu, nhưng khi tôi đến cấp hai, anh lại lên cấp ba. Chính giữa ba năm này giống như có khoảng cách rất xa, không cách nào vượt qua cũng không cho tôi đuổi kịp.

Còn một việc đáng nhắc là phát âm của Vương Câu Đắc Nhi đã tốt hơn nhiều, nói chuyện cũng lưu loát hơn trước rồi. Tôi không biết làm sao cậu ta có thể sửa được.

Trước đó trong bản “Chỉ thị của Mao Chủ tịch” đầu tiên yêu cầu thanh niên có văn hóa phải lên núi xuống nông thôn. Quả nhiên, mùa thu năm nay đã lục tục đưa đến vài thanh niên.

Không có ai ở nhà Lý Ngôn Tiểu, ngược lại nhà chú và thím được nghênh đón một thanh niên văn hóa. Nhắc đến cũng trùng hợp ghê, anh ta cũng họ Lý, tên là Lý Á Hàn, tôi không biết có phải vì nguyên nhân này mà anh đến Lý Gia Trang hay không. Trong Lý Gia Trang có rất nhiều người họ Lý, những người bên cạnh tôi đều mang họ Lý cả.

Lúc ấy anh ta mười tám tuổi, đeo mắt kính, thoát nhìn rất nhã nhặn. Anh vừa mới tốt nghiệp trung học, nhưng do bối cảnh gia đình không tốt, lại chịu ảnh hưởng của làn sóng văn cách nên anh không được học lên đại học. Nhưng tôi thấy anh dường như không có điểm gì là không vui, hỏi tới thì anh bảo thật ra mình không phải là người thích học tập, có lên đại học hay không cũng không sao cả.

Người ta thường nói con nít luôn thích chơi với người lớn hơn, tôi và Vương Câu Đắc Nhi đều rất vui khi trong nhà có thêm một anh trai. Tuy ban ngày anh phải đến chỗ lao động với chú và thím, nhưng thời gian nghỉ ngơi chúng tôi liền có thêm một người bạn.

Phòng ngủ của anh ở bên cạnh phòng chú và thím, thím giúp anh thu dọn đồ đạc, vừa dọn vừa hỏi: “Á Hàn là người nơi nào nhỉ?”

“Người Giang Tô ạ.”

Tôi hơi kinh ngạc, thím lại hỏi tiếp: “Ở đâu của Giang Tô?”

“Liên Vân Khu.”

Câu trả lời này làm tôi lắp bắp kinh hãi, Vương Câu Đắc Nhi lại không có phản ứng gì, tôi nghĩ chắc cậu đã quên cố hương Liên Vân Cảng của mình mất rồi. Tôi mở to hai mắt nhìn Lý Á Hàn, Liên Vân Cảng và Liên Vân Khu có quan hệ như Thanh Đảo và Hoàng Đảo vậy.

Tôi cứ mãi ngẩn người, thím giống như không chú tâm nghe, qua một hồi lâu mới kịp phản ứng: “Ồ, vậy cả ba đứa đều là đồng hương rồi!” Nói xong thím chỉ tôi và Vương Câu Đắc Nhi.

Đến lúc này tôi mới khép miệng lại được, Lý Á Hàn nhìn nhìn chúng tôi, cũng không có biểu lộ tình cảm gì cả. Tệ thật, tôi nghĩ thầm, người này chỉ mới vừa vào cửa nhà chúng tôi mà lúc nhìn chúng tôi cứ như không để vào mắt vậy. Nếu như đổi lại là Lý Ngôn Tiểu, lúc này chắc chắn anh đã cười một cái rồi.

Hơn nữa, sự xuất hiện của Lý Á Hàn lập tức khơi gợi nỗi nhớ nhà trong tôi, cái loại nhớ nhung mãnh liệt này cứ như núi lửa sục sôi, làm sao cũng không nén xuống được. Thật ra trước giờ nó vẫn thế, chưa bao giờ thay đổi, chỉ có điều bây giờ đã là năm 1968, tôi cũng sắp qua sinh nhật chín tuổi rồi, nỗi nhớ ấy được tôi đặt vào chỗ sâu nhất trong trí nhớ đã hai năm trời.

Vào ngày hôm sau khi Lý Á Hàn tới, Lý Ngôn Tiểu hỏi tôi: “Nhà em có người đến phải không?”

“Đúng vậy.”

Bàn tay anh đặt trên vai tôi vỗ vỗ, mỉm cười, tôi không biết anh có ý gì, Lý Ngôn Tiểu luôn có một phương thức biểu đạt của riêng anh.

Dù sao chỉ là một người khách đến ở, tôi phải đi học vẫn đi học, đánh đàn vẫn đánh đàn, sinh hoạt không bị rối loạn chút nào.

Nhưng tôi cảm thấy trong lòng Lý Ngôn Tiểu có vẻ không vui. Tôi vẫn luôn viết thư về nhà, mặc dù không có hồi âm. Sau khi Lý Á Hàn đến, tôi viết thư càng nhiều lần, hầu như một tháng hai phong thư. Nếu có chữ tôi không biết mà lười tra tự điển, cũng không muốn tìm Lý Ngôn Tiểu, lúc ấy có thể hỏi Lý Á Hàn.

Tóm lại bởi vì thế mà thời gian ở chung của tôi và Lý Ngôn Tiểu ít nhiều gì đã bị giảm đi một chút, Lý Ngôn Tiểu rất nhạy cảm, anh nhất định đã nhận ra. Huống chi còn có cái tính đại thiếu gia kia nữa, làm sao mà chịu được vắng vẻ, việc này trong mắt anh giống như bị đánh vào mặt vậy.

Vì vậy tôi cố gắng dành nhiều thời gian đến nhà Lý Ngôn Tiểu, lúc cùng Lý Á Hàn nói chuyện cũng đều là buổi tối trước khi ngủ. Lúc ấy Lý Ngôn Tiểu sẽ không đến tìm tôi.

Mãi đến khi Lý Á Hàn ở nhà được mấy tuần, chúng tôi mới dần thân hơn. Cả ngày anh đều mang bộ dáng như người côi trên, có một loại người đọc sách suốt ngày cứ thờ người dờ dẩn như thế. Thật ra tôi nghĩ người như vậy không tốt lắm, đúng hơn là khi làm việc, hay qua lại với người khác sẽ rất không đáng tin.

Chúng tôi chỉ nói với nhau duy nhất một chủ đề, đó là cổ hương.

Lý Á Hàn học trung học ở Thanh Đảo, cả nhà anh đều ở gần đây, Liên Vân Khu là nơi anh sinh ra, cũng là nơi anh sống lúc nhỏ. Chúng tôi trò chuyện về Liên Vân Khu và Liên Vân Cảng, nói mãi cũng chẳng hết chuyện. Tôi vừa tròn chín tuổi, cách ước định mười hai tuổi với Lý Ngôn Tiểu còn những ba năm. Ba năm này tôi phải trải qua thế nào đây?

Tôi thường xuyên thấy Lý Á Hàn ngồi bên bàn viết sách, tôi hỏi anh đang làm gì, anh bảo tương lai muốn làm một nhà văn. Tôi đứng trong bóng tối bĩu môi tỏ vẻ khinh thường, tôi cảm thấy trên người anh còn thiếu thứ gọi là nhiệt tình và kiên trì.

Vào một ngày cuối tuần, tôi cùng Vương Câu Đắc Nhi và Nữ Nhi đi chơi xung quanh, bắt gặp có thứ gì bị ngâm dưới giếng. Vương Câu Đắc Nhi nhìn thoáng qua, “A” một tiếng.

Chúng tôi đều tùm đầu lại xem, tôi nhìn thoáng qua thì đầu óc ong ong, cảm giác như muốn té xỉu. Vương Câu Đắc Nhi vội vàng đỡ tôi, tránh cho tôi rơi xuống giếng.

Thứ dưới giếng, rõ ràng là thi thể của một đứa bé – cuống rốn còn chưa cắt, hẳn là con riêng nhà ai bị ném bỏ, hoặc đứa bé đó bị tàn tật, cũng có thể là bé gái bị bỏ rơi.

Thi thể giống như bị ngâm nước rất lâu rồi, toàn thân sưng vù cả lên, trong suốt như bong bóng thổi căng. Tôi thật bội phục Vương Câu Đắc Nhi và Nữ Nhi, nhất là Nữ Nhi, không biểu hiện một chút sợ hãi nào mà còn hăng hái đứng xem, Nữ Nhi còn nói một câu: “Cái này có mùi gì vậy nhỉ?”

Tôi nghe xong thì choáng váng mặt mày, chỉ cảm thấy buồn nôn đến cực điểm, vô thức che mũi chạy sang chỗ khác. Dựa vào gốc cây ven đường không ngừng nôn, trong mắt tôi chỉ còn lại thi thể bị ngâm nước sưng phù kia.

Tôi thừa nhận từ nhỏ mình đã rất nhát gan, tuy không tin ma quỷ nhưng không dám nhìn mấy cảnh chết chóc, nhất là máu. Lần trước Lý Ngôn Tiểu bị chọi gạch vỡ đầu, tôi xem chút đã ngất đi rồi.

Trước kia lúc còn ở Liên Vân Cảng, trong trấn chúng tôi xảy ra tai nạn xe cộ, một chiếc xe buýt nghiền nát bốn đứa trẻ dưới bánh xe, lúc đó tôi theo mọi người đi xem, chỉ thấy một đồng trống đỏ vàng trộn lẫn, nhìn kỹ thì vô thức kêu lên một tiếng, đấy chẳng phải là não bị văng ra sao?

Lúc ấy tôi sợ đến mức hồn phi phách tán, hai ba ngày sau linh hồn nhỏ bé của tôi vẫn chưa trở về, cuối cùng phải uống đất sét trắng nấu với nước mới như kỳ tích mà tốt lên.

Trẻ con không đáng một đồng, mỗi nhà dường như đều có ba bốn đứa, chỉ cần có thể ăn no bụng là đã cảm tạ trời đất lắm rồi, hơi đâu mà quản chuyện giáo dục nữa. Trẻ nhỏ bị bệnh chết, người lớn trong nhà cũng

không quá đau lòng, mỗi ngày từ đội sản xuất trở về đêm qua một lượt không mất đứa nào là coi như êm đẹp. Cho nên ở đây xuất hiện một thi thể trẻ sơ sinh như vậy cũng không phải chuyện lạ lùng gì.

Vương Cầu Đắc Nhi và Nữ Nhi nhặt đá chọi vào đứa bé, thoáng cái trong giếng truyền đến âm thanh kỳ quái. Tôi không cách nào tiếp tục tưởng tượng nữa, không biết lòng dạ bọn họ có phải làm bằng sắt đá hay không. Tôi che miệng lại, thiếu chút nữa lại nôn ra, nhanh chóng chạy về nhà.

Vương Cầu Đắc Nhi ở phía sau gọi với tới: “Sao gan cậu nhỏ thế, cậu cố gắng luyện gan đi!”

Trong nháy mắt đã tới cơ hội luyện gan rồi, hai ngày trước, trường trung học Lý Gia Trang xảy ra một chuyện động trời.

Trong cuộc đời tôi lần đầu được thấy xe cứu thương, bởi vì Lý Gia Trang có quy mô rất lớn nên cũng có một cái bệnh viện Lý Gia Trang, ở đó có xe cứu thương. Bệnh viện so với trạm xá có quy mô lớn hơn, cách trường học của chúng tôi không xa.

Ở trường cấp ba của Lý Ngôn Tiểu, lúc nghỉ giải lao có hai nam sinh vì chuyện lông gà vỏ tỏi mà đâm ra cãi cọ, sau đó càng cãi càng dữ, cuối cùng phát triển thành đánh nhau, một trong hai người nóng lên thì rút dao gọt trái cây ra đâm một nhát vào ngực người kia, đâm ngay giữa tim.

Nam sinh kia gục xuống đất không dậy nổi, lúc này nam sinh cầm dao mới ý thức được mình đã gây chuyện lớn rồi.

Tôi tuy chăm học thật nhưng mỗi tháng đều trốn học ít nhất một lần. Lần này tôi không chút do dự lén chuồn đi, sau đó đến bệnh viện nhìn thử. Muốn đến bệnh viện phải đi ngang nhà, thế là tôi gọi thêm Lý Á Hàn đang trong nhà cùng đi hóng chuyện.

Đến bệnh viện, chúng tôi lại lén lút trèo tường vào, phía sau bệnh viện có một căn phòng nhỏ, nơi đó là nhà xác, pháp y đang ở đâu đó giải phẫu nạn nhân. Căn phòng nhỏ chỉ có một bóng đèn, chúng tôi lén thò đầu nhìn xung quanh, thì ra pháp y đang giải phẫu ở trong này.

Giải phẫu, hẳn là một công việc rất đáng sợ, nhưng tôi không cảm thấy có vấn đề gì? Tôi nghĩ thầm, có phải gan của mình đã luyện thành rồi không?

Qua một lúc lâu, chân của tôi đã tê rần thì pháp y đột nhiên đứng lên, bưng một chậu nước đi ra cửa. Hai chúng tôi nhanh chóng nghiêng người, trốn đến căn phòng nhỏ bên cạnh.

Pháp y không trông thấy chúng tôi, đem chậu nước đổ ào ào ra bên ngoài, tôi tập trung nhìn vào – cái đó đâu phải nước, rõ ràng là một chậu máu lớn! Chậu máu kia không còn tươi nữa, đã sắp biến thành màu đen rồi, bên trong còn có một ít vật thể rắn, hẳn là – trời ạ, tôi không dám tin vào suy nghĩ của mình, bảo sao vừa mới vào đã nhìn thấy đất ở trước cửa phòng có màu nâu là lạ, nguyên nhân chính là do những chậu máu như thế giội ra.

Chân của tôi đã nhũn cả rồi, lại còn cảm thấy buồn nôn, tôi vội vàng che miệng mình lại. Lý Á Hàn bên cạnh ngược lại rất trấn tĩnh, đẩy mắt kính, trên mặt mang theo một tia kinh ngạc.

Pháp y lại bưng chậu đi vào, tôi vừa định bảo Lý Á Hàn về nhà, pháp y lại đẩy một cái xe ra. Tôi vội trốn vào lần nữa, nhìn nhìn, trên xe đẩy là một người, người đó chắc là nam sinh kia rồi? Chỗ ngực của anh ta bị đâm một nhát, giải phẫu xong thì máu me đầm đìa, phần thịt xung quanh đều bị mổ ra...

Quan sát với khoảng cách gần như vậy, tôi cảm thấy rất kinh khủng và choáng váng, lại muốn nôn, đồ ăn trong bụng đều chạy lên cổ họng cả rồi.

Sau khi pháp y đi xa, chúng tôi hoảng hốt chạy bừa, tay chân tôi mềm nhũn không nhắc nổi. Lý Á Hàn tuổi lớn, vóc dáng cao hơn tôi, anh nghiêng người một cái nhanh chóng bay qua bức tường.

Vóc dáng của tôi tương đối thấp, nhưng giơ tay lên cũng chạm được thành tường, đối với việc trèo tường không thành vấn đề. Đầu óc tôi vẫn còn choáng váng, cố gắng ngẩng đầu nhìn – cái tường này sao cao thế nhỉ, lúc tới đâu có cảm thấy cao như này đâu.

Lý Á Hàn đã nhảy qua, bên kia không có chút động tĩnh nào, anh ta là người làm việc không đáng tin, sẽ không một mình đi luôn chứ? Có điều tôi nghĩ, gọi anh quay lại thì làm gì? Nếu bảo anh quay lại kéo tôi

lên cũng không thực tế nhỉ.

Tôi cắn răng trèo lên, ngón tay truyền đến đau đớn kịch liệt. Trong bụng cứ quặn lên từng cơn giống như lại chuẩn bị nôn, nhưng tôi không cách nào che miệng lại, tại thời khắc tiến thoái lưỡng nan thế này, tôi vẫn chọn rút ra một tay che miệng, thân thể lập tức mất thăng bằng, nặng nề ngã xuống, ngã vào một bụi cỏ. Hình ảnh cuối cùng tôi nhìn thấy là bầu trời của Lý Gia Trang.

Chương sau →

17. Chương 17

Đầu tôi cứ nặng trĩu, choáng váng mãi không ngừng, nhưng qua một lúc lâu thì cảm giác buồn nôn đã được nén xuống. Tôi nghĩ mình chỉ ngất đi trong giây lát, nào ngờ khi tỉnh lại đã đến hoàng hôn, ở góc chân trời đã hiện lên ráng đỏ. Đúng vậy, đầu của tôi vẫn còn trong tư thế ngửa mặt lên trời, cái tên Lý Á Hàn này đúng là không đáng tin, đừng nói anh ta sợ đến mất hồn rồi nhé, bỏ tôi ở chỗ này cũng không thấy đến tìm?

Trong đầu cứ vang lên ong ong, tôi ngẩng mặt nhìn bức tường cao trước mắt, vừa nãy nặng nề ngã từ trên đó xuống, chỉ sợ ngã đến gốc luôn rồi.

Nếu như đây là tiểu thuyết, sau khi tôi mở mắt ra, nhất định sẽ thấy xung quanh toàn màu trắng, còn mình thì nằm trên giường bệnh, xung quanh đều là người, còn có người len lén lau nước mắt.

Nhưng sự thật tàn nhẫn là vậy, tôi choáng váng nằm bẹp cả buổi, tỉnh lại còn thấy mình đang ở ngoài đường. Tôi vuốt trán, quên mất phải xoa huyết thái dương, sao đó mới miễn cưỡng đứng lên. Bụng tôi đói đến mức kêu lên ùng ục, cảm giác mình đi không nổi nữa.

Xung quanh cây cối um tùm, trong gió nhẹ run lên xào xạt, trời tối thế này, tôi cảm thấy có chút sợ. Nhất định phải nhanh chóng rời khỏi đây, sau đó về nhà. Lúc này tôi nghe thấy xa xa có tiếng gọi lo lắng: “Lâm Mộ Đông —— ”

Là Lý Ngôn Tiếu. Anh tới tìm tôi rồi.

Tôi đoán chắc người nhà và bạn bè của tôi đều đi tìm, mọi người nhất định đã đến tìm thầy giáo, sau đó biết buổi chiều tôi không đến trường. Mọi người sẽ nghĩ có phải tôi mất tích vào buổi chiều hay không?

Tôi cũng bất chấp khủng hoảng trong lòng, lao đảo đứng lên, nhanh chóng chạy ra cửa. Trong bệnh viện còn có bác sĩ trực ca đêm nên tôi không dám tạo ra tiếng động lớn.

Cửa sắt ở cổng bệnh viện đã đóng, tôi nhìn nhìn, trên cửa có rất nhiều thanh sắt nằm ngang, so với vách tường thì dễ trèo hơn nhiều. Vì vậy tôi hít sâu một hơi, mặc kệ có chuyện gì xảy ra, cũng không để ý cửa sắt phát ra âm thanh “ầm ầm” chói tai, từ đầu đến cuối chỉ nhanh chóng trèo lên. Lúc trèo qua cửa sắt, điều tôi lo lắng nhất là dùng quần có thể bị rách, nhưng lúc tôi nhìn thấy trên cửa có thứ gì đó giống dây điện cao áp thì lập tức cảm thấy ổn lạnh.

Tôi cẩn thận từng li từng tí trèo qua, chân giơ lên thật cao, sợ sẽ đụng phải thứ gì.

May nhờ ông trời phù hộ, không có sự cố gì xảy ra, tôi sợ đến mức toàn thân đổ mồ hôi, từ trên cửa sắt cao cao nhảy xuống, sau đó lao đảo đứng lên, liền hô lớn: “Lý Ngôn Tiếu!”

Chỉ nháy mắt Lý Ngôn Tiếu đã từ trong bóng tối chạy ra, lau mồ hôi một cái, mừng rỡ nói: “Em đã đi đâu vậy?”

Tôi nhìn anh khoát khoát tay: “Có gì ăn không?”

“Về nhà nhanh đi.”

“Em đói chết rồi.”

Đúng lúc này, Lý Á Hàn cũng chạy tới, anh ta chạy đến nơi thì thở chắt ra hơi, liên tục đẩy kính quan sát, ngẩng đầu lên nhìn thấy cửa sắt lớn trước bệnh viện thì kinh ngạc nói: “Em vẫn ở bệnh viện?”

Tôi trừng anh, cái này cũng quá không đáng tin rồi. Thật ra tôi cũng rất không đáng tin, biết rõ mình thấy máu sẽ chóng mặt mà vẫn chạy đến luyện gan. Lý Ngôn Tiểu cực kỳ nhạy bén, liền hỏi tôi: “Hai người cùng đến bệnh viện?”

Tôi gật đầu, uể oải nói: “Về nhà rồi nói sau.”

Lý Ngôn Tiểu không nén giận được, xem chút đã đẩy ngã Lý Á Hàn: “Anh dẫn em ấy đi chơi thì được, nhưng muốn chơi thì phải chăm sóc cho em ấy, cái bộ dáng lơ ngơ này của anh bày cho ai xem đây hả?”

Tôi vội vã giảng hòa, nói rằng tôi là mới là người không đúng, Lý Ngôn Tiểu càng tức giận, trách tôi bênh vực Lý Á Hàn.

Tôi cũng bực bội, bước đi: “Ai nha đừng có lộn xộn nữa, anh ấy lại không cãi với anh! Mấy người cùng họ với nhau thì cãi nhau cái gì!”

Lý Ngôn Tiểu bị tôi dạy dỗ một trận, muốn nói lại thôi, cảm thấy không tiện lên cơn ở đây, liền trừng Lý Á Hàn. Lý Á Hàn đẩy đẩy gọng kính, có chút xấu hổ, trên mặt vẫn là cái vẻ thư sinh dờ dẩn lúc trước.

Tôi về nhà ăn cơm, chú và thím cũng một đầu đầy mồ hôi về nhà, vừa thấy tôi thì thiếu điều ngồi phịch xuống đất. Tôi có chút xấu hổ, đem chuyện buổi chiều kể sơ lược lại một lần, chú nói: “Từ đầu đã biết mình thấy máu thì chóng mặt, tự làm tự chịu, đáng đời.”

Lý Ngôn Tiểu nghe xong thì cười khỏ, nói tôi kém cỏi. Tôi cũng không có lời gì để nói, nhìn anh ngây ngô cười ha ha. Tôi phát hiện anh ngày càng ghét Lý Á Hàn, cũng có thể là do trời sinh hai người tương khắc, lần đầu tiên gặp nhau đã không vừa mắt rồi.

Lý Á Hàn ở chỗ chúng tôi được khoảng hai tháng, anh lại phải trở về Liên Vân Khu. Một người đồng hương sắp sửa rời đi, đương nhiên tôi rất khó chịu. Lý Á Hàn nói chuyện với tôi đều dùng tiếng Giang Tô, việc này như thể có cả trăm cái móng vuốt cào tim tôi. Tôi nhớ nhà càng lúc càng mãnh liệt, hận không thể thoáng cái bay về nhà, nhưng lại có chút không nỡ xa Thanh Đảo.

Buổi tối ăn cơm xong, Vương Cầu Đắc Nhi và chú thím cùng nhau đi xem phim, chỉ còn tôi và Lý Á Hàn ở nhà. Tôi nhìn anh thu dọn hành lý, liền nói ra: “Anh Á Hàn, anh có thể dẫn em cùng trở về không, em phải về nhà.”

Tôi cố ý nói chữ “nhà” thật nặng thật nặng, ý muốn nói rằng: Thanh Đảo không phải nhà của tôi, Liên Vân Cảng mới phải. Lý Á Hàn nghiêm túc nhìn tôi, đẩy đẩy kính mắt nói: “Nói đùa gì đấy.”

Tôi bất đắc dĩ nói: “Em không nói đùa. Thậm chí từng giờ từng phút em đều nghĩ sẽ trốn về.”

“Trốn cái gì mà trốn!” Anh nhìn thoáng qua xung quanh: “Chú và thím đối xử tốt với em như vậy, em đi rồi không phải họ sẽ lo đến chết sao? Còn nữa, giờ người bên kia thế nào? Cha mẹ em đều ở trại tạm giam?”

“Không cho phép anh nói cha mẹ em như vậy!”

“Được được được, em nghĩ cho kỹ đi, ở bên đó em không có nhà, làm sao có thể tiếp tục đến trường. Hơn nữa mang theo một người sống có đâu có dễ dàng như vậy? Chú và thím của em không đến tiễn anh sao? Lúc anh đi là thứ bảy, hôm đó họ được nghỉ.”

“Em mặc kệ, em đã nghĩ cách cả rồi, anh chỉ cần dẫn em theo là được. Anh về Liên Vân Khu của anh, em về Liên Vân Cảng của em. Em rất muốn trở về, tất cả ở đây đều không thể sánh bằng...”

Tôi nói đến đây, tôi thoáng thấy ngoài cửa sổ có một bóng người, tôi lập tức quay đầu nhìn lại thì thấy bóng lưng Lý Ngôn Tiểu. Bởi vì trời tối không nhìn rõ, nhưng tôi xác định đó là chính là Lý Ngôn Tiểu. Anh đang chạy về nhà.

Tôi sửng sốt, trong lòng thầm kêu không ổn, cũng không nói gì với Lý Á Hàn mà vội vã chạy ra ngoài. Tôi nghĩ Lý Á Hàn chắc chắn đang thở ra một hơi nhẹ nhõm vì đã vút được cái đứa cố chấp như tôi.

Dưới chân Lý Ngôn Tiểu như có gió, anh bước vào cánh cửa đồ thủy. Chân tôi cũng không ngừng, liên tục đuổi theo. Lại bộc phát cái tính đại thiếu gia rồi, nhưng lần này tôi cảm thấy mình đã sai, để Lý Ngôn Tiểu phải buồn.

Đêm hôm khuya khoắt, trong phòng khách không có ai, cũng không biết có phải đi xem phim hết rồi không, nhưng trong ấn tượng của tôi cả nhà họ đều không thích xem phim. Buổi tối đầu hạ, phòng khách nhà anh còn hơi lạnh, có lẽ do âm khí quá nặng, điều này làm tôi cảm thấy sợ sệt.

Tôi dựa vào cảm giác lên lầu hai, đẩy cửa phòng đặt đèn dương cầm, quả nhiên trông thấy Lý Ngôn Tiểu ngồi trên ghế trước đèn, ngơ ngác nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, anh không nhúc nhích, cũng không nói tiếng nào. Anh thật sự tức giận rồi, đây chính là bộ dạng lúc anh tức giận nhất. Tôi không biết phải làm sao, trong lòng sốt ruột không thôi, so với lúc thi cuối kỳ còn khổ trương hơn.

Tôi nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, khẽ sát tai anh nói: “Anh đang muốn đánh em phải không?”

Anh nghiêng đầu yên lặng nhìn tôi, không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, tôi cảm thấy vành mắt của anh hơi ửng đỏ. Tôi hỏi: “Anh khóc à. Không phải nói từ khi cai sữa đã không khóc nữa sao?”

“Anh không có khóc.”

Tôi cười cười, thoáng thở dài một hơi, sau đó cũng nhìn ra cửa sổ ngẩn người: “Em nhớ nhà.”

Lát sau, anh nói: “Nhưng em đã quên rồi sao, chúng ta đã từng nói rồi đấy, mười hai tuổi. Mười hai tuổi và chín tuổi cách nhau bao xa, do em không biết tính hay vẫn là chịu không được?”

Trong nội tâm tôi từ chối cho ý kiến, hỏi ngược lại: “Nếu em đi, anh có chịu được không?”

“...Không chịu được.”

“Vậy em đây cũng không chịu được đến ba năm nữa.”

“Sớm muộn gì cũng phải về, nhưng nếu em đi, nhất định sẽ không trở lại.”

“Em không tin.” Tôi nói thẳng, “Em biết rõ anh là một người rất ích kỷ, chỉ sống cho bản thân mình.”

“Đây là câu nói sai nhất của em.”

“Kẻ trong cuộc thì mê kẻ bằng quang thì tỉnh, anh thế nào em hiểu rất rõ.”

“Những lời này không đúng với trong sách đã chép.”

Tôi cảm thấy nói chuyện thế này thật sự rất vui, liền nhếch mép: “Em không cãi nhau giỏi như anh.”

“Kỳ phùng địch thủ.”

“Là tám lạng nửa cân.”

Lý Ngôn Tiểu đột nhiên bật cười: “Làm giá nữa à, đồ chó con.”

Tôi thấy anh nở nụ cười, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống. Nhưng nói thật, tôi rất luyến tiếc Lý Ngôn Tiểu, nhìn anh nghiêm túc như thế, tôi cũng không muốn trở về, vì vậy liền cười khổ với anh một cái.

Anh đột nhiên dang cánh tay ôm choàng lấy tôi, tôi sửng sốt, không biết anh lại lên cơn gì, thân thể lập tức cứng ngắt không dám động đậy. Giọng nói của anh rõ ràng còn mang theo chút ghen ngào:

“Em đừng đi, anh không muốn lại như cha anh và bà nội, vừa đi liền không thể gặp lại nữa. Em biết cảm giác bị vứt bỏ có bao nhiêu khó chịu mà... Vì sao em lại nói tất cả ở đây đều không sánh bằng Liên Vân Cảng, tất cả ở đây, kể cả anh, ở trong lòng em đều không đáng một đồng sao, thế thì cả Thanh Đảo này và anh giống như phế vật không chút giá trị, cũng bị vứt bỏ không chút do dự...”

Anh nói xong lời cuối cùng, hoàn toàn không còn cái tính đại thiếu gia kiêu ngạo lạnh lùng nữa, mà ngữ khí như đang năn nỉ, tôi càng nghe càng cảm thấy bị thương, rất muốn khóc, mà lại có chút buồn cười. Có điều vừa khóc vừa cười thật sự rất quý dị, nên tôi chỉ hít hít mũi, cũng vươn tay ra ôm lại anh.

Đây là lần đầu tiên tôi ôm người khác. Những người trước đây, bà nội, cha mẹ, bạn bè, đến giờ đã không còn cho tôi ôm nữa.

Lý Ngôn Tiểu lần đầu cầu xin tôi, tôi thấy lòng mình chua xót, đến cùng thì trong lòng anh, tôi có bao nhiêu sức nặng để anh có thể cầu khẩn như vậy? Vì vậy tôi nhẹ nhàng nói với anh: “Em không đi, không đi. Khóc khóc cái gì, đe dọa vô ích...”

Lý Ngôn Tiểu buông tôi ra, ngồi thẳng lên, tôi nhìn anh thì kinh ngạc nói: “Anh không khóc à? Sao giọng nói cứ như đang khóc thế.”

“Anh đâu có dễ không như vậy.” Anh dùng tay vuốt tóc ra sau, “Đây chỉ là khóc một phần ba.”

Tôi nhìn thấy anh mới đó đã bình thường trở lại, không khỏi cảm thấy như mình đang bị đùa giỡn.

Lý Ngôn Tiểu nói: “Tối nay ở lại nhà anh ngủ nha.”

“Được rồi.” Tôi không dám cự tuyệt, nếu lại để anh tổn thương lần nữa, lương tâm của tôi cũng thấy áy náy.

Buổi tối rửa mặt xong, tôi cầm theo áo ngủ đi, chi tiết không đáng nhắc nhiều. Quan hệ giữa tôi và người trong Lý gia đã rất mật thiết, mọi người đều rất yêu thích tôi, ở nhà anh tôi ra ra vào vào không giống như người ngoài. Có lẽ người lớn trong nhà cũng nhìn ra xuất thân của tôi và Lý Ngôn Tiểu có phần tương tự, nên đối đãi với tôi cũng giống như người thân trong nhà.

“Ngu Cơ” đã chuẩn bị phòng ngủ cho tôi rồi, qua chừng mười phút sau, cửa phòng tôi bị ai đó lén lút mở ra, một tia sáng rọi vào từ bên ngoài. Tôi giật mình ngồi dậy, nhìn thấy bàn chân Lý Ngôn Tiểu đang đứng trước cửa, anh ra vẻ thần thần bí bí nói: “Tới đây.”

Tôi nhìn bộ dạng thần bí của anh, cũng có chút hưng phấn khó hiểu, cảm giác của đêm đi bán chiếu hôm đó lại ập tới, tôi không chút do dự, rón ra rón rén xuống giường, theo anh ra ngoài. Chúng tôi đến phòng của anh, chỉ nghe thấy có tiếng bước chân lên lầu. Tôi kinh hãi, vừa định thấp giọng hỏi trên lầu còn có ai, anh liền ra dấu cho tôi chớ lớn tiếng, sau đó như con rắn linh hoạt chui vào cánh cửa đang mở một nửa.

Tôi cũng theo vào phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại, vểnh tai nghe ngóng tiếng bước chân ngoài kia, rất nhẹ, dường như là “Ngu Cơ”. Cô đi qua, nhưng không phát hiện ra chúng tôi. Tim tôi đập thành thịch, cùng Lý Ngôn Tiểu trốn vào trong chăn.

Chúng tôi mặt đối mặt nằm trên giường, rút nửa cái đầu vào chăn, che miệng cười trộm. Lý Ngôn Tiểu đề nghị: “Chúng ta chơi trò chơi đi, xem ai không chớp mắt lâu hơn.”

Tôi nhỏ giọng nói: “Được.”

Trận đấu bắt đầu, thế là chúng tôi dốc sức liều mạng không chớp mắt. Mắt tôi thỉnh thoảng có chuyển động nhưng không chớp, cũng không có cảm giác cay mắt gì. Tôi cảm thấy cuộc đấu này tôi cầm chắc phần thắng.

Giữ như vậy chừng nửa phút, tôi cảm thấy Lý Ngôn Tiểu đã sắp chịu hết nổi, trong lòng vô cùng vui vẻ. Đột nhiên bàn tay anh chớp nhoáng lướt qua trước mắt tôi, thấp giọng kêu lên: “Hù!”

Tôi bị anh dọa cho hoảng, toàn thân co rút ra sau, kết quả hai mắt chớp một cái.

Lý Ngôn Tiểu nhìn tôi thành ra cái dạng này, che chăn cười đến cái giường cũng lắc lư theo. Tôi cách một lớp chăn đập anh một cái, nói: “Anh chơi xấu! Nhão nhoẹt, trắng trắng, trắng trắng đến nhà ga!”

Anh cường từ đoạt lý: “Chiến tranh không từ bất cứ thủ đoạn nào.”

“Lúc anh hù em nhất định cũng đã chớp mắt rồi.”

“Được, anh nhận thua.” Rốt cuộc anh cũng không cười nữa, “Chúng ta chơi lại, xem ai nín cười lâu hơn!”

Tôi đồng ý.

Chúng tôi hắng thanh hắng giọng, thở sâu vài hơi, sau đó vẻ mặt nghiêm túc bắt đầu trận đấu. Chúng tôi nghiêm mặt nằm đối diện nhau, như vậy thôi đã rất buồn cười rồi, mà Lý Ngôn Tiểu cứ hết làm xấu đến lẽ lưỡi nhất ma, lại làm ra động tác run rẩy co giật, còn học kinh kịch diễn cảnh vuốt râu. Nói thật nhìn anh rất buồn cười, tôi nhịn đến mức thở không nổi, véo đùi một cái để nhịn xuống không cười.

Lúc Lý Ngôn Tiểu bắt đầu hét cách với tôi, bên nhà chú thím đột nhiên truyền đến một tiếng tru “Ồ NGAO —”. Đó là giọng của Vương Câu Đắc Nhi.

Tôi và Lý Ngôn Tiểu không hện mà cùng sững sốt, sau đó mưa xuân cũng muốn vắng ra, chịu không nổi cười lên, hai chúng tôi dùng chăn che miệng cười khúc khích, cái giường cũng bắt đầu kéo kẹt kêu lên.

Cười đủ rồi, Lý Ngôn Tiểu nhỏ giọng hỏi: “Có chuyện gì xảy ra thế?”

“Sao em biết được.” Lý Ngôn Tiểu có một ý nghĩ rất buồn cười, đó là nhà tôi có xảy ra chuyện gì thì cứ chạy đến hỏi tôi, tôi nhất định sẽ biết rõ ràng.

“Chắc Canh Vân vẫn chưa ngủ.” Tôi nói, “Cậu ấy ngủ trễ lắm, bây giờ —— chắc chắn đang chơi với Nữ Nhi.”

“Ồi... Cười chết anh rồi...” Lý Ngôn Tiểu lại muốn cười, có vẻ lúc này vẫn chưa cười đã.

Tôi đột nhiên nổi máu nhiều chuyện: “Anh biết không, chắc chắn Canh Vân rất thích Nữ Nhi.”

“Sao?” Lý Ngôn Tiểu cũng không kinh ngạc, “Em cũng nhìn ra sao?”

“Được rồi.” Lý Ngôn Tiểu nhìn tôi, “Vậy em thích ai?”

“Em...?” Tôi bĩu môi, “Không có.”

“Không có?”

“Ừ.”

Lý Ngôn Tiểu liền nói: “Một nam một nữ, đi cùng một chỗ! Có nhìn thấy không, sờ sờ rồn rồn!”

Tôi vui vẻ: “Anh cũng biết cái này?”

“Đương nhiên.” Ánh mắt anh lấp lánh nhìn tôi.

Tôi đột nhiên không đầu không đuôi nói một câu: “Anh biết “Môi hôn môi, tay nắm tay” không?”

“Biết.” Anh khẽ gật đầu.

“Anh nói...” Tôi thần thần bí bí ghé sát vào anh: “Canh Vân và Nữ Nhi có gì hay không?”

“Anh cảm thấy Nữ Nhi không thích Canh Vân, nhưng ngược lại rất thích em.”

Mặt tôi nóng rần lên: “Không phải nói cái này, anh nói xem hai người họ có nắm tay hay gì gì chưa ấy.”

“Em nghĩ đi đâu rồi.” Anh bật cười, đẩy tôi một cái, tôi liền lật ngửa xuống giường, “Em mới có chín tuổi thôi đấy.”

Tôi không để ý đến anh, lần nữa xấp tới bên cạnh nói: “Môi hôn môi có cảm giác thế nào nhỉ? Anh có cùng với ai hôn nhau chưa?”

“Anh hôn với ai chứ?”

Tôi nghiêng đầu nghĩ: “Ví dụ như em này.”

Lý Ngôn Tiểu nghiêm túc nhìn tôi, nói như khiêu khích: “Thế em tới đây.”

“Được.” Tôi vui vẻ, liền tiến sát đến miệng anh.

Lúc này Lý Ngôn Tiểu ngược lại rất luống cuống, cầm chăn che miệng lại: “Em chơi thật đấy à?”

“Chứ không lẽ chơi giả?”

Thế là tôi lại sấn tới, nhìn gương mặt vô cùng quen thuộc của anh, đem môi mình áp sát vào môi anh. Chúng tôi đều bất động, duy trì động tác này trong chốc lát, tôi buông anh ra rồi nằm xuống lần nữa, nghi ngờ nói: “Đâu có cảm giác gì đâu.”

Lý Ngôn Tiểu sờ sờ môi, nhìn tôi cười không ngừng.

Tôi cảm thấy nghi hoặc: “Hình như không phải thế này, không có một chút cảm giác gì...”

“Ngủ đi.” Anh vỗ đầu tôi, “Không còn sớm nữa.”

“Ừ. Nhưng mà...”

“Ngủ.”

“Em biết rồi, nhưng mà em...”

“Ngủ nhanh!”

“ ... ”

Ngày hôm sau, Lý Á Hàn rời đi, trước khi đi anh ta còn liếc tôi một cái, tôi hiểu ý của anh ta là không cho tôi lên bờ trốn.

Lần tiễn đưa này không có nhớ nhung thương cảm, Lý Ngôn Tiểu đứng bên cạnh tôi, từ đầu tới cuối dùng cánh tay ôm vai tôi, giống như cố ý để Lý Á Hàn nhìn thấy. Lúc này Lý Ngôn Tiểu vẫn còn chút trẻ con, tôi cảm thấy rất buồn cười.

Lý Á Hàn đi rồi, tôi và Lý Ngôn Tiểu đều thở phào một hơi trong lòng.

Môi hôn môi, tay nắm tay là bài hát dân ca của vùng Tây Bắc cao nguyên Hoàng Thổ. Nghe bài hát ở đây.

Chương sau →

18. Chương 18

Có một ngày, tôi dạo chơi xung quanh Lý Gia Trang, ở phía tây có một cái nhà máy nhỏ. Tôi nhìn khắp một lượt, bên ngoài đều là tường vây cao ngất làm tôi không khỏi cảm thấy tò mò, tôi quay trở ra thì thấy một căn phòng nhỏ có cửa sắt, cửa phòng chỉ khép hờ.

Căn phòng này và nhà xác ở bệnh viện có phần tương tự, bởi vì tâm lý tôi sinh ra sợ hãi đối với những căn phòng như này, nên không dám đi vào. Do dự trong chốc lát, tôi vẫn không kiềm chế được lòng hiếu kỳ, bèn thò đầu vào nhìn xung quanh.

Bên trong căn phòng không có một bóng người, trông có vẻ đây là một cái nhà kho, trên đất chất đầy phế liệu. Tôi đánh bạo bước vào, liền phát hiện những thứ phế liệu kia đều làm bằng kim loại, hiện ra tia sáng khác nhau. Tất cả đều là những mảnh kim loại mỏng, còn có đinh ốc hình vòng xoắn, hẳn là được dỡ xuống từ một chiếc xe máy.

Tôi lục lọi bên trong một hồi, tìm ra được một vật màu vàng, dùng móng tay búng một cái, nghe âm thanh phát ra tôi có thể xác định đây là đồng chứ không phải vàng. Đương nhiên sẽ không có chuyện tự nhiên nhặt được vàng, mà tôi cũng không nghĩ mình nhặt được vàng, dù sao đồng cũng rất đáng tiền, vì thế tôi liền mừng rỡ đem vật đó về nhà, giao cho chú và thím, cảm giác như mình vừa lập được công lớn vậy.

Chú cầm miếng đồng đi bán phế liệu, không ngờ đổi được hai đồng, hai đồng lúc bấy giờ tương đương với hai trăm sau này. Chú vô cùng vui vẻ, liên tục khen tôi, nhưng không cho tôi một đồng nào.

Ngày hôm sau, tôi giả vờ như không có việc gì lại tới căn phòng ở nhà máy lần nữa, không ngờ cửa đã bị khóa. Lúc này tôi mới ý thức được những thứ kia không phải là đồ bỏ, mà có thể tái chế lại. Tôi thè lưỡi một cái rồi trở ra, nhưng đột nhiên nghe thấy bên trong cánh cửa có tiếng nói chuyện, tôi đến gần nghe ngóng, dường như bọn họ đang thảo luận về việc chỉnh sửa bản vẽ gì đó, tôi nghe mà không hiểu mô tê gì.

Tôi trầm nghĩ trong đầu, liền cảm thấy có lòng tin: Tôi muốn đọc thật nhiều sách, tương lai sẽ trở thành kỹ sư, sau đó có thể thiết kế bản vẽ. Thật ra tôi có quyết định như vậy là vì một nguyên nhân lớn: Có thể tái chế những thứ phế liệu này.

Tôi còn nhớ rõ những vật kim loại đó có thể bán được rất nhiều tiền.

Trong nháy mắt đã đến năm 1968, tuổi thơ của tôi dần trôi đi mất rồi.

Năm này, tôi được mười tuổi, đã trở thành học sinh năm nhất của trường cấp hai, còn Lý Ngôn Tiểu thì vào trường cấp ba.

Lúc ấy, tốt nhất là có thể trực tiếp thi vào trung chuyên học kỹ thuật, mọi người đều mong muốn thi đậu trung chuyên, bởi vì trung chuyên so với cấp ba thì tốt hơn nhiều. Nhưng Lý Ngôn Tiểu không muốn học kỹ thuật, anh thích toán và vật lý, thích nghiên cứu học thuật nên tiếp tục học cấp ba.

Trường cấp ba ở Lý Gia Trang không tốt lắm, vì thế anh đến học ở trường cấp ba trong huyện. Trường học trong huyện không phải quá xa nhà, nhưng tóm lại không thể cứ chạy tới chạy lui mãi được nên anh quyết định ở nội trú, một tuần mới về nhà một lần.

Lịch học của anh càng lúc càng dày, vì thế mà thời gian chúng tôi ở chung càng ngày càng ít, chỉ có thể gặp nhau vào cuối tuần. Tôi vừa nhớ nhà, lại vừa nhớ Lý Ngôn Tiểu, cảm thấy trong lòng như có hàng trăm móng vuốt đang cào.

Lý Ngôn Tiểu rất thích ngủ, nhưng anh cũng rất chịu khó, mỗi tuần vào ngày trở lại trường, trời còn chưa sáng hẳn đã rời giường, sau đó đạp xe đưa tôi đến trường cấp hai.

Vương Câu Đắc Nhi cũng học đến lớp bốn, trải qua bốn năm bị chính trị tẩy não, giờ đây cậu ta đã trở thành một đứa “nhiệt huyết sôi trào.” Mỗi ngày cứ tan học là cậu ta theo đám hồng tiểu binh đi phá phách cướp bóc khắp nơi, tôi nhìn thấy mà kinh hồn bạt vía.

Pháp chế đã bị sụp đổ nghiêm trọng, hiện tại đám hồng tiểu binh tàn sát bừa bãi khắp nơi, thích cướp của ai thì cướp của người đó, thích lật đổ ai thì lật đổ người đó, ai xui xẻo để bọn chúng không vừa mắt tất sẽ có kết cục thê thảm. Muốn phê phán một người, hoặc nhốt vào nhà lao, thậm chí là xử bắn đều dễ như trở bàn tay. Mỗi người đều là pháp luật, tòa án, viện kiểm soát chỉ là thùng rỗng kêu to.

Tôi đột nhiên nhớ đến nhà của tôi và Lý Ngôn Tiểu. Thật ra hồng tiểu binh không phải rất hung hăng, tôi cũng là hồng tiểu binh, nhưng nói thật, tôi chẳng muốn làm chút nào.

Ngoại trừ tôi và Lý Ngôn Tiểu, những bạn học khác không một ai là không muốn làm hồng tiểu binh cả, cho dù có là “cẩu tế tử” như chúng tôi đi nữa, bởi vì xuất thân đặc biệt của mình nên rất sợ biểu hiện không tốt sẽ bị xem thường.

Mỗi lần hát hồng ca, trước mắt tôi đều là bộ dáng tươi cười của Lý Ngôn Tiểu. Nụ cười của anh làm tôi không dám hát cùng bọn họ. Tôi luôn cảm thấy bây giờ nếu cứ thuận theo thủy triều, thì đó chính là một loại nhục nhã. Một bên là làn sóng quần chúng, một bên là Lý Ngôn Tiểu. Tôi không biết ai đúng ai sai, nhưng tôi không dám nói Lý Ngôn Tiểu sai.

Mỗi cuối tuần Lý Ngôn Tiểu về nhà, nhất định phải mặc hí phục hát hí khúc, tôi ở một bên thích thú xem anh diễn. Quá tuyệt, một sân khấu một diễn viên, còn tôi chính là khách quý. Tôi hỏi anh vì sao lại chấp nhất chuyện này như thế, anh nói: “Em quên rồi sao? Đây chính là anh, nếu như không có hí, anh cũng không còn là anh.”

Năm 1969.

Bây giờ nhớ lại, nếu nói năm 1976 là đỉnh điểm của cơn ác mộng, thì năm 1969 là một màn diễn tập nho nhỏ, một hồi ác mộng không tính là đặc biệt cao trào.

Lý Ngôn Tiểu học cấp ba, còn tôi vào cấp hai.

Ở trường cấp ba của anh không phải rất thuận lợi. Anh là một người tài năng lộ rõ, lại vô cùng chú ý đến vẻ ngoài sạch sẽ. Chỉ cần không phải kẻ dần, ai cũng có thể nhìn ra anh đang phản thủy triều. Hơn nữa anh còn hát hí khúc, mà lại không phải bản mẫu hí, nên có rất nhiều người muốn tố cáo anh. Tôi muốn khuyên nhủ anh, nhưng không biết phải nói thế nào.

Có lúc tôi nhìn thấy anh ngẩn người, nghĩ thầm sẽ không còn học thêm được mấy năm nữa. Đất nước chú trọng bồi dưỡng con nhà bản nông, là một “cẩu tế tử”, không bị phê phán là đã tốt lắm rồi, còn muốn đến trường ư? Đâu có chuyện tốt như thế.

Tôi liền hỏi anh: “Sau này anh muốn làm gì?”

“Anh muốn học y.”

“Trước kia không phải anh nói muốn là thầy giáo sao?”

Anh nhẹ lắc đầu: “Trước kia thật sự có lúc anh muốn làm thầy giáo để uốn nắn quan điểm của bọn trẻ, nhưng bây giờ xem ra, hẳn là không thể thực hiện rồi.”

“Vậy anh học y ở đâu?”

“Học từ ông nội anh, ông am hiểu nhất là ngoại khoa và chỉnh hình.”

“Khi nào thì học?”

“Để xem đã, không biết trường cấp ba có thể học đến đâu, tốt nhất là sau khi học xong cấp ba.”

Không ngờ thế sự khó lường, ông nội Lý Ngôn Tiểu tuổi tác đã cao, vào một đêm tỉnh mạch bỗng nhiên trúng gió. Lúc tôi đến thăm ông, ông đã không thể tự đi được, chỉ còn nửa người trên là có thể hoạt động, “Ngu Cơ” đang ở một bên chăm sóc ông. Tay ông không ngừng dấm chân mình, miệng cũng không ngừng than thở.

Lý Ngôn Tiểu đã quyết định rồi, thấy vậy thì lập tức làm thủ tục nghỉ học, ở nhà vừa chăm sóc ông nội vừa học y. Trong lòng tôi vừa xót vừa vui, xót vì sau này Lý Ngôn Tiểu không thể tiếp tục đi học, vui là lúc nào tôi cũng có thể nhìn thấy anh.

Bởi thế, mỗi ngày anh đều đạp xe đưa tôi đến trường, tan học lại tới đón tôi. Nhìn thấy tôi được đi học, anh không có một chút ghen ghét nào, suốt ngày mang theo dáng vẻ tươi cười vẫy tay với tôi. Tôi nhìn thấy anh, trong lòng liền có nhiều hơn một trận chua xót.

Có một ngày tôi được tan học sớm, bầu trời mưa phùn lất phất, tôi đến nhà Lý Ngôn Tiểu chơi, nhìn thấy ông nội anh đang dạy học, liên tục chỉ tay lên một tấm bản đồ tuần hoàn máu ở người. Ông nội anh rất cố gắng, dù thế nào ông cũng phải sống tiếp.

Lý Ngôn Tiểu muốn làm bác sĩ, tôi cũng rất vui mừng, vì như thế thì khi tôi bị bệnh anh có thể giúp tôi chữa trị. Sau sự cố sơ vỡ mắt ở bệnh viện lần trước, bây giờ tôi rất quý trọng tính mạng của mình. Tôi đột nhiên phát hiện con người là động vật rất yếu ớt, tùy tiện chọc đại một chỗ cũng có thể giết chết một người, muốn sống cả đời quả thật rất không dễ dàng.

Tôi cảm thấy hứng thú, liền ngồi bên cạnh nghe trong chốc lát, đột nhiên dưới lầu truyền đến âm thanh ồn ào. Cả ba người chúng tôi đều dừng lại, Lý Ngôn Tiểu nói với ông nội: “Ông cứ ở đây đi, để con xuống xem thử có chuyện gì.”

Ông nội anh gật đầu, tôi cũng đi theo anh xuống lầu. Âm thanh càng lúc càng lớn, còn có tiếng “rầm rầm” vang lên, sau khi chúng tôi đến phòng khách, âm thanh đó làm chân tôi mềm nhũn.

Có chuyện gì xảy ra? “Rầm rầm” là tiếng gì? Có người đập cửa? Có phải là người của Lý gia không? “Ngu Cơ” cũng từ trên lầu chạy xuống, vẻ mặt hoảng hốt nhìn xung quanh.

Chúng tôi chạy ra sân, liền thấy cánh cửa đóng chặt chắn động từng đợt, rõ ràng có người đang phá cửa. Lý Ngôn Tiểu quát to một tiếng: “Làm cái gì đấy?”

Bên ngoài có người hô lớn: “Chúng tôi là hồng tiểu binh do Mao chủ tịch vĩ đại lãnh đạo! Mở cửa nhanh lên!” Tiếng nói ngoài kia đều là của một đám nhóc choai choai. Dứt lời, âm thanh đập cửa càng lúc càng lớn. Tôi sợ xám mặt, “Ngu Cơ” kinh ngạc nói không ra lời, nhanh chóng chạy lên lầu trấn an cha chồng.

Tôi hoảng hốt hỏi Lý Ngôn Tiểu: “Đây là chuyện gì vậy?”

Anh vẫn đứng yên tại chỗ, im lặng nhìn cánh cửa đổ thối, giống như muốn nhìn xuyên qua lớp cửa vậy, ánh mắt lạnh đến dọa người. Anh dùng giọng nói lạnh lùng nói: “Xét nhà.”

Lý Ngôn Tiểu rất tỉnh táo, chạy vào nhà đẩy ra một cái bàn rất lớn. Tôi nhìn nhìn, là gỗ táo, rất tốt, với sức của một mình anh thì không di chuyển được bao nhiêu, thấy thế tôi liền nhanh chân chạy lại giúp, cùng nhau đẩy cái bàn thẳng đến cửa lớn. Chúng tôi còn chưa kịp đem cái bàn chặn cửa thì cánh cửa đã bị đẩy ra, cái bàn thoáng cái lật nhào, tôi cũng bị ngã ra sau nhưng nhanh chóng đứng lên.

Đám hồng tiểu binh tràn vào như thủy triều, Lý Ngôn Tiểu chặn bọn trẻ điên cuồng này lại, thoáng cái đã quật ngã đứa thứ nhất, tôi nhìn qua, là một đứa con gái tét bím hai bên, nó nặng nề đập đầu xuống đất một cái, lập tức khóc lớn lên. Ánh mắt Lý Ngôn Tiểu lúc này lạnh băng, tôi nghĩ anh là một “cẩu tể tử”, lửa giận vì bị kỳ thị tích tụ nhiều năm bây giờ đã bộc phát ra rồi.

Ước chừng có xx đứa nhóc, một đứa đứng gần đó lập tức xông lên, Lý Ngôn Tiểu túm lấy nó đập một cái, coi như rác rưởi mà ném ra khỏi cửa. Tôi không tàn nhẫn bất kể hậu quả như anh, chỉ dám tiến lên ngăn

tụi nó lại, nhưng căn bản không thể ngăn được, tôi cùng một thằng nhóc cứ dửng dăng mãi một chỗ.

Có một vài đứa đã xông vào trong nhà, Lý Ngôn Tiểu liền nhanh chóng chạy vào, sợ bọn nó sẽ phá hủy đồ đạc bên trong. Tôi nghe thấy tiếng anh bước vội lên lầu, sau đó là âm thanh khóa cửa “rắc...rắc...” thì lập tức hiểu ra:

Anh muốn khóa cửa phòng đặt đàn dương cầm.

“Ngu Cơ” lúc này cũng xuống lầu, đối mặt với tai họa lần này, cô giữ chặt hai đứa nhóc, không ngừng nói: “Bọn nhỏ, về nhà đi, tin tưởng chúng ta, chúng ta không phải...” Giọng nói của cô như đang nứt vỡ, tôi thấy cô thật sự sắp khóc rồi. Những đứa nhóc kia không thêm nề tình, liên tục đâm đá vào người cô.

Đột nhiên tôi thấy có một bóng người rất quen thuộc từ trong sân tiến vào, tôi tập trung nhìn, không ngờ lại là Vương Câu Đắc Nhi! Cậu ta đi cùng đám hồng tiểu binh! Một nỗi khiếp sợ mạnh mẽ ập đến, tôi quả thật không thể tin vào mắt mình!

Tôi không thêm dửng dăng với đứa nhóc này giờ nữa, mà nhanh chóng chạy đến trước mặt Vương Câu Đắc Nhi. Trong cơn giận dữ, tôi một phát kéo cổ áo chất vấn cậu ta: “Cậu đang làm gì vậy! Người Lý gia đối đãi với cậu không tệ, bây giờ cậu cũng muốn đến xem náo nhiệt sao?”

Cậu ta đuối lý, hoảng sợ nhìn tôi nói: “Là Nữ Nhi bảo tớ...”

Tôi nhìn ra đằng sau cậu ta, thì ra đứa bé đầu tiên bị Lý Ngôn Tiểu quật ngã lại là Nữ Nhi, vừa rồi tôi không nhận ra! Là cậu ấy đưa người đến xét nhà! Đoán chừng lúc này Lý Ngôn Tiểu cũng không nhìn kỹ, tóm được liền đánh.

Trên mặt Nữ Nhi toàn là đất, ngồi dưới đất khóc lớn, tôi nhìn cậu ấy chật vật như vậy thì trong lòng bỗng thấy vô cùng hả hê. Vương Câu Đắc Nhi còn giải thích: “Nhà bọn họ là gián điệp! Đối xử tốt với chúng ta là vì tình báo! Bọn họ bị người Mỹ...”

Tôi không nghe nổi nữa, lửa giận thật sự đã đốt cháy đầu tôi rồi, tôi buông bàn tay đang nắm chặt cổ áo cậu ta, quát to một tiếng: “Cậu điên rồi!” Sau đó dùng hết sức lực đánh vào mặt cậu một cái khiến cậu ta ngã về phía sau, Vương Câu Đắc Nhi ngẩng mặt lên thì toàn là máu mũi, mắng một tiếng liền nhào về phía tôi.

Một tình bạn tốt cứ như vậy mà kết thúc rồi, tôi thâm nghĩ như thế.

Tôi cũng không yếu thế chút nào, lúc này trông mắt tôi đã đỏ lên. Dù sao tôi cũng cao hơn cậu ta một cái đầu, hơn nữa còn cảm thấy mình có lý, thế là lập tức đánh nhau với cậu ta. Tôi học theo Lý Ngôn Tiểu, đập vào bụng cậu ta một cái khiến cậu gục xuống, ôm bụng nằm trên đất rên ô ô.

Tôi lôi mấy đứa nhóc còn lại trong sân ra ngoài, ném hết xuống đất, sau đó đóng cánh cửa màu đỏ lại. Tôi đếm, đại khái mấy đứa chạy được vào nhà cũng chỉ có ba đứa.

Lúc này tôi đã mệt đến choáng váng, nhưng vẫn không ngừng lại mà xông vào nhà.

Trong phòng là một mảnh bừa bộn, bàn trà thủy tinh bể nát, mấy cái ghế chống ngược trên đất, mà thứ làm tôi đau lòng nhất chính là bức tranh quý được treo trên tường đã bị xé mất rồi. Trong phòng khách còn có hai đứa nhóc đang cãi nhau với Lý Ngôn Tiểu, đoán chừng có một đứa đã chạy được lên lầu.

Một đứa răng hô xông lên mắng nhiếc: “Đây là cái gì! Rõ ràng tụi bây là gián điệp! Hán gian!”

Tôi nhìn qua, thì ra thằng nhóc đó chỉ vào một hộp trang điểm, đó là đồ hóa trang của “Ngu Cơ”.

Tôi đi tới ôm lấy hộp trang điểm, nói với nó: “Đây là đồ hóa trang đấy, bọn họ không phải là gián điệp, cả nhà họ đều giống như tụi mày! Tụi mày lầm rồi, về nhà nhanh đi!”

“Cái này rõ ràng là máy điện báo! Căn nhà của tụi bay lớn như thế, nhất định còn có căn cứ bí mật, tụi bay là Hán gian!”

Tôi cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười, một lời cũng không nói được, chỉ không ngừng lặp lại một câu: “Mày có chứng cứ không?”

“Tao không có chứng cứ, nhưng chúng tao biết rồi!”

“Đúng!” Một đứa khác cũng hòa theo, “Không có thứ gì có thể giấu được hồng tiểu binh do Mao Chủ tịch vĩ đại lãnh đạo!”

Lời tôi nói một câu thẳng nhóc kia cũng không nghe lọt, Lý Ngôn Tiểu không thèm nhiều lời với nó, bắt lấy cổ tay nó dùng lực một chút, ngón cái và ngón áp út ấn xuống một cái, thẳng nhóc kia liền kêu thảm, cả cánh tay lập tức mềm nhũn. Lý Ngôn Tiểu quăng nó xuống đất, đứa còn lại lập tức bỏ chạy.

Tôi nghĩ thầm, chắc chắn nơi đó có huyết vị, bấm nhẹ một cái cũng có thể tạo nên hiệu quả bất ngờ. Quả nhiên Lý Ngôn Tiểu khi học y mới biết được cái này, không cần bẻ khớp, không cần thương gân động cốt, lại có hiệu quả nhanh chóng, chiêu này so với thẳng béo lúc trước bẻ tay tôi thì lợi hại hơn rất nhiều.

Một đứa nhóc còn lại thấy thế thì há to mồm, đoán chừng nó nghĩ Lý Ngôn Tiểu có thần lực, liền ngã nhào chạy ra cửa.

Tôi thở phì phò, nhìn trong phòng khách lúc này là một đồng bừa bộn, liền hỏi Lý Ngôn Tiểu: “Trên lầu còn ai không?”

Anh lắc đầu.

Xem ra tôi tính sai rồi. Lúc này chúng tôi không ai bị thương, chỉ bị trầy da và va đập vài chỗ, dù sao cũng là chúng tôi đấu với một đám nhóc con.

“Ngu Cơ” từ trong sân chạy vào, vừa nhìn thấy trong phòng chỉ còn hai chúng tôi, liền yên lặng rơi lệ, trông cô hết sức tiêu tụy. Cô lên lầu phát điện báo cho chị gái và anh rể, xin giúp đỡ từ bọn họ, nghe nói hai người đó rất khôn khéo, làm việc ở cơ quan, thay thế mấy người cán bộ kỳ cựu, có thể giúp được mọi người.

Mưa bên ngoài càng lúc càng nặng hạt, lòng tôi trầm xuống: “Chúng ta dọn dẹp một chút đi.”

Lý Ngôn Tiểu khoát tay: “Không cần dọn sớm, anh muốn ra sân sau.”

Nói xong anh liền bước đi, tôi cũng chạy theo. Ở một góc sân sau chất đầy những hòn đá, bị nước mưa tuôn xuống xối rửa.

Chúng tôi ngồi bên mái hiên ngắm mưa, xung quanh trừ tiếng mưa thì chỉ còn tĩnh lặng. Từng hạt mưa nhẹ rơi lên mái hiên, sau đó tiếng nước rào rào đổ xuống, đem đến cảm giác vô cùng tịch mịch.

Tôi nói: “Vương Canh Vân và Nữ Nhi cũng tới.”

Anh không nói gì, cũng không tỏ ra bất ngờ, ngửa mặt nhìn nước chảy xuống từ mái hiên, qua rất lâu mới lên tiếng: “Vậy em xử lý thế nào?”

“Em đuổi cậu ta ra ngoài rồi...”

“Không phải, anh nói là về sau định thế nào ấy?”

“Em...” Lúc này tôi mới nghĩ tới, Lý Ngôn Tiểu nói rất đúng, dù sao tôi và Vương Câu Đắc Nhi cũng ở chung một nhà, hôm nay náo loạn thành như vậy, sau này chúng tôi đừng mong làm bạn bè nữa.

Tôi cười khổ nói: “Trải qua thế nào cũng được, nhưng chuyện này không phải lỗi của em.”

“Cũng không phải lỗi của bọn nó.” Anh nói: “Là Trung Quốc sai.”

Tôi gật đầu tỏ vẻ đồng ý, cảm thấy không biết phải làm thế nào.

Lý Ngôn Tiểu thở dài một tiếng: “Chúng ta sinh ra sai thời đại rồi...”

Chúng tôi đều không nói, bốn phía xung quanh lại lâm vào tĩnh lặng. Qua một lúc lâu, Lý Ngôn Tiểu lại nói: “Em thích tên của mình không? Hay là anh đổi tên cho em nhé?”

Tôi gật đầu, tôi không thích cái tên “Lâm Mộ Đông” này một chút nào, còn không hay bằng cái tên thứ nhất “Lâm Khánh Hoa” của tôi.

Lý Ngôn Tiểu nhắm mắt lại, dường như đang lắng nghe âm thanh của mưa, lại giống như đang suy nghĩ. Anh nói: “Hôm nay tiếng mưa rất đẹp, hay là, anh gọi em là —— Lâm Vũ Thanh?”

“Được.” Tôi đồng ý, cái tên này so với Lâm Mộ Đông thì êm tai hơn nhiều. Hiện tại Trung Quốc đã loạn thành cái dạng này, tôi không muốn quá ngưỡng mộ Chủ tịch nữa.

Lý Ngôn Tiểu nhắc nhở tôi: “Có thể không yêu chính phủ, nhưng tuyệt đối không thể không yêu nước. Bởi vì em là người Trung Quốc, cho dù thế nào cũng không có quyền không nhận, chối bỏ tổ quốc của mình.”

“Ừm.”

“Bây giờ còn sửa kịp, bởi vì chúng ta còn chưa có chứng minh nhân dân, đợi đến khi hồ sơ chất thành một đồng lớn sẽ không sửa được nữa.”

Lâm Vũ Thanh, tên thật đẹp.

Cứ như thế, cái tên thứ ba của tôi đã ra đời trong một ngày rối loạn bất an.

Chương sau →

19. Chương 19

Buổi tối tôi về đến nhà, quả nhiên Vương Câu Đắc Nhi cũng có mặt bên trong. Cậu ta thương tích đầy mình, nhe răng nhếch miệng ngồi trên ghế, tuy thấy cậu ta biến thành bộ dáng như vậy nhưng tôi không có một chút gì gọi là đau lòng cả. Cậu ta thấy tôi trở về thì hung hăng liếc tôi, mà tôi cũng đâu chịu yếu thế, làm bộ như mình không nhìn thấy gì, ngẩng đầu ưỡn ngực đi qua, ngồi xuống bàn ăn cơm như không có ai trong nhà.

Chú và thím thở dài, cảm thấy không biết phải làm sao. Trong chuyện này, họ đứng về phía nào cũng không được. Vương Câu Đắc Nhi sai vì lấy oán trả ơn, biết rõ quan hệ giữa chúng tôi và Lý gia rất tốt mà lại đến xét nhà còn tôi sai bởi vì đánh cậu ta đến khắp người bầm dập. Đây là tội do chú và thím định ra cho tôi, chứ tôi không nhận. Cuối cùng chú và thím đều trách mắng cả hai chúng tôi, sau đó để chúng tôi xin lỗi làm hòa.

Vương Câu Đắc Nhi không muốn để ý tôi, nhưng vốn là cậu ta không đúng, hơn nữa còn chưa đến tuổi phản nghịch nên vẫn hòa nhã nói xin lỗi và nhận sai với tôi.

Tôi càng thêm xem thường Vương Câu Đắc Nhi, liền lạnh lùng nói: “Xin lỗi với tôi làm quái gì, đến Lý gia mà xin lỗi ấy!”

Ba người họ đều không lên tiếng. Quả thật, ngoại trừ tôi, cả chú thím và Vương Câu Đắc Nhi về sau đều không thể chung sống hòa thuận với Lý gia.

Đến phiên tôi xin lỗi, ba người họ đều nhìn tôi. Tôi nhớ tới trận ầm ĩ lúc chiều, trong lòng vẫn chưa hết bực, liền ngẩng đầu nói: “Làm hòa thì được, xin lỗi thì miễn.”

Chú và thím nghe đến đây liền phát cáu, quay qua trách tôi, nói là tôi đừng cứng đầu nữa, Canh Vân đã nói xin lỗi rồi mà tôi còn không chịu cái gì. Vương Câu Đắc Nhi hã hê đứng một bên nhìn tôi bị mắng, tôi thầm nghĩ lúc hoạn nạn mới biết được chân tình, người bạn tốt lúc trước của tôi hóa ra có đức hạnh thế này đây, vừa không có chủ kiến, vừa không có lòng đồng cảm, vừa không có cốt khí, đối với người thế này cứ dứt khoát nhất đao lưỡng đoạn là xong.

Đây là lần đầu tiên chú và thím mắng tôi, giọng điệu của họ càng lúc càng nặng.

“Nhận sai chưa!” Bọn họ nói.

“Con không sai.” Tôi lạnh lùng đáp lời, “Không sai thì nhận cái gì?”

Chú và thím sững sờ: “Còn dám mạnh miệng? Xin lỗi nhanh! Không xin lỗi thì con đừng hối hận đấy!”

Tôi lắc đầu. Chú đặt bàn tay lên đầu tôi, vẻ mặt hung ác nói: “Còn không chịu xin lỗi?”

Tôi giật mình, đây là chuẩn bị muốn tát tôi sao? Trong cơn giận dữ, tôi vừa nhanh chóng lui lại, vừa nghiêng đầu sang một bên, lớn tiếng nói: “Nhất quyết không xin lỗi! Bỏ thiếu gia đời này không biết cái gì gọi là sai, cái gì gọi là hối hận cả!”

Chú và thím vô cùng kinh ngạc, hiển nhiên chưa từng thấy qua đứa nhỏ nào khó bảo như tôi. Nói xong một câu ngang ngược, tôi ngẩng đầu chờ phản ứng của hai vị trưởng bối. Vương Câu Đắc Nhi không nghĩ tới tôi sẽ không nghe lời như vậy nên vô cùng kinh ngạc.

Có lẽ chú và thím cảm thấy tôi thật sự không chịu xin lỗi, có giảng co thêm nữa cũng không có kết quả, thím liền khoát tay, không muốn nói nhiều với chúng tôi nữa: “Được rồi được rồi, Mộ Đông, sau này thím sẽ từ từ nói chuyện với con!”

Tôi cười cười nói: “Sau này con không gọi là Lâm Mộ Đông nữa, con là Lâm Vũ Thanh. Con muốn đổi tên.”

“Cái gì?” Mọi người đồng thời hỏi.

“Lâm —— Vũ —— Thanh ——” Tôi chậm rãi nói, trong lòng tràn đầy kiêu ngạo.

Ngày hôm sau, tôi đối với Vương Câu Đắc Nhi đã nản lòng thoái chí, chỉ cảm thấy cậu ta là một người đáng hận. Chú và thím cũng thất vọng với tôi, rõ ràng bọn họ vì tôi không chịu xin lỗi mà muốn tát vào mặt tôi. Tính ngang bướng của tôi nổi lên, lại càng thêm nhớ nhà, nếu không có Lý Ngôn Tiểu ở đây, tôi thật sự rất muốn cứ như vậy mà một đi không trở lại.

Ngày 1 tháng 2, tôi đến trường, đột nhiên nhìn thấy trường trung học Lý Gia Trang đang náo loạn, bây giờ tôi đã rèn luyện được thói quen đối với những chuyện thế này thì không cần kinh ngạc, tôi tiến vào trường xem xét, có một đám người lạ lẫm đang đứng trước lớp học khiến tôi không khỏi cảm thấy nghi hoặc. Không phải mấy người này tới để bắt tôi chứ, vì tôi đã đánh “hồng tiểu binh do Mao Chủ tịch vĩ đại lãnh đạo.”

Xem xét một hồi, thì ra không phải đến bắt một tên nhóc như tôi, bởi vì tôi thấy cô chủ nhiệm – một người mà tôi vô cùng kính yêu – cô đứng trên bục giảng, trên mặt đầm nước mắt, thoạt nhìn vô cùng tiêu tụy, cô nhìn những học sinh bên dưới nói: “Cô có lỗi với các em, cha cô là người sản xuất đồ gia dụng, cô đã hại các em nhiều năm như thế...”

Học sinh bên dưới đều bày ra vẻ mặt kinh ngạc và phẫn nộ, tôi cũng rất phẫn nộ, chẳng lẽ mấy đứa học sinh này dám tịch biên cả cô giáo đã dạy mình sao? Chủ nhiệm lớp chúng tôi là một cô giáo vô cùng tốt! Nhưng tôi cũng đành chịu, tôi chỉ có một mình, căn bản chẳng thay đổi được gì.

Trong mấy người kia, có một tên gầy nhìn đồng hồ đeo tay một cái, liền nói: “Xong rồi, đi đi!”

Cô giáo không thể làm gì hơn là bước xuống bục giảng, còn chưa rời khỏi lớp học, toàn bộ học sinh đều xông đến bên cạnh cô, nhổ nước miếng lên người cô! Cô giáo vô cùng chật vật, dường như không còn quản được chuyện này, chán nản theo những người kia ra ngoài.

Các học sinh không ngừng nhổ nước miếng, lúc này tôi mới kịp phản ứng, nhớ tới chuyện cũ của Lý Ngôn Tiểu, trong lòng cảm thấy rất buồn nôn, tôi quát to một tiếng “Này!” Giống như có thể tóm mấy đứa học sinh đó quăng ra ngoài.

Một bạn nữ gần nhất đang nhổ nước miếng có gia cảnh rất nghèo khó, nhưng chịu chăm chỉ học hành. Cô giáo vẫn luôn giúp đỡ cậu ta đến trường, học phí đều do cô trả, cô giáo vì muốn cậu ta có thành tích tốt trong kỳ thi nên phải phụ đạo ngoài giờ. Người như vậy giống như chó, bạn có lòng tốt cho nó ăn, nhưng nó lại đảo ngược lại cắn bạn một cái, tôi oán hận nghĩ như thế.

Mất thấy cô giáo đi càng lúc càng xa, nếu tôi ngăn cô lại, như vậy tôi nhất định cũng dính một thân nước miếng. Nghĩ như vậy, tôi do dự đứng tại chỗ, vẫn không đi theo.

Sau này tôi nghĩ tới cái do dự lúc ấy của mình, cảm thấy — rất tự trách. Lại nghĩ tới hành động của các học sinh, cảm thấy — vô cùng buồn nôn.

Lương tâm biến chất, so với nước miếng còn buồn nôn hơn.

Bởi vì tôi và Vương Câu Đắc Nhi đã trở thành oan gia nên tách riêng ra ngủ. Có một hôm tôi ngủ rồi, lại nghe bên phòng chú và thím đang nhỏ giọng nói chuyện, tôi liền đến gần nghe thử, nghe được một cuộc nói chuyện làm tôi phải kinh ngạc.

Lúc ấy chú nói: “...Còn chưa có tin tức.”

Thím lên tiếng: “Anh nói em có tội tình gì, thay bọn họ nuôi hai tiểu tử tông, suốt ngày làm việc vất vả lại còn phải hốt hoảng lo sợ, chúng ta đang làm cái gì vậy chứ! Anh xem Mộ Đông nhớ nhà như vậy, nếu nó trở về, khẳng định sẽ phải mệt mỏi đi mất, một chút nhớ nhung cũng không có, chúng nó đi rồi thì mình còn được cái gì? Bọn họ rõ có tính toán cả rồi, để cho chúng ta nuôi dưỡng lâu như vậy, nhưng con vẫn là con của bọn họ chúng ta thật là khờ, vừa mới nghĩ đến...”

Tôi khó có thể tin được, thật không ngờ thím là người như vậy! Tôi dường như đột nhiên trở thành một cô nhi không nhà, cảm giác muốn về nhà lại càng mãnh liệt hơn.

Lại nghe chú nói: “Nó là cháu ruột của anh đó! Dù sao cũng có huyết thống... Anh cũng đã cân nhắc cả rồi, hai đứa nó càng ngày càng lớn, cánh cũng đã cứng cáp, hơn nữa không chịu nghe lời, nhưng anh không thể không quản hai đứa nó! Hay là vẫn cứ nuôi nó, dù sao Mộ Đông cũng đã mang đến nhiều tiền như vậy, chúng ta cứ lấy tiền của nó, không có gì đáng lo cả.”

Tôi cả kinh, vội vàng đem tiền ra đếm, còn thừa tám mươi lăm đồng năm hào, đã qua rất nhiều năm rồi. Tôi liền giấu tiền sâu trong túi quần.

Nhiều đây đã đủ dùng, dù sao sau này tôi cũng không cho Vương Câu Đắc Nhi nữa. Số tiền này đủ để tôi học hết cấp hai, sau đó học lên cấp ba. Không thể nào để người khác lấy đi được! Nếu không tương lai của tôi có khả năng sẽ bị hủy vì mấy đồng tiền này mất.

Tôi đứng trong bóng tối trách mắng chú và thím một trận, không ngờ bọn họ là người hẹp hòi như vậy, đây là người Lâm gia chúng tôi sao?

Tuy chú nói chúng tôi vẫn có thể ở lại chỗ này, nhưng trong lòng tôi vẫn thấy lo lắng, sáng sớm hôm sau lúc rời giường, tôi cố ý nhìn thoáng qua chú và thím, trong mắt rất có chiều sâu. Bọn họ đều thấy được, nhưng không nghĩ nhiều, bởi vì vốn họ không nghĩ tới tôi có thể nghe được cuộc nói chuyện của họ.

Không biết có phải do tác dụng tâm lý “Hàng xóm trộm rìu” hay đúng là sự thật, tôi cảm thấy chú và thím đã hoàn toàn lạnh nhạt với chúng tôi. Trước kia khi tôi đi học, trưa về nhà đã thấy trên bàn để sẵn đồ ăn, tuy không phải rất phong phú nhưng có thể nhét đầy bao tử.

Gần đây có nhiều hôm tôi ôm bụng đói về nhà, nhìn trên bàn y hệt cái bụng của tôi, rỗng tuếch. Buổi tối tôi hỏi chú và thím chuyện này, họ nói mình quên, còn trưng ra vẻ mặt ung dung thoải mái. Tôi nghiến răng nghiến lợi, cảm thấy bọn họ không những lòng dạ hẹp hòi mà còn rất âm hiểm, nhưng tôi không tiện phát tác, vì chúng tôi vốn là thứ ở nhà người ta ăn cơm chùa.

Tôi cũng không thể đến nhà Lý Ngôn Tiểu ăn chục miếng được, dù sao người ta đối xử với tôi quá tốt, tôi không muốn chiếm lợi từ nhà họ. Đến khi Lý Ngôn Tiểu biết được chuyện này liền dạy tôi nấu cơm. Anh biết nấu cơm, hơn nữa còn có thể biến nguyên liệu bình thường trở thành món ăn tinh xảo.

Có mấy buổi trưa tôi về nhà không thấy đồ ăn, tôi và Lý Ngôn Tiểu cùng nhau nấu cơm, sau đó ngồi ở hai đầu cái bàn nhỏ, cùng nhau ăn.

Cũng trong thời gian đó, từ Liên Vân Cảng gửi đến một phong thư. Tôi ôm tâm trạng mừng rỡ đi nhận thư, trong lòng bỗng chốc trở nên vô cùng thấp thỏm. Lúc mở bao thư, tay tôi run đến suýt chút nữa đã xé rách cả tờ giấy bên trong.

Là thư của cha gửi đến. Trong thư nói cha mẹ đã được ra trại tạm giam, không còn nguy cơ bị xử bắn nữa, hiện giờ đang chịu cải tạo lao động, mỗi ngày đều có thể no bụng, điều kiện cũng coi như tốt, có khả năng sửa lại án sai. Đây là một bức thư thông báo tin vui, trong thư nói mọi người đều khỏe mạnh không cần nhớ, nhưng tôi vẫn rất lo lắng, rất muốn trở về, cảm giác trong bức thư này còn ẩn giấu một thứ gì đó.

Vào một buổi tối ngày nào đó, tôi không muốn ở trong nhà, liền hỏi Lý Ngôn Tiểu tôi có thể đến nhà anh không, anh nói đương nhiên hoan nghênh.

Người nhà anh đã dọn đồ đạc bị đập ra ngoài rồi, ông nội anh cũng coi như trấn định, chẳng qua chỉ bị dọa sợ một chút mà thôi. Dì cả và chồng của Lý Ngôn Tiểu đã đến, cùng ở chung nhà với anh, cũng có thể giúp chăm sóc ông nội. Chính vì thế mà bên trong cánh cửa màu đỏ dường như đã khôi phục khí phái của ngày xưa.

Dì cả của Lý Ngôn Tiểu là chị của “Ngu Cơ”, hai người hơn kém nhau mười ba tuổi. Thân hình của dì cả như cái thùng, một chút eo cũng không thấy, mặt mũi cũng không xinh đẹp như “Ngu Cơ”. Hai người họ căn bản không giống chị em chút nào, làm tôi phải thán than cùng một cây lại có quả chua quả ngọt.

Dì cả và dượng của Lý Ngôn Tiểu đều gọi tôi là “Lâm Vũ Thanh”, không cần phải sửa đổi thói quen. Tôi đặc biệt thích người khác gọi tôi như vậy, cảm thấy thân thiết vô cùng.

Buổi tối tôi và Lý Ngôn Tiểu như trước chui vào một phòng, tôi kể cho anh cuộc nói chuyện của chú và thím. Lý Ngôn Tiểu an ủi tôi không cần lo lắng, sau này có thể thường xuyên đến nhà anh.

Vì muốn tôi vui vẻ trở lại, chúng tôi lại chơi cái trò “Ai nín cười lâu hơn.”

Thật ra chơi trò này tôi luôn là người ăn chắc phần thắng. Bởi vì về mặt Lý Ngôn Tiểu lúc nào cũng treo một nụ cười mỉm, đây là thói quen của anh. Mà tôi lại không có thói quen này, tôi có thể trưng ra vẻ mặt hoàn toàn nghiêm túc.

Chơi mấy lần đều là tôi thắng, Lý Ngôn Tiểu liền nghĩ đến chơi xấu, thế là anh thoáng cái dè lên người tôi, giữ chặt chân tôi lại, sau đó một tay giữ lấy hai cánh tay tôi, còn tay kia liều mạng cù lét.

Tôi rất sợ nhột, thậm chí ngay cả mu bàn tay bị người ta chạm một cái cũng thấy nhột. Tôi cố gắng giãy dụa, nhưng anh đã mười bốn tuổi, vóc dáng cao ráo, cơ bắp do phát dục cũng bắt đầu nổi lên, khiến tôi hoàn toàn không thể động đậy. Lý Ngôn Tiểu không ngừng cù lét, tôi thật sự hết chịu nổi rồi, cũng không thể gãi, liền không khống chế được cười rộ lên.

Đột nhiên cửa phòng bị mở ra, Lý Ngôn Tiểu phản ứng rất nhanh, thoáng cái đã nghiêng người lặn xuống từ trên người tôi, như một con rắn chui vào ổ chần, sau đó còn bày ra vẻ bình tĩnh hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Tôi căng thẳng muốn chết, lúc này mới nhìn đến, người vừa mở cửa là “Ngu Cơ”, trên mặt cô hơi kinh ngạc: “Sao Vũ Thanh lại ngủ bên này?”

Lý Ngôn Tiểu nắm chặt tay tôi, bảo tôi không cần sợ, sau đó thay tôi trả lời: “Dạ vâng, có chuyện gì sao? Làm chúng con hết hồn, còn tưởng quý vào phòng.”

“Ồ... Vũ Thanh về phòng ngủ đi chứ?”

Tôi cảm thấy rất xấu hổ, Lý Ngôn Tiểu liền nói: “Đừng mà, em ấy không dám ngủ một mình!”

“Ngu Cơ” không trả lời, nhìn khắp phòng một lượt rồi ngờ vực nói: “Thôi được rồi, cứ như vậy đi, đừng làm ồn, lo ngủ nhanh đi.”

Cánh cửa được đóng lại, tôi liền thở phào nhẹ nhõm, cả người ngã xuống giường, trong lòng vô cùng oán hận việc Lý Ngôn Tiểu đã cù lét tôi. Tôi cảm thấy “Ngu Cơ” sẽ nghĩ mình là đứa trẻ không nghe lời.

Lý Ngôn Tiểu nhìn ra tôi đang lo lắng, vòng cánh tay ôm tôi từ phía sau, nhẹ nhàng vỗ: “Không có chuyện đó đâu...”

Anh thuận miệng đọc một bài vè: “Bé trai, ngồi bên trụ cửa, khóc nháo đòi lấy vợ. Muốn vợ, để làm chi? Đốt đèn nói chuyện, đi đời nhà ma, sáng sớm thức dậy chải bím tóc nhỏ.”

Câu cuối cùng càng nói càng nhanh, tôi liền bật cười, hỏi anh: “Bao giờ anh muốn lấy vợ?”

Anh vẫn nhẹ vỗ tôi, nói rất có tiết tấu: “Không muốn, không muốn, anh không muốn...”

“Vì sao?”

“Có cô vợ nhỏ nào có thể đẹp bằng em đâu.” Anh nhéo mặt tôi, nhỏ giọng cười nói: “Em nói xem đúng không?”

Cả người tôi cứng đờ, nơi bị anh nhéo nóng như lửa đốt, tôi bảo anh: “Đừng lộn xộn!” Nhưng trong lòng vô cùng vui sướng. Nếu như Lý Ngôn Tiểu chỉ thuộc về một mình tôi thì tốt biết bao.

Tôi rất muốn hỏi anh “Có phải anh chỉ thích một mình em không?”, nhưng lúc ấy anh đã lim dim, nhẹ nhàng hát mấy câu hí, rồi từ từ ngủ mất.

Có lẽ từ đầu chúng tôi đã mến nhau, sớm vượt qua tình bạn, cuối cùng mới có thể dần dần phát triển thành tình yêu.

Ngày hôm sau, tôi theo thói quen đến tìm Lý Ngôn Tiểu, đứng bên ngoài cánh cửa đổ thăm nghe được tiếng nói chuyện của “Ngu Cơ”: “Ngôn Tiểu, con để Vũ Thanh đến nhà chơi thì được, mẹ rất hoan nghênh, nhưng tốt nhất đừng để nó ngủ chung với con, như vậy không tốt lắm đâu.”

Lý Ngôn Tiểu nói: “Mẹ đừng quan tâm đến chuyện này, con tự biết mà.”

Tôi thăm nghĩ chẳng lẽ “Ngu Cơ” đã nhìn ra được cái gì rồi? Sao lại nói như thế? Lòng tôi cũng dần dần nguội lạnh.

Cô nói: “Con nói xem lỡ như Vũ Thanh có bệnh gì lây cho con thì phải làm sao...”

Tôi giật nảy người, Lý Ngôn Tiểu cười ha ha hai tiếng, trả lời: “Mẹ đừng có nói giỡn chứ, bệnh gì là bệnh gì?”

“Thì cảm mạo hay gì đấy...”

Tôi nghe xong liền thở dài một hơi, Lý Ngôn Tiểu nói: “Con với em ấy suốt ngày cứ dính lấy nhau, nếu như có cảm mạo gì gì đó, không cần ngủ chung cũng đã lây rồi. Mẹ, con có sức đề kháng, mẹ không hiểu về bệnh lý, cũng đừng quản những chuyện như này!”

Tôi nghe xong, yên lặng xoay người rời đi, nghĩ thầm, lúc này tôi đã thật sự trở thành cô nhi không nhà không cửa, chỗ nào cũng muốn đuổi tôi đi. Tôi thật sự như nhành lau bị gãy. Gió bắt đầu thổi rồi, tôi đứng lặng trong gió rơi nước mắt, dùng tay quạt một cái, lau lên áo.

Hàng xóm trộm riu: Là một thành ngữ mang tính ẩn dụ, ý chỉ những người dùng ý kiến chủ quan để đánh giá sự thật khách quan. Cụm từ này bắt nguồn từ một câu chuyện rằng, có một người nhà quê bị mất riu, ông ta nghi ngờ con trai của hàng xóm ăn trộm, thế là nhìn thấy hành động nào của người hàng xóm kia cũng đáng nghi. Nhưng sau đó ông ta tìm được chiếc riu của mình và thấy hành động của người hàng xóm không còn giống ăn cắp nữa.

Chương sau →

20. Chương 20

Năm 1972

Tôi đến mười hai tuổi đã thi tốt nghiệp, đối mặt với cuộc thi chuyển cấp vô cùng khốc liệt, tất cả học sinh đều chen chúc thi vào trung chuyên. Lý Ngôn Tiểu vốn nên thực hiện lời hứa của anh, dẫn tôi về Liên Vân Cảng, nhưng anh nói tôi trước tiên nên học đến khi thi xong, nghỉ hè sẽ dẫn tôi về. Tôi nghe vậy cũng không còn lời nào để phản bác.

Lý Ngôn Tiểu hỏi tôi: “Em muốn thi vào trường nào? Sư phạm sao?”

“Đương nhiên là trung chuyên rồi.”

“Vì sao?”

“Em muốn học kỹ thuật cơ khí, sau này làm nhà thiết kế.”

“Mục tiêu rõ ràng thế?” Lý Ngôn Tiểu có chút kinh ngạc, lập tức nở nụ cười, “Được, có chủ kiến, anh thấy được bóng dáng của mình trong đó. Hơn nữa em thích học vật lý, học ngành này rất ổn.”

Lý Ngôn Tiểu còn nói anh nghĩ tôi muốn làm nhà văn, bởi vì tôi sáng tác rất tốt. Tôi nghĩ thầm sao anh có thể nhìn ra tôi viết tốt, lúc ấy văn chương cũng nhắc đến không thể cứng hơn, tất cả đều bị thẩm thấu chính trị, kẻ dần dùng đầu ngón chân cũng biết đề mục là gì.

Lý Ngôn Tiểu đã mười bảy tuổi, chúng tôi cùng nhìn đối phương trưởng thành từng ngày. Lý Ngôn Tiểu lớn lên rất cao, cũng rất anh tuấn, lúc vỡ giọng cũng không ảnh hưởng đến giọng hát. Anh giải thích với

tôi, bảo bởi vì lúc hát hí khúc đều dùng giọng giả. Anh đã không thể diễn thiếu niên Chu Du, ngược lại tôi thấy anh diễn Chu Du trưởng thành rất giống.

“Ngu Cơ” muốn kết hôn với “Hạng Vũ”, nhưng vì cả nhà phản đối nên cuối cùng không thể làm gì được. Dù sao cũng không hát “Bá Vương Biệt Cơ” nữa, cơ hội tiếp xúc của hai người ngày càng ít đi.

Lý Ngôn Tiếu nói, anh định học y với ông nội đến năm mười tám tuổi, thêm một năm nữa sẽ đến bệnh viện hoặc trạm xá xem thử, dự tính làm bác sĩ. Trong nháy mắt chúng tôi đều đã trưởng thành, trước mắt tôi hiện lên hình ảnh lần đầu gặp Lý Ngôn Tiếu, anh mặc hí phục lại còn chưa tẩy trang, khuôn mặt trắng bệch ấy làm tôi giật cả mình.

Trước kỳ thi cuối năm, còn có một kỳ thi sớm, chọn ra những học sinh có thành tích tốt vào trường trung chuyên. Các học sinh còn lại sẽ học thêm một tháng nữa, sau đó thi lần thứ hai, nếu thành tích tốt có thể vào trung chuyên. Đương nhiên tôi muốn lần thứ nhất có thể cầm chắc cơ hội tiến vào trung chuyên rồi.

Từ trước đến nay tôi đi học, thầy cô nào cũng khen tôi thông minh, so với các bạn khác thì nhỏ hơn ba tuổi nhưng thành tích luôn đứng đầu danh sách. Đề toán lý hóa khó nhất ở trường cấp hai cũng không thắng được tôi, nghe nói năm đó Lý Ngôn Tiếu cũng như thế này. Nguyên nhân có lẽ do gần son thì đỏ nhĩ.

Trong lớp có rất nhiều học sinh có gia cảnh khó khăn, nhà bọn họ là bản nông, toàn bộ đều hy vọng bản thân có thể thi ra khỏi nông thôn. Tôi theo chân bọn họ, cũng không bị tụt lại bao nhiêu.

Lần thi đầu tiên, tôi cảm thấy tâm trạng của mình không tốt lắm, liên tục bị mất tập trung. Bởi vì nghĩ hè sẽ được về nhà, tôi vừa sốt ruột nhớ nhà, hơn nữa học tập rất căng thẳng, mỗi lần gọi đầu đều rụng một mớ tóc, lúc ấy tôi suốt ngày cứ luôn lo lắng không biết mình có bị hói luôn không.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của tôi —— lần thi đầu tiên không đậu, tôi không được vào trung chuyên. Các thầy cô giáo đều vô cùng thất vọng với tôi, suốt ngày cứ giúp tôi phân tích nguyên nhân. Nhưng không có ai biết bởi vì tôi nhớ nhà nên mới phân tâm. Nhìn những bạn học vênh váo bước vào trung chuyên, tôi âm thầm thề nhất định phải phát huy thật tốt trong kỳ thi thứ hai, nếu không sẽ không trở lại Liên Vân Cảng.

Phát bảng điểm, về nhà, Lý Ngôn Tiếu liền hỏi tôi kết quả thế nào.

Thật ra tôi vốn không muốn khóc, nhưng cảm thấy Lý Ngôn Tiếu giúp tôi nhiều như thế, giống như vừa làm cha mẹ vừa làm bạn bè vậy, mà tôi lại không thi đậu trung chuyên, nếu không khóc một chút thì có lỗi với anh quá, thế là liền nặn ra hai giọt nước mắt.

Lý Ngôn Tiếu thấy vậy liền hiểu đã xảy ra chuyện gì, anh rất tức giận, dấm một cái lên vai tôi. Đây là lần đầu tiên anh đánh tôi.

Về sau tôi mới biết, anh giận không phải vì tôi thi rớt, mà là vì tôi khóc. Anh không khóc, cũng không muốn nhìn thấy nước mắt của tôi. Lý Ngôn Tiếu là người rất đặc biệt, tôi thừa nhận có nhiều điểm đến chính tôi cũng không hiểu được anh.

Một tháng tiếp theo của tôi trôi qua rất nhạt nhẽo, “ngủ muộn hơn chó, thức sớm hơn gà”, trích dẫn một cách nói khác của Lý Ngôn Tiếu chính là, “Tôi không có lựa chọn khác.”

Lúc ấy không có đề thi thử, chỉ có giáo trình của thầy cô tự tay soạn, một tháng đó tôi làm giáo trình so với ba năm trước cộng lại còn nhiều hơn.

Đến lần thi thứ hai, quả nhiên không ngoài dự liệu —— tôi đậu trung chuyên, lên học cơ giới công trình.

Tuy chú và thím đối đãi với tôi không giống như trước, nhưng họ vẫn rất vui, sau khi chúc mừng tôi xong còn nói thêm một câu —— học phí trung chuyên, cũng muốn tự tôi bỏ tiền.

Nghỉ hè đến rồi, thoáng cái đã không phải đi học nữa. Lý Ngôn Tiếu chuẩn bị thực hiện lời hứa của anh —— đưa tôi về Liên Vân Cảng. Chúng tôi định thế này, mỗi người sẽ để lại trong nhà một tờ giấy nhỏ, sau đó suốt đêm đi tới bến cảng, mua vé xuất phát. Dù sao thuyền từ Thanh Đảo đến Liên Vân Cảng ngày nào cũng có, mỗi ngày có hai chuyến, chúng tôi có thể đi chuyến buổi tối.

Lý Ngôn Tiểu rất giỏi việc lên kế hoạch kỹ càng, thậm chí anh còn cảm thấy hưởng thụ loại quá trình rườm rà rắc rối này nữa. Ngay cả vị trí để hành lý tốt nhất ở đâu anh cũng tìm được. Tôi ở nhà nhanh chóng thu dọn đồ đạc, anh đến nhà nhìn tôi, “chặc” một tiếng nói: “Giống dẫn tân nương chạy trốn thế nhỉ.”

“Ai?”

“Em chứ ai.”

“Xéo!”

Tôi đem ngân trâm của bà nội và tiền đặt vào túi áo trong, đây là hai thứ trân quý nhất. Lý Ngôn Tiểu nói, vé tàu sẽ do anh mua, tôi biết anh đương nhiên giàu có hơn tôi, bởi vì tiền lì xì của anh rất nhiều, bình thường còn có cả tiền tiêu vặt. Anh không phải dạng tiêu tiền như nước nên cũng dễ dành được không ít.

Tôi để lại một tờ giấy, viết rằng:

Chú, thím:

Con muốn về nhà một chuyến, sẽ đi trong hè này. Mọi người có công việc bề bộn không thể dẫn con đi, nên con để Lý Ngôn Tiểu giúp con. Yên tâm, chúng con có đủ tiền, con cũng quen thuộc Liên Vân Cảng, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, mọi người không cần tìm con. Chúng con sẽ đi bằng thuyền lớn, sau khi đến Liên Vân Cảng sẽ tìm cha mẹ của con, buổi tối ở lại nhà cũ, dự định lưu lại khoảng một tuần.

Không cần lo lắng cho con.

Lâm Vũ Thanh.

Tôi viết xong tờ giấy rồi để nó dưới gối, dự định buổi tối ba ngày sau trốn đi sẽ đem nó để lên bàn cơm. Tôi đột nhiên nhớ tới một việc: “Chú và thím không biết chữ thì làm sao?”

Lý Ngôn Tiểu nói: “Còn có Vương Canh Vân mà. Sau khi em với cậu ta chơi cứng, đừng bảo em sắp quên cậu ta rồi chứ?”

Tôi thở dài: “Em đi rồi nhất định cậu ấy sẽ rất vui.”

Nhưng dù là thế, tôi vẫn cảm thấy đặc biệt kích động và hưng phấn, vừa nghĩ tới được về nhà, có thể nhìn thấy cổ hương của tôi, tôi liền không khống chế được muốn cười. Sáu năm này, nhớ nhung trong sáu năm có thể cất thành rượu luôn rồi.

Ngày hôm sau, Lý Ngôn Tiểu tìm tôi, cau mày nói: “Em về nhà chuẩn bị một chút, anh định đi trong tối nay.”

“Sao thế?”

“Bởi vì...” Lý Ngôn Tiểu nhìn xung quanh, kéo tôi sang một bên, anh nói: “Mẹ anh muốn anh đi hỏi vợ, hẹn người ta sáng mai.”

“Sớm vậy sao?” Tôi ghen hợm trợn mắt nói.

“Cũng không tính là sớm, bây giờ như vậy, trước không kết hôn, chỉ là gia đình hai bên tới lui với nhau, đợi đến lúc qua hai mươi mới kết hôn.” Lý Ngôn Tiểu nói cả buổi, mới ý thức mình không nói điểm trọng yếu, “Mấu chốt là anh không muốn cưới vợ! Anh mới không thèm đi tìm một tiểu cô nương, anh còn chưa có việc làm, cái gì cũng chưa có...”

“Còn bên nhà Lý Tĩnh Tư thế nào?”

“Nhà họ không nói gì, anh cũng không muốn. Thật ra lúc trước bên đó đã đến tìm anh rồi, muốn nói về chuyện này. Anh nhìn thấy Lý Tĩnh Tư càng lớn càng khó coi...”

Tôi vui vẻ nói: “Lúc này chúng ta thật sự thành chạy trốn rồi!”

“Không có biện pháp.” Lý Ngôn Tiểu rất bất đắc dĩ. “Không có cách nào có thể thông thả bước đi, bởi vì sáng mai anh phải đi gặp bên kia. Vừa nghĩ tới anh đã cảm thấy đau đầu rồi.”

Tôi thăm dò: “Chẳng lẽ sau này anh cũng không muốn vợ? Có thể nào cũng không muốn?”

“Anh chưa nghĩ tới.” Lý Ngôn Tiểu ôm vai tôi, xoa xoa mi tâm, “Không chắc nữa, dù sao anh cũng không muốn, bây giờ vẫn chưa phải lúc.”

“Muốn vẫn là muốn thôi.” Tôi dạy bảo anh, “Con trai sao lại không chịu thành gia lập nghiệp?”

Anh thoáng nở nụ cười, nhìn tôi không nói.

Trước khi đi ngủ, một buổi tối này của tôi trôi qua trong mơ màng, tim cứ đập thình thịch vì cực độ vui sướng, vừa khấn trương lại vừa hưng phấn. Thậm chí tôi còn sợ chú và thím nghe được tiếng tim đập của tôi.

Trong ánh đèn mờ mờ, tôi nhìn xuống Vương Cầu Đắc Nhi, cậu ta bây giờ đã trở thành một thiếu niên, hầu hết ẩn ẩn nổi lên rồi. Cậu ta cũng giống Lý Tĩnh Tư, càng lớn càng khó coi, đến tuổi dậy thì khung xương phát triển, mở nhon má cao, hơn nữa tôi vốn không vừa mắt cậu ta, cảm thấy cậu ta rất xấu xí. Nhưng không sao, cậu ta nhất định cũng nhớ nhà, mà tôi rất nhanh đã có thể về, còn cậu ta chỉ có thể ở lại chơi với Nữ Nhi mà thôi.

Tối hôm đó, tất cả mọi người đều đã ngủ, tôi không thay áo ngủ mà chui thẳng vào chăn. Tim của tôi đập mỗi lúc một nhanh, lúc chui vào chăn, bàn tay cũng run rẩy. Tôi không dám lên tiếng, ngay cả thở mạnh cũng không dám, hai mắt cứ đau đáu nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, đợi ám hiệu của Lý Ngôn Tiểu.

Ước chừng qua mười một giờ, mặc dù đang mùa hạ nhưng tay chân của tôi lạnh buốt, tôi nghe thấy bên ngoài truyền đến một tiếng “Meow ô ——”. Đây chính là ám hiệu của Lý Ngôn Tiểu cho tôi, gần đây anh học tiếng mèo kêu rất giống, vì vậy chúng tôi liền dùng cái này làm ám hiệu.

Tôi giật mình đứng dậy, ra hiệu cho Lý Ngôn Tiểu, bảo anh chờ một chút, sau đó run tay đem tờ giấy dưới gối đầu đặt lên bàn, dùng một đôi đũa dè lên. Tiếp theo tôi lấy từ dưới giường ra một cái chậu rửa mặt, bên trong là hành lý của tôi. Tôi lấy đem hành lý đeo lên lưng, sau đó sờ túi tiền và ngân trâm một cái, liền rón rén ra ngoài.

Ra tới cửa, Lý Ngôn Tiểu nhìn tôi cười đến vui vẻ. Độ ẩm đêm hè rất hợp lòng người, hơn nữa còn có gió nhẹ và ánh trăng, cảm giác rất thoải mái. Mặc dù không ngủ, nhưng tinh thần của tôi vô cùng phấn chấn. Đợi chúng tôi đi được một khoảng xa, anh mới nói: “Bây giờ khoảng mười một giờ tối, mọi người đều ngủ cả rồi, chúng ta nhanh chóng ra bến cảng, thuyền xuất phát lúc mười hai giờ.”

Tôi gật đầu, khấn trương đến mức nói không ra lời, tôi giữ chặt tay anh, sau đó chúng tôi cùng đẩy nhanh cước bộ.

Lần đầu tiên từ bến cảng về nhà, đại khái mất khoảng năm mươi phút, nghĩ tới đây, tôi cảm thấy vô cùng căng thẳng, cùng Lý Ngôn Tiểu bắt đầu chạy chậm.

Rất nhanh chúng tôi đã ra khỏi Lý Gia Trang, xung quanh không một bóng người, ngay cả người của tổ chức kiểm tra tự do mua bán cũng không có. Bốn phía tối đen như mực, đèn điện ở cửa vào Lý Gia Trang phát ra ánh sáng lạnh lẽo, đôi lúc còn chớp chớp tắt tắt. Nhưng tôi bất chấp sợ hãi, vài bước liền ra khỏi Lý Gia Trang, còn không ngừng ngoái đầu lại xem, thật sự giống như tân nương chạy trốn vậy.

Chúng tôi không ngừng chạy, trên đường còn nhìn thấy hai người, cũng là bộ dáng vội vã về nhà. Tôi chạy đến mức thở không ra hơi, mới thả chậm tốc độ lại một chút. Chúng tôi cách bến cảng mỗi lúc một gần, người cũng bắt đầu nhiều hơn, xem ra cũng có người giống chúng tôi, đi chuyển tàu đêm.

Chúng tôi vừa đến bến cảng liền nghe một người nói giọng địa phương Thanh Đảo đặc sệt hô to: “Bán vé đây —— Thanh Đảo đến Liên Vân Cảng —— ”

Chúng tôi nghe xong thì hết sức vui mừng, Lý Ngôn Tiểu đi qua nói: “Anh bạn, mua hai vé.” Chúng tôi mua vé xong, người nọ còn nói: “Còn hai mươi lăm phút nữa thuyền chạy.” Xem ra anh ta là nhân viên trên thuyền. Đến được chỗ này, tôi đã hơi yên tâm được một chút, trong lòng không còn khấn trương như trước nữa, mà tất cả còn lại đều là kích động.

Chúng tôi chờ ở bến tàu, cảm thấy hai mươi lăm phút này dài đằng dặc. Cuối cùng cũng lên thuyền, tôi thấy không có quá nhiều người nên không cần đi vào khoang thuyền giữ giường chiếu, liền tìm một vị trí

ngồi xuống, nhìn ánh trăng sáng ngời và những ngôi sao lấp lánh. Tôi rất muốn hát vang một ca khúc, nhưng vẫn nhịn xuống được. Lý Ngôn Tiểu nói với tôi: “Chúc mừng chúng ta chạy trốn thành công!”

Tôi liền cười lên, nắm chặt tay anh.

Xung quanh không có người, vốn hành khách đã không nhiều lắm, đêm hôm khuya khoắt, có lẽ bọn họ đều trốn vào khoang thuyền cả rồi. Tôi hỏi anh: “Chúng ta có vào khoang thuyền luôn không?”

Lý Ngôn Tiểu nói: “Tốt nhất đừng đi, trong đó bẩn lắm.”

Tôi cười: “Em phát hiện bệnh sạch sẽ của anh còn nặng hơn cả em.”

“Ừ, dù sao Thanh Đảo đến Liên Vân Cảng rất gần, mấy tiếng đã đến nơi, không sao. Nếu em lạnh, chúng ta có thể tìm một chỗ tránh gió, còn có thể ngủ một lúc.”

“Không cần đâu, em không lạnh. Cả người em toàn là mồ hôi này.”

Chúng tôi ngẩng bầu trời, ngắm ánh trăng, ngắm nước chảy dưới thuyền, câu được câu không nói chuyện với nhau. Lúc này tôi có người chăm sóc, cảm giác rất tốt. Ngồi thuyền như vậy mới thú vị, thuyền đêm tốt hơn thuyền ngày, ít người tốt hơn nhiều người.

Chúng tôi ngẩng đầu nhìn trăng sáng, dùng nước thay rượu, gió đêm mùa hè thổi qua, cũng không biết có ngủ hay không, cứ mơ mơ màng màng trôi qua mấy tiếng, mồ hôi trên người cũng khô cả. Gió đêm làm lòng tôi bình tĩnh trở lại, tôi bắt đầu nghĩ: Đến Liên Vân Cảng rồi, làm sao để về nhà?

Nhà của tôi cách bến cảng rất xa, lần trước ngồi xe hơi đến bến cảng, mất khoảng nửa tiếng. Nếu chúng tôi cứ đi thế này, cần phải mất cả nửa ngày sao?

Tôi đem lo lắng trong lòng ra nói với Lý Ngôn Tiểu, anh nói anh đã cân nhắc qua vấn đề này, nhưng vẫn không có biện pháp nào tốt. Anh an ủi tôi, đó là bước tiếp theo, xe đến núi ắt có đường.

Tôi phản bác: “Anh giải thích thế nào về việc tính toán chu toàn của mình đây?”

Anh nhún vai, nói vốn có rất nhiều dự định bị đảo ngược đấy thôi.

Tôi hơi buồn ngủ, ba lô trượt xuống dưới. Lý Ngôn Tiểu nói: “Để anh cầm giúp em.”

Tôi gật đầu, giao đồ cho anh, sau đó tiếp tục ngủ gật. Tôi vừa ngủ được một chút, chợt nghe giọng nói của Lý Ngôn Tiểu: “Hình như thuyền sắp cập bến rồi.”

Tôi giật mình một cái, kêu một tiếng “Ah”, cái đầu rũ xuống liền ngẩng lên, trái tim cũng nhảy kịch liệt.

Liên Vân Cảng, Liên Vân Cảng, Liên Vân Cảng!

Liên Vân Cảng nuôi tôi sáu năm, Thanh Đảo nuôi tôi sáu năm. Thật sự mà nói, tôi cho rằng phong cảnh Thanh Đảo đẹp hơn một chút, nhưng phong cảnh ở Liên Vân Cảng mới khiến tôi nhìn sao cũng thuận mắt. Dù sao đây cũng là cố thổ, mỗi người đối với cố hương của mình đều có huyết mạch tương liên.

Nghĩ ngợi lung tung một hồi, thuyền chậm rãi ngừng lại, chúng tôi là người đầu tiên xuống thuyền. Chân của tôi đạp vào mảnh đất quen thuộc, tôi chỉ cảm thấy nó đang run rẩy, không đành lòng đạp xuống, lại đặc biệt muốn giẫm nát mảnh đất dưới chân. Việc tôi muốn làm nhất bây giờ là: Nằm trên mặt đất Liên Vân Cảng khóc lớn một hồi.

Lý Ngôn Tiểu ngẩng đầu nhìn trời, anh nói: “Em xem, trời sắp sáng rồi.”

Tôi cũng nhìn về phía đông bầu trời, quả nhiên, trên thuyền không chú ý, bầu trời thế mà đã đổi màu trắng trắng rồi. Một đêm không ngủ, nhưng tinh thần của tôi vô cùng phấn chấn, kích động đến khó có thể kiềm chế.

Liên Vân Cảng, Liên Vân Cảng, Liên Vân Cảng!

Lúc này bến cảng tương đối vắng người, đương nhiên cũng có người bắt thuyền lúc rạng sáng. Lý Ngôn Tiểu lén trộm một cái đồng hồ trong nhà, nói cho tôi biết bây giờ là năm giờ.

“Em biết đường về nhà không?”

Tôi gật đầu, trong lòng tự nhủ đường thì xa lắm, nhưng lại không đánh thẳng cảm giác nóng lòng muốn trở về, liền nói với anh: “Bây giờ chúng ta về nhà!”

“Được.” Anh đồng ý, “Anh chỉ sợ em đi không nổi thôi.”

“Sẽ không đâu.” Tôi đi về một hướng quen thuộc, Lý Ngôn Tiểu liền theo sát bên cạnh.

Đi được nửa giờ, trời càng lúc càng sáng, trên đường thỉnh thoảng còn có xe trâu đi ngang. Lý Ngôn Tiểu hỏi tôi: “Có muốn anh chặn một chiếc xe trâu lại, sau đó chúng ta để cho nó kéo về không?”

Tôi lườm anh một cái: “Anh nghĩ người ta sẽ không cho trâu đá chết anh sao?”

Lý Ngôn Tiểu cười cười không nói, một lát sau lại hỏi tôi: “Em như vậy có được tính là áo gấm về làng không nhỉ?”

Tôi đang suy nghĩ việc khác nên không chú ý nghe, liền hỏi lại: “Vì sao?”

“Bởi vì em thi đấu trung chuyên rồi, lại còn đem theo nhiều tiền như vậy.” Anh cười nói.

“Số tiền này đều là cha mẹ cho em, thiếu gia xe trâu ạ.” Tôi nhìn thoáng qua túi hành lý của mình, “Anh giúp em cầm cho chắc, nếu như tiền mất rồi, em sẽ không phải áo gấm về làng nữa.”

Chúng tôi tiếp tục bước đi, đến nỗi chân của tôi đã sắp không nhấc lên nổi, lúc xuyên qua một hẻm nhỏ, đột nhiên trông thấy trên mặt đất có một chiếc xe đạp. Tôi đang muốn đỡ xe lên, Lý Ngôn Tiểu liền cười nói: “Đúng là trời không tuyệt đường người, hay vẫn là xe đến núi ắt có đường nhỉ?”

“Sao?” Tôi không hiểu anh đang nói gì.

“Chính là cho chúng ta một chiếc xe đạp đấy.”

“Cái này.” Tôi ghen hợm trợn mắt nhìn anh, “Mượn gió bẻ măng không lắm tốt đâu?”

“Chiếc xe này cũ quá rồi, rõ ràng người ta đã không cần nữa, nhưng đối với chúng ta chính là bảo bối.” Anh ngồi xổm xuống, gầy gầy dây xích, “Em xem này, hư mất rồi, nhất định người ta đã không cần.”

“Nhưng nó hư rồi, anh còn muốn làm gì nữa!”

“Không sao, anh sẽ sửa lại.” Lý Ngôn Tiểu nói xong liền ngồi xổm xuống, tôi ôm đầy chờ mong đứng một bên nhìn anh. Cái dây xích kia hình như bị lỏng, rơi xuống dưới, anh kéo dây xích, loay hoay một hồi lại đưa bàn tay đến trước mặt nói: “Đúng là xe rởm.” Tôi nhìn nhìn, trên tay anh toàn là bụi dầu màu đen.

Anh nhìn chiếc xe nói: “Nhất định là đồ bỏ đi, trên xe toàn là bụi.”

Tôi cũng cười: “Chúng ta trở thành người nhặt ve chai rồi.”

“Mao Chủ tịch đã từng nói, không được xem thường giai cấp vô sản vĩ đại.”

“Đây là Mao Chủ tịch nói sao?” Tôi hoài nghi hỏi.

“Đương nhiên rồi.”

“Anh đừng có mà nói nhảm, em còn chăm chỉ vác theo “Trích lời Mao Chủ tịch” hơn cả anh, thi tốt nghiệp cũng có phần này đấy.”

Trong lúc nói chuyện, Lý Ngôn Tiểu đã sửa xong chiếc xe, nâng xe dậy ngồi lên, cũng bất chấp có bụi hay không, tôi liền ngồi lên phía sau, hai người thoáng cái đạp xe ra ngoài. Chỉ có điều, cái xe này đạp một vòng sẽ kêu “lộp bộp” một cái, hiển nhiên là dây xích có vấn đề. Dù sao có xe đã quý lắm rồi, tôi hy vọng nó sẽ không tử trận giữa đường.

Tôi ngồi phía sau, giống lúc còn bé ôm eo Lý Ngôn Tiểu, nhin không được cười rộ lên, giơ thẳng cánh tay chỉ đường: “Queo sang phải! Queo sang trái! Tiếp tục đi thẳng!”

Lý Ngôn Tiểu cũng rất nghiêm túc nói: “Lâm đội, đã rồi!”

Một chiếc xe rách nát, cứ như thế chở chúng tôi thẳng đến Lâm gia.

Chương sau →

21. Chương 21

Suốt quãng đường tôi không ngừng thúc giục Lý Ngôn Tiểu với hy vọng có thể đến nơi trước khi trời sáng. Nếu như để trời sáng mới đến nơi, lúc ấy Thạch Sanh thì ít mà Lý Thông thì nhiều, nhìn thấy hai chúng tôi tiến vào khu nhà bị tịch thu, chỉ sợ sẽ chọc đến phiền toái. Lý Ngôn Tiểu cũng nghĩ đến điều này, cố gắng giữ chiếc xe đạp đang kháng nghị, âm thanh cọt cọt kẹt đâm vào tai không dứt.

Thị trấn của chúng tôi không giống Lý Gia Trang, không có ranh giới rõ ràng, lướt qua đồng ruộng mênh mông, băng vườn trái cây, lại đi ngang một con đê, nhà cửa dần dần đông đúc hơn. Lòng tôi ngập tràn ngập tâm sự không tên, nhìn những cảnh sắc vô cùng quen thuộc này, trái tim như muốn nhảy ra, không biết nên khóc hay nên cười.

Tất cả đều quen thuộc như vậy, bầu trời giống như đã từng quen biết, đây chính là cố hương tôi đã xa cách sáu năm – Liên Vân Cảng!

Chúng tôi đi ngang qua một rãnh mương bắn thủy, lúc trước tôi đã từng ngã xuống đây, cả người dính nhớp không chịu được, thậm chí còn có ý nghĩ muốn chết đi cho rồi, nhưng bây giờ tôi bỗng cảm thấy rãnh mương này sao lại thân thiết quá. Tôi kể cho Lý Ngôn Tiểu nghe chuyện này, anh liền nói: “Buồn nôn như thế mà em còn cảm thấy thân thiết, có phải kích động quá mức rồi không?”

Quả nhiên là người tha hương, lúc Lý Ngôn Tiểu giẫm chân vào bùn đất nơi này, đương nhiên sẽ không có tình cảm đặc biệt gì.

Anh vừa đạp xe vừa nói: “Nhưng anh cảm thấy Liên Vân Cảng cũng rất đẹp.”

“Đúng thế.” Tôi vui vẻ quơ chân, trong lòng tự nhiên bay lên cảm giác tự hào.

“Bởi vì yêu ai yêu cả đường đi ấy mà.”

“Gi đó?”

“Không có gì.” Anh qua loa trả lời.

Thật ra vừa nãy tôi nghe rõ rồi, là “Yêu ai yêu cả đường đi”, nói cách khác, chính là Lý Ngôn Tiểu yêu tôi nên yêu mới cả Liên Vân Cảng —— Tôi? Nhất định là như vậy rồi! Trong lòng tôi rất vui vẻ, nếu như cả đời anh chỉ thuộc về một mình tôi thì tốt quá.

Chiếc xe băng qua khu dân cư đông đúc, chúng tôi hết quẹo trái lại quẹo phải trong ngõ nhỏ. Lý Ngôn Tiểu “chặc” một tiếng nói: “Đây không phải giống Lý Gia Trang như đúc sao, em ở Lý Gia Trang nhìn còn chưa đủ hả?”

Tôi cười cười, lúc này tôi không thèm cãi nhau với anh nữa, kéo áo anh nấp sát vào: “Đừng để người khác trông thấy em.”

“Sẽ không đâu.” Tuy goài miệng anh nói thế, như vẫn ngồi thẳng lưng lại, “Lúc em đi chỉ mới sáu tuổi, bây giờ đã mười hai, chỉ cần không phải người để ý, chắc chắn sẽ không nhận ra em.”

“Ừm.”

Tôi đè ***g ngực mình, cảm thấy hít thở có chút không thông, hai mắt trừng lớn nhìn nhà cửa ven đường, nhìn thế nào cũng vẫn thấy chưa đủ. Dần dần, quãng đường cách nhà tôi càng lúc càng gần, tôi hít sâu một hơi, nhắc nhở chính mình, bất luận có nhìn thấy cái gì thì chuyện cũng đã rồi, không cần xoắn xuýt, cũng không phải thương tâm.

Cho dù có nhìn thấy nhà cửa của tôi bị san thành đất bằng, cũng phải thản nhiên đối mặt. Nhất định không thể rơi nước mắt, nếu không sẽ bị Lý Ngôn Tiểu chê cười. Nhưng mà —— bây giờ suy nghĩ những chuyện này cũng không để làm gì, tôi hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, vỗ vỗ ngực mình.

Băng qua một hàng tường gạch quen thuộc, sắp có thể nhìn thấy khu nhà của Lâm gia rồi, tim tôi như muốn nhảy lên cổ họng, hai tay vô thức nắm chặt eo Lý Ngôn Tiểu, anh cũng không lên tiếng.

Lúc khu nhà của Lâm gia đập vào mắt, tim tôi bắt đầu đập loạn, nhưng lại dùng ngữ khí rất bình tĩnh nhỏ giọng nói: “Chính là ở đây.”

Ông nội, bà nội và cha mẹ đã không còn, thì nhà cũng chính là người thân, là quan hệ huyết thống.

Lý Ngôn Tiểu nhẹ nhàng “Oa” một tiếng, giọng nói rất nhẹ, giống như sợ đánh thức vật gì đó. Chúng tôi đứng trước khu nhà, tôi ngẩng đầu nhìn xung quanh, trong lòng trĩu nặng.

Nhà của tôi, quả nhiên đã bị cướp sạch, hai mặt cửa sổ bị nện mất, cửa lớn khép hờ, bậc thang bằng đá hễ còn lộn xộn những mảnh vỡ, toàn bộ ngôi nhà bám một lớp bụi dày, không còn một chút sinh khí. Giống như một lão già hơn tuổi tám mươi, đang cố kéo dài chút hơi tàn và một tia hy vọng yếu ớt để đợi đứa cháu từ nơi xa xứ trở về.

Từ nhỏ tôi đã cảm thấy ngôi nhà này có sự sống. Trong đêm dài tĩnh mịch, tâm cũng bình ổn lại, lúc đó có thể cảm thấy hơi thở nhẹ nhàng của nó. Mỗi ngày của chúng tôi đều sinh hoạt trong lòng nó.

Tôi cảm thấy mắt cay cay, rất muốn hô to một tiếng “Con đã về rồi!” Nhưng tôi không thể hô, cũng không thể khóc, bây giờ tôi không phải là một đứa trẻ nữa. Tôi rất bình tĩnh bước lên bậc thang, chậm rãi đẩy cửa.

Động tác của tôi rất nhẹ, giống như sợ làm đau nó vậy.

Một khắc này, dường như trước mắt tôi xuất hiện ảo giác. Tôi cảm thấy toàn bộ người nhà đều ở bên trong, ngồi trong phòng khách uống trà, bàn việc nhà, mẹ đang bận rộn nấu ăn trong bếp, tôi chĩnh chĩnh vật áo bước vào, bà nội sẽ tươi cười ra đón: “Đói bụng không? Lập tức có cơm ngay. Đúng vậy, phải có bộ đáng đại thiếu gia.”

Phải có bộ đáng đại thiếu gia...

Tôi nhớ tới những lời này, liền quay lại nhìn Lý Ngôn Tiểu đứng phía sau, anh cũng nhìn tôi, giống như an ủi tôi không phải sợ gì cả.

Đẩy cửa ra, hết thấy trước mắt tôi đều tan biến, tình cảnh trong phòng khách không ngoài dự liệu của tôi. Nhà của chúng tôi trang hoàng theo phong cách cổ điển, Trung Quốc kết hợp với Tây Dương, toàn bộ đều là “Giai cấp tư sản tạo phản phái.” Vì vậy nên gần như tất cả đồ đạc trong nhà đều bị đập nát, gương trang điểm của bà nội bị vỡ thành mảnh vụn. Góc phòng giăng đầy mạng nhện, trên sàn nhà phủ một lớp bụi dày, ở góc tường còn có cả phân chó.

Cảnh tượng tan hoang trước mắt và ký ức chồng chéo lên nhau, trước mắt tôi lại xuất hiện ảo giác, tôi ngẩng đầu, hai mắt mờ dần, nhẹ nhàng gọi một tiếng “Bà nội?”

Tôi đi sang phòng bên cạnh, trong này chỉ để một cái tủ áo, là gỗ táo, mặt gỗ ánh lên màu nâu làm người an tâm, bên trên cũng bám một lớp bụi thật dày. Bởi vì là gỗ táo nên vô cùng kiên cố, cả cái tủ chỉ có một bên cánh cửa bị nện thủng mất một lỗ. Tôi đột nhiên giật mình, nhớ tới cái gì đó, liền chạy đến phía sau cái tủ, nhìn vào khe hở bên trong.

Quả nhiên! Tôi khê cấn môi, ông nội làm việc quả nhiên rất đáng tin! Tôi lấy đồ vật được giấu phía sau tủ áo ra, đó là một cái bọc giấy rất to, cũng rất dày. Lý Ngôn Tiểu ngạc nhiên hỏi: “Đây là cái gì?”

“Đây là tấm gương trên bàn trang điểm của bà nội.”

Tôi run rẩy mở bọc giấy, một tấm gương đồng sáng loáng như mới hiện ra trước mắt, thoảng cái tôi giống như có thể thấy được một thời lưu kim tuế nguyệt trước kia của Lâm gia. Đương nhiên, cảnh tượng tan hoang trong phòng khách cũng khiến tôi nhớ đến lúc Lý gia bị tịch biên lần trước.

“Muốn lấy đi không?” Anh hỏi tôi.

Tôi lắc đầu.

“Không muốn giữ lại làm kỷ niệm sao?”

Tôi do dự một chút, vẫn lắc đầu.

“Vì cái gì nè?”

“Để nó lại đây đi.” Tôi lần nữa gói kỹ tấm gương lại, cất vào phía sau cái tủ, “Sau này khi người Lâm gia lang bạt trở về, có thể lấy nó ra soi chính mình.”

Lý Ngôn Tiểu gật đầu, vỗ vỗ vai tôi.

Tôi quay đầu, một giọt nước mắt lặng yên lăn xuống, sau đó lại miễn cưỡng nở nụ cười: “Còn có thể lấy ra soi chính mình, còn có thể nhắc nhở chính mình, tôi là ai.”

“Ừ.”

“Còn có thể nhắc nhở chính mình, chúng ta là người họ Lâm. Lâm gia đã bị huỷ trong những năm cuồng loạn này.”

Tôi hít sâu một hơi, nuốt nước mắt vào bụng. Lý Ngôn Tiểu ôm lấy tôi từ phía sau, một tay vòng trên vai của tôi, một tay ôm eo, khẽ sát tai tôi thầm thì: “Anh mới phát hiện ra em đã trưởng thành rồi, Vũ Thanh. Em thật sự đã trưởng thành, hơn nữa còn trở nên rất khác biệt.”

Tôi quay đầu lại hỏi nhỏ: “Mới phát hiện sao?”

Tôi giẫy khỏi tay anh, sau đó đi ra khỏi phòng, đến sân sau. Ở đây, tôi chỉ nhớ đến một việc – đồ hồi môn của bà nội có khả năng bị nhóm hồng tiểu binh đào được hay không?”

Chỗ đất chôn đồ hồi môn vẫn còn nguyên vẹn như cũ, che giấu rất tốt. Không biết cái túi kia có còn yên ổn nằm trong đất hay không? Tôi đột nhiên nhớ đến chuyện mộ Thành Cát Tư Hãn bị vạ mã đạp qua, cảm giác có chút tương tự.

Tôi vẫn còn nhớ rõ chỗ đất kia, liền dùng tay đào bới, giống như buổi tối của mấy năm về trước.

Quả nhiên, tay của tôi chạm vào một vật quen thuộc, không khỏi thở phào một hơi. Cái túi bèn chắc lúc trước đã hơi mục nát, nhưng đồ vật bên trong vẫn hoàn hảo không hao tổn gì, chỉ dính chút bùn đất. Tôi rất thành kính quỳ hai đầu gối trên đất, đem tất cả chôn kỹ lại.

Bà nội.

Con đã trở về.

Tôi đi lên lầu, Lý Ngôn Tiểu cũng rảo bước theo sau, không ngừng đánh giá xung quanh.

Trên bậc thang chông chênh mảnh vỡ, tôi đột nhiên có chút xúc động, liền cười nói: “Em cảm thấy nên cảm ơn bọn hồng tiểu binh, vì chúng không làm hỏng cầu thang.”

Lý Ngôn Tiểu phía sau cũng cười theo: “Vây mà em còn cười nổi.”

“Hứng bóng râm phải nhớ kẻ trồng cây, bước qua cầu không quên người lát ván.”

Lý Ngôn Tiểu ngậy người một lúc, sau đó cười lên ha hả, đến mức thở không ra hơi: “Vây em nhanh đi báo đáp bọn hồng tiểu binh ấy đi!”

Bây giờ tôi mới hiểu mình đã lỡ lời, cũng cười cười.

Tôi lên lầu, xem ra trên này đỡ hơn một chút. Mà nguyên nhân chủ yếu là ngoài sảnh lớn trên lầu trống rỗng, không có vật trang trí gì cả. Trong phòng của cha bày đầy bình cổ lọ cổ, những thứ này chính là bảo bối của ông, bình thường tôi muốn sờ một chút cũng không được, không biết bây giờ có bị đập hay chưa. Tôi do dự một lúc, vẫn nên đến phòng của tôi trước thì hơn.

Cửa phòng của tôi bị khoá, tôi thử đẩy một cái, phát hiện là khoá trái. Lòng tôi rơi lộp bộp, là ai đã khoá cửa? Lý Ngôn Tiểu bước lên thử đẩy một cái, cũng rất bất ngờ.

“Có phải do người lớn trong nhà khoá lại không?”

Lòng tôi tràn ngập bất an: “Nhưng mà, chuyện này có nói cũng không rõ, tại sao mọi người muốn khoá phòng của em lại?”

“Có lẽ họ không muốn phòng của em bị phá, dù sao em cũng là dòng độc đinh, vả lại em còn nhỏ như vậy đã xa nhà, nên chắc chắn người nhà em rất lo lắng, nếu phòng ngủ của em cũng bị đập, nỗi đau đó cũng giống như đập vào thân thể họ vậy.”

“Em bắt kể chuyện này, anh nói khi họ khoá lại thì làm sao đi ra ngoài? Nhảy từ cửa sổ sao?”

“Có khả năng.”

Nhưng mà khả năng này không lớn lắm, trường bối của tôi đều là người nho nhã, bất luận là cha hay mẹ, đều không có khả năng nhảy cửa sổ. Hơn nữa lầu một của khu nhà này rất cao, nói ra cũng chỉ có tôi mới có thể nhảy thôi.

Tôi đột nhiên giật nảy mình, run giọng nói: “Có phải là...”

“Sao?”

“Mọi người còn ở bên trong?”

Nói xong, tôi liền run lên một trận, trong lòng dâng lên cảm giác sờn gai ốc. Đầu tôi hiện ra rất nhiều tình cảnh, những cảnh này vốn không nên xuất hiện, nhưng chúng hoàn toàn đang hiện ra. Chẳng hạn, mẹ của tôi mấy năm trước đã ở trong phòng này...

Tôi nhớ bản chất của mẹ cũng cứng rắn như Lý Ngôn Tiểu, lại nhớ trong bức thư dường như đang che giấu thứ gì, giữa mùa hè mà cả người đổ một thân mồ hôi lạnh.

Về mặt Lý Ngôn Tiểu hơi biến đổi, hiển nhiên cũng nghĩ giống tôi, liền chạy xuống lầu, anh nói: “Rốt cuộc có gì bên trong, chúng ta cứ vào rồi sẽ biết!”

Tôi cũng chạy theo, vừa chạy xuống bậc thang vừa quay đầu lại nhìn: “Anh vào bằng cách nào?”

Tôi chạy đến sân sau, ngẩng đầu nhìn lên, cửa sổ phòng ngủ đang mở rộng, lòng tôi thoáng cái buông lỏng được một chút. Năng lực hành động của Lý Ngôn Tiểu đúng là rất cừ, anh đem đến hai cái bàn xiêu vẹo, xếp chồng bên dưới cửa sổ. Tôi vừa định đỡ anh leo lên, không ngờ anh lại chạy đến góc tường, từ xa xa chạy lấy đà, sau đó dùng tốc độ và sức bật kinh người nhảy lên bàn, mượn lực nhảy lên, một tay nắm chặt cửa sổ.

Tôi ghen hòng trở mắt nhìn, nếu nói về thân thủ, tôi tuyệt đối không thể so với Lý Ngôn Tiểu.

Anh chỉ dựa vào hai cánh tay đã có thể chống cả thân người, làm tôi không khỏi khản trương, liền hỏi anh: “Anh thấy được gì không?”

“Cái gì cũng không có, à không, không phải ý đó, ý anh là mọi thứ đều rất bình thường!” Anh treo người trên cửa sổ trả lời tôi, “Anh nói đúng rồi đấy, cha mẹ em chỉ muốn giữ lại căn phòng này, không để nó bị đập nát thôi.”

Tôi thở dài một hơi, cảnh tượng khủng bố trước mắt đã biến mất. Bàn chân Lý Ngôn Tiểu không có điểm tựa, nhưng anh lại đạp loạn lên tường một hồi, dùng tư thế vô cùng khó coi bò vào cửa sổ.

Tôi cảm thấy buồn cười, nhưng vẫn nhanh chân trèo lên hai cái bàn lớn, Lý Ngôn Tiểu từ trong cửa sổ với cánh tay ra kéo tôi vào.

Không ngờ căn phòng này vẫn giống hệt sáu năm trước, từ giường tủ, rèm che cho đến tấm thảm... Bởi vì cửa sổ mở rộng, không khí lưu thông nên ngay cả mùi nấm mốc cũng không có, chỉ có một tầng bụi mỏng. Lý Ngôn Tiểu nói: “Phòng của nhà em tuy không lớn như nhà anh, nhưng cũng xa hoa phết nhỉ.”

Tôi vui vẻ nói: “Dọn dẹp một chút, tối nay chúng ta có thể ngủ lại đây.”

Tôi nhìn một lượt bốn phía, phát hiện điểm khác biệt duy nhất là có thêm một tấm hình trên tủ đầu giường. Đó là một tấm ảnh chụp nho nhỏ, được đóng khung cẩn thận. Tôi rất ngạc nhiên, đến gần nhìn thử, là tấm ảnh chụp đen trắng lúc tôi được một trăm ngày tuổi, tôi trong ảnh đang trườn to đôi mắt ngồi dưới đất, giống như đang sợ hãi. Phía dưới ảnh chụp viết mấy chữ: Cháu cưng của nội: Lâm Khánh Hoa.

Đó là nét chữ của bà nội. Ảnh chụp đã hơi phai màu, chữ viết cũng nhạt bớt. Đây nhất định là bà nội trước khi qua đời đã để lại. Tôi lấy ảnh chụp xuống cầm trên tay, chớp mũi lại chua chua.

Lý Ngôn Tiểu nhìn thoáng qua, anh nói: “Khi bé em đáng yêu thế, nhưng mà... Không đẹp như bây giờ.”

“Vậy sao?” Tôi cười cười, cẩn thận lau lau khung ảnh, đặt vào trong tủ.

“Nhưng sao lại là Lâm Khánh Hoa?”

“Đó là tên gọi đầu tiên của em.” Tôi kể cho Lý Ngôn Tiểu nghe về nguyên nhân ra đời của hai tên gọi lúc trước, anh rất cảm khái, nói rằng đúng là thời thế sinh tên.

Cánh cửa khoá trong đã bị Lý Ngôn Tiểu mở ra, chúng tôi đi ra khỏi phòng, vào thư phòng của cha. Tôi vừa mở cửa ra liền sợ ngây người: Mấy chục cái bình cổ trong thư phòng, chỉ một ngày mà trên mặt đất đã chồng chất một tầng thủy tinh dày, những món đồ cổ giá trị liên thành ấy bị đập không thừa một món.

Tôi cười khổ, những bảo bối kia, báu vật của Trung Quốc, không ngờ lại có kết cục như vậy. Mục đích của văn cách, đến tột cùng là cái gì? Muốn huỷ diệt tất cả sao? Cuộc sống sau này của chúng tôi, đều không còn gì cả?

Không, vẫn còn trung tự vũ, còn có “Trích lời Mao Chủ tịch”, còn có phê đầu, còn có rất nhiều rất nhiều, và cả Mao Chủ tịch. Nhưng mà, những cái bình cổ này có ảnh hưởng đến mấy người sao?

Các người có quyền không tôn trọng nhà của chúng tôi, nhưng các người không có quyền huỷ hoại những cổ vật này! Đây đều là cổ vật Trung Quốc còn sót lại, các người đập bỏ nó cũng chính là không nhận Trung Quốc! Người không nhận Trung Quốc chính là không nhận chính mình!

Lòng tôi bừng bừng lửa giận, Lý Ngôn Tiểu đứng một bên cảm khái: “Đây là đúng là kết cục của vườn Viên Minh...”

Tôi tựa đầu vào vai Lý Ngôn Tiểu, vô cùng bi thương nói: “Ngôn Tiểu, nhà của em đã không còn...” Anh nhẹ nhàng ôm tôi, vỗ nhẹ sau lưng, thì thầm: “Đong đưa, đong đưa, ăn cải trắng, đong đưa đong đưa đi ăn cải trắng. Đong đưa, đong đưa, ăn cải trắng, đong đưa đong đưa hắt đi ăn cải trắng...”

Tôi liền bật cười: “Cái mớ bong bóng gì thế này! Cái gì mà ăn cải trắng!”

“Đây là bài hát bà nội dỗ anh khi còn bé đấy.” Anh tiếp tục vỗ lưng tôi, “Dỗ anh ngủ, dỗ anh ngủ... nhưng bà nội anh cũng đã không còn...”

Chúng tôi lại trở về phòng ngủ của tôi, dọn dẹp trên giường một chút, không ai nói gì mà ngồi trên giường ngẩn người. Cái loại cảm giác này, trong “Mộc Lan Thi” từng miêu tả rất đúng: “Tôi mở cánh cửa phía đông, tôi ngồi bên giường phía tây.” Lý Ngôn Tiểu nói: “Em muốn tìm cha mẹ không?”

“Muốn.”

“Bao giờ đi?”

“Chiều nay.”

“Không thấy sẽ không bỏ qua sao?”

“Không.” Tôi uống hớp nước, “Em chỉ tìm một ngày, không thấy sẽ không tìm nữa.”

“Hình như em cũng không quá nhớ cha mẹ.” Lý Ngôn Tiểu nằm vật xuống giường.

Tôi do dự hồi lâu, gật đầu: “Hình như em cũng không quá nhớ bà nội nữa. Em không biết vì cái gì, nhưng em không thích sự thay đổi này.”

Anh không trả lời mà nằm trên giường lăn một vòng, lại duỗi lưng một cái: “Đột nhiên muốn ngủ một giấc.”

Tôi nhìn anh thoải mái như thế, cũng nằm xuống cái giường đã từng ngủ sáu năm, lăn một vòng, hai chúng tôi đụng vào nhau. Tôi ra chủ ý: “Vậy chúng ta ngủ đến trưa, chiều lại đi tìm?”

“Cảm tạ Lâm thiếu gia khai ân.” Lý Ngôn Tiểu thở dài một hơi, “Anh mệt gần chết rồi, vừa đi đường vừa đạp xe chở em, lại còn phải trèo cửa sổ.”

“Có phải em nặng hơn rồi không?”

“Nặng hơn nhiều.” Lý Ngôn Tiểu nói như đang cảm khái: “Không còn... là của sáu năm trước nữa...”

Những lời này của anh cứ như đang chê tôi vương vịu, tôi xoay người một cái nằm đè lên người anh, ầm ục nói: “Chắc chắn anh cũng càng ngày càng nặng! Hơn nữa còn cao lớn thêm. Anh dám chê em nặng, xem em có đè chết anh không!”

“Không đề chết được đâu.” Anh cười cười, “Đối với anh, em vẫn là một đứa con nít.”

Tôi vừa định lặn xuống, nào ngờ Lý Ngôn Tiểu lại ôm eo tôi, anh nói: “Hôn một cái.”

Đây không phải là lần đầu tiên chúng tôi làm loại hành động này, tôi cho rằng cứ đơn giản môi chạm môi, liền cúi đầu ôm cổ anh. Không ngờ Lý Ngôn Tiểu đột nhiên nâng cằm tôi, sau đó đưa lưỡi vào khoang miệng nhẹ nhàng khuấy đảo, tôi thoáng cái rối loạn, nhắm mắt lại, trên mặt nóng ran như lửa đốt.

Lý Ngôn Tiểu ôm chặt eo làm tôi không thể động đậy, đành phải nghiêm túc đáp trả nụ hôn này, học theo cử động của anh, trong lòng thoáng cái dâng lên cảm giác hạnh phúc lạ kỳ.

Kết thúc một nụ hôn dài, Lý Ngôn Tiểu nhéo nhéo mặt tôi nói: “Đây mới là hôn môi mà em nói, còn cái kiểu hôn của em lúc trước chỉ có thể gọi là ‘chạm nhẹ một cái’ mà thôi.”

Tôi đẩy anh ra, trên mặt vẫn còn nóng hôi hổi. Tôi nhất định là đang đỏ mặt rồi, hơn nữa còn rất đỏ, giống như mông khỉ vậy. Tôi cố ý tra từ điển, cái từ “hôn môi” này có ý là, dùng miệng tiếp xúc để biểu đạt yêu thích, vậy Lý Ngôn Tiểu hành động như vậy có phải là đang thích tôi chẳng? Nhưng mà, nếu anh có vợ rồi, lúc ấy anh cũng sẽ thích người ta, sau đó không thích tôi nữa?

Chuyện này thật đáng sợ.

Có điều tôi không nghĩ nhiều đến vậy, ít nhất bây giờ Lý Ngôn Tiểu chỉ thích một mình tôi đã làm tôi thỏa mãn lắm rồi. Trời mỗi lúc một sáng hơn, thậm chí ánh nắng còn có vẻ chói mắt, nhưng chúng tôi ôm nhau, ngủ đặc biệt ngon.

Vườn Viên Minh là khu di tích được mệnh danh là Vườn của muôn vườn, là một tổ hợp các cung điện và vườn nằm cách thành Bắc Kinh 8 km về phía tây bắc, được xây vào thế kỷ 18 và đầu thế kỷ 19, là nơi các hoàng đế của nhà Thanh ở và cai quản triều chính. Vườn Viên Minh đã bị các đội quân từ Anh và Pháp phá hủy hoàn toàn năm 1860. Ngày nay, cuộc phá hủy khu vực này khi xưa vẫn được coi là một biểu tượng của sự xâm lược của ngoại bang và sự làm nhục ở Trung Quốc.

Để hoàn thiện khu vườn Viên Minh, người Trung Quốc đã phải thực hiện một khối lượng công việc khổng lồ, làm những việc tưởng chừng như không bao giờ làm được. Ảnh: Dianliwenmi.

Khu vườn Viên Minh có tới 100 cảnh và mỗi cảnh đều có những nét độc đáo riêng. Ảnh: Visionsotravel.

Vườn Viên Minh đứng đầu trong các lâm viên cổ điển Trung Quốc. Ảnh: Wikimedia.

Chương sau →

22. Chương 22

Đến khi chúng tôi thức dậy, mặt trời đã sớm ngả về tây, bên ngoài cũng tờ mờ tối. Chúng tôi cả đêm không ngủ, thật sự mệt đến gần chết. Lý Ngôn Tiểu dậy trước, trở mình. Bởi vì anh ôm tôi nên tôi cũng dậy theo. Không ai trong chúng tôi nghĩ mình sẽ ngủ đến giờ này, nhưng như vậy cũng rất tốt, ngủ thêm một buổi tối nữa, sáng mai lại đi tìm.

Tôi thấy hơi đói bụng, Lý Ngôn Tiểu liền ra ngoài dạo một vòng, khi về còn mua hai phần bánh nướng và táo phở, đến cả chén dưa cũng mua của người ta luôn. Tôi cảm thấy anh quá là thần thông quảng đại, buổi chiều mà cũng có thể mua được táo phở vốn chỉ bán vào buổi sáng. Lý Ngôn Tiểu bảo thứ này là đậu hũ.

Anh lập tức trả lời, không phải anh thần thông quảng đại, mà do chủ tiệm khá đặc biệt, chạng vạng tối lại bán đồ ăn sáng.

Sau khi ăn xong bữa tối, tôi lại không muốn nhúc nhích nữa, chỉ cảm thấy buồn ngủ. Lý Ngôn Tiểu lặng lẽ đến giếng múc nước, chúng tôi rửa mặt xong lại tiếp tục ngủ. Ở nhà của mình vẫn là tốt nhất, ngủ cũng đặc biệt ngon, cảm giác rất an tâm, giống như có thứ gì đó đang che chở bảo vệ cho chúng tôi vậy.

Sáng hôm sau thức dậy, trời bên ngoài vẫn còn tối. Lý Ngôn Tiểu đang nắm tay của tôi nên tôi không dám động đậy, chỉ biết trợn mắt nhìn trần nhà ngẩn người. Qua một lúc lâu, tay chân tôi đều tê rần, quay đầu nhìn qua, không ngờ Lý Ngôn Tiểu cũng đã dậy, đang ngẩn người nhìn trần nhà.

Tôi lập tức rút tay về, duỗi lưng một cái, nghĩ thầm đâu phải đương không lại để mình nằm yên lâu như vậy, hoá ra anh cũng tỉnh rồi. Chúng tôi rửa mặt ăn cơm, sau đó nhanh chóng thu dọn một chút, chuẩn bị đi tìm cha mẹ tôi.

Ra đến cửa, tôi đột nhiên cảm thấy không đủ sức. Đối với một đứa trẻ mười hai tuổi mà nói, thế giới lớn như vậy, làm sao tôi có thể mò kim đáy biển tìm được người? Lý Ngôn Tiểu nhắc tôi, bảo tôi có thể đi hỏi người khác.

Một câu bình tĩnh người trong mộng, tôi nhìn thấy có cô gái trẻ tuổi đang đi tới, liền tiến lên hỏi thăm: “Xin hỏi chị có biết người trong nhà này đi đâu không?”

Cô gái kia không hiểu chuyện gì, nhìn khu nhà tan hoang bên cạnh, lại nhìn tôi một chút, lắc đầu. Đợi cô gái đi xa rồi, Lý Ngôn Tiểu mới nói: “Người ta trẻ tuổi như vậy, đoán chừng cũng không biết nhiều, em nên hỏi mấy người già ấy.”

Chúng tôi ngồi trên bậc thềm nhìn mọi người tới lui trước mặt, tôi thuận tay dùng áo che mặt lại. Đợi hồi lâu bỗng thấy một ông lão dắt la đi ngang, Lý Ngôn Tiểu liền bước ra hỏi: “Chào ông, xin hỏi ông có biết người trong nhà này đi đâu không ạ?”

Ông lão hình như bị lãng tai, trả lời: “Hả, hả? Cậu nói người trong nhà này hả? Họ đi rồi!”

Tôi nghe xong cảm thấy có hy vọng, liền đứng lên. Ông lão nhìn tôi, trên mặt lộ ra vẻ rất kinh ngạc, chỉ vào tôi nói: “Ai nha, cậu bé này có phải là... là...”

Tôi nghe xong, thầm nghĩ không xong rồi, tôi tự nhủ đã qua sáu năm, chẳng lẽ tôi không thay đổi chút nào sao? Thế là tôi lập tức giả ngu: “Cháu là gì ạ? Ông à, ông nhận lầm người rồi, cháu mới đến đây lần đầu.”

Ông lão như không nghe tôi nói gì, không ngừng lắc đầu, còn nói: “Cháu không phải Khánh Hoa sao? Đúng, cũng đúng, qua bao nhiêu năm như vậy, đúng là đã trưởng thành!”

Tôi há miệng không nói nên lời, Lý Ngôn Tiểu liền nói đỡ cho tôi: “Thế cuối cùng ông có biết người trong nhà đi đâu không?”

“Aiz, nhớ năm đó tôi còn làm thuê cho nhà họ, ai ngờ thời thế lại thay đổi! Đàn ông trong nhà thì đi lao động cải tạo, còn người nữ thì nghe nói làm việc ở nhà xưởng, à à, hình như nhà máy bông gì đấy. Aiz, trong nháy mắt từ địa chủ lại bị bắt làm những công việc cực khổ nhất...”

Tôi nghe câu cuối cùng cảm thấy sao lại chói tai đến thế, giống như lão ta còn có chút hả hê, thế là liền xông lên cãi nhau với lão: “Ông bảo ông từng làm công nhật, có phải lúc phê đấu ông cũng tham gia vào không? Có phải hay không...”

Lý Ngôn Tiểu vội vàng kéo tôi lại, liếc mắt ra hiệu với tôi một cái, ý bảo tôi không nên nổi nóng. Anh nói với lão: “Ông này, ông có biết người đàn ông trong đó đi cải tạo ở đâu không?”

“Lão đây cũng không rõ lắm.” Nói đoạn lão lại nhìn tôi, “Còn có thể sai sao? Cậu này không phải là Khánh Hoa thì là ai...”

Chúng tôi không để ý tới lão, nhanh chóng chuẩn bị.

Nhà máy bông? Mẹ tôi đang ở nơi nào? Chúng tôi đã tìm rất nhiều nơi, cũng hỏi thăm rất nhiều người xem nhà máy bông ở đâu. Cuối cùng cũng có người biết, người đó nói thành phố bên cạnh có hai cái, đi về phía nam thôn trang hai dặm cũng có một cái.

Chúng tôi cảm ơn xong liền quyết định đến phía nam tìm trước. Lý Ngôn Tiểu nhìn mặt trời chọn hướng, chúng tôi không ngừng đi về phía nam, lòng tôi cứ dâng lên một loại dự cảm rằng tôi đang cách mẹ mỗi lúc một gần, lần này rốt cuộc cũng có thể gặp được mẹ rồi... Khi mẹ nhìn thấy tôi sẽ có tâm trạng thế nào nhỉ? Mẹ có thể khóc hay không? Có già đi hay không?...

Chúng tôi đi cả buổi, đỉnh đầu đội ánh mặt trời, đi đến miệng khô lưỡi đắng cũng không tìm được cái nhà máy nào. Chúng tôi ngồi nghỉ ven đường, Lý Ngôn Tiểu bảo tôi chờ ở đây đừng đi lung tung, để anh đi xung quanh nhìn thử. Tôi liền ngồi xuống, còn Lý Ngôn Tiểu chạy ra ngoài. Qua rất lâu rất lâu, tôi cho

là anh lạc đường, đang nghĩ có nên đi tìm hay không, nào ngờ Lý Ngôn Tiểu đã chạy về, đầu đầy mồ hôi, anh nói tìm được rồi, là do chúng tôi đi chệch hướng.

Tinh thần của tôi liền chấn động, “vụt” một cái đứng dậy, đi theo Lý Ngôn Tiểu. Quả nhiên, từ xa tôi đã thấy được một cái nhà máy tồi tàn, giống như đã bị vứt đi, nhưng đó thật sự là một cái —— nhà máy bông. Mẹ tôi làm việc ở đây sao? Làm công việc cực khổ nhất?

Tôi cố lấy dũng khí, hỏi bác bảo vệ bên ngoài: “Xin hỏi bác biết một người tên xxx không? Có phải người đó đang làm việc ở đây không?”

“Tôi không biết, để tôi dẫn cậu vào trong hỏi thử.”

Lòng tôi trĩu nặng, nếu như mẹ tôi không có ở đây, vậy chúng tôi còn phải đi tìm ở những nhà máy khác.

Chúng tôi đi theo bác bảo vệ vào nhà máy, vừa vào tôi đã cảm thấy có thứ gì đó mắc trong cổ họng làm tôi phải ho khan mấy tiếng. Ánh sáng trong nhà máy không được tốt, chỉ có mấy cái bóng đèn nhỏ trên đỉnh đầu liên tục chớp chớp nháy nháy, bên trong hoàn toàn kín gió, tạp âm cũng bị phóng đại lên mấy lần. Toàn bộ trong phòng đều là sợi bông, cách vài bước có một cái bàn nhỏ, rất nhiều phụ nữ đeo khẩu trang làm việc bên trong, trên tóc, trên khẩu trang, trên lông mi bám đầy sợi bông, người nào người nấy đều dầm dìa mồ hôi.

Đây là nhà máy bông? Công việc gian khổ nhất? Đây thật sự không phải là nơi dành cho người ở mà. Tôi dùng tay áo che kín miệng mũi, bác bảo vệ hỏi một người phụ nữ: “Có người muốn hỏi chuyện cô!”

“Chuyện gì thế?” Người phụ nữ tháo khẩu trang ra hỏi.

Tôi xông đến hỏi cô: “Cô có biết một người tên xxx không?”

“Biết!” Cô trả lời, sau đó kêu tôi ra khỏi phòng. Tim tôi liền đập loạn, nhưng lại cảm thấy có gì đó là lạ. Nếu như mẹ tôi làm việc ở bên trong, sao cô ta không đưa tôi đến gặp mẹ? Vì sao lại bảo tôi ra ngoài?

Tôi ôm theo nghi hoặc theo sát phía sau, người phụ nữ phui phui sợi bông trên khẩu trang, sau đó nói: “Con là con trai của cô ấy sao?”

Tôi hơi sửng sốt, theo phản xạ có điều kiện lắc đầu.

“Nếu như con không phải con trai của cô ấy, vậy cô cũng không thể nói cho con.”

Tôi liên tục gật đầu, liền nói: “Con chính là con trai của bà ấy!”

“Cô ấy.” Người phụ nữ “chặc” một tiếng nói: “Đã sớm không chịu đựng nổi, hơn nữa suốt ngày bị phê đấu trên quảng trường, một đám người cứ hô hào đả đảo địa chủ, cô ấy quả thật không phải người có thể chịu tội, cuối cùng...”

Tim tôi nhảy thình thịch, người phụ nữ cúi đầu nói nhỏ với tôi, Lý Ngôn Tiểu đứng phía sau không nghe được.

“Cô ấy đã tự sát!”

“Tại sao?” Tôi chỉ cảm thấy hai mắt mình trợn trắng, xem chút đã bất tỉnh.

“Chắc chắc, là tự sát chứ sao! Nghe nói cô ấy nhảy xuống ao, đến ngày thứ ba mọi người mới tìm được! Bây giờ cũng không còn ai biết cái là cái ao nào...”

“Vậy bây giờ mẹ con còn ở đó sao?” Tôi run rẩy hỏi một câu như vậy.

“Đứa nhỏ ngốc!” Cô liếc tôi, “Sao có thể, khi tìm được đã vớt lên rồi, chôn ngay tại chỗ!”

“Thế chôn ở đâu?”

“Không biết —— Loại chuyện thế này ai mà muốn nghe ngóng chứ!”

“Vậy chuyện đó xảy ra khi nào?”

“Ôi! Cũng đã một, hai, ba, ba năm rồi! Trước giờ cô vẫn làm ở đây, sau khi cô ấy bị phê đầu, mấy người làm cách mạng buộc vào cổ cô ấy một tấm bảng viết là “người đàn bà *** đang”, nói cô ấy là đại tiểu thư của thủ hạ xx, chỉ biết gây tai họa cho dân chúng, chờ xx phản công đại lục...”

Tôi ra ngoài, thân thể lung lay không vững, trong đầu không biết phải suy nghĩ cái gì, chỉ biết đi tới một cách máy móc. Lý Ngôn Tiểu cũng vội chạy theo.

Bị phê đầu, chết chìm, tự sát, chôn qua loa ngay tại chỗ, đây chính là người mẹ cực kỳ tự tôn của tôi sao, cố gắng cả đời của mẹ lại có kết cục thế này đây! Bi thảm như thế! Vất vả cả đời, cuối cùng lại bị quật ngã, còn bị chụp oan cho cái mũ nam đạo nữ xứng... (nam đạo nữ xứng: chỉ những người làm chuyện xấu xa, thấp hèn.)

Tôi không khóc, vì lửa giận trong lòng đã hong khô nước mắt rồi. Nhưng cái loại thù hận này không giống với thù hận khi bị ăn hiếp lúc nhỏ, mà đây là quốc thù gia hận, tôi không thể bộc phát ra ngoài. Tôi yêu Trung Quốc, kể cả chính phủ và nhân dân, còn có lịch sử Trung Quốc... nhưng tôi đối với hai cái trước đã triệt để thất vọng, giờ đây chỉ còn lại một ít đồ vật bị cất giấu là có thể để tôi yêu, hư vô như thế, xa vời như thế đấy.

Tôi đi một đoạn cách nhà máy thật xa, Lý Ngôn Tiểu cũng theo sát phía sau. Tôi quay người lại, chôn đầu vào ngực anh, sau đó từng nắm đấm nện vào người anh, nức nở nói: “Ba năm trước anh không cho em về, nếu như em trở về, có lẽ em đã được gặp mẹ... Bây giờ mẹ em mất rồi, đều tại anh! Đều là lỗi của anh!”

Lý Ngôn Tiểu vươn tay nhẹ nhàng ôm tôi: “Ừ, đều là lỗi của anh, là do anh không cho em về, tất cả đều là lỗi của anh...”

Chúng tôi qua loa ăn xong bữa trưa, quyết định đến chỗ cải tạo lao động tìm cha tôi. Chúng tôi hỏi rất nhiều người, bước lên con đường tìm kiếm dài đằng đẵng.

Một đường không nói chuyện.

Chúng tôi đã đến rất nhiều nơi cải tạo lao động, nhưng đều không tìm thấy cha tôi. Một đám tội phạm đang bị cải tạo đều xanh xao vàng vọt, tò mò nhìn tôi. Bọn họ đều là phần tử trí thức, nhưng bây giờ lại biến thành bộ dáng thế này... Tôi nghĩ đến cha, ông sẽ không biến thành cái dạng này chứ!

Chúng tôi tìm suốt một ngày không có kết quả, mệt mỏi về đến Lâm gia, vừa ngã đầu xuống đã ngủ mất. Tối hôm ấy tôi gặp một cơn ác mộng vô cùng khủng khiếp, tôi mơ thấy mẹ mặt mũi đầy máu đang kéo chân tôi, không để tôi đi. Trong lúc bối rối tôi đã đá một cái vào mặt mẹ khiến bà văng ra ngoài. Giật mình tỉnh giấc, tôi phát hiện cái chân đã bị mình đạp xuống giường.

Sáng hôm sau, Lý Ngôn Tiểu hỏi tôi: “Hôm nay có muốn tìm tiếp không?”

Tôi trầm ngâm một chút, trả lời anh: “Không đi.”

“Sao thế?”

“Không đi.”

Lúc tôi đưa ra quyết định này, trong lòng cũng không thoải mái. Trường bối trong Lâm gia, ba người đã mất, một người sinh tử mệnh mông, tâm tình tôi sao có thể nhẹ nhõm được? Nhưng tôi không biết vì cái gì, chỉ cảm thấy không muốn đi tìm nữa.

Không phải tôi không muốn gặp mặt cha, nhưng vạn nhất cha đã chết, vậy tôi phải làm sao? Tôi phải có một ký thác —— mà cha chính là nơi đó, ông vẫn đang ở cổ hương của tôi —— vẫn còn sống.

Cho dù ký thác này có vĩnh viễn chỉ tồn tại trong lòng tôi cũng được.

Chúng tôi lên thuyền, về thẳng Thanh Đảo. Thời gian ở Liên Vân Cảng tổng cộng hai ngày, một ngày dùng để ngủ, một ngày dùng để tìm cha mẹ. Tôi cứ nghĩ thời gian đã qua rất lâu rất lâu rồi, không ngờ cuộc hội ngộ mà tôi chờ mong bấy lâu chỉ vồn vện trong bốn ngày. Nguyên nhân chủ yếu là do tôi không đủ kiên trì. Cha, mẹ, con xin lỗi!

Chúng tôi đội ánh hoàng hôn về đến nhà, thím vừa thấy tôi liền phát ra tiếng thét đinh tai nhức óc, chú rất tức giận, nhưng cũng không làm được gì. Lúc này tôi mới biết được, hai ngày trước chú thím và “Ngu Cơ”

luôn túc trực ở bến tàu chờ chúng tôi. Chú giơ một tay lên như định đánh tôi, nhưng ngấm lại vẫn thở dài buông xuống.

Tôi hứa với chú và thím: Về sau sẽ không bao giờ rời nhà một mình nữa. Vương Câu Đắc Nhi đứng một bên hă hê nhìn tôi.

Nhà Lý Ngôn Tiểu so ra dễ chịu hơn một chút, bởi vì dù sao anh cũng chỉ là tông phạm, hơn nữa anh đã mười bảy tuổi, trong nhà cũng không quá lo lắng. Nhà anh lại đón thêm bốn thành viên mới, là chú hai thím hai và cậu cả mợ cả của Lý Ngôn Tiểu. Cả nhà bọn tuy nhiều người nhưng đối với những người họ hàng này mà nói, sức lao động tương đối ít, hơn nữa trong đó còn có ông nội đang bệnh, công việc của “Ngu Cơ” tự nhiên cũng bề bộn hơn.

Về phần Lý Ngôn Tiểu, anh cảm thấy những người đó đều là bà con xa, không có quan hệ huyết thống gì, ở hay không ở, có giúp đỡ được hay không cũng không khác gì nhau. Ngược lại anh còn mong Lý gia được an tĩnh một chút.

“Đại bảo bối” của nhà họ Lý – Lý Ngôn Tiểu, mất mà được lại, mọi người trong nhà ai nấy đều cảm thấy vui vẻ, mọi chuyện đều chiều theo ý anh. Vì vậy mà đám hỏi của “Ngu Cơ” an bài lúc trước bị huỷ hoàn toàn, nghe nói phí đính hôn đều cho nhà gái, Lý gia đồng ý bồi thường, nhà họ giàu có như vậy, đương nhiên không tiếc chút tiền này.

Tôi vẫn chơi dương cầm như trước, mọi người trong Lý gia đều gọi tôi là Vũ Thanh, điều này làm tôi rất vui vẻ. Tôi đã đánh được mấy khúc nhạc đặc biệt khó xơi của phương Tây, bây giờ có thể tương đương với thầy giáo Lý Ngôn Tiểu rồi.

Nghỉ hè xong, tôi phải đến trường trung chuyên trong thành phố Thanh Đảo học cơ giới công trình. Tôi dùng tiền của mình sắp xếp chỗ ở, sau đó thu dọn đồ đạc, chờ ngày nhập học.

Một ngày trước khi đi, Lý Ngôn Tiểu cứ một mực muốn đưa tôi đến trường. Anh đứng trong gió vẫy tay với tôi, tôi còn tưởng tượng anh đang mặc áo blue trắng đứng trước mặt mình, vạt áo đang phất phơ trong gió. Sang năm, anh đã có thể xuất sư rồi, chính thức trở thành bác sĩ.

Trường trung chuyên cách Lý Gia Trang không xa lắm, mỗi tuần tôi có thể về nhà một lần. Cho dù là vậy, tôi vẫn rất nhớ Lý Ngôn Tiểu. Nhưng tôi đã không còn quá nhớ nhà nữa. Lúc vào học, trên hồ sơ phải điền tên cha mẹ, tôi liền đổi thành tên chú và thím. Tôi rất muốn chuyên tâm học tập, không hy vọng bởi vì thân phận là “cẩu tử” mà phải dừng việc học hành.

Giống như Lý Ngôn Tiểu vậy.

Có lẽ bản chất của tôi kém cỏi hơn Lý Ngôn Tiểu, anh là đàn ông chính trực bất khuất, mà tôi chỉ có thể vì lợi ích mà hy sinh những thứ khác. Đương nhiên đây cũng là tính cách của đại bộ phận người dân, chỉ cần không quá mức là được rồi.

Cuộc sống học tập vô cùng gian khổ, vừa học văn hoá vừa học cơ giới công trình, chỗ ở thì căn bản không có sàn nhà, chỉ có thể sinh hoạt trên mặt đất. Hai mươi thằng con trai trong lớp chúng tôi chen chúc trên một cái giường chung, mỗi người gần như đều phải nằm nghiêng mới đủ chỗ nằm.

Ngoại trừ tôi, tất cả đều xuất thân bần nông, là mầm mống hồng công nông binh mà quốc gia coi trọng bồi dưỡng. Bọn họ không quá chú ý vệ sinh, trước khi ngủ cũng không rửa mặt, hầu như ai cũng mắc bệnh phù chân. Tôi suốt ngày ra ra vào vào đều phải vô cùng cẩn thận, lúc ngủ cũng co thành một đoàn, sợ lại nhiễm bệnh thì khổ.

Hệ thống thông gió của ký túc xá cũng không tốt, mỗi lần vào nhà đều phải ngửi mùi hương khó chịu, đến mức mặt tôi xanh mét cả lên.

Mùa hè thật sự rất nóng, chúng tôi học hết tiết học của một ngày đều đầm đìa mồ hôi. Thế là mỗi người liền bưng một chậu nước, sau đó đứng ở hai bên giường chung tắm qua loa một phát. Bởi vì chỗ quá chật, chỉ đủ cho năm người đồng thời tắm rửa, mỗi ngày phải đổi ca bốn lần.

Có một ngày, chúng tôi vừa về ký túc xá đã ngửi được một mùi cực kỳ buồn nôn, những người khác còn đỡ, nhưng tôi đã sớm nôn ra. Chúng tôi lần tìm cả buổi cũng không biết thứ gì toả ra “hương thơm” như thế.

Đột nhiên có một anh bạn dùng cái khoan lật bùn lên, liền mắng: “Má.”

Chúng tôi nhìn sang, từ mớ bùn được bới lên, mùi thối từng đợt từng đợt xộc vào mũi, buồn nôn đến cực điểm. Tôi hoảng hốt chạy bừa, cơ hồ muốn nôn tại chỗ. Thì ra do mỗi ngày chúng tôi đều tắm rửa, nước thấm xuống đất, cộng thêm mồ hôi và bụi bẩn trên người bọn tôi đều thấm hết vào bên dưới.

Mỗi người đều dùng tất cả thứ gì có thể xúc bùn ra, sau đó ném vào bãi rác. Tôi nhìn mọi người làm việc bận rộn, cảm thấy mình rảnh rỗi cũng không tốt lắm, liền cùng nhau xúc bùn.

Cuối cùng bùn bẩn đều được xúc sạch rồi, còn tôi vẫn phải vào nhà vệ sinh nôn một trận. Từ nhỏ tôi đã sống rất sạch sẽ, lớn lên cũng trong hoàn cảnh sạch sẽ, dù cho đến Thanh Đảo thì phần lớn thời gian đều ở nhà Lý Ngôn Tiểu. Nhà anh không nhiễm một hạt bụi.

Tôi thật sự không chịu được hoàn cảnh như vậy, nhưng không chịu được thì thế nào? Tôi có thể tiếp tục đến trường đã là ông trời chiếu cố lắm rồi. Những bạn học khác đều xuất thân bản nông, khác nhau ở chỗ ông trời ưu ái ai hơn mà thôi.

Có đôi khi tôi và Lý Ngôn Tiểu ngủ chung một giường, đều là anh ôm tôi, sau đó tôi sẽ tùy ý khoác tay lên người anh. Bây giờ không có Lý Ngôn Tiểu ở bên, cũng không có giường lớn sạch sẽ thoải mái. Ngủ chen chúc ở giường chung làm cho tôi có một loại ảo giác, có khi tôi mơ thấy Lý Ngôn Tiểu đang bên cạnh mình, thế là liền vươn tay ra ôm lấy, kết quả làm bạn học bên cạnh không biết xảy ra chuyện gì.

Lúc ấy cậu ta đẩy tay tôi ra, thế là tôi cũng tỉnh, cậu ta liền nói: “Đừng gác tay lên lưng tớ!”

Tôi chẳng thèm để ý: “Thôi đi, ai muốn gác cơ chứ, vả lại đây có phải chuyện gì lớn lao đâu, tớ và bạn tớ ngủ chung đều như thế đấy.”

Thấy cậu ta lại muốn ồn ào, tôi liền nói: “Cậu nghĩ nhiều quá rồi, bạn của tớ là nam, lớn hơn chúng ta nhiều lắm!”

Thế là cu cậu liền lộ ra vẻ kỳ quái, thậm chí còn tỏ vẻ xem thường. Điều này làm tôi càng thêm khó hiểu, cái này có gì không đúng sao? Nhưng lúc này tôi đã không còn là con nít nữa, lập tức hiểu ra vấn đề nằm ở chỗ nào, chẳng lẽ tôi và Lý Ngôn Tiểu, thật sự có hơi thân mật quá mức rồi? Tôi không giống với những người bạn khác của anh?

Nhưng tôi không rảnh để lo những chuyện này, mỗi ngày của tôi ngoại trừ đọc sách cũng chỉ có đọc sách. Có một việc làm tôi vui nhất chính là, từ khi lên trung chuyên, cơ hội làm chính trị ít hơn hẳn, tôi tình nguyện làm con mọt sách cũng không muốn làm hồng vệ binh.

Đều là dạng không có đầu óc, vậy tôi thà làm nô lệ của tri thức còn hơn làm nô lệ của chính trị.

Chương sau →

23. Chương 23

Mỗi tuần Lý Ngôn Tiểu đều đến thăm tôi, còn mang cho tôi đồ ăn ngon và quần áo đã giặt sạch. Tôi kể với anh chuyện “phong ba trên mặt đất”, anh cũng cảm thấy rất buồn nôn, liền nói: “Nếu được ở nhà thì tốt quá.”

Tôi vỗ vỗ vai anh bảo anh đừng nghĩ nhiều, chuyện đó không có khả năng. Lý Ngôn Tiểu nói: “Bên anh có một ngôi nhà cách trung chuyên không xa, là nhà trệt. Nhưng vì nó quá nhỏ nên mọi người không ở đó.”

Tôi nói: “Anh đừng nghĩ đến chuyện này nữa, làm sao một mình em có thể ở đó được, nấu cơm ăn cơm thì lấy thời gian đâu để học.”

“Không.” Anh tiếp lời, “Anh ở cùng với em, nấu cơm giặt đồ cho em.”

Tôi cười: “Sao nghe giống người ở thế.”

“Ừ.” Lý Ngôn Tiểu không ngại, “Người ở thì người ở, chỉ cần em không chê tên người ở này là được rồi.”

“Người nhà anh sẽ không đồng ý đâu.”

Thật ra cuộc sống trước mắt thế này đã làm tôi thỏa mãn lắm rồi. Ít ra tôi còn có cái ăn cái mặc, trong ký túc xá có rất nhiều nam sinh không nữ mua thức ăn ở căn tin, suốt ngày chỉ có thể ăn dưa muối với mìn thầu. Vương Ca Trang ở Thanh Đảo nổi tiếng với mìn thầu lớn, đủ to đủ nặng, có nhiều người Thanh Đảo chẳng thèm ngó tới cơm, cảm thấy ăn mìn thầu thôi đã đủ no rồi.

Chúng tôi học xong học kỳ đầu tiên, tôi nhờ vào thành tích xuất sắc được tiến thẳng năm hai. Toàn bộ lớp học chỉ có mình tôi là mười bốn tuổi, thầy giáo và các học sinh đều coi tôi như thiên tài, trong đám bạn học cũng không còn ai khi dễ tôi nữa.

Thoắt cái lại đến nghỉ hè, tôi coi như được giải phóng, ôm tâm trạng vui sướng hớn hở về nhà. Lý Ngôn Tiểu cười tôi: “Chẳng qua là ba năm tù được hai tháng hoãn án mà cũng có thể làm em vui đến vậy.”

Vì tâm trạng tôi đang tốt nên không muốn nhiều lời với anh. Bây giờ anh đã trở thành bác sĩ ngoại khoa, mặc áo blue trắng, công tác ở bệnh viện Lý Gia Trang. Thỉnh thoảng anh cũng sẽ chữa trị cho một vài ca bệnh của khoa chỉnh hình.

Tôi lên hỏi anh: “Xuất thân của anh thế này, sao có thể thuận lợi xin được việc?”

Lý Ngôn Tiểu nói: “Hình như em không thỏa mãn với kết quả này nhỉ.”

“Không phải, nhưng không nghèo, sao anh làm được?”

Hóa ra chú hai của Lý Ngôn Tiểu công tác ở cơ quan chính phủ, nhờ vậy mà có thể thay đổi hồ sơ tư liệu của anh, đóng gói anh thành một thanh niên hồng chân chính. Nhưng ở bệnh viện vẫn có người nghe nói đại danh của Lý Ngôn Tiểu, đối với anh vẫn còn hoài nghi, suốt ngày cứ dán mắt theo dõi anh, mưu toan tìm được bằng chứng chính xác anh là “phản động” để báo cáo lên trên.

Nhưng Lý Ngôn Tiểu không để tâm, lúc ở bệnh viện anh đều im lặng không nói, chỉ vùi đầu vào làm việc, không chú ý đến bất cứ chuyện thị phi nào, thậm chí ngay cả việc quan trọng nhưng không liên can đến mình cũng không phát biểu, nhân viên công tác trong bệnh viện thấy anh suốt ngày không nói, lén lút sau lưng gọi anh là đồ câm.

Chẳng trách Lý Ngôn Tiểu vừa về đến nhà đã nói chuyện với tôi không ngừng, làm tôi phiền muốn chết, thì ra là do ở bệnh viện anh đã nhẫn nhịn lâu như thế. Tôi còn nhớ rõ một tháng tiền lương của anh là bốn mươi chín đồng.

Bao nhiêu đây không thể coi là nhiều, nhưng nếu nuôi sống hai ba người thì vẫn có thể ăn no bụng, không đến nỗi đói ăn rách mặc.

Trong lúc nghỉ hè vẫn có bài tập, việc này như một sợi dây thừng buộc tôi lại, không cho tôi ra ngoài chơi. Nhưng thời gian luyện dương cầm vẫn phải có. Có điều lúc tôi nghỉ hè, Lý Ngôn Tiểu vẫn phải làm việc, thời gian chúng tôi ở chung không nhiều lắm, chỉ có buổi tối mà thôi.

Nhiều lúc tôi suy nghĩ thế này, nếu như Lý Ngôn Tiểu là thầy giáo, vậy chúng tôi có thể có chung ngày nghỉ, tôi cũng không cần phải nhớ nhung anh mỗi khi anh làm việc. Nhưng nghĩ lại, trong đầu tôi xuất hiện một nữ giáo viên làm việc tận tụy lại bị phê đầu không thương tiếc, thế là lại cảm thấy anh làm bác sĩ có lẽ sẽ an toàn hơn.

Buổi tối chúng tôi vẫn như trước ngủ chung một giường, như trước ôm nhau ngủ, có khi còn hôn môi. Nhớ đến ánh mắt xem thường của anh bạn cùng lớp, tôi cũng không để ý chút nào.

Thỉnh thoảng tôi sẽ đến bệnh viện tìm Lý Ngôn Tiểu, nhìn anh làm việc. Người bệnh ngoại khoa rất đáng sợ, vì dân quê bình thường không có vết thương quá nặng sẽ không đi viện.

Có lần tôi nhìn thấy một lão nông bị lưỡi liềm cắt trúng, miệng vết thương cực kỳ sâu, hơn nữa còn không được khử trùng tốt nên đã hơi nhiễm trùng, bên ngoài miệng vết thương không ngừng chảy máu và mủ vàng.

Tôi nhìn cảnh này, chỉ cảm thấy dịch mủ giống hết như óc, da gà da vịt toàn thân đều nổi hết lên. Nhưng Lý Ngôn Tiểu ngay cả mày cũng không nhú, động tác nhanh nhẹn lưu loát làm sạch vết thương, khử độc, băng bó, làm tốt như một lão bác sĩ nhiều năm kinh nghiệm.

Còn có người bệnh của khoa chỉnh hình.

Có rất nhiều nguyên nhân làm xương cốt bị thương, trong đó có một vài nguyên nhân làm tôi không biết nên khóc hay nên cười. Có nhiều người bị trật khớp, nhưng hầu hết đều là trẻ con, tôi nhìn những đứa trẻ khóc nháo không ngừng kia, bỗng nhớ đến cái cảnh mình bị tên béo bẻ tay vào mấy năm về trước.

Lúc ông nội Lý Ngôn Tiểu chữa trị cho tôi, còn nói cái gì mà “Trật khớp!”, “Không phải gãy xương!” làm tôi cảm thấy buồn cười, nhưng Lý Ngôn Tiểu không có dong dài như vậy, bình thường anh sẽ chỉ một ngón tay ra sau lưng, hoảng sợ kêu lên “Nhìn xem cái gì kia!” Thế là đứa bé lập tức nín khóc mà tò mò nhìn quanh, Lý Ngôn Tiểu thừa cơ hội mấy giây này này để nắn xương lại bình thường.

Nghiêm chỉnh huấn luyện. Tôi thoáng cái nhớ đến câu này. Quả nhiên ông nội Lý Ngôn Tiểu đã bồi dưỡng ra một cao đồ.

Sau sự việc “bỏ trốn” lần trước đến nay, thái độ hữu cầu tất ứng của người nhà họ Lý đối với Lý Ngôn Tiểu đã nhạt đi rất nhiều, “Ngu Cơ” lại bắt đầu hồi thúc anh đi coi mắt.

Lý Ngôn Tiểu cảm thấy phiền gần chết, nhưng không nói trước mặt tôi.

Tôi hỏi anh: “Bây giờ anh có công việc ổn định rồi, vì sao lại không muốn đi?”

“Bởi vì anh không muốn.”

“Em hỏi thật đấy, sao lại không muốn?”

Thế là anh nhìn thẳng mắt tôi, nghiêm túc nói: “Bởi vì anh thích em, hơn nữa anh sẽ không thích cô gái nào khác.”

Tôi thoáng cái đỏ mặt, nói với anh: “Em biết anh thích em, nhưng cái này không phải giống nhau, khi anh có vợ, chúng ta vẫn có thể làm bạn bè...”

Lý Ngôn Tiểu nghe vậy thì thở dài: “Đồ ngốc.”

Thật ra tôi nói ra câu đó đúng là rất trái lương tâm. Tôi vốn không muốn Lý Ngôn Tiểu đi tìm đối tượng, tôi hy vọng anh chỉ vĩnh viễn thích một mình tôi, bởi vì tôi cũng thích anh, bất luận là thích kiểu người yêu, hay vẫn là thích kiểu bạn bè, Lý Ngôn Tiểu đều chỉ có thể thuộc về một mình tôi mà thôi.

Tôi từ một đứa trẻ sáu tuổi, đến nay đã thành thiếu niên mười bốn tuổi. Lý Ngôn Tiểu cũng đến tuổi mười tám – cái tuổi đẹp nhất cuộc đời. Khi còn bé chúng tôi cùng nhau nhìn đối phương lớn lên, nhưng lớn rồi lại hy vọng có thể trở về ngày bé, vì thời điểm ấy rất ít phiền não – ít nhất không cần phải xoắn xuýt cái loại yêu thích này đến cùng là có phải là yêu thích hay không.

Thật ra tôi luôn rất thích Lý Ngôn Tiểu, nhưng khi còn bé tôi không cần phải đối mặt với những xoắn xuýt thế này, lúc đó tôi có thể nghĩ những chuyện này cứ để lúc trưởng thành rồi đối mặt cũng không muộn. Nhưng bây giờ, chúng tôi đã trưởng thành, dù cho tôi không lớn lên nhưng Lý Ngôn Tiểu cũng sẽ lớn, việc hai bên yêu thích nhau thế này đã đến lúc chúng tôi phải cùng nhau đối mặt.

Vì thế, biến cố liền xuất hiện.

Kỳ thật biến cố này không phải đột nhiên ập tới, mà nó là kết quả của sự phát triển đầy thôi.

“Ngu Cơ” vẫn hồi thúc Lý Ngôn Tiểu đi hỏi vợ, tôi cũng khuyến khích anh đi, thế là Lý Ngôn Tiểu đành chấp nhận. Quá trình thế nào thì sau này Lý Ngôn Tiểu mới kể với tôi.

Biến cố xảy ra vào một chạng vạng tối, chiều hôm ấy anh đi gặp nhà gái, mặt trời đã ngả về tây, tôi đoán chừng mọi người đã về rồi, liền chạy đi tìm anh. Tôi vừa mới đưa tay gõ cửa, cửa đã mở ra, một khuôn mặt xa lạ – mặc dù lạ lẫm, nhưng tôi vẫn nhận ra, đó là chú hai của Lý Ngôn Tiểu – đang bước ra, trừng mắt nói: “Thằng ranh này là Lâm Vũ Thanh phải không?”

Tôi thoáng cái sững sốt, liên tiếp lui về phía sau, không biết đã đắc tội chú ấy khi nào.

“Ngu Cơ” liền ra cửa, vẽ mặt kỳ quái, cô dẫn tôi ra ngoài, còn dốc sức liêu mạng nháy mắt với chú hai. Chú ta nhìn “Ngu Cơ”, bắt đắc dĩ vào nhà.

“Ngu Cơ” ôm một bụng hoài nghi dẫn tôi đến con hẻm nhỏ kín không kẻ hở, thấp giọng hỏi tôi: “Vũ Thanh, nếu con còn xem đi là đi của con thì thành thật trả lời đi.”

Tôi gật đầu, trong lòng vẫn dâng đầy nghi hoặc. Không lẽ người nhà họ cảm thấy tôi trộm đồ của Lý gia sao?

“Con thích Lý Ngôn Tiểu không?”

Tôi hơi sững sốt, sao lại nói đến chuyện này? Cả nhà họ đều biết cả rồi sao? Nguy rồi, nhất định là do Lý Ngôn Tiểu mà ra cả. Tôi vừa định vùng vẫy giãy chết, lắc đầu không nhận, nhưng nhớ tới những việc Lý Ngôn Tiểu làm cho tôi, nhớ đến sự quan tâm và yêu thích của anh dành cho tôi. Tôi cảm thấy nếu mình chối bỏ không nhận, vậy thì quá không được rồi, thế là liền gật đầu.

“Ngu Cơ” rất kinh ngạc: “Con muốn cùng với Ngôn Tiểu?”

Chuyện này làm tôi không biết phải trả lời thế nào, đành tiếp tục gật đầu.

“Không thể thay đổi sao?”

Tôi lắc đầu.

“Đây là...” Cô nói chuyện rất gian nan, “Không có khả năng, có phải con muốn phủ nhận lời của dì không?”

“Căn bản là... Không có khả năng thay đổi.”

“Ngu Cơ” dùng hai tay che miệng, đôi mắt to tròn xinh đẹp lập tức giàn giụa nước mắt, cô vỗ đầu tôi, nức nở nói: “Tạo nghiệt rồi, trời ạ, thật sự là tạo nghiệt... Sau này đừng tới tìm Ngôn Tiểu, nó không còn ở đây nữa. Con cũng đã lớn rồi, sau này còn phải lấy vợ. Được rồi, bây giờ con về nhà đi, đừng nói với người khác, những chuyện này, hãy để nó tự biến mất trong bụng đi.”

“Ngu Cơ” nói xong thì đi mất, còn lại một mình tôi tựa vào bức tường ngăn người.

Tôi không nghĩ đến chuyện khác, chỉ một mực chú ý đến câu “Nó không còn ở đây nữa.” Nhanh như thế? Xem ra việc này đều do Lý Ngôn Tiểu gây ra sau buổi đi gặp nhà gái, sau đó người họ Lý biết chuyện lập tức đưa anh đến nơi khác.

Hai chân tôi mềm nhũn, Lý Ngôn Tiểu đang ở đâu? Có cách xa nơi này hay không?

Nguy rồi... Tôi lập tức suy nghĩ theo chiều xấu nhất, vạn nhất khoảng cách của chúng tôi cũng xa như Thanh Đảo và Liên Vân Cảng, vậy tôi phải làm sao đây? Tôi càng nghĩ càng tuyệt vọng, bàn chân không tự chủ bước về phía trước, trong cổ họng nghẹn lấy ba chữ “Lý Ngôn Tiểu...” Tôi ôm chặt chính mình trong ánh hoàng hôn, giống như lúc Lý Ngôn Tiểu ôm tôi vậy.

Tôi về đến nhà, đứng trước cửa, trông thấy cánh cửa đỏ thẫm của Lý gia đã khóa chặt. Xem ra, nhà họ hoàn toàn không chào đón tôi nữa rồi. “Ngôi nhà thứ hai” của tôi tại Thanh Đảo cứ như thế mà chặn tôi lại ngoài cửa.

Nhưng tôi không quan tâm chuyện này, tôi chỉ quan tâm duy nhất một chuyện – Lý Ngôn Tiểu đang ở nơi nào?

Lại là một đêm mất ngủ, tôi cứ trần trọc mãi không yên. Đến sáng hôm sau, hai mắt tôi cũng xuất hiện quầng thâm. Tôi tạm gác lại bài tập, chờ đến tám giờ liền vội vã chạy đến bệnh viện Lý Gia Trang. Tám giờ, là giờ làm việc trễ nhất của bác sĩ.

Tôi vẫn luôn nghĩ đến, nếu như Lý Ngôn Tiểu không còn ở bệnh viện, vậy tâm trạng tôi sẽ thành thế nào đây, có khi nào đến cả linh hồn cũng mất đi không? Tôi suy nghĩ cẩn thận rồi, tôi thích Lý Ngôn Tiểu, hơn nữa – cái loại thích này khó có thể mở miệng nói, vì nó là tình yêu.

Tôi chạy như điên đến bệnh viện, giống như ăn trộm rón ra rón rén tiếp cận phòng làm việc của anh. Mặc dù chính tôi cũng không biết vì sao mình phải lén lút như vậy.

Tôi gần như nín thở nhìn vào cửa phòng, khi nhìn thấy bóng chiếc blue trắng sạch sẽ quen thuộc trước mắt, hai chân liền như muốn nhũn ra, một đêm lo lắng hóa thành một thân mồ hôi, còn không tự chủ được muốn cười ngây ngô. Tôi vừa định xông vào tìm anh, đột nhiên lại nghe thấy một âm thanh quen thuộc khác: “Mẹ đi vệ sinh, lập tức trở về.”

Đây không phải là giọng nói của “Ngu Cơ” sao? Cô cũng tới? Cô nói xong liền vang lên tiếng bước chân truyền đến phía cửa. Tôi đổ mồ hôi lạnh, nhìn hai bên hành lang, vừa dài vừa trống, không có chỗ nào có thể ẩn nấp cả.

Mắt thấy “Ngu Cơ” sắp đến nơi, tôi không thể để cô phát hiện được, như vậy thì quá mất thể diện rồi. Trong nháy mắt tôi như dùng tốc độ ánh sáng tung chiêu “người gấp vượt tường”, ngay cả nhìn một cái cũng chưa kịp nhìn, liền chống một bên cửa sổ nhảy ra ngoài.

Lúc bay ra cửa sổ tôi mới phát giác đây là lầu hai, không thể gọi là thấp, có thể coi như lần này tôi đã lập kỷ lục nhảy lầu mới cho mình rồi. Có điều nhảy cũng đã nhảy rồi, đâu còn cách nào trở lại cửa sổ nữa, né được “Ngu Cơ”, cứ coi như trong cái rủi có cái may vậy. Không còn thời gian để do dự nữa – một khắc trước khi tiếp đất, tôi liền nghiêng người về phía trước, lập tức nhào lộn ba vòng dưới đất để giải phóng toàn bộ lực rơi, lúc này mới một thân bụi bặm từ mặt đất đứng lên, toàn thân đều rất đau, nhưng cũng không đau đến nỗi chết người. Nếu như lúc này chỉ để chân chạm đất, chỉ sợ lúc này mắt cá cũng nát luôn rồi.

Tôi đứng dậy, nhìn cửa sổ lầu hai cao cao phía trên, thật sự cảm thấy bội phục thân thủ của mình.

Lâm Vũ Thanh tôi đây quả không hổ là nhân trung hào kiệt.

Nhưng có lẽ tôi nghĩ hơi nhiều, “Ngu Cơ” đi vệ sinh có thể bao lâu chứ, tôi sắp không kịp thời gian rồi. Tôi gần như dùng cả tứ chi xông lên lầu hai, nhìn trong phòng không có bóng dáng của “Ngu Cơ”, liền chạy như điên đến bên cạnh anh, hô lớn: “Lý Ngôn Tiếu!”

Anh nhìn thấy tôi, mỉm cười, giống như không phải rất kinh ngạc, ngón tay đặt bên miệng “Xùy...” một tiếng. Lúc này tôi mới miễn cưỡng kiềm chế trái tim đang nhảy thình thịch của mình, nhìn thấy người bệnh bên cạnh bị tôi làm cho hoảng sợ, đang sững sờ nhìn tôi.

Tôi có rất nhiều rất nhiều lời muốn nói với anh, nhưng anh không nói gì, chỉ cười cười dúi vào tay tôi một mảnh giấy được gấp cẩn thận, sau đó vỗ vỗ tôi, mỉm cười nói: “Hai ta thật sự rất ăn ý, anh biết ngay là em đến mà.”

“Anh...” Tôi lập tức đem mảnh giấy bỏ vào túi áo, còn muốn nói thêm nữa, nhưng Lý Ngôn Tiếu nhẹ nhàng đẩy tôi một cái.

“Không có thời gian, mẹ anh sắp trở lại rồi, quay về xem tờ giấy này là được.”

Tôi nuốt nước bọt, không khỏi cảm thấy tờ giấy này sao lại nặng đến vậy, tay sờ lên túi, liền xoay người rời đi. Ra đến cửa, tôi lại như ăn trộm liếc xung quanh, sau đó chạy xuống cầu thang, đến khi ra khỏi bệnh viện thì trong lòng vui như nở hoa.

Tôi thật sự không thể chờ đến khi về đến nơi đến chốn mới mở giấy ra xem, hơn nữa nếu như trong tờ giấy này có viết điều gì không rõ, tôi còn có thể trở lại bệnh viện tìm cơ hội gặp Lý Ngôn Tiếu. Thế là tôi liền tiến vào một con hẻm, mở giấy ra nghiêm túc đọc.

Nét chữ của Lý Ngôn Tiếu rất có quy tắc, trông rất đẹp, tờ giấy cũng giống như áo blue, không nhiễm một hạt bụi.

Tổng cộng có hai trang, bên trên chỉ chút chữ với chữ, tôi xem xong, xuất phát từ bệnh nghề nghiệp của người đọc sách, có thể đưa ra một cái tổng kết thế này: Nội dung bên trong tổng cộng có bốn phần.

Thứ nhất là nói rõ quá trình đi gặp nhà gái chiều hôm qua, anh không muốn để tôi có cảm giác mơ hồ về chuyện này. Quá trình đại khái như sau:

Cô gái kia và Lý Ngôn Tiếu cùng tuổi, xuất thân không tốt lắm nên mới tìm đến Lý Ngôn Tiếu. Nhưng ngược lại về ngoài của cô vô cùng xinh đẹp, hai bím tóc đen nhánh, mặc quần phục màu xám. Sau khi “Ngu Cơ” nói chuyện với mẹ cô gái xong thì muốn hai người gặp mặt nói chuyện.

Cô gái bị cha mình dạy dỗ rất nghiêm, nhưng cô không oán hận chút nào, cũng thuộc về tầng lớp tiểu tướng bị cách mạng tẩy não, há miệng ngậm miệng đều là “Cần cứ vào chỉ thị của Mao Chủ tịch...” Điều này làm Lý Ngôn Tiếu cảm thấy vô cùng phiền.

Dùng nguyên văn lời nói của anh là, đừng vợ gả chồng, kết hôn mà cứ như đang làm cách mạng.

Tóm lại nói chuyện không thành, ngược lại nhà gái lại rất hợp ý Lý Ngôn Tiếu, nhưng một lòng của anh đều đặt trên người tôi. “Ngu Cơ” rất thích cô con dâu mình nhìn trúng, hỏi thẳng tại sao anh không thích.

Lý Ngôn Tiếu không muốn giấu diếm nữa, nói luôn rằng mình có người yêu rồi.

“Ngu Cơ” lại càng hoảng sợ, sợ con trai bảo bối của mình có “quan hệ bất chính” với con gái nhà người ta, liền hỏi là ai, cô có biết người đó hay không.

Lý Ngôn Tiếu nói: “Suốt ngày đều nhìn thấy, còn chưa xem đủ sao?”

“Ngu Cơ” giật mình, lục lọi tất cả con gái trong trí nhớ của mình mấy lần đều không đoán được là ai.

Lý Ngôn Tiếu cũng không thèm che giấu, nói thẳng là tôi.

“Ngu Cơ” chấn động, nhưng thật ra cô không hoàn toàn hiểu, liền hỏi: “Kết giao bạn bè không giống với tìm người yêu. Tương lai cả một đời người đấy.”

“Không phải.” Lý Ngôn Tiếu vẫn bình tĩnh như trước, “Con thích Vũ Thanh, tương lai chúng con sẽ ở cùng nhau.”

Theo như lời Lý Ngôn Tiếu nói, “Ngu Cơ” lập tức khóc tại chỗ, cuối cùng cô cũng hiểu rằng Lý Ngôn Tiếu đang nghiêm túc, nghiêm túc thích tôi, một đứa con trai. Cô cảm thấy con trai yêu con trai sẽ không có tương lai.

Cũng vì chuyện này nên mới có cuộc nói chuyện ngăn ngủ giữa tôi và “Ngu Cơ” hôm ấy.

Phần thứ hai là anh muốn hẹn với tôi, hy vọng buổi tối có thể nhìn thấy tôi. Anh nói buổi tối trong nhà đều khóa cửa, nhưng anh tin tôi có thể tìm cách đi vào sân sau, sau đó dùng đá gõ nhẹ cửa sổ phòng ngủ của anh, lúc ấy anh sẽ nhảy xuống, cùng tôi đến điểm hẹn.

Trong lòng tôi cảm thấy buồn cười, sao hai chúng tôi cứ giống như gián điệp thế này. Đã vậy thì tối hôm nay cứ mạo hiểm một trận xem sao?

Phần thứ ba những sắp xếp về sau.

Người nhà họ Lý, ngoại trừ ông nội đang bệnh, toàn bộ trên dưới đều biết chuyện của chúng tôi, liền quyết định một tháng sau sẽ đưa anh đến nhà khác ở. Cái “nhà khác” này tôi cũng có chút ấn tượng, cách trường trung chuyên không xa, nhớ lúc trước tôi còn phàn nàn về hoàn cảnh của ký túc xá, thế là Lý Ngôn Tiếu muốn cùng tôi dọn đến đó ở.

Cái này cũng có thể coi như bị giam, người nhà họ Lý hoàn toàn cho rằng tôi không biết gì về chuyện này, làm như vậy sẽ khiến chúng tôi không thể gặp nhau, nhưng không nghĩ đến chúng tôi còn cách đưa tin bí mật thế này.

Trách sao “Ngu Cơ” lại nói anh không còn ở nơi này, thì ra đó là việc của một tháng sau, dù sao chuyện này không sớm thì muộn cũng xảy ra, “Ngu Cơ” nói sớm cũng để tôi tuyệt vọng sớm. Tính ra cô cũng quá độc ác rồi.

Lý Ngôn Tiếu nói, bởi vì người trong nhà đều có việc, không thể cùng đến đó ở với anh nên sẽ không có người giám thị giống bây giờ. Anh nói khi tôi vào học có thể đến căn nhà đó tìm anh, tôi cũng không cần ở ký túc xá nữa.

Phần cuối cùng, cũng có thể xem như “thư tình”, Lý Ngôn Tiếu viết vào đó không biết bao nhiêu lời cũ rích ngọt đến rụng răng, thế mà tôi lại như không biết mệt, đọc một câu lại một câu, tay che miệng không để mình cười ra tiếng. Anh nói bản thân rất nghiêm túc, nếu như tôi là con gái, anh hy vọng tôi có thể gả cho anh nhưng tôi lại là nam, thế nên anh hy vọng chúng tôi có thể cùng một chỗ.

Tôi đem bức “thư tình” này đặt trước ngực, trong tim lập tức tràn đầy hạnh phúc và ngọt ngào của tình yêu.

Chương sau →

24. Chương 24

Cuối cùng cũng đến buổi tối, tôi đợi mọi người trong nhà ngủ hết mới lén lút xuống giường, chuẩn bị đi tìm Lý Ngôn Tiểu. Tôi hóp lưng như mèo ra đến cửa, đương lúc đêm khuya tĩnh lặng thế này, tôi thầm nghĩ, Lý Ngôn Tiểu cũng thật là, so với việc tôi đến tìm anh thì anh cứ ra tìm tôi có phải dễ dàng hơn không, vậy mà còn bắt tôi đi chuyến này.

Có điều, vừa nghĩ đến có thể nhìn thấy anh, tôi liền mở cờ trong bụng, giống như đạt được hạng nhất trong kỳ thi vậy.

Tôi vòng đến sân sau nhà anh xem thử, mảnh sân này sát với sân sau của một nhà khác, nếu như tôi muốn vào được nhà anh thì phải vào được nhà bên cạnh, nói như thế thì rủi tôi bị người ta bắt được cũng chỉ biết im lặng chịu đựng mà thôi – phải nói là khổ không nói nên lời. Khi đó nhất định người ta sẽ nói tôi là ăn trộm, như vậy lại càng phiền toái.

Tôi chạy đến trước cửa lớn – tường rào tương đối cao, tôi nghĩ hết cách cũng không cách nào có thể trèo lên. Tôi đứng chần chừ trước cửa cả buổi, cuối cùng nghĩ được một biện pháp rất mạo hiểm – Lý gia và nhà bên cạnh dùng chung một bức tường, mà cửa lớn bên kia lại tương tự cánh cửa của bệnh viện, đều là những thanh sắt giao nhau, so ra dễ trèo hơn một chút.

Kế hoạch của tôi đại loại thế này: Trước tiên sẽ bò lên cổng lớn của nhà bên cạnh, sau đó trèo lên tường viện của nhà bên đó rồi từng chút từng chút di chuyển đến Lý gia, cuối cùng là nhảy xuống sân bên này. Những động tác này có độ khó cực cao, tôi vừa nghĩ thôi đã phải lau một thân mồ hôi lạnh. Nhưng tôi không có sự lựa chọn, chỉ cần có thể nhìn thấy Lý Ngôn Tiểu, cho dù có bị gãy xương cũng không sao.

Tôi nhào người vào cửa nhà bên cạnh nhìn thử, cũng may, trong sân không có chó. Hơn nữa nhà bên này cũng thần bí y hệt người nhà họ Lý, đến bây giờ tôi vẫn chưa biết chủ nhân bên trong là ai, chắc có lẽ không kinh động đến người bên trong đâu nhỉ.

Tôi nhẹ chân nhẹ tay trèo lên, cửa sắt phát ra âm thanh leng keng rất nhỏ. Tim tôi thoáng cái ngưng đập, trong đêm tối tĩnh mịch thế này, một chút âm thanh nhỏ như vậy cũng có thể bị phóng đại thành tiếng sấm. Tôi giữ nguyên tư thế trong chốc lát, đợi mồ hôi lạnh vừa rồi tứa ra khô bớt, mới khẽ cắn môi, mặc kệ tất cả, nhanh chóng trèo lên như một con khỉ, sau đó nằm bò trên cửa sắt tính toán bước tiếp theo phải làm thế nào.

Hiển nhiên đây mới là bước khó khăn nhất, cái này cơ bản cũng có thể coi là “làm việc trên cao” rồi, nếu như phía dưới có người thấy tôi, nhất định sẽ nghĩ tôi đang diễn xiếc. Từ cửa sắt bò lên tường viện quả thật là không có khả năng. Tôi nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ đến đau cả đầu cũng không tìm được biện pháp tốt, chỉ có thể dùng cách ngu ngốc mà thôi.

Tôi đứng trên cửa sắt, trong nháy mắt đã mất thăng bằng, thân thể lập tức nghiêng ngã về phía trước, hai tay cố gắng bám chặt tường viện, sau đó nửa người dưới lập tức treo lủng lẳng trên không. Tôi thở dài một hơi, đưa mắt quan sát tình hình bên dưới, nếu như ngã xuống từ độ cao này, cùng lắm cũng chỉ trật chân mà thôi. Tôi dùng chân quơ quào đập loạn lên tường định tìm chỗ để đặt chân, nhưng bức tường lại bằng phẳng vô cùng, không có chỗ nào để đặt chân cả.

Hai tay của tôi đã bắt đầu mỏi, các đốt ngón tay truyền đến cảm giác đau đớn, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Không được, tôi cắn răng thầm nghĩ, nếu như té xuống, chắc chắn lịch sử sẽ lặp lại lần nữa. Nếu lặp lại, khả năng rất lớn sẽ có kết quả giống nhau, hơn nữa, tôi sợ mình không còn sức lực như lần trước. Hai tay đau đến tê cứng, trong tình thế cấp bách, tôi liền nghĩ đến một biện pháp vô cùng mạo hiểm.

Tôi đập một cái lên tường, thân thể dong đưa như con lắc, đợi đến lúc dong đưa kịch liệt nhất, thân thể lúc này cơ hồ trở về trạng thái thăng bằng. Tôi cố hết sức bình sinh dùng chân ôm tường viện, sau đó dùng tư thế rất khó coi bò lên.

Bề mặt bức tường không đủ rộng để vừa cho một người nằm, nhưng gân cốt lúc này của tôi không còn chút lực, chỉ biết nằm sấp trên mặt tường, coi như đây là màn nghỉ ngơi ngắn giữa hiệp vậy. Nói thật, lúc nghĩ

ngôi mà cứ như đang chơi cầu thăng bằng, cơ bắp toàn thân một chút cũng không dám buông lỏng. Có điều động tác vừa rồi quá mức mạo hiểm, bây giờ có cầu thăng bằng để nghỉ đã coi như tốt lắm rồi.

Tôi nắm chặt tay, các đốt ngón tay đều đau như kim châm muối xát, nhưng ít ra vẫn có thể co duỗi được. Tôi cười cười, các bước tiếp theo không còn làm khó được tôi nữa rồi, chỉ cần cẩn thận một chút để không té xuống là ổn cả.

Tôi cẩn thận từng li từng tí ngồi xuống, nhìn thoáng qua bên dưới, lập tức cảm thấy đầu óc choáng váng, da gà toàn thân đều nổi hết cả lên – cao quá má ơi, nếu như không phải vì Lý Ngôn Tiểu, tôi cũng sẽ không chơi trò diễn xiếc thể này.

Tôi không dám đứng thẳng trên tường viện, chỉ có thể ngồi phía trên ghì chặt hai chân, dùng móng nhích đi từng chút một. Tuy tư thế này không mấy ưu nhã, hơn nữa nhẹ thì bồn quẫn, nặng thì rách toẹt luôn, nhưng tôi không còn lựa chọn nào khác.

Mắt thấy đã sắp đến tường viện nhà Lý Ngôn Tiểu, tim tôi bắt đầu đập bình bịch, hành động cũng nhanh hơn. Cuối cùng tôi cũng có thể đến tường viện Lý gia, vừa định nhích móng qua, không ngờ lại nghe thấy trong sân truyền đến âm thanh “rào rào”, giống như tiếng ai đó kéo dây xích.

Đây là âm thanh gì? Mồ hôi của tôi từ từ túa ra, đầu óc chuyển động cực nhanh. Chẳng lẽ trong sân có người? Nhưng nửa đêm nửa hôm thế này ai lại ra sân làm gì? Chẳng lẽ là Lý Ngôn Tiểu? Tôi vừa nghĩ đến đây, lập tức khẳng định phỏng đoán của mình, liền cảm thấy hưng phấn, nhích móng thò đầu qua chứng thực suy nghĩ của mình.

Động tác này quá mức lỗ mãng rồi, tôi vừa nhìn sang, bên dưới lập tức vang lên âm thanh “Gâu gâu” đình tai nhức óc, kèm theo đó là tiếng “rào rào” của xích chó bị kéo. Dưới ánh trăng mờ mờ, tôi mơ hồ nhìn thấy bên dưới có một con chó săn cực lớn, vừa nhìn thấy tôi, liền nâng hai chân trước, xém chút đã chạm đến chân tôi.

Tôi lập tức bị dọa cho hồn phi phách tán, chuyển hai chân qua một bên, sau đó không chút chuẩn bị nhảy xuống – hoặc nói đúng hơn là rơi xuống – rơi ra ngoài tường viện.

Trong tích tắc rơi xuống ấy, bởi vì sự việc phát sinh quá đột ngột, hơn nữa với độ cao này không đủ để tôi làm công tác chuẩn bị, lúc tiếp đất đến một động tác giảm xóc cũng không có, chỉ cảm thấy mắt cá chân đau đốn kịch liệt, cả người xụi lơ nằm dưới đất.

Con chó săn bên trong vẫn còn sủa, mà lòng tôi thì sốt ruột không thôi. Tình hình thế này không biết có dẫn ai đến đây hay không. Tôi cẩn thận đứng lên, mặc cho chân trái đang đau đốn vẫn cố gắng chạy thật nhanh đến con hẻm nhỏ bên cạnh, sau đó rúc vào một chỗ tường lõm, hoàn toàn ẩn mình trong bóng đêm.

Quả nhiên, tôi nghe thấy tiếng con chó gầm gừ, sau đó đến tiếng rút chốt truyền đến từ cánh cửa đỏ thẫm. Chắc hẳn là chú hai hoặc cậu cả của Lý Ngôn Tiểu rồi. Người đó ra khỏi cửa lớn, nhìn quanh bốn phía, lại còn đi đến con hẻm tôi đang trốn nhìn một cái. Tôi ngừng thở, nhúc nhích một chút cũng không dám, trái tim như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Năm giây này là năm giây chịu đựng khó khăn nhất của tôi, nói thế cũng không phải khoa trương, quả thực năm giây này trôi qua mà dài đằng đặc tựa năm năm. Cũng may tôi trốn trong bóng tối, người đó không thể thấy được tôi, hẳn nhìn xung quanh một chút, liền trở vào cánh cửa đỏ thẫm.

Tôi không lập tức về nhà mà ở trong bóng đêm chậm rãi ngồi bệt xuống đất, xoa mắt cá chân đau nhức đang sưng tấy lên. Lúc này đây, mắt cá chân lại truyền đến đau đốn, đến các đốt ngón tay cũng sưng lên như cái bánh bao.

Người họ Lý thật âm hiểm, nhất định vì phòng ngừa tôi mà nuôi con chó săn lớn xác kia, chiều này rõ hay nhỉ. Tôi đem người họ Lý ngoại trừ Lý Ngôn Tiểu mắng mấy lần, đến “Ngu Cơ” và ông nội cũng không buông tha.

Nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là tôi không có cách nào đi tìm Lý Ngôn Tiểu nữa rồi. Không có cách tránh con chó lớn xác kia, hơn nữa chân của tôi đã biến thành cái dạng này, làm sao lại tiếp tục trèo tường qua bên kia? Lý Ngôn Tiểu cũng không nói cho tôi biết nhà có nuôi chó, có thể là vừa mua buổi chiều nên không có cách nào nói cho tôi.

Những biến cố phát sinh vừa rồi, có lẽ Lý Ngôn Tiểu không biết được. Chắc giờ này anh đang ngủ say rồi, hoặc cũng có thể anh vẫn còn thức, đợi tôi đến gõ cửa sổ phòng. Tôi cảm suy nghĩ thứ hai có khả năng rất lớn, nếu như anh còn thức, nhất định sẽ nghe được tiếng chó sủa, nhưng không biết anh có nghĩ đến tôi là người quấy nhiễu chó sủa không?

Sợ rằng sẽ không.

Tôi đột nhiên cảm thấy rất nhớ Lý Ngôn Tiểu – cùng anh cách một bức tường, mãnh liệt nhớ nhưng. Tôi nhớ cảm giác ấm áp được anh ôm trong lòng, còn có môi anh, cái mỉm cười luôn treo bên khóe miệng... Mất cá chân vẫn đang đau đớn, việc này làm tôi càng nhớ anh hơn. Tôi siết chặt hai tay ôm lấy chính mình, há to miệng, trong lòng thầm nghĩ hai chữ Ngôn Tiểu...

Trong đêm tối, tôi không muốn về nhà, tôi bị quan ngại, nếu cứ một mực chờ ở đây cũng rất tốt, đợi hôm sau có người phát hiện ra tôi, khi đó tôi đã chết cứng rồi – không đúng, bây giờ là mùa hè – nhưng tôi mặc kệ, bất luận là nguyên nhân gì, dù sao ngày hôm sau tôi cũng đã chết. Lý Ngôn Tiểu nhất định sẽ ôm tôi khóc, cho dù anh ít khi khóc. Người họ Lý sẽ thấy thẹn với tôi, từ đó về sau tôi có thể lưu danh “vì yêu mà chết” anh mình truyền thế...

Tôi nhẹ nhàng chà xát cái mũi, cảm thấy bị chính mình làm cho cảm động mất rồi. Nhưng rất nhanh tôi liền tự tát mình một cái trong lòng. Mà không phải con nít, sao có thể suy nghĩ cảm tính như vậy chứ? Nghĩ mấy chuyện này không có tác dụng gì đâu! Bây giờ phải nhanh nghĩ cách mới phải!

Tôi suy tư cả buổi, cân nhắc toàn bộ khả năng, cảm thấy hôm nay tôi đi tìm Lý Ngôn Tiểu đúng là không quá thực tế, vì vậy đành phải đưa ra một lựa chọn gian nan – về nhà. Ngày mai lại nghĩ cách đến bệnh viện tìm Lý Ngôn Tiểu. Đêm nay nhất định lại là một đêm khó ngủ, tôi đoán chắc như thế.

Tôi gian nan đứng lên, trước mắt toàn sao bay vèo vèo, vốn nơi này có một chút ánh sáng nhưng bây giờ tôi chỉ nhìn thấy tối đen. Tôi cắn răng chịu đựng, cố nén đau đớn vịn tường bước về.

Mới vừa ra khỏi con hẻm nhỏ, phía trên đột nhiên truyền đến âm thanh xột xoạt, tôi giật mình, chẳng lẽ chú hai của Lý Ngôn Tiểu vẫn chưa đi? Bây giờ vẫn luôn mai phục bên trên sao? Không lẽ tôi bị tóm rồi? Bây giờ chân của tôi đang đau nên thân thủ cũng không còn linh hoạt như trước nữa. Vừa quay đầu lại, một bóng đen liền xẹt qua đỉnh đầu, làm tôi càng thêm hoảng sợ, bóng đen vụt vàng rơi xuống trước mặt tôi, sau đó nhanh chóng đứng lên, đi đến bên cạnh tôi.

Tôi tập trung nhìn vào, người này không phải là Lý Ngôn Tiểu sao? Trên vai anh còn đeo một cái ba lô, tươi cười nhìn tôi.

Tôi vừa định kêu lên một tiếng kinh hãi, anh liền bịt chặt miệng tôi, sau đó nắm tay tôi nhanh chóng kéo tôi bỏ chạy. Mất cá chân lại đau, tôi không có cách nào chạy được, lảo đảo một chút liền ngã sấp xuống. Lý Ngôn Tiểu một tay ôm eo tôi, một tay luồn dưới đầu gối, đem tôi bế lên, giống như không phía chút sức lực nào. Chúng tôi chạy khoảng năm phút đồng hồ, đi tới một bãi cỏ trống bên cạnh, đặt mông ngồi lên một đồng gạch.

Tôi nở hoa trong bụng, không nghĩ sự tình sẽ phát triển ra ngoài ý muốn như vậy.

Lý Ngôn Tiểu nói: “Chiều nay trong vừa mới mưa chó, anh liền đoán tối nay nó có thể dọa em nên định đi tìm em trước. Không ngờ em lại đến sớm như vậy, anh vừa nghe tiếng đã thấy chú hai xuống dưới tìm người rồi. Đến khi chú trở về anh mới nhanh chóng trèo tường ra.”

Tôi nói: “Vậy sao con chó kia lại không sủa anh?”

“Dù sao anh cũng là một trong những chủ nhân của nó, hơn nữa anh còn cho nó ăn.”

Tôi liền nói: “Con chó đó cũng phiền thật đấy.”

“Rồi cũng sẽ có một ngày anh tìm cơ hội bán nó làm thịt thôi.”

Tôi cười rộ lên, tựa đầu vào vai anh.

Anh bỏ ba lô trên vai xuống, sau đó nói: “Chân của em bị trật rồi, để anh xem thử.”

Tôi kinh ngạc hỏi: “Anh mang theo gì thế?”

“Thuốc dán, còn có Vân Nam bạch được gì gì đấy.” Anh rất đặc ý nói: “Chúng ta đúng là tâm linh tương thông mà, anh dùng căng chân cũng có thể biết rõ tình huống của em.”

“Thôi đi, anh khoác lát quá rồi đấy, cái gì mà căng chân chứ.” Tôi đem chân đặt lên đùi anh, anh sờ lên mắt cá chân của tôi, liền nói:

“Khổ cho em rồi, làm em bị dọa phải không?”

“Ừm, em rơi từ trên tường xuống đấy.”

“Ai...” Anh thở dài, “Người nhà anh cũng ác thật, đối với một đứa bé trước kia yêu thích như thế, bây giờ lại giống như cừu nhân không bằng.”

“Không sao, em hiểu mà. Chuyện của hai chúng ta không ai chấp nhận, nhưng họ không nói với chú thích của em, chỉ việc này thôi em đã cảm thấy họ rất khoan hồng độ lượng rồi.”

“Anh nhất định phải sống cùng em.”

“Ừ.”

“Em đồng ý không?”

Tôi trợn trắng mắt: “Cái này coi như là cầu hôn nhỉ? Thế nhấ đâu?”

Lý Ngôn Tiểu sững sốt, sau đó nở nụ cười, sờ sờ đầu tôi: “Vật này, sớm muộn gì cũng có thôi. Mẹ của anh cũng không có nhấ, còn phải nhìn trộm đái ngô của em đấy.”

Tôi cười cười không trả lời.

Anh vẫn bám riết không buông, hỏi tôi: “Thế em có đồng ý hay không? Được rồi, vậy em nói cho anh biết, em có thích anh không?”

Tôi lườm anh một cái: “Anh nói xem? Vì cái gì em phải nửa đêm chạy đến tìm anh, còn bị ngã từ trên tường xuống...”

“Ai nha.” Anh ngắt lời tôi, “Em không thể nói thẳng với được anh sao?”

Tôi cảm thấy rất buồn cười, thì ra Lý Ngôn Tiểu là một đứa trẻ thiếu thốn cảm giác an toàn. Nhưng vừa nghĩ đến bề trên của anh tạo nhiều áp lực như thế, tôi cảm thấy mình cần phải cho anh một chút an ủi, thế là liền nói một câu “Em thích anh.”

Lý Ngôn Tiểu ngẩng đầu, đôi mắt sáng lấp lánh: “Là thích như thế này phải không?”

“Thế này là thế thể nào?” Tôi đỏ mặt, cúi đầu không dám nhìn anh.

“Anh có thể đánh em không?”

“Em có thể giả ngốc không?”

“Yêu thích giống như cha em đối với mẹ em ấy.”

“Chính là như thế đấy.”

Lý Ngôn Tiểu thoa thuốc lên chân cho tôi, nhẹ nhàng vuốt vuốt, sau đó còn dán thêm thuốc, tôi cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Chúng tôi ngồi trong gió đêm, thân thể dựa sát vào nhau, cảm giác vô cùng an tâm và mãn nguyện. Tôi nói: “Ngày mai anh đi làm có ngủ gật hay không đấy?”

“Không biết nữa.” Anh nhẹ cười, “Anh vừa nghĩ đến có mẹ anh canh chừng nghiêm túc như thế liền cảm thấy rất xúc động, sao có thể ngủ gật cho được.”

“Ai... Nếu mẹ anh không đến canh chừng, vậy em có thể tìm anh rồi.”

“Thế em cứ chờ ở đó, đến lúc mẹ anh đi vệ sinh thì nhanh chóng chạy vào nói với anh hai câu, một buổi sáng đoán chừng bà đi vệ sinh hai ba lần, mỗi lần khoảng bảy tám phút. Đến lúc anh đi vệ sinh em cũng có thể đến nhà vệ sinh nam tìm anh.”

“Ôi, anh rảnh đến không thể rảnh hơn rồi đấy.”

“Rất có thể thực hiện mà.”

“Em còn có bài tập nữa.”

Lý Ngôn Tiểu lấy từ trong ba lô ra một cái quạt, vừa quạt xung quanh hai người vừa gãi chân: “Em có bị muỗi đốt không? Trên đùi anh bị đốt sưng hai vết rồi này.”

Tôi ỉu xiu nói: “Trên chân em có một cục bự đây.”

Lý Ngôn Tiểu cứ luôn miệng cần nhằn: “Anh vốn nghĩ sẽ đào một đường hầm từ trong sân thông ra ngoài. Lúc bình thường sẽ dùng gạch chặn lại, buổi tối có thể lén chui ra ngoài tìm em. Nhưng nghĩ lại rất nhanh đã có thể ở chung một nhà với em, nên việc này không cần thiết...”

Tôi cười rộ lên: “Công trình của anh cũng quá vĩ đại rồi đây.”

“Nhưng mỗi ngày một chút vẫn có thể đào thông chứ?”

“Nếu như bị trộm phát hiện lại rước phiền toái.”

“Chúng ta đang là trộm rồi còn gì.”

“Phi phi! Phi phi!” Tôi đập anh một cái, “Chúng ta không phải trộm.”

“Thì yêu đương vùng trộm đấy.” Anh nói mà không chút xấu hổ, “Trộm “tình” cũng gọi là trộm, đây không phải trộm thì là gì?”

“Ai yêu đương vùng trộm chứ, chúng ta là phần tử bí mật triển khai khí thế hùng hục của cách mạng.”

“Chúng ta mà hùng hục khí thế hả?” Anh nói xong liền vuốt mặt tôi, cả người đều xấp tới bên cạnh.

Tôi vội vàng nói: “Này này này, tránh sang một bên.”

Lý Ngôn Tiểu cũng biết điều, liền ngồi thẳng dậy: “Về sau cứ cách một ngày anh sẽ tìm em. Chúng ta gặp chừng một giờ rồi về.”

“Đừng vậy chứ, anh còn phải đi làm.”

“Vậy em nói thế nào mới tốt.”

“Cách hai ngày đi.”

“Được.”

Lý Ngôn Tiểu xoay đầu tôi lại, sau đó chạm một cái vào môi tôi: “Bây giờ chúng ta đính hôn rồi.”

Tôi lườm anh: “Thế nhẫn đâu?”

Lý Ngôn Tiểu cười ha ha: “Em có thể dùng sát phong cảnh như thế được không?”

“Không thể.” Tôi cũng cười.

Lý Ngôn Tiểu ôm tôi, cây quạt nhẹ phẩy phẩy, nhẹ giọng nói: “Ngủ đi.”

Nói xong anh liền hát kịch hoa cổ, tiếng ngâm nga rất êm tai, tôi thật sự buồn ngủ rồi. Một tay anh gác sau lưng tôi nhẹ vỗ, sau đó còn vuốt mặt, lại đến cổ...

Tôi lập tức đứng dậy, gãi cổ mình: “Nhột!”

Lý Ngôn Tiểu cũng bị tôi làm cho hoảng: “Anh phát hiện bản lĩnh sát phong cảnh của em không phải mạnh bình thường đâu, anh vốn nghĩ em ngủ rồi đấy chứ.”

“Thôi đi.” Tôi chỉnh lại cổ áo, “Anh cho rằng em ngủ rồi nên muốn giở trò lưu manh chứ gì?”

“Không phải vậy.” Lý Ngôn Tiểu đỏ khốc đỏ cười, không nói nên lời.

Chúng tôi ngồi bên nhau một lúc lâu thì ai về nhà nấy, tôi vẫn như cũ được anh ôm về. Tôi bỗng chốc đặc biệt chờ mong buổi đêm của hai ngày sau. Chúng tôi đang chiến đấu bí mật! Chiến đấu bí mật!

Ngày hôm sau, chân của tôi đã đỡ hơn nhiều, nhưng vẫn còn sưng như trước. Chú và thím phát hiện, tôi liền nói hôm qua bị vấp té, Lý Ngôn Tiểu đã giúp tôi xem rồi.

Chương sau →

25. Chương 25

Trong suốt mùa hè này chúng tôi không một lần lỡ hẹn, cách hai ngày lại gặp nhau, cùng tắm sự dưới màn đêm, cùng ngắm ánh trăng trên trời, tự tại vô cùng. Còn bên kia, người trong Lý gia cứ tưởng rằng họ đã bao bọc Lý Ngôn Tiểu rất kỹ rồi.

Có khi tôi sẽ nhắc Lý Ngôn Tiểu làm bộ cho giống một chút, thỉnh thoảng ở trước mặt người nhà nói muốn gặp tôi, bình thường phải tỏ ra vẻ buồn bực. Lý Ngôn Tiểu nói việc này không cần thiết, người nhà anh sẽ không nghĩ nhiều đến thế đâu.

Có thể do tôi quá lo lắng, vì người họ Lý thật sự không nhạy cảm như tôi tưởng tượng. Nếu như tôi là họ, nhìn thấy con mình bị nhốt trong nhà mà không chút bực bội nào, ngược lại suốt ngày còn vui tươi hơn hờ ra mặt, ăn cơm cũng không giảm, nhất định sẽ cảm thấy khác thường, nhưng cả nhà bọn họ lại không có chút hoài nghi nào.

Có lẽ bọn họ coi thường năng lực của chúng tôi. Họ cảm thấy chúng tôi không phải nghiêm túc, hoặc là, họ nghĩ kế hoạch của mình đã hoàn hảo lắm rồi, tất nhiên có thể dễ dàng tách chúng tôi ra.

Có đôi khi, tôi đột nhiên tâm huyết dâng trào liền chạy một mạch đến bệnh viện tìm Lý Ngôn Tiểu. Nhưng thường phải đợi một lúc rất lâu “Ngu Cơ” mới ra ngoài, khi đó tôi sẽ nhìn về phía Lý Ngôn Tiểu vẫy tay, cười một cái. Lý Ngôn Tiểu đang làm việc không thể bỏ xuống được, nhưng anh cũng sẽ ngẩng đầu nhìn tôi, cười lại một cái. Dần dà, có rất nhiều người ở bệnh viện biết tôi, cho rằng tôi và Lý Ngôn Tiểu là anh em.

Một bác gái từng nói với tôi thế này: “Anh em hai đứa tình cảm tốt thật đấy, thật hiếm thấy.”

Chỉ câu này thôi cũng làm tôi vui vẻ cả buổi, chẳng những thế, tôi còn có động lực mười phần mà chạy đi chạy về đến 2,5 km, tình yêu đúng là làm cho người ta có năng lượng vô tận mà.

Còn nửa tháng nữa mới hết nghỉ hè, người họ Lý cho là “người không biết quý không hay” đưa Lý Ngôn Tiểu đến căn nhà nhỏ kia. Chỗ đó cách bệnh viện càng gần hơn, Lý Ngôn Tiểu mỗi ngày có thể đi đi về về.

Có điều chỗ đó cách nhà tôi rất xa, hơn nữa tôi cũng không biết đường đến đó. Mỗi tuần anh sẽ về nhà một lần, vậy nên mỗi tuần chúng tôi chỉ được gặp nhau vốn vẹn hai buổi tối, cộng lại còn không đến bốn tiếng đồng hồ.

Cũng tốt, tình yêu lâu ngày thường mới mẻ, suốt ngày cứ dính lấy cùng một chỗ cũng không tốt. Thỉnh thoảng tôi còn cười khổ với Lý Ngôn Tiểu, nói: “Em cảm thấy chúng ta trở thành Lương Chúc rồi.”

Đây cũng là lần đầu tiên tôi mong ngóng ngày khai giảng đến thế.

Cũng may, hơn hai tuần này cũng không phải sống trong khó khăn kìm nén gì, đã qua hai tuần, tôi bắt đầu đi học. Trước khai giảng một ngày, tôi phải đi hơn hai tiếng mới đến trường học, không có ai tiễn tôi đi cả. Nhưng tôi vẫn vui vẻ như trước, bởi vì Lý Ngôn Tiểu đã hẹn trước với tôi rồi, anh sẽ đợi tôi trên đường đến trường.

Tôi vừa đi vừa nhìn đông ngó tây, đi được khoảng một giờ thì nhìn thấy Lý Ngôn Tiểu đứng ở xa xa bên đường, đang nhìn về phía tôi vẫy tay. Nhìn từ xa, Lý Ngôn Tiểu đã rất cao, thon gầy cân xứng, khuôn mặt tuấn tú ngời ngời. Lúc này tôi mới nhận ra, anh đã là cậu thanh niên mười tám tuổi, đang ở cái tuổi đẹp nhất của đời người, rực rỡ như hoa.

Sách cổ gọi con trai hai mươi tuổi là “nhược quán”, nhưng cổ nhân hình như coi trọng mười sáu tuổi hơn, không có cái biệt xưng nào dành cho người mười tám tuổi cả.

Tôi chạy tới, Lý Ngôn Tiểu ôm cổ tôi, còn vuốt vuốt tóc tôi, anh nói: “Đi nào, anh dẫn em đi xem nhà mới của chúng ta, về sau chúng ta có thể cùng chung một chỗ rồi.”

Tôi vô cùng vui vẻ theo sát anh, đi đến một cái thôn rất rất nhỏ, trong thôn đại khái không đến mười nhà, trông quanh quệ vô cùng. Nhưng tôi không thích náo nhiệt, Lý Gia Trang quá lớn, cảm giác giống như đi mãi không hết, ngược lại cái thôn nhỏ vắng hoe thế này lại làm cho tôi yêu thích không thôi.

Nhà của chúng tôi ở đầu thôn, là một ngôi nhà ngói bình thường, nhìn thoáng qua tôi còn cho rằng đó là nhà của chú và thím.

Có điều khi vào nhà, liền thấy được ở đây sạch sẽ hơn nhiều, nóc nhà không bám khói đen, vách tường màu vôi trắng toát, đồ dùng trong phòng được sắp xếp gọn gàng, giường chiếu cũng sạch sẽ, bên trên còn trải ra giường màu trắng.

Tôi pha trò nói: “Anh nghĩ đây là phòng bệnh hả, sao tất cả đều là màu trắng thế này.”

“Ừm.” Anh nhìn tôi cười cười, “Anh thích màu trắng.”

Tôi đi vòng ra sân sau, khi nhìn thấy khoảng sân không lớn này, trong đầu tôi lập tức nhảy ra ba chữ “Vườn bách thảo.” Cái này là tôi học được trong “Bách thảo viên hòa tam vị thư ốc” của Lỗ Tấn. Bởi vì trong sân toàn cỏ dại, cũng không biết là tên gì, đã cao đến eo luôn rồi.

Tôi nói: “Anh không dọn dẹp lại sao? Trông lộn xộn thế kia.”

“Lộn xộn ư?” Lý Ngôn Tiểu mỉm cười một cái, liền cúi người chỉ vào một cây nhỏ, nói với tôi, “Em nhìn xem đây là cây gì?”

Tôi nghea qua xem thử, đó là một cây rất dài, có lá màu xanh. Tôi có chút kinh ngạc hỏi: “Hà thủ ô? Anh định biến nơi này thành vườn bách thảo thật đấy à?”

Lý Ngôn Tiểu lắc đầu, lại cho tôi xem một cây khác, bên trên có rất nhiều quả tròn màu xanh, kết thành một chùm. Tôi lắc đầu tỏ vẻ không biết.

“Đây là ô liu, lá cây và chồi non có thể trị bệnh gan và tiêu chảy.”

Thì ra là thế, nơi này được Lý Ngôn Tiểu trưng dụng để trồng thảo dược. Tôi cảm thấy anh giống như một lão thầy thuốc đi chân đất vậy.

Còn có rất nhiều loại cây tôi không biết tên, nhưng chúng có một điểm giống nhau đó là tất cả đều là thuốc đông y. Tôi còn nhìn thấy mạn đà la trong truyền thuyết nữa, rõ ràng nó chỉ giống như hoa loa kèn thôi. Lý Ngôn Tiểu nói, có buổi tối anh bị mất ngủ, nhai hoa mạn đà la có thể giảm bớt một chút.

Tôi nói: “Anh mà cũng bị mất ngủ sao?”

“Ừ.” Anh nói một cách hời hợt, “Nhớ em không ngủ được.”

Tôi nhìn thấy quần thâm giấu dưới đáy mắt anh liền cảm thấy rất đau lòng, tôi tình nguyện thay anh chịu khổ.

Lúc này tôi mới phát hiện có rất nhiều chậu cây trong nhà, được Lý Ngôn Tiểu chăm sóc cẩn thận nên xanh mướt. Sát vách tường có đặt một hàng bạc hà, có chừng năm sáu chậu, Lý Ngôn Tiểu giải thích: “Buổi tối khi ngủ anh sẽ đặt nó trong phòng, làm như vậy muỗi tuyệt đối không dám đến gần nên không cần treo màn.”

“Treo màn mới bớt phiền chứ, nếu dùng bạc hà lại phải dọn đến dọn đi, thế còn phiền hơn.”

“Phiền một chút cũng không sao, ngủ trong màn nóng chết được, thử không nổi.”

“Ừ.”

Lý Ngôn Tiểu đạp xe đưa tôi đến trường. Nơi này cách trường học rất gần, đạp xe năm phút đồng hồ đã đến nơi, đi bộ cũng chỉ mất chừng mười phút. Lý Ngôn Tiểu nói người nhà anh rất ít đến thăm, cho nên tôi có thể yên tâm ở lại, tối nay có thể ngủ chung một giường với anh.

Đến trường học, sau khi chào hỏi bạn học xong, tôi liền đem sách nhét vào ngăn bàn, sau đó nhanh chân lẹ tay đem đồ dùng cá nhân phân thành hai phần, một phần nhỏ đặt ở ký túc xá, tạm thời không cần chiếm chỗ ngủ, còn một phần lớn đem đến nhà Lý Ngôn Tiểu. Về sau gần như không cần ngủ giường chung nữa

rồi, tuy nói tôi không cần chỗ ngủ, nhưng những anh bạn chung phòng này nhất định sẽ chiếm một phần chưa đến một mét vuông trên giường chung của tôi. Vừa nghĩ đến bọn họ đầm đìa mồ hôi nằm trên đó, tôi đã cảm thấy không bao giờ muốn ngủ giường chung nữa.

Những anh bạn cùng phòng cứ hỏi tôi ở đâu, tôi cố ý nói là nhà của bạn tôi. Nhìn vẻ mặt kỳ quái của bọn họ giống như ăn phải mướp đắng trộn giấm chua, cứ như đang nghĩ tôi đùa họ vậy.

Sau khi thu gom hết đồ đạc, tôi liền dựa theo trí nhớ về nhà. Chỉ trong vòng mười phút ngắn ngủi, “nhà” trong lòng tôi cũng thay đổi vị trí. Nhà của tôi và Lý Ngôn Tiểu mới được gọi là nhà, nhà của chú và thím không phải là nhà của tôi. Bởi vì chỗ đó không có tình thân, cũng không có tình yêu.

Lúc tôi về đến nhà đã đến buổi chiều, Lý Ngôn Tiểu chuẩn bị thức ăn xong xuôi, bày trên bàn, còn anh đứng ở cửa chờ tôi về.

Trong nháy mắt, tôi dường như xúc động muốn rơi lệ.

Cuối cùng đã có thể ở cùng một chỗ, cuối cùng cũng không cần phải chiến đấu bí mật, cuối cùng cũng không cần yêu đương trong khổ sở, cuối cùng cũng không cần dùng câu “Tình yêu lâu ngày thường mới mẻ” để lừa mình dối người.

Anh từ phía sau vòng tay qua người tôi: “Sống chung hạnh phúc!”

“Được.” Tôi đẩy anh ra, chính mình lại nở nụ cười.

Lý Ngôn Tiểu nấu ăn rất ngon, hơn nữa cũng không keo kiệt như chú và thím, mỗi bữa cơm chỉ được một món, hơn nữa còn không có thịt mà lại nhiều muối. Tôi thường nghĩ thế này, nếu như lúc nhỏ tôi có thể ăn uống tốt hơn, không chừng bây giờ đã cao bằng Lý Ngôn Tiểu rồi.

Cơm nước xong xuôi, chúng tôi cùng nhau học bài, Lý Ngôn Tiểu đọc sách y học, còn tôi nằm sấp trên giường chuẩn bị bài vở của mình. Có chỗ nào không hiểu, tôi có thể hỏi anh ngay lập tức. Về tri thức chuyên ngành anh đương nhiên không biết, nhưng nếu như tôi có đề vật lý không biết làm, anh đều có thể làm thay. Lý Ngôn Tiểu trong lòng của tôi tồn tại không khác gì một vị thần.

Trước khi ngủ, quả nhiên anh đem năm chậu bạc hà chuyển qua. Trong phòng có một giường lớn, một bên dựa vào tường, một bên bày đầy bạc hà, khắp phòng tràn ngập mùi bạc hà thơm ngát. Nhưng bây giờ đương lúc muỗi rất điên cuồng, nên chúng tôi vẫn phải mắc màn.

Sau khi tắm xong, trời còn sớm nhưng chúng đã lên giường nằm, tôi ngủ phía bên trong. Lý Ngôn Tiểu nói: “Tôi em có đi vệ sinh coi chừng đạp trúng bụng anh.”

“Ừm.”

Chúng tôi nằm trong màn, nhìn tấm màn trắng tinh nhẹ nhàng rũ xuống, tôi liền nhớ đến một quyển sách Phương Tây đã đọc khi bé. Bên trong có vẽ hình minh họa rất tỉ mỉ, trong hình có một cô công chúa trong khuê phòng, thêm một cái giường rất lớn, trên giường treo rèm che màu đỏ rượu, tua cờ u nhả buông xuống, tất cả đều hết sức ế ấp thẹn thùng.

Tuy giường ngủ của chúng tôi không đẹp dễ quý giá như trong tranh, kiểu cách khác nhau nhưng cảm giác lại giống đến lạ thường. Nằm bên trong, chỉ cần đưa tay đã có thể chạm được người mình yêu thương nhất, trong lòng tôi tràn ngập cảm giác an tâm.

“Tôi có đi vệ sinh coi chừng đạp trúng bụng anh.”

“Được thôi, vậy em đây sẽ đạp lên mặt anh.”

Tôi lén nghiêng đầu sang nhìn anh, thấy vẻ mặt anh kinh ngạc giống như tôi đã thật sự giẫm vào mặt anh thật vậy. Thấy thế tôi liền cười lên khanh khách.

Anh xoay người một cái ngồi dậy, sau đó bàn tay không ngừng cù lét: “Dám cười anh, xem anh có cho em cười đủ hay không nhé.”

Anh rất quen thuộc những nơi mẫn cảm trên người tôi, cả buổi cứ gãi ở bụng và cổ, tôi lập tức cuộn mình, hai chân ngăn bụng, nhưng vẫn không cản được thế tiến công điên cuồng của anh. Tôi chịu không nổi cười

lên ha hả, quả thật cười đến run rẩy, cứ lẩn qua lẩn lại trên giường. Tôi cười đến khàn cả cổ, lúc này anh mới chịu buông tha, tôi không ngừng xoa bụng và cổ, nằm trên giường thở dốc.

“Lần sau đừng cù lét em mà, em chịu không nổi đâu.”

Lý Ngôn Tiểu lắc đầu nói: “Cũng bởi vì em chịu không nổi nên anh mới cù lét, nếu không thì còn gì là vui nữa chứ.”

Tôi “hừ” một tiếng, nghĩ thầm để em xem anh thuộc cái dạng gì, thế là liền cúi xuống cù lét vào bụng anh. Không ngờ tôi có gã thế nào anh cũng không cười, mà ngược lại vẻ mặt còn bình tĩnh nhìn tôi. Tôi chán nản thu tay về, náo loạn đến nổi mặt mày đều đỏ bừng.

“Sao anh không nhột thế?”

“Vì da anh không nhột.”

“‘Nói nhảm.’ Tôi trợn mắt nói, ‘Em hỏi anh tại sao da của anh không nhột.’”

“Anh cũng không biết.”

“Ngủ đi.” Tôi ngáp một cái, trở mình đưa lưng về phía anh, “Em buồn ngủ rồi, ngày mai còn phải đi học. Nếu em dậy không nổi, đến sáu giờ mười phút anh gọi em nhé.”

“Sớm vậy đã buồn ngủ rồi sao? Còn chưa đến chín giờ đấy.” Anh kinh ngạc nói, sau đó liền dán sát lưng tôi, cánh tay choàng sang ôm eo tôi.

Tôi đã thành thói quen khi ngủ được anh ôm, “Ừm, em thấy trễ rồi. Nếu anh thấy còn sớm thì nằm trên giường làm gì?”

“Em muốn đuổi anh hả?”

Tôi vùi mặt vào trong chăn, tưởng tượng đến cảnh Lý Ngôn Tiểu giương nanh múa vuốt bên cạnh năm chậu bạc hà, liền cười ha ha không dứt được. Lý Ngôn Tiểu trừng ra bộ mặt nguy hiểm nhìn tôi, tôi liền có một dự cảm chẳng lành, lập tức co thành một đoàn, nói với anh: “Lần sau em không dám nữa, anh đừng cù lét em mà!”

“Sao em biết anh muốn cù lét em?”

“Không phải anh nói chúng có tâm linh tương thông sao?”

Nguy cơ được giải trừ, tôi nhẹ nhàng thở ra, trở mình đưa lưng về phía anh. Lý Ngôn Tiểu kê đầu gần sát tai tôi, nhỏ giọng thì thầm “Vũ Thanh.”

“Gi?”

“Anh yêu em.”

“Ừ, em biết rồi... Anh thích em.” Tôi có thể cảm nhận được ***g ngực anh đang đập phồng vì thở gấp, lỗ tai cũng nóng hổi, “Sao lại nói cái này? Không phải ‘Anh thích em’ sao?”

“Anh lên cấp rồi.” Anh cười ha ha hai tiếng, “Đến bao giờ em mới lên cấp đây?”

Tôi lắc đầu, cảm thấy cái lời buồn nôn này không thể nói ra miệng được, vừa nghĩ thôi đã ngượng chín cả tai luôn rồi.

“Vũ Thanh.” Anh một tay ôm tôi, một tay vân vê mặt tôi, kề sát bên tai nói mà như thổi khí, “Anh nghĩ...”

“Anh đừng có nghĩ mà!” Tôi vừa định đẩy anh ra, anh liền ngồi dậy, nắm tay tôi áp bên mặt.

“Không thể không nghĩ được, anh thích em như thế, em ngẫm lại xem, lần đầu tiên anh ôm em ngủ là khi nào?”

Tôi dời ánh mắt đi chỗ khác, nghĩ nghĩ một chút rồi nói: “Lúc em chín tuổi.”

“Ừ, bây giờ em đã mười bốn, anh ôm em năm năm, từ năm năm trước anh đã bắt đầu nghĩ.”

Anh nói xong liền cúi đầu xuống hôn tôi. Cổ tay được buông lỏng, nhưng tôi nghĩ một chút vẫn không đẩy anh ra, chỉ nhắm mắt ngoan ngoãn ôm lấy cổ anh. Thời tiết mùa hè rất oi bức, chúng tôi đi ngủ đều không mặc quần áo, chỉ độc một cái quần đùi, da thịt dán sát nhau làm tôi nóng lên, trái tim đập thành thịch như muốn nhảy ra ngoài.

Kết thúc một cái hôn dài, Lý Ngôn Tiểu ngồi dậy, ánh mắt nhuốm sắc mơ màng, trên chóp mũi treo giọt mồ hôi nho nhỏ, hai má cũng xuất hiện hai rãnh hồng nhàn nhạt. Tôi chưa từng nhìn thấy Lý Ngôn Tiểu như thế này, trong lúc nhất thời chỉ biết nhìn đến ngây ngẩn cả người.

Anh muốn cởi nốt cái quần đùi của tôi, tôi lập tức nắm chặt lưng quần, co chân lên nói: “Lãnh tụ Mao Chủ tịch của giai cấp vô sản vĩ đại đã từng nói, buổi tối cần phải ngủ.”

“Đây là lời của Mao Chủ tịch đấy à?” Lý Ngôn Tiểu vui vẻ nói.

Tôi giơ tay phải lên thề: “Chắc chắn trăm phần trăm, lừa anh em là con chó! Lưng em vác theo “Trích lời Mao Chủ tịch” còn nhiều hơn anh đấy.”

Nào ngờ anh lại bá đạo túm quần tôi kéo xuống, cười nói: “Anh còn nhớ rõ bên trong “Trích lời Mao Chủ tịch” còn có một câu: Buổi tối đi ngủ phải cởi quần!”

“Đây là lời của Mao Chủ tịch đấy à?”

“Chắc chắn trăm phần trăm, lừa em anh là con chó!” Lý Ngôn Tiểu trưng ra bộ mặt thành thật nói hết lời thoại.

Tôi dở khóc dở cười, không ngờ da mặt anh lại dày đến mức này, cướp lời thoại của tôi mà mặt cũng không chớp lấy một cái, cả đời tôi chưa từng thấy ai như anh cả. Lý Ngôn Tiểu tách hai chân tôi ra, lúc này tôi mới ý thức được tình hình không ổn, lần này anh làm thật rồi, không phải chỉ đơn thuần hôn hôn mấy cái như trước nữa. Vừa nghĩ tới cơ thể của mình bị người khác nhìn không sót chỗ nào, trên mặt tôi bắt đầu nóng hầm hập như lửa đốt.

Tôi rất muốn dùng tay che thân thể mình, nhưng nghĩ lại, hành động này quả thật chỉ như châu chấu đá xe, như muối bỏ biển, như kiến rung cây, như mang giày gãi ngứa, một chút tác dụng cũng không có, vì vậy tôi chỉ có thể đưa tay lên che mắt.

Tim tôi đập rất nhanh, đầu óc suy nghĩ miên man, nguyên nhân chủ yếu là do căng thẳng và sợ hãi, giống như cô vợ nhỏ lần đầu bước vào nhà chồng vậy. Về sau nhớ lại, chúng tôi vừa mới chơi cái trò “đính hôn” kia, vậy tôi không phải là cô vợ nhỏ lần đầu bước vào nhà chồng sao?

Nghĩ đến chuyện đêm nay, tôi đột nhiên cảm thấy may mắn vì mình là nam, nếu như tôi là nữ chắc chắn sẽ bị chụp cho cái mũ đàn bà *** đang rồi. Nhưng lại nghĩ đến, nếu là nữ tôi sẽ không thể nói chuyện với Lý Ngôn Tiểu, có lẽ Lý Ngôn Tiểu cũng sẽ không thích tôi. Không chừng khi đó tôi sẽ làm quan hướng lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật mà thích Vương Cầu Đắc Nhi, sau đó còn có thể tưởng tượng ra bộ dáng Nữ Nhi cô đơn chiếc bóng. Trong tuyệt vọng tôi nghĩ mình không thể làm gì, lòng đau như cắt, tâm hoảng ý loạn, tâm lực mệt mỏi, nản lòng thoái chí. Trong lúc miên man suy nghĩ, tôi thậm chí cảm thấy học thành ngữ không khi nào lại tốt như lúc này, bởi vì bây giờ đại não đang quay nhanh với tốc độ có thể vượt qua cả tốc độ ánh sáng gấp trăm lần, đáng tiếc không phải cậu học trò nào cũng có thể gặp được tình cảnh này. (Đoạn này trong raw không có một dấu câu nào, lời văn cũng lộn xộn, có lẽ tác giả muốn thể hiện cảm xúc rối loạn của em nó nên cố tình viết vậy. Nhưng em thấy giữ nguyên nhúc nhào quá nên mạo muội tự thêm dấu câu vào.)

Tôi nhắm mắt, lông mi không ngừng run rẩy, nhìn thấy Lý Ngôn Tiểu kẻ sát mỗi lúc một gần, bàn tay khê vuốt lên người tôi một cái, an ủi: “Không đau đâu, đừng sợ.”

Cơ thể đột nhiên bị vuốt khiến tôi càng thêm hoảng sợ, còn chưa kịp giật mình đã cảm thấy từng cơn đau đón ập tới. Loại đau đón này vô cùng kịch liệt, toàn thân tôi bị rút không còn chút sức, gần như tan thành một vũng nước, từ từ thấm xuống đất. Có điều tôi không lên tiếng, chỉ biết cắn chặt môi, hai tay nắm lấy ra giường, ngẩng đầu ra sau, cảm thấy như vậy có thể giảm bớt một chút đau đón. Thì ra cảm giác là như thế này, cơ thể rõ ràng rất đau đón, nhưng lại cảm nhận được tình yêu khắc cốt ghi tâm.

Tôi đột nhiên thấy sợ hãi, muốn vùng vẫy chạy trốn, muốn nắm lấy vật gì đó có thể làm tôi an tâm. Tôi giang hai cánh tay để Lý Ngôn Tiểu có thể ôm tôi, anh đè tay tôi xuống, để bàn tay cả hai mười ngón đan nhau, khẽ nói: “Đừng sợ, đừng sợ...”

Tôi nằm lặng yên trên giường nhìn Lý Ngôn Tiểu, mái tóc bị mồ hôi thấm ướt lòa xòa trước trán. Vẻ mặt ngập tràn mệt mỏi thu dọn tàn cục, vừa rồi anh đã dùng khăn lông lau người cho tôi, bây giờ đang bận rộn đổi ra giường.

“Em ngủ đi.” Anh nói với tôi, “Chín rưỡi rồi, ngày mai em sẽ không dậy nổi cho xem.”

Tôi “Ừ” một tiếng, liền trở mình nhắm mắt lại, nhưng trái tim vẫn đập nhanh như trước, mí mắt hưng phấn chớp chớp mãi, tất cả trước mắt đều là tình cảnh vừa rồi, làm thế nào cũng không thể gạt đi được. Nhưng chuyện này vẫn tốt hơn tương tư đau khổ, nghĩ ngợi lung tung so với mất ngủ thì tốt hơn nhiều. Cuối cùng cũng có thể ngủ một giấc ngon rồi.

Chương sau →

26. Chương 26

Sáng sớm hôm sau, tôi bị Lý Ngôn Tiểu kéo đi rửa mặt rồi ăn cơm, toàn bộ quá trình đều trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Anh đạp xe đưa tôi đến trường, cũng may là không bị muộn.

Bài giảng trên lớp toàn là mấy lời lẽ nhảm tai, tôi ngẩn ngẩn ngơ ngơ từ lúc vào học đến khi ra về, ít nhiều gì cũng cảm thấy buồn chán. Nhưng vừa nghĩ đến về nhà sẽ có thể gặp Lý Ngôn Tiểu, tôi liền có động lực mười phần, cả ngày đều ngập trong hưng phấn.

Bạn học và thầy cô đều gọi tôi là Lâm Vũ Thanh, bây giờ cứ mỗi khi gặp trời mưa, tôi và Lý Ngôn Tiểu sẽ cùng nhau ngồi dưới mái hiên ngắm mưa, tựa như buổi chiều của bốn năm trước vậy. Buổi chiều năm ấy, cũng chính là ngày cái tên thứ ba của tôi ra đời.

Mỗi lần chúng tôi cùng ngắm mưa, Lý Ngôn Tiểu sẽ vừa cười vừa chỉ vào màn mưa, nói với tôi: “Vũ Thanh, em xem kìa, đó chính là em.”

Chúng tôi rất thích cảm giác ngẩng đầu, nhắm mắt đứng dưới mưa, cảm nhận hạt mưa rơi xuống mặt mình. Nhẹ nhẹ, ngứa ngứa, rất thoải mái, giống như bàn tay của người mình yêu vậy.

Vào một buổi tối ngày nào đó, trời còn sớm nhưng chúng tôi đã lên giường ngủ, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói của “Ngu Cơ” từ cửa truyền vào: “Ngôn Tiểu? Là mẹ, mẹ đến thăm con!”

Tôi nghe xong thì hoảng vô cùng, mồ hôi lạnh đổ đầy cả người, định chui vào tủ quần áo trốn. Lý Ngôn Tiểu từ từ đi dẹp lè, che miệng nhẹ giọng cười: “Sao giống đi bắt gian thế nhỉ?”

“Anh bệnh à!” Tôi đổ đầy mồ hôi, cảm thấy Lý Ngôn Tiểu không phải người thường, nhỏ giọng nói: “Lúc này mà anh còn cười được!”

“Nhưng em đâu thể trốn trong đó chứ.”

“Anh bớt nói nhảm đi!” Tôi thò đầu ra từ tủ quần áo, “Vậy anh nói xem em trốn chỗ nào mới ổn? Trong chậu hoa à?”

Âm thanh gõ cửa của “Ngu Cơ” ngày càng lớn, Lý Ngôn Tiểu kéo tay tôi đến bên giường, sau khi dùng chân che kín cho tôi xong liền ra ngoài mở cửa.

“Ngu Cơ” nói: “Ai nha, sao cả buổi mới chịu ra mở cửa, con đang ngủ hả? Hôm nay mẹ đến trễ, không ở lâu được, chỉ đem quần áo bẩn của con về giặt thôi.”

Lý Ngôn Tiểu nói: “Quần áo con tự giặt được mà, mẹ không cần giúp đâu.”

“Ngu Cơ” không thèm nghe anh nói, “Trời lạnh rồi, mẹ đem đồ mùa thu đến cho con để có cái mà đổi với áo bông!” Cô nói xong liền đến mở tủ quần áo. Tôi nghe thấy cánh cửa phát ra âm thanh “két két”, ngẩng lên mà sợ, nghĩ thầm nếu trốn trong đó chắc bây giờ xong rồi, quả nhiên Lý Ngôn Tiểu rất hiểu mẹ mình. Có điều tôi không đổ mồ hôi lạnh mà lại giặt mình một cái: Trong tủ áo có treo mấy bộ quần áo của tôi!

Quả nhiên, “Ngu Cơ” hình như lấy quần áo của tôi ra, nghi ngờ hỏi: “Ôi chao, đồ này khi nào thế?”

Lý Ngôn Tiểu nghe vậy cũng không tức giận, anh nói: “Cái đó là hai hôm trước Lý Tĩnh Tư đưa cho con, cô ấy nói tự tay may đấy.”

“Ngu Cơ” bán tín bán nghi: “Lý Tĩnh Tư hiểu chuyện thế! Vậy mà con còn không thấy xấu hổ với người ta, mà này? Nó còn lưu luyến con sao? Con nhìn người ta kìa... Mà hình như cái này hơi nhỏ nhỉ.”

“Đúng thế!” Lý Ngôn Tiểu nói như lẽ hiển nhiên, “Lâu rồi cô ấy không gặp con, chắc nghĩ rằng con không cao thêm nữa. Lúc cô ấy thấy con cao như này cũng rất kinh ngạc.”

“Thật sao! Chắc chắn.”

Tôi che miệng nín cười, bản lĩnh bịa chuyện của Lý Ngôn Tiểu thật sự quá cao siêu.

“Thôi.” “Ngu Cơ” đã hoàn toàn tin tưởng lời nói của anh, “Mẹ đem quần áo về giặt cho con.”

Lý Ngôn Tiểu vội vàng ngăn lại, “Khoan khoan, không cần đâu, đồ này con chưa mặc được hai ngày nữa, mẹ lấy về thì con mặc cái gì!”

“Ồ... Vậy mẹ chỉ lấy một số thôi, mẹ về nhé!”

“Tạm biệt mẹ.”

“À đúng rồi.” Cô bỗng dừng nhớ đến một chuyện, nhỏ giọng nói, “Dì Tiết của con giới thiệu cho con một cô tên Tiểu Quyên, khi nào thì con có thể đi xem mắt?”

Tiểu Quyên? Tiểu Quyên nào? “Ngu Cơ” muốn tìm cô gái khác cho Lý Ngôn Tiểu?

“Mẹ, con còn bận công việc, đợi xong rồi hẵng nói.”

“Cái thằng này... Thôi, mẹ đi đây, tự chăm sóc cho tốt đấy, đừng tự làm khổ mình.” “Ngu Cơ” nói xong thì đi. Đợi đến khi cửa chính được đóng lại, tôi thở dài một hơi, đẩy đồng hồ ra rồi chà xát hai cánh tay. Lý Ngôn Tiểu cười tươi rồi đi tới, dùng tay ra dấu OK.

Tôi hỏi anh: “Tiểu Quyên là cô nào đấy?”

“Ừ... Là con gái của một người bạn của mẹ anh, đừng nghĩ anh sẽ đi gặp cô ấy.”

“Haiz...” Tôi thở dài, “Anh nói xem, chúng ta cũng không thể cứ mãi gặt mọi người được, mẹ anh còn trẻ như vậy, chắc chắn dì ấy sẽ bắt anh lấy vợ sinh con, vậy chúng ta phải làm sao?”

“Nếu không được thì anh quay đến khi từ mặt họ, chỉ sợ họ cứ bám lấy anh thôi.”

Đêm hôm đó, tôi mơ một giấc mơ thế này, thấy Lý Ngôn Tiểu cưới vợ sinh con, cắt đứt với tôi. Nhưng lúc ấy tôi vừa cảm thấy bị thương lại vừa vui mừng, bởi vì ít nhất thì Lý Ngôn Tiểu cũng là một người bình thường. Về phần tôi, không sao cả.

Rất nhanh, nửa học kỳ của năm hai đã trôi qua, chúng tôi bắt đầu đón kỳ nghỉ đông. Tôi và Lý Ngôn Tiểu đều về nhà, anh lại lần nữa bị “bế quan.” Vì thế mà thời gian gặp mặt của chúng tôi cũng lại lần nữa ít đi. Mỗi tuần anh đều đến căn nhà nhỏ của chúng tôi chăm sóc hoa cỏ, lúc ấy tôi cũng len lén đi theo anh. Chỗ đó mới thật sự là nhà của tôi.

Năm nay đã là năm 1974, tôi mười tám tuổi, Lý Ngôn Tiểu đã chấm dứt cái tuổi bắt đầu bằng số một – năm nay anh đã hai mươi. Ở nông thôn lúc bấy giờ, đến cái tuổi này mà không tìm được đối tượng, đã có thể xem là trễ lắm rồi. Có mấy cụ bà láng giềng nhiều lần muốn làm mai, tìm cho anh một cô vợ, nhưng mỗi lần đi gặp mặt Lý Ngôn Tiểu đều không thích người ta, người nhà họ Lý cũng hết cách với anh.

Sau sự việc không thành với cô “Tiểu Quyên” kia, người họ Lý vẫn một mực lừa mình dối người, cảm thấy tiêu chuẩn của Lý Ngôn Tiểu quá cao, tật xấu lại nhiều, nhưng tương lai chắc chắn sẽ thành gia lập thất. Chỉ có một mình “Ngu Cơ” coi như sáng suốt, cô hiểu rõ lừa mình dối người cũng vô dụng, cô tin Lý Ngôn Tiểu từ đầu đến cuối chỉ nhớ thương một mình tôi.

Lại đến tết âm lịch, chúng tôi theo thói quen hằng năm, cùng nhau dạo chợ phiên trên cầu lớn, cùng nhau đốt hương chơi. Tết năm nay ngay trận tuyết rơi, chúng tôi vui vẻ giẫm lên nền tuyết, ngắm bông tuyết

phiêu lượn đầy trời. Gánh hàng bán gà con nằm đó đã không còn, nhớ đến tình cảnh lúc đó, tôi vẫn cảm thấy buồn. Trong nhà chúng tôi không có vật nuôi, mà tôi lại rất thích mấy con vật nhỏ nhỏ xinh xinh nên rất muốn mua một em thú cưng về nhà.

Chúng tôi đến trước một sạp hàng, nhìn thấy bên trên bày đầy “Trích lời Mao Chủ tịch”, hình chân dung của Mao Chủ tịch, huy hiệu Mao Chủ tịch... vân vân, tôi nhìn mà không khỏi nhũn mày.

Chủ sạp hàng là một phụ nữ mang thai, cô vừa ăn một bát mì hoành thánh, vừa ngoái đầu ra sau nói lớn tiếng nói chuyện với một người chủ khác. Tôi không quá để ý, nhưng khi hai chúng tôi đi qua, cùng lúc người phụ nữ quay đầu lại, trong nháy mắt tôi liền sợ ngây người – người phụ nữ mang thai này, rõ ràng là Lý Tĩnh Tư.

Chị đã làm mẹ? Tôi kinh ngạc, nhưng lập tức nhớ ra chị cũng đã mười chín tuổi rồi, đối với việc sinh con để cái mà nói thì không sớm cũng chẳng muộn. Tuy gương mặt chị vẫn còn trẻ tuổi, nhưng dáng người đã hơi đầy đặn, chị mặc áo bông rách rưới, thấy được cả lớp áo bên trong. Rõ ràng đương cái tuổi đẹp nhất đời người, nhưng trông chị đã có vẻ già dặn, đã mất đi cái chất thiếu nữ nhẹ nhàng rồi.

Lý Ngôn Tiểu nhanh chóng nhận ra chị, Lý Tĩnh Tư ngẩng đầu, cũng thấy chúng tôi. Rất lâu rồi chúng tôi và chị không gặp nhau, chị kêu lên “Ôi trời”, liền đứng lên gọi: “Ngôn Tiểu! Mộ Đông!”

Tôi không sửa lời chị nên gọi tôi là Lâm Vũ Thanh, mà cũng ngọt ngào đáp lại: “Chị Tĩnh Tư năm mới vui vẻ!”

“Năm mới vui vẻ năm mới vui vẻ! Em cũng năm mới vui vẻ nhé! Mộ Đông bây giờ đã cao thế rồi à.”

Mặc dù chị đang nói chuyện với tôi, nhưng ánh mắt cứ đăm đăm nhìn Lý Ngôn Tiểu, anh cũng cười cười với chị, rất bình tĩnh vòng qua chị tìm một quyển sách trên sạp hàng. Trong mắt anh chỉ có lạnh nhạt, không nhìn ra bất cứ cảm xúc nào cả.

Tôi thầm trách anh một câu, sao anh lại không chịu nói gì đi chứ, để một mình tôi và Lý Tĩnh Tư bốn mắt nhìn nhau, nói thế nào thì tôi cũng đâu có thích Lý Tĩnh Tư, bảo tôi nói chuyện gì với chị bây giờ.

Tôi không ngờ Lý Tĩnh Tư không thèm nói chuyện với tôi mà làm như rất thân thuộc nói với Lý Ngôn Tiểu: “Anh xem thích quyển nào thì cứ tự nhiên mang về nhé.” Nói xong liền bắt đầu giới thiệu quyển sách anh đang cầm trong tay.

Tôi thấy ánh mắt của chị cứ nhìn Lý Ngôn Tiểu chằm chằm, thế là cũng hung hăng nhìn chằm chằm vào chị, thầm nghĩ: Nhìn nhìn cái gì, chưa thấy người đẹp trai như vậy à? Chị đã thích anh ấy như thế mà còn chịu gả cho người khác làm gì?

Về sau nghĩ lại, nói gì thì nói nhưng chị cũng đã làm mẹ rồi, làm như vậy thật sự quá thất lễ.

Lúc Lý Ngôn Tiểu lật sách, Lý Tĩnh Tư liền che che lấp lấp hỏi anh: “Bây giờ anh đang ở đâu? Vẫn ở nhà sao?”

Lý Ngôn Tiểu không ngẩng đầu lên, đáp rất gọn gàng: “Ừ.”

“Mẹ anh có khỏe không?”

“Nhờ phúc của cô, vẫn khỏe.”

“Ai...” Lý Tĩnh Tư cảm khái nói, “Nhiều năm không gặp rồi, bây giờ anh vẫn độc thân sao? Có đối tượng chưa?”

Lý Ngôn Tiểu không chừa cho chị chút mặt mũi nào, không thèm ừ hử lấy một tiếng, chỉ chuyên chú đọc sách.

Lý Tĩnh Tư xấu hổ cười cười. Tôi lập tức đứng ra hòa giải, hỏi chị: “Hiệu trưởng Trương bây giờ thế nào hả chị? Vẫn khỏe chứ?”

“Nào có.” Chị cười khổ, “Bị điều đến thành phố khác rồi!”

“Vậy à? Vậy hẳn phải chúc mừng thăng chức rồi...”

Lý Tĩnh Tư lắc đầu, cắt ngang lời tôi: “Không phải, điều đến thành phố khác để cải tạo ấy, không có chút tin tức gì về, bên này chỉ còn chị và em trai, chị phải nuôi nó, lo cho nó ăn học, thời gian đó khổ không nói hết.”

Lúc nói đến “Thời gian đó khổ không nói hết”, ánh mắt chị vẫn không chịu rời khỏi Lý Ngôn Tiểu. Tôi trầm nghĩ, không lẽ ý của chị là muốn chúng tôi giúp đỡ sao?

Lý Tĩnh Tư không bị ảnh hưởng bởi không khí ngưng ngập lúc này, vẫn không chịu tha hỏi anh: “Vậy anh...”

“Tôi mua quyển sách này.” Lý Ngôn Tiểu đứng lên, móc tiền ra đưa cho chị, còn cười cười, “Cô vất vả rồi.”

Lý Tĩnh Tư sững sốt một chút, vội đẩy cánh tay anh ra, “Sao có thể chứ, sao em có thể nhận tiền của anh, anh cứ lấy đi, cứ coi như em tặng anh quyển sách này nhé!”

Hai người đùn đẩy cả buổi, cuối cùng Lý Ngôn Tiểu vẫn kiên quyết nhét tiền vào tay chị.

Tôi đứng một bên mắt kiên nhẫn, nhưng lúc ra về vẫn nói với Lý Tĩnh Tư: “Tạm biệt chị! Chị giữ gìn sức khỏe nhé!”

Chị nhẹ nhàng vỗ bụng, vừa cười vừa lải nhải với tôi: “Cảm ơn em! Không sao, đây là đứa thứ hai rồi đấy, chị của em đã trưởng thành rồi...”

Chúng tôi đi khỏi sạp hàng, tôi hỏi Lý Ngôn Tiểu: “Sao anh không tỏ vẻ gì với người ta hết vậy?”

“Tỏ vẻ thế nào?” Anh thần nhiên nói, giơ quyển sách trong tay lên, “Mua sách, chính là tỏ vẻ, hơn nữa cũng là giúp đỡ.”

“Nhưng mà...” Tôi cảm thấy cái “tỏ vẻ” mà tôi và anh nói không giống nhau, “Dù sao chị ấy cũng từng thích anh.”

“Anh biết. Không chỉ “từng” thích anh, mà bây giờ cũng thích, nhưng con đường của mọi người đều do tự mình chọn. Anh không thích cô ấy, cũng do anh tự mình chọn, không có ai bắt cô ấy lựa chọn con đường nào, vì vậy phải tự biết mà rút.”

“Sao anh biết bây giờ chị ấy vẫn còn thích anh?”

Anh không trả lời, chỉ nói là: “Quay lại mà xem.”

Trong lòng tôi cảm thấy kỳ quái, nhìn không được muốn quay đầu lại xem. Chúng tôi đã đi rất xa, tôi không cảm thấy có việc gì, liền quay đầu lại, từ đằng xa nhìn thấy Lý Tĩnh Tư đang ngồi trên cái ghế con, ánh mắt vẫn một mực dán vào chúng tôi, ánh mắt đờ đẫn, khóe miệng treo nụ cười cô độc, trên mặt còn có thứ gì ánh lên lóng lánh.

Ánh mắt này cứ đọng lại trong đầu tôi mãi không quên được, giống như bị mắc xương cá, trong lòng cứ cắn lấy cái gì.

Mặc dù hoàn cảnh của chúng tôi lúc này không khá khẩm là bao, nhưng vẫn tốt hơn so với Lý Tĩnh Tư. Năm đó chị vẫn còn là một cô gái lớn lên trong dòng dõi thư hương, nhưng bây giờ lại sống cuộc sống khổ cực, còn phải nuôi em trai và con lớn, lại đang mang thai đứa thứ hai, cả người ngập trong hơi thở chợ búa.

Chúng tôi mua một dây pháo thật dài, đựng bằng một cái túi, Lý Ngôn Tiểu còn mua cho tôi mít và hạt dưa. Chúng tôi vừa đi vừa ngắm nghía xung quanh, cùng nhau nói chuyện phiếm, một tay anh xách túi đồ, một tay nắm tay tôi. Bên trong Lý Gia Trang có không ít người biết đại danh Lý Ngôn Tiểu, rất nhiều người nhận ra anh là cậu bé diễn vai tiểu sinh năm nào, thấy chúng tôi nắm tay, mọi người đều kinh ngạc mà nhao nhao bàn tán.

Trong lòng tôi vẫn thấy có gì đó không đúng, ban đầu vẫn cố gắng giả bộ như không nhìn thấy gì, còn dùng lời của bà nội để mắng các dì các mẹ đó, “Đông gia dài Lý gia ngắn, ba con mắt bốn con mắt.” Tôi cảm thấy nếu bây giờ buông tay thì rất có lỗi với Lý Ngôn Tiểu, nên vẫn kiên định đi tiếp.

Nhưng tiếng người bàn tán ngày càng nhiều, tôi cũng không thể tự lừa mình được nữa. Bọn họ đều trưng ra vẻ mặt xem thường, làm tôi không được tự nhiên. Tôi nhìn qua Lý Ngôn Tiểu, thế mà anh còn tỏ vẻ đắc

ý lắm, không chút bực mình vì mấy lời bàn tán xung quanh, nom bộ dáng anh cứ như là, “Nhìn vợ của tôi này, cho mấy người hâm mộ chết.”

Tôi rất nghi hoặc, không biết cái tư tưởng của anh là cái giống gì ấy nhỉ? Tôi nhẹ nhàng rút tay ra, nhưng tay Lý Ngôn Tiểu vẫn nắm chặt không buông, còn dùng lực rất mạnh. Tôi bỗng chốc phát cáu, muốn bỏ tay anh ra. Nhưng ở trước mặt nhiều người thế này làm anh bẽ mặt thì không tốt lắm, liền nhỏ giọng nói với anh: “Tuy chúng ta không sai, nhưng anh cũng không cần phải khoe khoang thế chứ.”

Lý Ngôn Tiểu giật mình một cái, hiển nhiên anh không nghĩ đến điều này, do dự trong chốc lát rồi vẫn buông tay. Tôi nhẹ nhàng thở ra, trong một số trường hợp có thể xem Lý Ngôn Tiểu như một con cún, đối với người ngoài thì nhần tâm, chỉ có đối với tôi là tốt, phần lớn thời gian đều ăn mềm không ăn cứng, chỉ có một phần nhỏ thì cứng mềm đều nhất quyết không ăn.

Tôi có thể cảm giác được Lý Ngôn Tiểu không vui, có lẽ anh thấy hành động lui quân của tôi, cho rằng tôi sợ. Tuy anh không biểu lộ ra, nhưng tôi có thể cảm giác được.

Chúng tôi đứng trên cầu đốt dây pháo được treo trên cánh trúc, tôi vẫn như trước bịt kín lỗ tai, vui vẻ nhìn dây pháo nổ bắn ra hoa lửa, phát ra tiếng nổ “đùng đoàng.”

Chúng tôi ra khỏi chợ phiên, đi đến một nơi ít người, không hẹn mà cùng đứng lại, mặt đối mặt nhìn đối phương. Tôi nhin không được cười nói: “Ngôn Tiểu, năm mới vui vẻ.”

Anh cũng cười, “Còn gì nữa không?”

Tôi mấp máy miệng, không dám nhìn anh: “Năm trước em thích anh, năm nay em vẫn thích anh.”

“Ừ, ngoan, anh cũng vậy.” Anh sờ đầu tôi, “Cho em xem quà năm mới này.”

Tôi rất kinh ngạc, vui vẻ nói: “Cái này là bạc đãi ngộ nào rồi nhỉ, còn có lễ vật nữa chứ.”

“Ừ.” Trông anh rất đặc ý, “Về sau mỗi năm đều có.”

Nói xong, anh liền cởi nút thắt trên áo bông, từ ngực áo móc ra một vật xù lông mềm mại. Lúc đầu tôi còn tưởng đó là một con mèo nhỏ, nhưng tập trung nhìn mới thấy, thì ra là một cái khăn choàng cổ màu xám, nhìn kỹ hơn nữa, hai bên có hai đường sọc trắng, trông rất sạch sẽ.

Anh tươi cười nhìn tôi, tôi vui vẻ: “Anh mua ở đâu đấy? Hay là ai cho anh?”

“Anh tự đan.” Anh càng thêm đặc ý, lắc lắc khăn choàng trên tay, muốn đeo lên cho tôi, “Thấy thế nào?”

“Gạt người.” Thật ra tôi cũng hơi tin tưởng, bởi vì nhìn kỹ lại, cái khăn này có một số đường chỉ bị lệch, tuy không phải đan rất đều nhưng không mấy ảnh hưởng đến chỉnh thể, người đan cái này hẳn là một tay gà mờ.

“Ai lừa em là chó con, anh học từ dì cả đấy.”

Anh choàng khăn cho tôi, trên cổ ấm áp vô cùng, chỉ len làm cổ tôi ngứa ngứa: “Anh làm cái này mất bao lâu?”

“Từ năm trước đã bắt đầu đan rồi, nhưng một năm, vấn đề là do anh không có thời gian, buổi tối còn phải giấu em, đợi em ngủ rồi mới dám lén đem ra đan nửa tiếng.”

Tôi xoa mũi, cảm thấy mình cảm động mất rồi, vịn vào khăn choàng mà không nói được lời nào. Lý Ngôn Tiểu giúp tôi chỉnh lại ngay ngắn, nhẹ vỗ mặt tôi, sau đó nâng cằm tôi lên, từ từ kẻ sát.

Tôi vô cùng hoảng sợ, nhẹ đẩy anh ra rồi nói: “Đừng làm vậy ở đây, sẽ có người thấy đấy!”

“Ở đâu có người?”

Tôi nhìn nhìn xung quanh, quả nhiên không có ai. Tôi vừa định nói chuyện, anh liền hôn lên môi tôi, động tác rất nhẹ nhàng, hơn nữa còn rất đúng mực, chỉ đụng một cái rồi tách ra.

Mặt của tôi lập tức đỏ phừng phừng, vội nhìn ra phía sau, không có ai thấy chúng tôi. Tôi thở dài một hơi, nói: “Về thôi.”

Lý Ngôn Tiểu “Ừ” một tiếng, ôm chăm lấy vai tôi, bước chân về nhà. Bỗng nhiên cả người anh cứng lại một thoáng, hai mắt trừng to. Tôi vội vàng nói: “Xảy ra chuyện gì xảy ra chuyện gì?”

Anh chỉ nhẹ giọng nói một câu: “Hôm nay ra ngoài không bái Bồ Tát, gặp phải người không nên gặp.” Tôi cũng nhìn về phía trước, liền nhìn thấy cách đây hơn mười mét, có một người phụ nữ đang đứng.

Là mẹ anh, “Ngu Cơ”.

Chương sau →

27. Chương 27

Lúc tôi và Lý Ngôn Tiểu dạo phố xong chuẩn bị về nhà thì bị “Ngu Cơ” bắt gặp, vẻ mặt cô hiện rõ nét âm trầm, mây đen trên mặt cũng bắt đầu chuyển động.

Tôi không rét mà run, rung mình một cái. Lý Ngôn Tiểu lặng lẽ nắm chặt tay tôi, giống như đang bảo tôi đừng lo lắng. Anh gọi một tiếng “Mẹ” rồi tiến về phía trước, tôi cũng theo sau anh. “Ngu Cơ” trừng tôi, sau đó nghiêm khắc nhìn chăm chăm Lý Ngôn Tiểu.

Có điều cô cũng coi như con nhà giáo dưỡng, lúc chúng tôi đến gần, cô chỉ nhẹ giọng nói với Lý Ngôn Tiểu một câu: “Về nhà.”

“Không.” Lý Ngôn Tiểu nói.

“Sao?” Cô kinh ngạc, nhú mày.

“A... Không phải ý đó.” Lý Ngôn Tiểu biết mình lỡ lời, liền giải thích, “Con sẽ về với mẹ, nhưng mà, con muốn nói, con và Vũ Thanh không thể xa nhau lần nữa.”

Anh nói xong thì nhìn tôi, tôi cũng nhìn anh, nhẹ nhàng gật đầu, lòng bàn tay đỏ đẫm mồ hôi. “Ngu Cơ” nhìn hai chúng tôi, sau đó lại nhìn chăm chăm Lý Ngôn Tiểu, giống như muốn nhìn thấu anh.

“Mẹ, con biết rõ mọi người rất khó chấp nhận chuyện này, nhưng con thích Vũ Thanh. Đối với tụi con, chuyện này không phải vấn đề nam hay nữ, con cũng không nói đùa, con chỉ thích một mình em ấy. Trong khoảng thời gian này chúng con phải che che giấu giấu, mỗi ngày trôi qua đều rất khổ sở. Nếu như mọi người cứ muốn giấu con đi, chúng con cũng chỉ còn cách chơi trốn tìm với mọi người.”

“Ngu Cơ” hít một hơi sâu, nuốt ngược, tôi có thể nhìn ra được, cô đang cố gắng khống chế chính mình. Cô hỏi tôi: “Dì hiểu rõ Ngôn Tiểu vì dì nuôi nó từ nhỏ, việc gì cũng chiều theo nó nên mới thành cái tính cứng đầu, không để người khác quản mình. Nhưng Vũ Thanh thì thế nào? Sau này con không muốn sống cuộc sống tốt đẹp sao?”

Tôi rất ngạc nhiên vì cô nói đến vấn đề này, liền thành thật trả lời: “Muốn ạ.”

“Vậy tại sao con cứ bám lấy Ngôn Tiểu nhà dì?” Giọng nói của cô đã gần như không thể khống chế nổi, tôi cố gắng dằn lòng, không được nổi giận, không được nổi giận, ở đây còn có người...

“Mẹ!” Lý Ngôn Tiểu đứng bên cạnh quát lớn một tiếng, “Không phải em ấy bám lấy con, mà do chúng con tự nguyện.”

“Được lắm.” Cô hít sâu một hơi, “Cứ cho là vậy đi, nhưng vì sao Vũ Thanh lại bằng lòng sống chung với Ngôn Tiểu?”

“Bởi vì con thích anh ấy.” Tôi lớn mật trả lời lại, “Dì hỏi con có muốn cuộc sống tốt đẹp hay không, con muốn nói với dì là rất muốn, nhưng chỉ khi được sống chung với Ngôn Tiểu mới có thể có cuộc sống tốt đẹp, nếu chúng con phải xa nhau, chắc chắn cả hai đều rất đau khổ.”

Lý Ngôn Tiểu nắm chặt tay tôi, lòng bàn tay của anh cũng đã mướt mồ hôi.

“Ngu Cơ” vung vẩy mái tóc ngắn, tôi cảm thấy khuôn mặt cô rất tiêu tụy. Cô muốn Lý Ngôn Tiểu có thể lấy vợ sinh con, cũng là vì muốn tốt cho anh, tôi cảm thấy đau lòng cho cô. Cô cúi đầu nhìn bàn tay nắm chặt của chúng tôi, lạnh giọng nói: “Buông ra.”

Chúng tôi đều giật mình, tôi vừa định rút tay về, Lý Ngôn Tiểu liền nắm chặt cổ tay tôi, nói với mẹ anh: “Mẹ, không thể, hôm nay con nhất định phải nói với mẹ...”

Ngay lúc đó, “Ngu Cơ” đã hoàn toàn mất khống chế, giống như một con sư tử đang nổi giận, điên cuồng hô lớn: “Mẹ bảo mày buông ra!” Sau đó liền bước lên, bắt lấy bàn tay chúng tôi dùng sức tách ra.

Tôi thầm sợ hãi, không ngờ “Ngu Cơ” xinh đẹp dịu dàng trong lòng tôi lại có một mặt như vậy, làm tôi cảm thấy không rét mà run. Lý Ngôn Tiểu cũng cuống lên, hiển nhiên anh chưa từng thấy mẹ mình thế này, anh nói: “Liên can gì đến mẹ! Mọi người nghĩ làm vậy có tác dụng sao?”

Đầu tóc “Ngu Cơ” rối tung bết lại trước trán, cô cũng không thèm chỉnh lại một cái, chỉ hơi cúi đầu, tức giận đến mức thở phì phò nhìn chằm chằm chúng tôi. Ánh mắt đó thật sự quá kinh khủng, khiến tôi không dám nhìn.

Lý Ngôn Tiểu cũng yên lặng nhìn cô, nói: “Mẹ, mẹ đừng quên mình đã từng muốn sống muốn chết thế nào để được gả cho cha đấy nhé. Tình cảnh của chúng con và mẹ khi ấy, là giống nhau. Mẹ có thể hiểu được chúng con không?”

“Ngu Cơ” không trả lời, chỉ nhìn chằm chằm vào chúng tôi.

“Chuyện này không có cách nào thay đổi được, mẹ, mọi người đừng bắt ép con bằng cách làm khờ khạo ấy nữa, chỉ cần chúng con còn sống trên đời này, con nhất định phải sống chung với Vũ Thanh. Nếu như mọi người cứ ép em ấy, thì suốt cả cuộc đời con, em ấy cũng giống như vết thương không khép miệng, từng chút từng chút lớn lên trong lòng con.”

Tôi vốn tưởng có thể xoa dịu được tình hình, ai ngờ “Ngu Cơ” lại lần nữa nhào về phía trước, lần này cô giống như phát điên, vọt đến trước mặt tôi. Tôi sững người mất một giây, vì thế không còn cơ hội né tránh. Lý Ngôn Tiểu cũng không đoán được mẹ anh còn có thể để lại trên mặt tôi chồng chất dấu tay.

Bàn tay của cô cũng quá độc ác, tai tôi ong ong một chập, ngã ngối về phía sau, trên mặt nóng rát. Bà nội đã từng nói, đánh người không thể đánh mặt, bị người đánh vào mặt đã đủ chết vì khuất nhục. Mà tôi, đến cuối cùng cũng không thể chạy khỏi nỗi khuất nhục này.

Trước mắt tôi bay đầy sao, nếu như là người khác, tôi nhất định đã xông lên liều mạng, hoặc giả tôi không làm thế, chắc chắn Lý Ngôn Tiểu cũng giúp tôi báo thù. Nhưng người này lại là mẹ của anh, là bậc trưởng bối mà chúng tôi hy vọng có được sự cảm thông. Giờ đây tôi không biết phải làm sao mới tốt.

Tôi chậm chạp đứng lên, ngẩng đầu nhìn Lý Ngôn Tiểu, hy vọng anh có thể cho tôi một câu trả lời thuyết phục. Anh là người cực kỳ tự tôn nên chắc chắn hiểu được một người bị đánh vào mặt sẽ như thế nào. Nếu như anh không tỏ thái độ gì, như vậy tôi nhất định sẽ xem thường anh nhu nhược, sau đó lập tức quay đầu rời đi.

Lý Ngôn Tiểu nắm chặt hai tay, cắn chặt răng, nhìn “Ngu Cơ”. Anh đang tức giận sao?

“Ngu Cơ” nhếch miệng, trong mắt còn đọng hai vệt nước mắt đau thương, mái tóc rối tung dính bết trên mặt. Cô chỉ vào Lý Ngôn Tiểu, thét lên như một người điên: “Tao không nuôi mày nữa! Sau này mày không phải con của tao!”

Sự tình phát triển đến mức tôi không thể nào tượng tượng nổi.

Lý Ngôn Tiểu tiến về phía trước cho “Ngu Cơ” một bạt tay, dùng lực rất mạnh, cô cũng giống như tôi, ngã ngối ra sau. Tôi giật mình, quên cả cảm giác nóng rát trên mặt. Tôi muốn Lý Ngôn Tiểu tỏ rõ thái độ, nhưng cũng chỉ nghĩ đến mức quả mắng vài câu mà thôi, không ngờ anh lại nhẫn tâm như vậy. Nếu như tôi đánh mẹ mình như thế, có lẽ tôi đã bị đuổi ra khỏi cửa rồi.

Lý Ngôn Tiểu lạnh lùng dùng tiếng Anh nói một câu: “Ăn miếng trả miếng.”

Tôi sững sốt, “Ngu Cơ” có thể hiểu được tiếng Anh sao? Nhưng mà, dám tát mẹ mình, có phải quá phận rồi không? Tôi kêu một tiếng “Này!” rồi giữ chặt tay anh, không biết phải giải quyết thế nào cho ổn.

Lý Ngôn Tiểu không để ý đến tôi, từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nói với “Ngu Cơ”: “Mẹ, hừ, mẹ tính là cái gì. Từ nhỏ đến lớn, bà cảm thấy bà đủ tư cách làm mẹ sao? Bà nghĩ bà quan trọng lắm, bà nghĩ Lý

gia quan trọng lắm phải không! Các người cộng lại, đều không bằng một cánh tay của Vũ Thanh! Bà giữ lời đấy nhé, về sau chúng ta đoạn tuyệt quan hệ, vĩnh viễn không qua lại, tôi và Vũ Thanh sẽ ở căn nhà đó. Bây giờ, việc tôi không hy vọng nhất là các người đến tìm tôi.”

Sau đó anh quay đầu lại nói với tôi: “Chúng ta về.”

Tôi vội vàng bám theo anh, quay đầu liếc thấy “Ngu Cơ” vẫn còn ngồi dưới đất, có lẽ còn chưa tin sự việc vừa rồi. Tôi cảm thấy lo lắng, không biết cô có bị kích thích quá độ rồi từ nay về sau phát điên luôn hay không.

Rẽ vào con hẻm nhỏ, Lý Ngôn Tiểu đau lòng sờ mặt tôi, nói: “Không sao chứ? Đau không?”

“Không sao, nếu vừa rồi anh không nói những lời đó thì tốt rồi.” Tôi vươn tay ôm lấy anh.

“Không cắt đứt sao được chứ? Anh đã sớm muốn đoạn tuyệt quan hệ với họ rồi.”

“Ừ, em hiểu. Nhưng anh nghĩ mà xem, mẹ anh không nở hận con mình, thì nhất định sẽ hận em. Mà em lại không hiểu cô, nhờ đâu một lúc nào đó cô đánh úp em một trận, thế thì em biết phải làm sao?”

Lý Ngôn Tiểu vui vẻ: “Em trưởng thành thật rồi, anh cần phải gọi em là ‘Đại tiên tử’ mới được.”

“Đại tiên tử là cái gì?”

“Dùng để chỉ người cực kỳ thông minh lanh lợi.” Lý Ngôn Tiểu áp sát mặt anh vào mặt tôi, mặt của anh lạnh buốt khiến tôi lập tức thoải mái hơn nhiều, không còn cảm giác nóng rất nữa.

“Ừm, thoải mái quá, giống như cái lò lửa vậy.” Anh nói đùa.

Tôi đẩy anh ra, cùng nhau ra khỏi con hẻm: “Đêm nay chúng ta ở đâu?”

Anh nghĩ nghĩ rồi trả lời: “Chúng ta về nhà, nhà của chúng ta. Bọn họ sẽ không trông chừng chúng ta, nhưng nhất định sẽ nói cho chú và thím của em. Như thế chắc chắn sẽ tạo nên một hồi sóng to gió lớn.”

“Ừ.” Tôi cũng đã nghĩ thông suốt rồi. Thật ra tôi vẫn còn chút hoài niệm đoạn thời gian vô âu vô lo trước kia, còn bé thật tốt, không có chuyện gì phải buồn bã. Tôi nhìn ánh mắt quyết tuyệt của Lý Ngôn Tiểu, cảm thấy thật nguy hiểm.

Chúng tôi vòng lại trên cầu mua chút ít đồ ăn, sau đó đi thẳng về nhà, bầu trời lúc này đã sớm tối đen. Lý Ngôn Tiểu đi nấu cơm, còn tôi lấy sách giáo khoa ra đọc, xem được một lát lại cảm thấy mệt mỏi, liền lấy gương ra xem, nhìn thấy trên mặt còn hằn năm lần ngón tay. Tôi nằm trên giường xoa chân mình, nghĩ thầm cái tết năm nay, thật sự hỏng bét cả rồi.

Không biết Lý Ngôn Tiểu có nghĩ như thế hay không? Đây có phải là kết quả anh kỳ vọng không? Tôi không thể nào biết được.

Ngày hôm sau, chợ phiên vẫn họp, tôi lên cầu lớn mua đồ, không ngờ lại vô tình gặp chú và thím. Hình như họ có chuẩn bị trước khi đến, đoán trước tôi sẽ đến đây mua đồ. Quả nhiên, Lý Ngôn Tiểu nói đúng, mẹ của anh sẽ nói chuyện này với chú và thím. Họ so với “Ngu Cơ” thì cứng rắn hơn nhiều, chú chỉ nghiêm mặt hỏi tôi mấy câu, thấy không có hy vọng liền thấp giọng quát: “Cút đi.”

Tốt thôi, dù sao trong mắt bọn họ, tôi sớm đã trở thành thứ vương vãi.

Nhưng miệng tôi cũng cứng, liền nói: “Sao không phải là mấy người cút?”

Chú và thím sững sốt, chú nổi giận xông vào tôi, mà thím cũng không giữ chú lại. Tôi rất giỏi chạy bộ, hơn nữa còn có chuẩn bị trước, thoáng cái liền nhảy ra ngoài, chạy thẳng về nhà.

Cái tết âm lịch này, thật sự hỏng bét cả rồi.

Có điều, ít nhất, sau này tôi cũng không cần đối mặt với gia đình nữa.

Thời gian gần đây xảy ra nhiều chuyện không như ý, nhưng căn nhà nhỏ của chúng tôi đã bắt đầu ra hình ra dáng. Trên tường trồng hoa tử đằng, bàn ghế thì sáng bóng như mới, khăn trải bàn cũng đổi thành khăn vuông thanh lịch. Tất cả chỉ còn thiếu một thứ – thú cưng.

Cơ mà có hay không cũng không sao, thoảng cái đã hết kỳ nghỉ đông, tôi phải quay lại trường học, Lý Ngôn Tiểu cũng phải đi làm, không có ai chăm sóc thú cưng.

Ở thời đại này, chỉ cần là người dựa vào tiền lương ăn cơm, toàn bộ đều cầm chết tiền lương. Tôi còn nhớ Lý Ngôn Tiểu làm ở bệnh viện được thăng chức, mỗi tháng được sáu mươi hai đồng.

Bởi vì tôi phải đi học nên không thể kiếm tiền, ấy vậy mà còn tiền tiêu tiền, hơn nữa còn có tiền điện nước và thức ăn, sáu mươi hai đồng cũng khó mà xoay xở. Tôi lấy số tiền mang từ Liên Vân Cảng ra đếm, còn thừa hơn sáu mươi đồng, bằng một tháng tiền lương của anh. Tôi giao hết chỗ tiền đó cho Lý Ngôn Tiểu, bảo anh cất giữ. Anh nói đây là tiền để dành, chưa đến lúc khẩn cấp tuyệt không được dùng.

Tôi vốn cho rằng anh không sửa được cái tính đại thiếu gia của mình, vẫn tiêu tiền như nước giồng trước kia, nào ngờ chỉ trong một đêm mà anh có thể trở thành một người tiết kiệm biết lo cho gia đình, so với tôi còn tiết kiệm hơn. Tôi rất mừng vì sự thay đổi này, nhưng cũng rất đau lòng, đau lòng anh nghĩa vô phần cổ.

Anh không do dự lựa chọn tôi mà bỏ qua tất cả xung quanh, kể cả Lý gia, trong chớp mắt từ một thiếu gia nhà giàu biến thành thành anh bác sĩ nghèo rớt, việc này làm tôi có cảm giác áy náy.

Bệnh viện phát cho mỗi bác sĩ một bịch bánh quy lớn, tôi bảo anh cứ để đó khi nào đói thì ăn, nhưng anh kiên quyết không ăn mà mang về nhà cho tôi. Việc này làm tôi càng thêm áy náy, bởi vì anh thường xuyên phải nhịn đói.

Xe đạp của anh cũng cũ rồi, cứ hư liên tục, buộc anh phải tự sửa. Khi đó muốn mua một chiếc xe đạp phải mất hơn một trăm hai mươi đồng, con số này quá lớn đối với chúng tôi, dù chúng tôi có tiết kiệm hết mức cũng phải nửa năm mới đủ tiền mua xe mới.

Lại đến khai giảng.

Rất cuộc tôi cũng lưu lạc đến tình cảnh giống tất cả nam sinh trong lớp. Tôi muốn nghỉ học đi làm, nhưng Lý Ngôn Tiểu lại tức giận nói tôi thiếu cặn. Mặc kệ chúng tôi có đói như thế nào, anh cũng có thể tìm cách để tôi được học.

Đương nhiên, ngoại trừ đọc sách, tôi cũng có thể tiết kiệm. Giày của tôi bị thủng lỗ chỗ, cần phải thay mới, thế là lúc đi chợ tôi lên mua dép cao su, còn định giấu nhem đi mua thức ăn cũng phải mua thứ rẻ nhất, bình thường phải vòng vo mấy lần, chọn chỗ nào bán giá thấp nhất, sau đó mừng rỡ về nhà, hô lớn: “Lại tiết kiệm được một hào!”

Tôi vốn tưởng rằng “Ngu Cơ” bị đả kích thành ra thần kinh không bình thường, nào ngờ tôi đã đánh giá cô quá thấp. Cô vẫn là một người đáng kính trọng, vì là một người mẹ yêu thương con.

Trong một ngày mưa, lúc tôi đội mưa đi mua thức ăn thì nhìn thấy có người phụ nữ trung niên đứng bên đường, cô thấy tôi liền do dự đi qua. Tôi nhìn một cái, đó không phải là “Ngu Cơ” sao? Mới một tháng không gặp mà tóc cô đã nhuộm bạc! Tim tôi thất lại một thoảng, nhất định cô đến tìm chúng tôi, hoặc có thể nói là tìm Lý Ngôn Tiểu.

Mặc dù cô rất đáng thương, nhưng tôi vẫn giữ lại một phần cảnh giác, chạy ra xa. Cô vừa thấy tôi định tránh đi liền sốt ruột, ngoắc tay hô lớn với tôi: “Vũ Thanh, đợi một chút...! Dì không làm gì đâu, muốn cho con cái này thôi!”

Tôi thoảng do dự, vẫn dừng bước.

Cô mừng rỡ vô cùng, vẻ mặt hiện rõ chờ mong: “Vũ Thanh, lâu rồi dì không gặp tụi con, Ngôn Tiểu còn ở chung với con không?”

Tôi không biết cô định làm gì, không chừng lại còn muốn tát tôi, tôi cảnh giác nhìn cô, không tỏ vẻ gì, cũng không trả lời.

“Dì không có ý gì khác, chỉ muốn giải thích chuyện lần trước với con. Nếu con không muốn trả lời cũng không sao, chỉ cần nói cho dì biết, con có biết Ngôn Tiểu ở đâu không?”

Tôi thấy cô có vẻ thành thật nên cũng không muốn khó dễ cô, nhẹ gật đầu.

“Vậy là tốt rồi.” Cô móc trong túi ra thứ gì đó rồi dúi vào tay tôi, “Con cầm lấy, đây là của dì cho các con, dì nghĩ thông suốt rồi, dù sao Ngôn Tiểu cũng là con của dì, còn con lớn từ nhỏ đã lớn lên ở nhà dì, cũng coi như một nửa con trai của dì, dì sẽ không bức ép các con nữa. Nhưng ngày đó chúng ta đoạn tuyệt, Ngôn Tiểu không nhận dì là mẹ...”

Tôi cúi đầu nhìn, trong tay là một xấp tiền, rất dày, được buộc chỉnh tề bằng dây thun.

“Ngu Cơ” lau nước mắt, tôi nhìn thấy khoé mắt cô đã hiện rõ nếp nhăn, cô nói: “Dì đã tìm nó rồi, muốn cho nó tiền, nhưng nó lại sống chết không muốn nhận, cũng không nhận dì... Dì nghĩ rằng, dì như thế này còn có thể làm mẹ sao, nhằn tâm như thế, biết rõ tụi con nhất định không được sống tốt, lại còn hờn dỗi không lo...”

Cô dùng tay che miệng, nhịn không được mà khóc lên. Tôi nhìn cô, lòng đau như cắt. Tôi đem tiền đưa lại cho cô, nói: “Dì, tụi con sống rất tốt, không cần tiền của dì.”

“Không sao, chúng ta từ từ đã.” Cô vỗ vỗ tay tôi, “Con cầm tiền này về, đưa cho Ngôn Tiểu cũng được, tự giữ cũng được. Dì nhất định phải cho các con số tiền này, bởi vì nếu các con không được sống tốt, trong lòng dì cũng bức rứt. Ngôn Tiểu quá bướng bỉnh, dì biết nó sống chết cũng không muốn nhận.”

Tôi thầm nói đó là anh do rất có cốt khí, rất tự tôn, chứ không phải là vấn đề bướng bỉnh hay không. Tôi nghĩ nghĩ rồi nói nhanh một câu: “Dì à chúng con thật sự không cần tiền của dì!” Nói xong liền không để ý cô nữa, nhanh chóng chạy đi.

Cô đuổi theo, nhưng rất nhanh đã bị tôi bỏ lại đằng xa. Cô hô lớn với tôi: “Vậy con về nhà nói cho nó biết, thật sự không được thì cứ về nhà! Về nhà ——”

Tôi cách xa cô nghe được câu này, trái tim nhói lên đau đớn, thầm nghĩ nên tìm một chỗ, ngồi xồm xuồng mà khóc to một trận.

Về nhà.

Về nhà.

“Ngu Cơ” đau lòng Lý Ngôn Tiểu, đây là điều tự nhiên, nhưng tôi không đau lòng anh sao? Mất thấy anh ngày càng gầy đi, gầy đến mức chỉ còn da bọc xương, mà tôi lại không giúp được gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn anh chăm lo gia đình.

Tôi thật sự không nhịn được nữa, lách vào một con hẻm nhỏ, mặc cho mưa tạt xuống vai, ngồi xồm xuồng ôm lấy chính mình, khóc lên như một đứa trẻ. Tôi cố ý xem thử, đúng vậy, là mắt trái rơi lệ, biểu thị thương tâm. Lý Ngôn Tiểu, em yêu anh, nhưng em không dám yêu anh nữa, bởi vì anh yêu mà lại khổ như thế, có lẽ đến tính mạng cũng đưa vào rồi. Em không muốn anh chết rét chết đói, như vậy, cả đời em sẽ cảm thấy mình là tội nhân.

Anh về nhà đi, trở lại Lý gia của anh, không cần lo lắng cho em nữa. Ít nhất anh còn có thể ăn no, ở đó anh cũng không cần sống như trâu ngựa, chết như con sâu cái kiến...

Không cần lo cho em. Em biết, cho dù anh có về nhà, em sẽ cũng sẽ dùng cả đời này để trông coi trí nhớ về hai chúng ta, em tình nguyện hi sinh cuộc đời của mình để đổi lấy cuộc đời anh.

Tôi lau nước mắt, xác định vành mắt của mình không còn đỏ nữa mới trở về nhà. Lý Ngôn Tiểu đang ngồi trước bếp lò ngơ ngác nhìn củi lửa, giống như đang lo về bữa cơm tiếp theo. Anh thấy tôi đã về liền nói: “Trời mưa rồi, em có bị ướt không?” Nước mắt tôi lại muốn trào ra, tôi cố gắng khắc chế chính mình, giả ra giọng điệu kiên định, nói với anh:

“Ngôn Tiểu, anh về nhà đi, sau này chúng ta mỗi người một ngả.”

Chương sau →

28. Chương 28

Chúng tôi đã rời nhà được hơn ba tháng, hơn ba tháng tận lực chống đỡ, tôi vốn cho rằng chúng tôi đã quen với cuộc sống nghèo khổ, có thể sống như vậy cả đời, nhưng sự xuất hiện của “Ngu Cơ” đã làm đứt dây thần kinh yếu ớt đang căng cứng của tôi, làm tôi đau đến không thể chịu được.

Lý Ngôn Tiểu không lên tiếng, bộ dáng anh như vừa bị một cái chảo đập cho váng đầu, anh chậm chạp đứng lên, yên lặng đưa mắt nhìn tôi, hồi lâu mới nói: “Em đang nói gì?”

Tôi cố lấy dũng khí, hít sâu một hơi, lặp lại: “Ngôn Tiểu, anh về nhà đi, sau này chúng ta mỗi người một ngả.”

Giọng nói anh run run: “Vì sao?”

“Không vì cái gì cả, anh vất vả quá rồi, về nhà đi, về nhà rồi anh sẽ có thể sống an nhàn thoải mái, không cần phát sầu vì bữa cơm tiếp theo nữa.” Nói xong, tôi cắn chặt môi, tránh cho mình lại đổi ý.

“Vũ Thanh?” Giọng anh run đến lợi hại, đi đến bên tôi, tựa như không tin tôi lúc này và trước kia là cùng một người.

“Ngôn Tiểu.” Tôi thở dài, “Anh nghe em nói, đối với một người quan trọng nhất là gì?”

Anh mở to mắt nhìn tôi: “Sinh tồn.”

“Đúng, đúng vậy, em còn nhớ rõ câu này là anh nói với em, thứ quan trọng nhất đối với một người là sinh tồn, chứ không phải tình yêu. Anh và em, có tình yêu, nhưng chúng ta sẽ không có cơm no.”

“Anh có thể làm thêm nhiều việc, kiếm nhiều tiền hơn một chút, nếu em ăn không đủ no, anh có thể đem...”

“Được rồi!” Tôi cắt ngang lời anh, “Ý em không phải như vậy. Em đau lòng cho anh, anh nhìn anh gầy thành cái dạng gì rồi! Nghe em đi, anh về nhà trước, ở nhà một thời gian, em có thể tiếp tục yêu anh, chúng ta...”

“Không.” Anh kiên định nói, “Nếu như anh về nhà, bọn họ sẽ không để anh tìm được em lần nữa.”

“Vậy anh cứ ở nhà luôn cũng được!” Lửa giận trong lòng tôi cũng nổi lên, “Nhìn anh còn hơn cả quỷ đói! Em muốn anh được sống thoải mái, chứ không phải cả ngày phiền muộn!”

“Vũ Thanh, có phải em đã gặp mẹ anh không?”

“Ừ. Sao anh biết?”

“Anh đoán được... Mẹ anh đưa tiền cho em rồi?”

Tôi lắc đầu.

Anh thở dài một hơi, “Sinh tồn thật sự là mục đích sống cơ bản nhất, nhưng nếu chỉ có sinh tồn, vậy có khác gì gia súc? Anh đã có tình yêu, anh sẽ đặt tình yêu quan trọng hơn sinh tồn.”

“Anh đừng có nói mê nói sảng nữa!”

“Anh không nói mê nói sảng.” Lý Ngôn Tiểu cũng dần nâng cao giọng, “Là ai đòi anh dạy hần đàn “Lương Chúc”, là ai nói với anh thích Lương Chúc vì yêu mà chết? Lâm Vũ Thanh, rốt cuộc em có phải là Lâm Vũ Thanh hay không? Em muốn anh yêu Lâm Vũ Thanh, còn muốn bắt anh yêu Lâm Vũ Thanh của trước kia?”

“Em tình nguyện cho anh yêu Lâm Vũ Thanh của trước kia, bởi vì như vậy anh có thể yêu người khác, yêu một cô gái, sau đó thành gia lập thất như bao người khác...”

“Anh lặp lại lần nữa, người anh yêu là em!”

“Em không muốn anh yêu em.”

“Nhưng người thích yêu là em! Chỉ thích một mình em, hơn nữa còn là loại yêu thích kia.”

Tôi thật sự tức giận rồi, quát lớn với anh: “Được, thích, chỉ là thích! Nhưng anh có nghĩ tới không, chỉ có thích thì lấy cái gì ăn? Anh lớn bao nhiêu rồi, mười tuổi? Tám tuổi? Cai sữa chưa? Sao lại có thể ngây thơ như thế chứ!”

“Vũ Thanh, em sao thế?” Anh trừng to mắt nhìn tôi, giống như không quen biết tôi, “Vì sao anh ngây thơ? Em là Vũ Thanh mà anh biết sao?”

“Đúng.” Tôi sờ mặt mình, “Em chỉ muốn nói cho anh biết, trên đời này không nhiều người có tình được bên nhau, bởi vì không phải chỉ nói thích là được cùng một chỗ, không thích thì nhất định không thể chấp nhận!”

Lý Ngôn Tiểu không dám tin nhìn tôi hồi lâu. Qua rất lâu, anh mới nói: “Thứ anh thích, anh nhất định phải đạt được.”

“Bớt nhảm đi. Anh lại giữ cái tính đại thiếu gia rồi, anh cảm thấy chỉ cần anh thích thì nhất định sẽ đạt được sao? Đúng vậy, em cũng thích anh, tạm thời sống chung với anh – bởi vì không ở lại em sẽ tiếc nuối nhưng chúng ta đều là nam, cả thế giới không muốn chúng ta có thể cùng một chỗ, chúng ta, không có khả năng đó! Thích thì có là gì? Anh cảm thấy anh có thể không kết hôn sinh con sao?”

Anh vẫn như trước mở to mắt nhìn tôi, qua một lúc lâu mới nói: “Vậy em có thể không?”

Mắt tôi cay xè, cảm thấy mình sắp khóc tới nơi, “Anh không cần lo cho em, một mình em sống hết quãng đời còn lại cũng không liên quan đến anh, em chỉ muốn anh sống tốt, chứ không phải trở mặt với người nhà, muốn anh có một gia đình như người bình thường, sống cuộc sống hạnh phúc an nhàn...”

Lý Ngôn Tiểu nhắm mắt một lúc, tôi có thể thấy rõ mắt anh ngấn nước. Anh nói: “Đồ ngốc! Sao em có thể ngốc như thế chứ! Anh không giữ tính đại thiếu gia, mà là anh rất yêu em! Nên anh mới không nghĩ nhiều đến như vậy, anh chỉ muốn được sống cùng em! Điều này là sai sao? Em muốn anh có một gia đình như người bình thường, sống cuộc sống hạnh phúc an nhàn, em cảm thấy có khả năng không? Rốt cuộc là anh ngây thơ, hay em ngây thơ mới đúng?”

“Cứ coi như em ngây thơ đi, nhưng anh định bỏ nhà đi như vậy sao?” Tôi quát lên, “Em thật sự cảm ơn anh đã để mắt đến em, vì em mà có thể bỏ cả nhà anh!”

“Anh thật sự có thể!”

“Ngôn Tiểu, tình yêu quan trọng, nhưng không quan trọng đến mức này, anh nghĩ rằng em thích đàn dương cầm sao? Em thích dương cầm cũng là vì bà nội, một người phải học thứ mình không thích mà bỏ qua sở thích của chính mình, như vậy mới gọi là trưởng thành.”

Lý Ngôn Tiểu càng không thể tin nổi: “Em không thích chơi dương cầm?”

“Đúng, đúng vậy! Nhưng em có thể thử làm việc mình không thích. Anh nên suy nghĩ toàn diện hơn, anh chọn người anh thích – là em, vậy anh phải buông bỏ tất cả những thứ khác, anh có đủ dũng khí để làm không?”

“Anh có!”

“Cho dù anh có cái gan đó, nhưng nó có thể đối lấy cuộc sống đầy đủ không?”

“Em, em muốn đuổi anh đi.”

“Không, không phải em muốn đuổi anh.”

“Vậy em nói những lời này để làm gì?”

“Chúng ta nên nhìn lại mọi chuyện, chia tay đi!”

“Em không muốn cãi nhau với anh!” Tôi phiền muộn mà quay đầu về phòng, mọi chuyện đã bị tôi làm hỏng cả rồi.

Tôi ngồi trên giường mà hậm hực khó chịu. Tôi thật sự thương Lý Ngôn Tiểu, tôi không muốn nhìn anh vì cuộc sống của cả hai mà vất vả, không muốn anh một mình gánh lấy chỉ trích vì chuyện của chúng tôi, không muốn anh nghĩa vô phần cổ mà tuyệt giao với người nhà...

Tôi biết dù cả hai có chia tay, tôi sẽ vĩnh viễn không quên anh, cũng không yêu người khác, một mình sống hết quãng đời còn lại. Tôi đã không còn là con nít nữa, lúc này tôi có thể tự quyết định cho cuộc sống của mình, tôi thà tự huỷ cuộc đời mình để anh được hạnh phúc, tôi muốn anh được làm một người bình thường, chỉ như vậy thôi.

Nhưng tại sao anh lại không hiểu?

Qua một lúc lâu, trong sân vẫn im ắng. Tôi không biết Lý Ngôn Tiểu đang làm gì, ở nơi nào. Tôi ra ngoài thì thấy anh vẫn còn đứng giữa sân. Anh ngẩng đầu, giống như đang ngắm mưa, từng giọt nước lã xuống mặt, không biết là mưa hay nước mắt. Anh khóc sao?

Anh ngẩng đầu híp mắt ngắm mưa, nở một nụ cười cô độc. Lúc sau anh nghiêng đầu nhìn tôi, mỉm cười nói: “Vũ Thanh, trời mưa rồi, đây là em. Nếu mỗi lần anh khóc, trời đều mưa thế này thì tốt quá. Như vậy, em vĩnh viễn cũng không thấy được nước mắt của anh...”

Tôi giật mình, anh thật sự khóc sao? Tôi vừa định bước ra ôm chặt lấy anh, nào ngờ anh phất tay, đi vào phòng, bỏ lại một câu: “Để anh một mình, trước khi trời tối đừng đến tìm anh.”

Tôi sững sờ, nghĩ thầm cái người này lại nổi cơn cáu kỉnh nữa rồi, thế là tôi cũng hậm hực quay về, không thêm để ý tới anh. Tôi nằm trên giường nghĩ ngợi lung tung, lòng rối như tơ, mơ mơ màng màng ngủ mất. Ngủ thôi, ngủ rồi có thể quên đôi bụng.

Sau khi tỉnh lại đã là buổi tối, bên ngoài mưa vẫn rơi tí tách, bụng của tôi thì kêu lên rồn rột, xung quanh không một bóng người, hoàn toàn yên tĩnh. Tôi nhớ đến câu nói của Lý Ngôn Tiểu lúc sáng, “Trước buổi tối đừng đến tìm anh”, mà bây giờ đương là buổi tối, hẳn có thể tìm anh rồi nhỉ?

Đầu óc tôi vẫn chưa tỉnh táo, bò xuống giường đi đến phòng anh. Không ngờ tìm hết một vòng, đến nửa bóng người cũng không thấy. Tôi đột nhiên cảm thấy lo lắng, anh đi đâu rồi?

Tôi ngồi trong nhà chờ một tiếng đồng hồ, bên ngoài trời đã tối đen, tôi bật đèn lên, lúc này mới phát hiện trên bàn có đặt thứ gì đó. Tôi nghi hoặc bước qua xem, trong đó bao gồm một bó cải thìa, nửa chén gạo, mấy lọ gia vị và mấy đồng xu, còn có một cái túi vải.

Tôi mở túi vải xem bên trong có gì. Sau khi trút hết đồ bên trong ra, một khối đó bỗng thấy lòng giật nảy, chỗ này không phải là hơn sáu mươi đồng tôi cho anh sao? Một xu cũng không thiếu.

Tôi sững sờ một lúc, đầu óc trống rỗng.

Tôi lại tìm một lượt khắp nhà, không phát hiện được thứ gì khác. Tôi nghĩ anh sẽ để lại tờ giấy, nhưng không có. Tôi xem ngoài tiền và nguyên liệu nấu ăn thì còn gì khác không, nào ngờ ngoại trừ những vật trên bàn thì không có gì cả, có thể nói là – trong nhà chỉ có bốn bức tường.

Anh đem tất cả trong nhà để lại cho tôi, đó là toàn bộ gia sản của chúng tôi.

Nhưng mà, đây chính là toàn bộ của chúng tôi sao? Lý Ngôn Tiểu dùng những thứ này để duy trì cuộc sống của cả hai? Sao anh có thể làm được chứ? Nhất định anh rất vất vả, vậy mà trước mặt tôi còn giả vờ như thoải mái lắm. Tôi thật sự chưa thấy ai có thể yêu tôi như anh. Trái tim lại lần nữa nhói lên đau đớn.

Tôi suy nghĩ một hồi, quyết định đổ gạo ra nồi vo sạch, thêm nửa bó cải thìa, bỏ vào nồi nhúm lửa nấu cơm. Tôi không cách nào biết được, Lý Ngôn Tiểu đã đi đâu? Có phải anh hoàn toàn thất vọng về tôi rồi không? Tôi sẽ đợi anh về, đợi tôi nấu xong cơm, anh cũng về đến nhà, cùng tôi nói chuyện như những ngày trước, cho dù là giả vờ nhẹ nhõm cũng được.

Nhưng tôi không đợi được anh. Tôi ăn cơm xong thì ngồi trên ghế ngăn người.

Khi đi anh không mang theo bất cứ thứ gì, vậy có thể đi đâu? Trước mắt tôi dường như xuất hiện ảo giác, thấy Lý Ngôn Tiểu xách đồ vừa mua về nhà, mồ hôi nhễ nhại bước vào cửa, hô lớn với tôi: “Lại bớt được hai hào!”

Mắt tôi cay xè, nhưng nước mắt lại không rơi được, chỉ còn biết cười khổ. Đúng là tôi muốn chia tay, nhưng – chẳng lẽ cứ như vậy mà tan? Sau này sẽ không được gặp lại sao? Biết rõ người kia vẫn sống tốt, nhưng

lại phải giả vờ như không biết, đem ký ức và tình yêu dần xuống tận đáy lòng, dù cho có vô tình chạm mặt cũng phải tỏ ra không quen biết...

Tôi dùng sức lắc đầu, đây đâu phải tình tiết trong tiểu thuyết, nghĩ vấn đề này để làm gì chứ!

Không, Lý Ngôn Tiểu nhất định sẽ trở lại! Tôi cứ như vậy ngồi đợi cả đêm, nhưng không ngăn nổi cơn buồn ngủ ập tới mà nằm trên giường ngủ mất. Trong mộng, tất cả đều là Lý Ngôn Tiểu. Anh cười, anh hát hí khúc, anh sờ đầu của tôi, anh giúp tôi đeo ba lô, nói với tôi “anh yêu em”...

Tôi mơ thấy Lý Ngôn Tiểu cười với tôi, tôi dang tay muốn ôm anh nhưng anh lại không chịu, xoay mình né tránh. Tôi giật mình ngồi dậy, cả người đổ đầy mồ hôi lạnh. Trong nhà vẫn chỉ có mỗi mình tôi, còn anh thì giống như hoàn toàn bốc hơi khỏi chốn này. Đầu óc tôi bắt đầu cảm thấy mờ mịt – trên thế gian này, đến tận cùng có tồn tại cái người tên Lý Ngôn Tiểu hay không?

Chẳng lẽ chín năm kia chỉ là ảo giác? Là giấc mộng thật dài?

Tôi thở dài, ần ần nhìn trung, ngẩng người nhìn đồ đạc trên bàn. Lúc ngồi dậy, đột nhiên thấy trong đồng hồ kia loé lên một điểm sáng nho nhỏ, giống như thứ gì phản xạ ánh trăng, thoáng cái liền vụt tắt.

Tôi nhú mày, nhìn chằm chằm chỗ đó một lúc liền xuống giường bật đèn điện, cúi đầu lục lọi đồng hồ. Là vật gì có thể phản quang nhỉ? Không phải rau, chẳng lẽ là đồng xu? Không đúng, tôi lập tức bác bỏ ý nghĩ này, đồng xu không sáng được như vậy, vật vừa rồi phản quang rất sáng.

Kỳ quái thật. Tôi trầm nghĩ vậy, hai tay mở túi vải, đột nhiên nhìn thấy trên bàn có một vật nho nhỏ. Tôi nhìn một cái liền đại ra – đó là một chiếc nhẫn!

Tôi cầm nhẫn lên, là nhẫn kim cương, cả chiếc nhẫn làm bằng bạc trơn bóng, bên trên có nạm một viên kim cương không nhỏ. Thứ này vừa nhìn đã biết giá trị xa xỉ, rất có thể là vật gia truyền của Lý gia.

Có lẽ Lý Ngôn Tiểu không muốn chiếc nhẫn bị lạc mất nên mới để trong túi tiền, như vậy khi tôi mở túi sẽ phát hiện. Nhưng không ngờ lúc tôi ngồi xổm trên đất mở túi tiền lại không thấy nó trước.

Tại sao lại để một chiếc nhẫn ở đây? Là Lý Ngôn Tiểu chưa kịp đưa nó cho tôi?

Tôi mơ mơ màng màng mà đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út, vừa khít. Tôi sửng sốt, đây là trùng hợp, hay do Lý Ngôn Tiểu đã lên đo kích cỡ ngón tay của tôi? Tôi vừa nghĩ đến đây, trong lòng “Oà” một cái, ký ức ập tới như thủy triều.

Buổi tối đầu tiên Lý Ngôn Tiểu bị giam lỏng, chúng tôi lên lút ngồi nói chuyện ở một nơi yên tĩnh.

Anh nói, anh nhất định phải sống chung với em.

Ừ.

Em đồng ý không?

Tôi trợn trắng mắt, cái này coi như là cầu hôn nhỉ? Thế nhẫn đâu?

Lý Ngôn Tiểu sửng sốt, sau đó nở nụ cười, sờ sờ đầu tôi: Vật này, sớm muộn gì cũng có thôi. Mẹ của anh cũng không có nhẫn, còn phải nhìn trộm đôi ngọc của em đây.

Vật này, sớm muộn gì cũng có thôi. Đây nhất định là nhẫn đính hôn, không ngờ anh còn chưa kịp đưa cho tôi mà tôi đã ép anh đi. Nếu như anh đối với tôi đã nản lòng thoái chí, vậy tuyệt đối sẽ không để lại vật này. Nói cách khác, bởi vì tôi muốn một mình trông coi ký ức của cả hai, nên anh mới vứt bỏ đoạn tình khác cốt ghi tâm này mà trở về hướng ban đầu?

Vậy cuối cùng tôi là loại người gì đây. Quá đáng thật.

Nước mắt lúc này đã đảo quanh hốc mắt, tôi đưa tay lên dụi, ngăn đầu nhìn trần nhà, không để chúng có cơ hội rơi xuống.

Một đêm thức trắng.

Cả đêm tôi mãi ôm một suy nghĩ, chẳng lẽ đường tình của chúng tôi cứ vậy mà kết thúc sao? Chính tôi là người muốn chia tay, nhưng tại sao khi Lý Ngôn Tiểu rời đi thì tôi lại tự trách thế này. Rốt cuộc tôi đã làm

ra cái gì? Ngôn Tiểu, anh có thể tha thứ cho em không? Ý nghĩ ban đầu của em cũng chỉ vì muốn tốt cho anh mà thôi.

Tôi nắm chặt chiếc nhẫn trong tay, cảm nhận xúc cảm vô cùng quen thuộc lướt qua.

Là cảm giác gì nhỉ? Tôi cau mày, không một đầu mối mà nhớ lại. À, đúng rồi, không phải lúc trước tôi thường xuyên nắm ngân trâm của bà nội ngủ sao?

Thôi chết, ngân trâm vẫn còn ở nhà chú. Tuy tôi đã giấu kín không một kẻ hở, nhưng vẫn không thể trở về. Còn có mấy bộ quần áo ở đó, tôi nhất định phải tìm cơ hội quay về lấy đồ.

Tôi đeo chiếc nhẫn trên tay, một đêm không chợp mắt. Tôi nghĩ, nếu Lý Ngôn Tiểu và tôi cứ như vậy mà tan, vậy tôi sẽ đi đâu? Nơi này – đương nhiên không thể ở được, nơi này từng có tình yêu của chúng tôi, một mình ở đây thì trống trải quá.

Nhà của chú, cũng không được, bọn họ chỉ ước gì cái của nợ là tôi đây có thể cách xa một chút ấy chứ.

Cuối cùng chỉ có thể đến trường. Vậy sau khi tốt nghiệp, sẽ về đâu? Có lẽ vẫn ở ký túc xá. Tôi sẽ không tìm người khác cùng nhau sống nữa quãng đời còn lại, cả đời này chỉ sống một mình.

Nghĩ đến ký túc xá, tôi lại giật mình. Lý Ngôn Tiểu không mang theo thứ gì, thế buổi tối anh ngủ ở đâu? Ký túc xá công nhân của bệnh viện? Chỉ sợ ở đó không còn chỗ.

Trời ạ – anh sẽ không về nhà chứ?

“Ngu Cờ” nói cô đã tìm Lý Ngôn Tiểu rồi, nhưng vậy cô nhất định cũng đã nói với anh, nếu thật sự không sống được thì có thể về nhà. Như vậy xem ra, Lý Ngôn Tiểu tám phần mười đã về nhà?

Trời tờ mờ sáng, xa xa truyền đến vài tiếng chim hót. Tôi ngồi nhìn ra cửa sổ, trận mưa này chắc không thể tạnh được, cứ tí tách tí tách rơi mãi.

Trong lòng tôi dần dần hiện lên một ý nghĩ, tôi nhất định phải tìm Lý Ngôn Tiểu về. Tôi nhớ tới “Loạn thế giai nhân” có một câu nói kinh điển của Lý Gia Lệ: Ngày mai tôi nhất định sẽ có cách đưa anh trở về, dù sao ngày mai chính là một ngày mới!

Lúc đọc xong quyển sách này ở nhà Lý Ngôn Tiểu, cảm giác của tôi giống như nuốt chửng cả quả táo. Lúc ấy, điều khiến tôi rung động lớn nhất cũng chỉ duy nhất một câu này. Tôi đọc thầm lại một lần, sau đó qua loa thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi tìm Lý Ngôn Tiểu.

Tôi định đến Lý gia trước, mặc dù biết rõ khi vào đó sẽ có hậu quả gì. Người nhà họ Lý, so ra cũng chỉ có “Ngu Cờ” là hiểu chuyện, hơn nữa tình cảm của tôi với cô cũng sâu nhất, còn những người khác thì chỉ xem tôi như người ngoài. Lý gia bây giờ, đối với tôi mà nói, quả thật cứ như “hang sói hang hùm”, nhưng không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con?

Lý Ngôn Tiểu, chờ em, tôi nhìn màn mưa ngoài cửa nói thầm như vậy.

Hôm nay em nhất định sẽ có cách đưa anh trở về, dù sao hôm nay chính là một ngày mới!

Chương sau →

29. Chương 29

Lúc này khoảng hơn bảy rưỡi, tôi đoán chừng người nhà họ Lý đã dậy cả rồi nên nhanh chóng chuẩn bị xuất phát, vỗ vỗ mặt mình vài cái rồi bước nhanh ra ngoài.

Tôi ngồi lên xe đạp, thầm nghĩ cái tên Lý Ngôn Tiểu này cũng hay thật, đi mà không thèm mang theo cái gì, thế chẳng phải tự bức tử chính mình sao? Tôi đạp được một đoạn, đột nhiên chiếc xe lao đảo muốn ngã xuống. Tôi lập tức nhìn xuống dưới, phát hiện dây xích bị kẹt cứng ngắc, đạp thế nào cũng không được. Đành chịu vậy, tôi nghĩ thôi cứ đi bộ cho rồi, liền để xe đạp bên đường, đi bộ.

Thật ra lòng tôi rất loạn, không biết người nhà họ Lý sẽ phản ứng thế nào? Không sao, cùng lắm cũng chỉ có thể đập tôi một trận mà thôi. Nhưng có một vấn đề tôi lo lắng nhất là – nếu Lý Ngôn Tiểu không ở nhà, như vậy tôi phải đi đâu để tìm anh? Có thể là bệnh viện, vậy sau đó thế nào?

Không sao cả, quan trọng nhất bây giờ là phải vực dậy lòng can đảm.

Đi khoảng hơn bốn mươi phút, lúc này tôi đã đứng trước cánh cửa vô cùng quen thuộc. Tôi có tật giật mình nên nhìn một vòng phía sau, cửa nhà chú đóng chặt, chắc bây giờ họ đã đi làm rồi. Hôm nay là chủ nhật nhưng họ cũng không thể rảnh rỗi.

Tôi hít sâu một hơi, dùng sức gõ cửa. Giống như xuất hiện ảo giác, trước mắt tôi hiện lên cảnh tượng của mấy năm về trước, quãng thời gian vô cùng bình thường, tôi đến nhà Lý Ngôn Tiểu chơi, đọc sách, luyện đàn...

Nhưng bây giờ bầu không khí đó đã không còn, con chó to xác vẫn ở bên trong, mới đó đã sửa lên âm ỉ. Tôi rất muốn nghe Lý Ngôn Tiểu gọi tôi một tiếng “Vũ Thanh!”

Có một giọng nói nhẹ nhàng mắng con chó, không phải của Lý Ngôn Tiểu mà là của “Ngu Cơ”. Cô hỏi với ra bên ngoài: “Ai thế?”

Tôi không ngừng hô: “Là con, Vũ Thanh.”

“À!” Cô có vẻ bất ngờ, “Vũ Thanh!”

Nói xong, cánh cửa đỏ thẫm được mở ra. “Ngu Cơ” giống như đang bắn khoảnh đều gì, quay đầu nhìn thoáng trong nhà một cái mới nói: “Con có việc gì không, nói ở đây luôn đi.”

Tôi nghe xong thì trái tim cũng rơi “lộp bộp”, nếu Lý Ngôn Tiểu ở nhà, vậy nhất định cô phải hỏi tôi rằng: “Có phải đến tìm Ngôn Tiểu không?” Nhưng cô hỏi tôi có việc gì, chứng tỏ rằng Lý Ngôn Tiểu chưa về nhà. Anh đã đi đâu? Anh có thể đi đến nơi nào?

Tôi sững sốt, nói: “Chiều hôm qua Ngôn Tiểu đã đi rồi, đến giờ vẫn chưa trở về, con muốn xem có phải anh ấy đã về nhà rồi không.”

“Ngu Cơ” cũng giật mình, cô nhíu mày, nói: “Đi từ chiều hôm qua đến bây giờ?”

“Vâng.” Tôi khẩn trương gật đầu.

“Ngu Cơ” cũng nhảy cảm như Lý Ngôn Tiểu, liền hỏi tôi: “Hai đứa đã xảy ra chuyện gì? Đạo này thế nào?”

Một trận oan ức cuộn lên trong lòng tôi, tôi nói: “Lần trước đi tìm con, khi về con có nói lại với anh ấy, bảo anh ấy về nhà, thế là anh giận con, một mình trốn trong phòng rồi đi lạng lẽ đi luôn.”

Trên mặt “Ngu Cơ” xẹt qua một tia phẫn nộ, tôi cảm thấy có gì đó kỳ quái, tôi không làm sai, rõ ràng chỉ vì muốn tốt cho con của mấy người mà thôi.

Cô hỏi tôi: “Cậu đến bệnh viện Lý Gia Trang chưa? Nó có ở đó không?”

Tôi lắc đầu: “Vẫn chưa đến.”

Cô nhếch miệng nói: “Vậy chắc ở đâu đó thôi! Tóm lại, là cậu làm nó không vui, nếu như không phải cậu...”

Tôi nghe xong thì lửa giận ngút đầu, ngắt lời cô: “Dì, dì đang nói cái gì đấy? Con làm cái gì cũng đều muốn tốt cho Ngôn Tiểu, con làm vậy không phải nghĩ đến anh ấy trước tiên hay sao? Dì nói con như vậy, trong lòng con thật sự cảm thấy rất khó chịu!”

Cô thoáng cái đã trở mặt, nhíu mày nói: “Tôi là mẹ nó, chẳng phải so với cậu thì càng khó chịu hơn sao! Nuôi một đứa con hơn hai mươi năm, đột nhiên bị người ta cướp đi, cậu xem cậu ở cùng với nó được bao nhiêu năm? Cũng vì cậu, mà nó không thêm nhận người mẹ này nữa!”

Tôi trầm nghĩ chuyện này thì mắc mớ gì đến tôi, là con của dì theo đuổi tôi đấy. Tôi phát bực lên, vừa định đi thì cô thở dài nói: “Cậu đi theo tôi.”

Tôi nghi ngờ nhìn cô, không biết cái người “Ngu Cơ” này định giở trò gì. Cô gật nhẹ đầu với tôi, nhưng tôi vẫn không yên lòng, mang theo một phần lo lắng bước vào. Cả nhà bọn họ đều biết chuyện, tôi nhìn kỹ lại,

đều là người trong nhà, hai người đàn ông là chú hai của Lý Ngôn Tiếu và chồng của dì cả, hai người họ đều mặt mày nghiêm túc, thậm chí ánh mắt còn mang theo oán hận, làm tôi cảm thấy không rét mà run.

Tôi run rẩy một cái, liền cảm nhận được có điềm xấu. Thím hai và dì cả của Lý Ngôn Tiếu không xuống, thế có sao lại có hai ông chú này, rốt cuộc họ muốn làm gì?

Tôi hơi mở rộng hai chân, làm tư thế chống cự tốt nhất, lúc quay đầu lại thì kinh ngạc phát hiện “Ngu Cơ” đã khoá chặt cửa, vẻ mặt cũng đổi thành hung thần ác sát.

Không ổn, mồ hôi lạnh của tôi đều tuôn ra, thăm nghĩ lần này thật sự tiến vào hang sói rồi. Cái người gọi là “Ngu Cơ” này chính là sói đội lột cừu, không hát vai hoa đán mà còn lật mặt kiểu này, sao tôi có thể dễ dàng tin lời cô như thế chứ?

Tôi quay đầu lại, nhìn thấy một người đàn ông đứng tuổi chạy đến trước mặt tôi, mặt mũi dữ tợn giật giật, nói: “Mày là thằng lừa cháu tao trốn đi phải không?”

Tôi không còn lòng dạ nào mà đấu võ mồm với họ, đây hẳn là muốn đóng cửa đánh chó chứ còn gì nữa? Tôi thăm tát mình một cái trong lòng, đã là lúc nào rồi, phải nhanh bình tĩnh lại, tìm cách giải quyết tình hình!

Mắt thấy hai người đàn ông đã đến gần, “Ngu Cơ” đứng ở cửa ra vào, một tay chống nạnh, một tay chỉ vào mặt tôi, bộ điệu như cái ấm trà, hùng hùng hổ hổ nói biết bao lời khó nghe.

Người này có phải là “Ngu Cơ” không? Là người phụ nữ xinh đẹp thiện lương, âm thầm nhẫn nhịn của trước kia sao?

Cái người hôm qua còn dùng vẻ mặt ôn hoà khuyên bảo tôi, còn muốn cho tôi tiền, vậy mà hôm nay đã biến thành bộ mặt này, vừa nhìn đã biết – hôm qua cô còn cố kỵ Lý Ngôn Tiếu. Khi đó tôi và Lý Ngôn Tiếu còn chưa tan, nếu cô tỏ thái độ với tôi chắc chắn sẽ làm Lý Ngôn Tiếu càng thêm thù hận. Mà bây giờ, Lý Ngôn Tiếu đã đi, còn cô thì vốn đã lửa giận đầy bụng, không chừng lúc này còn nghĩ do tôi đuổi con của cô đi, vừa khéo thanh toán nợ mới oán cũ một lượt luôn.

Đột nhiên tôi nhớ Lý Ngôn Tiếu đã từng nói với tôi một câu thế này, không nên tin bất kỳ ai, trừ chúng ta tin tưởng lẫn nhau.

Bây giờ xem ra, tôi mới chính là người không đáng tin.

Mạch suy nghĩ của tôi trở về hiện thực. Tôi không rõ bọn họ muốn làm gì nên không dám hành động thiếu suy nghĩ. Mãi đến khi chồng của dì cả đá một cước, lửa giận của tôi bị đốt lên, thân thủ thoáng cái điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, nhanh chóng tránh qua bên cạnh, nhào lộn mấy cái rồi đứng lên.

Chú hai đứng một bên xoắn tay áo, vẻ mặt như ngạc nhiên lắm, thấp giọng nói những lời không sạch sẽ: “Thằng nhãi này cũng không dạng vừa!”

Tôi thăm nói đến giờ ông mới biết ấy à. Bỗng “Ngu Cơ” ở sau lưng hét lên: “Dù sao bây giờ không ai quản nó nữa, mấy anh nhanh lên đi, đánh chết được thì đánh!”

Lửa giận trong lòng tôi lập tức bùng lên, thì ra mấy người không phải định đánh tôi, mà là đánh chết tôi! Mấy người nghĩ rằng Lý Ngôn Tiếu không ở đây, thì tôi chỉ là một con mèo chắt? Mấy người chính là con của Nhật Bản Hán gian quốc dân đảng cao tăng hoàng thế nhân La Mã giáo hội quỷ Sa Tăng thần Chung Quỳ tổ chức cực đoan! Tôi dùng tất cả thứ gì có thể nghĩ được để mắng bọn họ, sau đó lại cuống quýt nghĩ cách phản kháng.

“Mặt mũi dữ tợn” vùng nắm đấm về phía tôi, bị tôi dễ dàng tránh được. Tôi một bước nhảy đến chỗ “Ngu Cơ”, cô hét lên một tiếng liền bị tôi vươn tay bóp cổ, tôi vỗ vào gáy cô một cái, cô lập tức lộ ra vẻ mặt đau đớn.

Đánh nhau, nên đánh vào điểm yếu. Đánh với nhiều người cũng thế.

Tôi hét lên với hai người đàn ông: “Không được qua đây! Ai dám đánh tôi, tôi liền giết cô ấy!”

“Mặt mũi dữ tợn” và chú hai hiển nhiên không ngờ tình huống sẽ phát triển theo hướng này, bọn họ nhất định đã đánh giá thấp năng lực và mức độ âm hiểm của tôi.

Hai chân “Ngu Cơ” không ngừng quấy đạp lung tung, cô tóm lấy cánh tay của tôi, cố gắng đánh trả. Tôi nhớ đến mấy bài về xương cốt Lý Ngôn Tiểu đã dạy trước đây, liền sờ lên các đốt ngón tay của cô ấn nhẹ, cô liền kêu thảm mộ tiếng, bàn tay lập tức buông lỏng xuống dưới.

Quả nhiên là huyết vị bốn lạng đội nghìn cân.

Đừng thấy tôi chỉ lẻ loi một mình, tôi vẫn có thể chiếm thế thượng phong. Tôi nói: “Mở cửa ra nhanh, tôi phải đi!” “Ngu Cơ” vẫn còn mạnh miệng, cố hết sức mắng: “Ranh con, buông tao ra!”

Tôi khề cần môi, bắt buộc chính mình nhớ đến cái tát của “Ngu Cơ”, nhớ đến vẻ mặt đáng hận vừa rồi của cô, liền quyết tâm tát thật mạnh vào mặt cô một cái. Đúng thế, đối với cái người âm hiểm này, phải dùng độc ác thắng độc ác.

“Bây giờ chúng ta huề nhau.” Tôi cười lạnh nói, nghĩ thầm nét mặt của tôi lúc này nhất định có thể tự mình dọa mình đến la làng ấy chứ, “Mở cửa nhanh!”

“Ngu Cơ” luống cuống, vội vàng chạy đi rút chốt cửa.

“Mặt mũi dữ tợn” và chú hai hai mắt nhìn nhau, trong mắt bùng bùng lửa giận, nhưng cũng không thể làm gì được.

Tôi mừng thầm trong bụng khi cửa lớn được mở ra, nghĩ đoạn không ngờ kiếp nạn lần này có thể qua nhanh như vậy. Tôi thật sự quá lợi hại. Tôi buông cổ tay “Ngu Cơ”, bước ra ngoài, kết quả động tác này làm tôi phải hồi hận.

Tôi ngẩng đầu lên thì liền ngây người, trong đầu trống rỗng – cánh cổng lớn màu đỏ vẫn còn bị khoá.

Tôi lập tức luống cuống, nhất định “Ngu Cơ” có chìa khoá, nếu cô không có, mà tôi cũng không có, như vậy chắc chắn tôi sẽ bị người họ Lý dùng kế đóng cửa đánh chó.

Tôi vội quay đầu lại tìm “Ngu Cơ”, không ngờ cô đã trốn không còn bóng dáng, đằng sau chỉ có hai thân hình cao lớn thô kệch – là “mặt mũi dữ tợn” và chú hai.

Thôi xong, rốt cuộc tôi cũng phải nói một câu như thế, lần này thật sự xong rồi, bất kể tôi có may mắn đến chừng nào cũng không thể chạy thoát khỏi hoàn cảnh lúc này.

Chạy trời không khỏi nắng.

Tôi lấy lại tinh thần, lập tức vọt đến trước cổng lớn, cố gắng rút chốt cửa, phát hiện không phải bị khoá, tôi mừng rỡ, tay chân luống cuống rút chốt, nhưng hình như bên trong bị gỉ, tôi dùng sức mạnh thế nào cũng không rút ra được.

Tôi gấp đến độ mồ hôi chảy ròng ròng, thầm nghĩ không biết ông trời có thể phù hộ cho tôi lần này không? Cái chốt vừa mới lỏng ra được một chút, đột nhiên có một đôi tay mạnh bạo nắm cổ áo kéo tôi về phía sau, làm tôi nặng nề ngã xuống mặt đất.

Tôi nằm trên đất, dùng tay che cái cổ không ngừng ho khan, lại còn cảm thấy buồn nôn.

Chú hai ngồi xổm xuống giống như muốn nói với tôi điều gì, tôi thầm nghĩ ông chú này muốn chết phải không, là chú ngu thật hay giả ngu thế, người ta thường nói cháu trai giống chú, chẳng hiểu sao cái tên Lý Ngôn Tiểu còn tinh hơn cả hồ ly kia lại có thể là cháu chú được nữa?

Tận dụng thời cơ trước mắt, để chú đánh chết tôi không bằng cứ tôi đập chú tàn phế. Nghĩ vậy, tôi liền giơ chân lên đạp một cái thật vào gương mặt phía trước khiến chú ta lăn ra ngoài. Một đạp này dùng lực quá mạnh, tôi đoán chừng mất nửa ngày chú ta cũng không dậy nổi. Tôi mượn lực của cú đá lui về phía sau, nhanh chóng đứng lên chạy đến cửa lớn tháo chốt.

Nhưng tôi chỉ mới giải quyết được chú hai, vẫn còn một người “mặt mũi dữ tợn” nữa. Chú ta tuy béo nhưng rất nhanh đã chạy đến phía sau tôi, tôi đã sớm có chuẩn bị nên lập tức đâm một cú vào bụng chú, nào ngờ cái bụng này cứ bọt biển, một chút tác dụng cũng không có. Tôi đã hơi hoảng, ngoài sưng sốt ra thì không biết phải làm gì.

Đến lúc “Mặt mũi dữ tợn” lên sàn, trông chú ta rất khỏe, dùng một tay cũng có thể nhấc tôi lên quăng xuống đất, chưa đợi tôi đứng dậy đã bồi thêm một đập, vừa vặn trúng vào bụng làm dạ dày của tôi một phen náo loạn như dời sống lấp biển. Tôi rất muốn nôn, ôm bụng lăn qua lăn lại trên đất.

Tôi giãy dụa muốn đứng lên, cố cắn chặt răng dùng ánh mắt thù địch trừng “Mặt mũi dữ tợn”. Chú ta nhe răng cười một tiếng, dáng vẻ ấy đáng sợ vô cùng. Mắt nhìn chú ta đến gần, tôi xét thấy không ổn nên lập tức xoay người, không đợi trở mình xong đã tiếp tục bị ngã, lúc đó tôi còn quay lưng với chú ta, chỉ cảm thấy sau gáy bị đập mạnh một cái, đau đớn kịch liệt truyền đến cổ họng sinh ra cảm giác buồn nôn không chịu nổi, trước mắt tối sầm lại rồi ngất đi.

Lần hôn mê này không mơ không mộng, chỉ cảm thấy cổ họng, sau lưng, trước ngực đều bị thương, cứ ần ần đau đớn kéo tôi khỏi cơn hôn mê sâu.

Hình như có người ôm tôi, cánh tay giống như có vật gì đè lên, cảm giác rất khó chịu, nhưng đầu óc vẫn còn hỗn loạn mà thân thể cũng không thể cử động. Trong lúc đó, như có thứ gì rơi xuống mặt, tôi nheo mắt, đó là mưa, hay là nước mắt? Tôi hoảng hốt, có phải Lý Ngôn Tiểu đã tìm được tôi, lúc này đang ôm tôi khóc?

Sẽ không đâu, tôi phủ nhận ý nghĩ này ngay lập tức, Lý Ngôn Tiểu không phải là người như vậy.

Lại thêm vài giọt rơi xuống mặt, thế này hẳn là mưa rồi, bởi vì rất lạnh. Tôi cứ nghĩ lung tung như vậy, qua một lúc rồi cuộc cũng khôi phục lại ý thức, lúc mở mắt ra, trước mắt liền sáng ngời – là Lý Ngôn Tiểu!

Anh ôm tôi, tôi nhìn hoàn cảnh xung quanh – chính là nhà của chúng tôi! Nhưng vì sao lại có mưa? Chẳng lẽ nóc nhà bị dột rồi?

Vết thương toàn thân vẫn còn đau, người họ Lý thật sự quá độc ác, hành động của họ khiến tôi dâng lên nghi hoặc, cái tính có thù tất báo cộng thêm đánh người không chớp mắt của Lý Ngôn Tiểu đến từ đâu, thì ra đều là bí tịch tổ truyền. Cảm giác cho biết vết thương sau gáy đã được băng bó, xem ra Lý Ngôn Tiểu đã xử lý vết thương cho tôi rồi.

Đầu óc tôi vẫn chưa tỉnh táo hẳn, nhưng trong lòng đã dâng lên một trận vui sướng, nghĩ thầm lần này đã được ông trời chiếu cố. Từ nhỏ đến giờ hôn mê tổng cộng hai lần, lần đầu tiên khi tỉnh lại còn phải tự mình về nhà, còn lần này rồi cuộc cũng có người đến cứu tôi rồi.

Lý Ngôn Tiểu mỉm cười nhìn tôi, nhìn thấy nụ cười của anh, tôi thật sự muốn khóc, nhưng cảm thấy đây là một việc rất đáng mừng, lẽ ra phải cười mới đúng. Nhưng vừa khóc vừa cười thì ghê quá, Lý Ngôn Tiểu sờ đầu tôi, dùng giọng nói nhẹ nhàng trên chộc: “Không xong, bị họ đánh cho choáng váng luôn rồi. Em nói anh làm sao đi báo thù đây? Chẳng lẽ để cho Lý Gia Trang nhiều thêm hai kẻ gốc?”

Tôi muốn cười, nhưng nói không nên lời mà chỉ ho khan một trận, liền được anh vỗ nhẹ sau lưng. Tôi bị câu nói của anh chọc cười, rồi khi nghĩ đến chuyện xảy ra mấy ngày nay lại rất muốn khóc. Tôi nắm lấy áo anh, vùi đầu vào lòng anh, để lại một giọt nước mắt, nói ra: “Ngôn Tiểu, em sai rồi, em thích anh, chúng ta vẫn cùng nhau như trước nhé!”

“Ừ, ngoan.” Anh cười đến là dịu dàng, “Không nói cái này nữa.”

Quả nhiên, là mắt phải chảy nước mắt, đây là nước mắt của sự vui sướng.

Tôi nằm trong lòng anh, chúng tôi cứ ôm nhau như vậy. Thật tốt quá, rồi cuộc cũng có thể trở về rồi, về với thời gian hạnh phúc của trước kia. Anh nhẹ nhàng hát bài đồng dao: “Bên trái ba cái trống, bên phải ba cái trống, hai bên cùng nhau đánh, chính giữa mở ra một con đường.” Anh hát xong liền kéo ngón tay của tôi qua ngắm nghía chiếc nhẫn.

Tôi hỏi anh: “Cả đêm qua anh đi đâu?”

“Anh ở cửa bệnh viện, hơn nữa, trước đó anh còn...” Anh lấy từ bên cạnh một thứ gì đó, tôi tập trung nhìn vào, là một cái áo quen thuộc, tôi liền la hoảng lên: “Đây không phải áo của em sao? Còn có – ngân châm?”

Tôi kích động một trận, sao anh lại có thể làm việc nhanh nhẹn như thế được chứ? Thật sự là tâm linh tương thông với tôi mà. Xem ra từ đầu anh không nghĩ đến chuyện mỗi người một ngã, mà là có tính toán lâu dài. Lý Ngôn Tiểu cười hì hì nói: “Anh còn về nhà trộm tiền và trang sức, như thế chúng ta có thể “tài đại khí thô” rồi!” (Tài đại khí thô: có thể hiểu là tiền nhiều như nước)

Anh nói xong liền giả bộ thở hổn hển, giả làm bộ dáng “Tài đại khí thô” khiến tôi cười hai tiếng, cổ họng lập tức lại không ổn.

Anh lại nói tiếp: “Hừ, sớm muộn gì anh cũng phải tìm cách tháo bộ dương cầm thành tám khối mà trộm về.”

Tôi cười ha ha, có Lý Ngôn Tiểu ở bên thật sự rất tốt. Chẳng hiểu hôm qua tôi phát bệnh gì mà lại muốn chia tay anh?

Lý Ngôn Tiểu đặt tôi xuống giường, anh hỏi: “Em khát không?”

Tôi lắc đầu, anh nói: “Ngoan, anh đi nấu cơm.”

Chúng tôi cùng nhau ăn cơm tối, cả hai đều cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Lý Ngôn Tiểu cả một ngày một đêm không chợp mắt, tôi cũng gần như không ngủ, chẳng những thần kinh luôn căng cứng mà còn bị người ta đánh cho một trận.

Vì thế nên còn sớm nhưng chúng tôi đã lên giường, cuối cùng cũng có thể – vĩnh, viễn, cùng, một, nơi, rồi.

Chúng tôi nằm cạnh nhau, tôi lắng nghe tiếng hít thở quen thuộc, cảm thấy vô cùng an tâm, còn có chút kích động. Anh kéo ngón tay của tôi, hôn nhẹ một cái lên mặt nhẵn.

Tôi thấy ngứa ngứa, liền rút tay về: “Anh đừng chọc em cười!”

Anh xoay người một cái áp lên người tôi, mỉm cười nói: “Em thấy sao, hay là chúng ta...”

Tôi ngơ ngác nhìn anh, mặt nóng ran như lửa đốt, nhất thời không nói nên lời.

Bầu trời tối đen, thỉnh thoảng có một hai ngôi sao hoặc bay vào dãy ngân hà, hoặc đâm vào bóng tối, mang theo cái đuôi màu đỏ hoặc trắng, lướt nhẹ hoặc vụt qua, rơi thẳng xuống hoặc quét ngang bầu trời, có khi còn chấn động, có vài vật phát sáng chập chờn khiến cho màn đêm trở nên lấp lánh. Có khi một hai vì sao, có khi vài cái, cùng nhau bay thấp, khiến cho bầu trời tĩnh lặng rung rung, khiến cho những vì sao nhất thời mê loạn.

Có khi một vì sao đâm vào bầu trời, kéo lấy cái đuôi thật dài, màu đỏ, rồi dần dần chuyển vàng bay xẹt ngang, khiến cho bầu trời đột nhiên sáng lên một góc, giống nắng sớm xuyên qua ánh sáng màu ngà sữa. Dư quang rơi rớt, bầu trời lấp lờ, bao trùm tất cả.

Tả H thôi mà “nghệ thuật” ghê gớm, đến sợ thật. Ai hiểu đoạn cuối theo cách em hiểu thì giờ tay cái nào:)) Còn một chương cuối cùng là em được siêu thoát rồi, làm mấy chương sau này nản quá là nản.

30. Chương 30

Sau sự việc hôm ấy, cuộc sống của chúng tôi trở lại những ngày an nhàn như lúc trước, hơn nữa còn tốt hơn trước rất nhiều. Số tiền Lý Ngôn Tiểu lấy từ nhà anh không ít, cuối cùng chúng tôi cũng có thể mua đồ ăn đắt một chút, không cần phải chịu đói nữa. Nhìn lại đoạn thời gian trước kia, đúng là khổ không thể tả. Có điều, tôi có khổ thế nào cũng không thể so với Lý Ngôn Tiểu được.

Tôi ở trường vẫn giữ được thành tích ưu tú, qua mỗi cuộc thi đều như cá gặp nước.

Hiện tại tôi đang học trung chuyên năm thứ ba, tôi mười sáu, còn Lý Ngôn Tiểu hai mươi mốt, anh đã cùng tôi trôi qua mười lần sinh nhật. Sang năm, bức tranh cuộc sống của tôi sẽ từ từ mở ra – tôi của năm mười bảy tuổi sẽ trở thành một gã kỹ sư cơ giới trẻ tuổi và có thể đi làm. Như vậy cuộc sống của chúng tôi sẽ trở nên tốt hơn, tôi có thể giúp Lý Ngôn Tiểu gánh vác gia đình.

Thỉnh thoảng nhìn mình trong gương tôi đều có cảm giác rất lạ lẫm. Tôi không phải người thích soi gương, một tháng may ra mới soi được một lần. Bởi vậy lần này đứng trước gương, bên kia là một thiếu niên lạ lẫm, hẳn ta vừa mới bước một chân vào thế giới của những người đàn ông trưởng thành, hẳn có tự tin, cũng có khí khái anh hùng.

Có lẽ Lý Ngôn Tiểu còn hiểu rõ tôi hơn là tôi hiểu chính mình.

Vương Câu Đắc Nhi vẫn như trước kia, suốt ngày cà lơ phất phơ không lo học. Cậu ta cũng đã mười bảy, nhưng con đường của chúng tôi hoàn toàn khác nhau. Hai năm trước Nữu Nhi đã dọn đi, tôi đoán chừng cậu ta rất thất vọng, hoặc cũng có thể đã quên rồi. Cậu ta học xong cấp hai thì bỏ học, bởi vì vốn dĩ cậu ta không thích đến trường.

Tôi vẫn cảm thấy cậu ta không nhớ nhà, dù cho lần trước tôi được trở về Liên Vân Cảng cũng không thấy cậu tỏ ra hâm mộ chút nào. Tôi không biết dì Vương và chú Vương ở trong lòng cậu ta có bao nhiêu quan trọng, mà tôi cũng không muốn biết chuyện này.

Biến cố vào năm một 1969 khiến tình bạn của tôi với cậu ta đã nguội lạnh rồi.

Bây giờ cậu ta không đi học, mà hình như cũng chẳng đi làm. Nghe nói chú và thím cũng không thích cậu ta.

Nghe nói, chỉ là nghe nói, lúc trước chú và thím cãi nhau một trận, nguyên nhân là do thím bị cách mạng ảnh hưởng, suốt ngày cứ cằn nhằn lải nhải. Có một lần thím thấy chú dùng tờ báo lau kính liền chạy đến xem, thấy trên đó có in hình Mao Chủ tịch thì lập tức báo cáo với cấp trên.

Mà chú cũng không phải kẻ ngu, liền đem tờ báo đi đốt, khẳng khái là bọn họ không cãi nhau, còn thím lại quan báo tư thù, dùng chuyện này vu tội chú. Loại chuyện thế này không cách nào điều tra cho rõ, vì vậy cấp trên cũng chỉ biết mắt nhắm mắt mở mà cho qua.

Những năm cuồng loạn ấy, có rất nhiều cặp vợ chồng báo cáo lẫn nhau, sau đó tình cảm càng lúc càng phai nhạt, giống như một bình trà bị pha đi pha lại nhiều lần.

Chỉ là ngẫu nhiên – ngẫu nhiên – trong một giấc mộng được trở về khu nhà họ Lâm, lấy ra gương đồng, nhắc nhở chính mình – người Lâm gia, chớ quên, Lâm gia đã bị huỷ trong những năm cuồng loạn này.

Nhưng mà, Thanh Đảo không phải đã trở thành cố hương của tôi sao?

Trong mười sáu năm của cuộc đời, sáu năm ở Liên Vân Cảng, mười năm ở Thanh Đảo. Thời gian sống ở Thanh Đảo so với Liên Vân Cảng còn nhiều hơn bốn năm. Ký ức về Liên Vân Cảng ngày càng mờ nhạt, thỉnh thoảng lúc tôi gặp người nó sẽ xẹt qua trong đầu, nhẹ nhàng lặng lẽ, không mang đi bất cứ thứ gì, chỉ để lại trong lòng tôi những rung động cực kỳ nhỏ bé.

Hằng năm khi đến tết thanh minh, tôi đều lên cầu lớn đốt hương cho ông bà nội và mẹ. Tôi không dám đốt hương cho cha, bởi vì sinh tử của cha còn chưa rõ. Cho dù cha không còn sống trên cõi đời này, tôi cũng sẽ không đốt hương cho ông. Tôi cảm thấy, cha nhất định vẫn còn sống.

Tôi đã hoàn toàn thích ứng với khí hậu Thanh Đảo, với phong tục và con người, và với cả màn sương chấm sương – thứ mà ban đầu tôi rất ghét.

Nói cũng đúng, bởi vì Lý Ngôn Tiểu đang ở đây, bất luận anh ở nơi nào thì nơi đó chính là nhà của tôi. Anh lớn lên ở Thanh Đảo, cho nên nơi này cũng là cố hương của tôi.

Tôi và Lý Ngôn Tiểu vẫn thân mật khăng khít như trước, chúng tôi càng ngày càng có “tâm linh tương thông”, đôi khi chỉ một ánh mắt đã có thể biểu đạt thay ngôn ngữ. Hai thằng con trai có thể sống chung một chỗ, thật sự không phải chuyện dễ dàng.

Tôi vốn cho rằng dù xảy ra bất cứ chuyện gì chúng tôi cũng có thể sống hạnh phúc an nhàn, ngờ đâu tai nạn lại ập đến cuốn lấy chúng tôi.

Nếu như nói chuyện này là tai nạn, chẳng thà gọi là một trò đùa thì hơn.

Bởi vì lần này chính là đã kích trí mạng của chúng tôi.

Năm 1976.

Bây giờ đã là năm 1976, cao trào của cuộc vận động toàn dân đã qua đi, đám người điên cuồng kia cũng tỉnh lại khỏi cơn mê, mắt thấy làn sóng chính trị đã dứt, phê đấu cũng ít hơn nhiều.

Lý Ngôn Tiểu là người rất nhạy cảm, anh lập tức cảm nhận được cảm giác buông lỏng sau cơn áp bức, giống như nắng xuân rơi đến sau cơn đông bị giam cầm chết chóc.

Mắt thấy con đường phía trước ngày càng trải rộng, chỉ còn mấy tháng nữa tôi sẽ tốt nghiệp, có thể đứng ở vị trí mà mình ngày đêm mong ngóng. Tâm trạng của cả hai đều rất tốt, cũng cùng thời điểm này, Lý Ngôn Tiểu được thăng chức làm bác sĩ chuyên môn.

Cùng được thăng chức với anh còn có năm lão bác sĩ khác, Lý Ngôn Tiểu là người trẻ tuổi nhất trong số đó, còn chưa tới hai mươi hai. Bệnh viện vì muốn thưởng cho nhóm bác sĩ được thăng chức này nên liền tổ chức tiệc mừng.

Biến cố cũng bắt đầu từ đó.

Trong số các bác sĩ được thăng chức có một người xuất thân địa chủ, tuy mấy năm nay vẫn luôn siêng năng chăm chỉ nom nớp lo sợ, nhưng vẫn bị ghét bỏ, người bệnh được lão trị khỏi đã không cảm ơn mà trái lại còn nhổ nước bọt vào người lão.

Nhưng dù sao vị bác sĩ này y thuật cao siêu, bệnh viện rất coi trọng lão nên quyết định thăng chức cho lão trở thành bác sĩ chuyên môn. Còn được mời tới dự tiệc, mọi người vừa thấy lão ngồi xuống liền tỏ vẻ không vui, nhao nhao bỏ về, nói là “Không muốn ăn cơm chung với thành phần phú phản.”

Lão bác sĩ gặp tình cảnh như vậy thì liền rơi lệ.

Vất vả nhiều năm như thế, nín nhịn nhiều năm như thế, cứ ngỡ cuối cùng cũng được nổi danh, nào ngờ lại bị người khác kỳ thị ngay trên bàn tiệc.

Lý Ngôn Tiểu từng được lão bác sĩ này chỉ bảo, hơn nữa hai người xuất thân tương tự nên anh rất mực tôn kính lão. Nhìn thấy tình cảnh như vậy, tâm lý phản nghịch của anh liền bộc phát, anh lớn tiếng nói: “Thật tốt quá, bác sĩ Thôi (vị bác sĩ đó họ Thôi), hôm nay chúng ta sáu người ăn hai bàn cơm!”

Những người khác không để ý, nhưng vẫn có người nhìn không được mà chỉ vào Lý Ngôn Tiểu và lão bác sĩ chửi ầm lên. Lý Ngôn Tiểu nào chịu được như thế, liền xông lên đánh gãy tay một người.

Đám người kia lắp bắp kinh hãi, liền tiếp lui về phía sau không dám xông tới. Nhưng bọn họ cũng không phải dạng vừa, đều là Đảng viên thay thế cho lớp cán bộ kỳ cựu, có quan chức có Đảng viên. Vì có dính dáng đến đám người này nên sự việc liền rầm rộ mà náo đến cấp trên, lập tức có người của tổ chức tới bắt cả Lý Ngôn Tiểu và vị bác sĩ kia.

Lý Ngôn Tiểu bị đưa đến vùng ngoại thành của Thanh Đảo làm cải tạo, còn vị bác sĩ kia thì không biết ở nơi nào.

Tôi nghe được tin này là lúc đang làm bài thi trắc nghiệm trên lớp. Chúng tôi sắp sửa tốt nghiệp, thần kinh ai nấy đều căng tựa dây cung, tôi cũng không ngoại lệ. Một khắc đó tôi thật sự đã bất tỉnh, đến khi tỉnh lại, không, tốt nhất là lúc tỉnh lại có thể phát hiện mình được cứu.

Nhưng tôi vẫn biết điều này không có khả năng, người cứu tôi chỉ có Lý Ngôn Tiểu, nhưng lúc này bản thân anh còn khó giữ thì nói gì đến chuyện cứu tôi? Vì vậy tôi đành phải cắn răng vực dậy tinh thần về nhà, đơn giản thu dọn một chút liền chuẩn bị đến trại cải tạo lao động.

Vẫn chưa xin phép trường học mà cứ như vậy lên đường. Tôi không có xe đạp, đi suốt một ngày cuối cùng cũng đến trại cải tạo ở ngoại thành.

Suốt quãng đường đi tôi không chảy một giọt nước mắt, trong lòng chỉ có phần nộ và lo lắng, còn lại đều trống rỗng, không thể suy nghĩ được thứ gì. Trong đầu vang lên một câu:

Vất vả nhiều năm như thế, nín nhịn nhiều năm như thế, cứ ngỡ cuối cùng cũng được nổi danh, nào ngờ lại bị người khác kỳ thị ngay trên bàn tiệc.

Lúc tôi đến được trại cải tạo đã là buổi trưa. Tôi thả chậm bước chân, trong lòng dâng lên một loại tâm trạng kỳ quái, giống như sợ hãi chuyện sẽ xảy ra tiếp theo. Nhưng lý trí buộc tôi phải tiến lên, không ngừng tiến lên. Trải qua bao phen trắc trở, đau khổ khẩn cầu người ở trại cải tạo, rốt cuộc cũng biết được một tin: Chín giờ sáng mai có thể vào thăm người được mười phút.

Thôi thở dài một hơi, biết rõ bọn họ chỉ muốn đuổi tôi đi mà thôi. Muốn gặp được Lý Ngôn Tiểu cần phải đợi một ngày, hơn nữa ở đây không có chỗ để nghỉ ngơi. Bọn họ cho rằng tôi không thể đợi được, nhưng điều

họ không nghĩ đến chính là tôi có thể ở trước cổng nhin cả đêm, tôi không mang theo đồ ăn, chỉ cầm theo ít tiền, nhưng có tiền cũng không có chỗ tiêu, hơn một ngày vẫn chưa có một hạt cơm vào bụng.

Đến chín giờ sáng hôm sau tôi đã đói sắp ngất đi, kể cả đứng lên cũng không đứng nổi. Bề ngoài của tôi lúc này nhất định vô cùng tiều tụy, tuy phong trần mệt mỏi là vậy nhưng tôi vẫn giữ vững tinh thần, theo lời người nọ đi vào trại cả tạo lao động.

Hắn ta thấy tôi thì vô cùng kinh ngạc, không ngờ tôi còn ở chỗ này, nhưng vẫn chấp nhận đưa tôi đi gặp Lý Ngôn Tiểu.

Chúng tôi không thể chạm nhau, chỉ có thể nhìn nhau qua lớp kính thủy tinh. Tôi và Lý Ngôn Tiểu đứng hai bên tấm kính, bốn mắt nhìn nhau.

Cả hai đều không nói gì. Một khắc này, lòng tôi trăm mối ngổn ngang.

Mấy ngày này nhất định anh không được sống tốt, đã gây đi một vòng, trên mắt cũng xuất hiện hai quầng thâm, tôi còn mơ hồ nhìn thấy vết thương lộ ra sau lớp áo. Nhưng anh cũng giống tôi, miễn cưỡng treo lên nụ cười, cố gắng làm người kia yên tâm.

Tôi nhìn bộ dạng tiều tụy của anh, rốt cuộc vẫn không nhin được mà che miệng bật khóc.

Anh vẫn mỉm cười, nụ cười đó vẫn dịu dàng như lúc trước. Anh mấp máy môi, tôi không cần nhìn khẩu hình miệng của anh cũng biết anh đang nói – đừng khóc.

Đừng khóc.

Vũ Thanh.

Tuy tôi không nghe được giọng nói của anh nhưng bên tai vẫn vang lên hai chữ “đừng khóc”. Tôi nuốt nước mắt, dốc sức liều mạng gạt đầu, anh vươn tay sờ lên kính thủy tinh, tôi cuối cùng cũng hiểu – anh muốn xoa đầu tôi.

Tôi dùng khẩu hình hỏi anh, khi nào mới có thể về nhà.

Anh lắc đầu, nói mình không biết.

Tâm trạng của tôi rơi xuống đáy vực. Anh mỉm cười nhìn tôi, một lát sau, anh lấy trong túi ra một cây bút, viết vào lòng bàn tay: Chờ anh về nhà.

Chờ anh về nhà.

Tim tôi như bị dao cứa vào, thật sự nhin không nổi nữa, tôi không biết mình đã khóc bao nhiêu lần? Tôi khóc càng to hơn, nhưng lại không đành lòng để Lý Ngôn Tiểu nhìn thấy bộ dạng tôi như vậy, nên chỉ còn cách cắn chặt ngón tay, cố gắng khắc chế chính mình.

Tôi gạt đầu với anh, thậm chí nói em nhất định sẽ đợi anh về. Một năm, ba năm, mười năm, bất luận là bao lâu, em đều có thể.

Nhưng cuối cùng tôi vẫn không thể đợi đến lúc anh về.

Tôi trở về trường học, một tuần sau đó, lúc tôi chuẩn bị đến thăm anh thì đột nhiên nhận được một tin: Anh đã không còn.

Không còn?

Đang đùa cái gì đấy?

Không thể, Lý Ngôn Tiểu kiên cường như thế, cho dù người khác chết, anh cũng nhất định không chết. Tôi kiên quyết không tin.

Mặc dù ngoài miệng nói không tin nhưng tôi vẫn đi mười dặm đường đến chỗ cải tạo, tôi vừa chạy xong nước rút năm mươi mét thì trống ngực cũng đánh âm âm, đau đớn như muốn nổ tung. Nhưng mà, tôi tìm được một phần mộ, đến đây tôi đã không còn cách nào phủ định.

Thời gian ở trại cải tạo, tính tình đại thiếu gia của anh vẫn còn đó, không chịu khuất nhục trước người khác. Lao động cải tạo coi như tạm được, nhưng còn có phê đấu, một đám người cầm "Trích lời Mao Chủ tịch" đánh vào mặt anh. Lý Ngôn Tiểu không chịu được cảnh này, vì vậy quyết đoán phản kháng, đánh cho mấy Đảng viên đó đến trọng thương. Tội của anh càng lúc càng nặng, vì vậy tổ chức phải đưa ra quyết định: xử bắn.

Đương nhiên, anh sẽ không để người khác định đoạt sinh mệnh của mình nên đã tự sát trong ngục, đến cuối cùng một chút tin tức cũng không để lại cho tôi, chỉ có trong lòng bàn tay vẫn còn mấy chữ chưa phai màu: Chờ anh về nhà.

Tôi ngồi xuống trước mộ anh, cứ ngồi suốt như thế. Ngay cả quan tài cũng không có, cứ để như vậy mà chôn. Trong trại cải tạo ăn không đủ no mặc không đủ ấm, anh muốn kiếp sau mình vẫn làm quý chết đói quý chết rét nữa à? Tôi cười nói với anh.

Tôi ghé vào mộ anh thiếp đi, trong mộng, tôi thấy anh đã chân tay lạnh buốt nằm trước mặt tôi, tôi sờ huyết thái dương của anh, một chút sự sống cũng không còn. Tôi đem thân thể của anh đặt ngay ngắn, vừa cười vừa hôn bờ môi đã chết kia...

Tôi thức dậy... Tôi trở về nhà... Tôi đã mất đi toàn bộ tri giác, thậm chí quên mất chính mình cần phải khóc. Tôi hận anh, rõ ràng anh bảo tôi đợi anh về, vậy mà vì sao anh lại có thể vĩnh viễn không về nữa?

Vẫn là không thể có tình yêu, tình yêu ở cái thời đại này, đúng là trò chơi quá mức xa xỉ.

Xin tha thứ cho tôi, đây là cuối cùng, đây là kết cục. Câu chuyện đến đây, cho dù không thể có một dấu chấm tròn viên mãn nhưng cũng để lại một dấu chấm lửng khuyết tàn.

Tôi hận thời đại này, hận nó đã chèn ép cuộc sống của tất cả mọi người, khiến cho chúng tôi phải đau khổ như thế, cho nên, ngoại trừ lẫn nhau, trên đời này không có bất cứ người nào có thể chấp nhận chúng tôi.

Chúng tôi chỉ biết tựa sát vào đối phương để sưởi ấm như con mèo nhỏ, mà bây giờ anh đã sang thế giới khác rồi, tôi cũng muốn, tôi muốn đặt cho mình một dấu chấm hết. Như vậy từ nay huyết mạch của Lâm gia sẽ chấm dứt trong thế giới rét lạnh này.

Các bạn sẽ chẳng thể nào biết được tâm trạng của tôi khi viết câu chuyện này, tôi biết rõ anh đã chết nhưng vẫn phải buộc chính mình viết lại những ký ức khi chúng tôi mới gặp nhau, từ năm 1965, chúng tôi quen nhau, hiểu nhau, yêu nhau và kết cục.

Bắt buộc chính mình phải viết những ký ức mà suốt đời không thể nào quên, nhưng lại không dám tàn nhẫn nhắc đến người đó nữa.

Câu chuyện đến đây đã sắp kết thúc, tôi sớm đã muốn sang thế giới bên kia cùng với Lý Ngôn Tiểu rồi. Nếu như các bạn thấy phần cuối này quá mức vội vàng, thì tôi cũng không còn cách nào khác. Phần mộ của Lý Ngôn Tiểu được đắp cũng rất vội vàng, anh ra đi cũng rất vội vàng, cho nên vẫn còn một vài chuyện hazy còn dang dở.

Tôi biết rõ những năm này là một sai lầm của đất nước, nhưng mà đến khi sai lầm này sắp trở thành quá khứ thì anh lại ra đi, đây đúng thật là vận mệnh của tạo hoá.

Tôi viết câu chuyện này chỉ nhằm một mục đích: Đem đoạn lịch sử này gửi cho những năm tháng về sau, hy vọng hậu nhân có thể đọc được nó. Tôi hy vọng những thiếu niên giống như chúng tôi đây, không nên giả vờ ngu ngốc, không nên giao phó đầu óc của mình cho chính phủ, không nên cho rằng chính phủ nặng như nhân dân và đất nước.

Yêu nước, yêu Đảng, yêu dân, việc này không sai.

Nhưng không được yêu lầm chúng.

Mong các bạn, nhất định đừng phạm phải sai lầm như vậy.

Vì thế gian có trăm ngàn Vũ Thanh và Ngôn Tiểu.

Vì thế gian có ngàn vạn Lâm gia và Lý gia.

Vì có rất nhiều đôi có tình sẽ được bên nhau.

Lâm Vũ Thanh quỳ xuống tại đây!

Nếu các bạn có thể đáp ứng tôi, tôi sẽ vào một buổi hoàng hôn của năm 1976, cho mình một kết thúc an tường.

Lâm Vũ Thanh.

Tháng 9 năm 1976.

-Hoàn-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/1976>